

Poděkování

Brutální byznys má za sebou dlouhý vývoj od riskantního nápadu přes povídku a scénář k románu, který nyní držíte v rukou. Během té doby si knížka (a její autor) nadělala pár dluhů. Takže v chronologickém pořadí, jak nejlépe si dokážu vzpomenout:

Děkuji Simonu Edkinsovi za prapůvodní ironickou poznámku (*oni si myslí, že žijou v džungli, co?*), která mě přiměla k zamyšlení, a Gavinu Burgessovi, že mi poradil s některými složitějšími procedurami ekonomického vzdělávání. Děkuji Sarah Laneové, že si všimla potenciálu zapomenuté, nepublikované povídky a přiměla mě, abych ji rozšířil na filmový scénář, a za veškerý neochvějný entuziasmus a tvrdou práci investované do projektu, které jsou podstatou velkých filmových producentů, nebo by měly být. Děkuji také Alanu Youngovi za dlouholetou významnou inspiraci a za to, že pozorným okem ekonomického poradce přečetl hrubou verzi. Jako vždy děkuji své agentce Carolyn Whitakerové a svému nakladateli Simonu Spatonovi, že mě přinutil věnovat pozornost detailům. Děkuji také celému týmu nakladatelství Gollancz za to, že vytvořili z pátého podlaží vstřícné místo, kam jsem se rád vracel. A konečně nejvíc ze všech děkuji své manželce Virginii Cottinellové za její trpělivost, s níž se mnou prožívala magisterské studium ekonomického rozvoje na univerzitě v Glasgowě, jehož absolvování ji už stálo víc energie než platícího studenta.

Čtenář by měl věnovat pozornost seznamu knih, z nichž jsem během práce na *Brutálním byznysu* čerpal podněty, připojenému na konci románu. Je jich příliš mnoho, abych je zde všechny vyjmenoval nebo o nich mluvil, ale jsou příliš důležité na to, abych se o nich vůbec nezmínil. Při psaní *Brutálního byznysu* jsem se mimo jiné inspiroval průkopnickými filmy *Šílený Max* a *Rollerball*, jež na mě silně zapůsobily ve věku, kdy jsem je ještě neměl podle zákona sledovat.

Vím - že kanibalové nosí elegantní obleky a kravaty

A vím - že soupeři v páce na oltáři

A říkám - nenechávej své srdce na nemilosrdném místě

Midnight Oil - Někdy

Když (zeptala jsem se) jsou obchodní banky, oficiální věřitelé, Světová banka, Mezinárodní měnový fond, Světové obchodní

organizace, finančníci a světové elity šťastné, kdo jsme my, abychom si mohli stěžovat?

Susan Georgeová - *Lugano Report*

Úvod

Pokladna.

Platební karta z lesklého černého plastu projede čtecím zařízením.

Nic.

Přístroj nezapípá a obrazovka zabliká, jako by se zlobil, co to do něj vložili. Dívka za pokladnou se podívá na zenu, která jí kartu podala, a trochu příliš široce se usměje. Ten úsměv obsahuje stejné množství opravdových emocí jako krabice Five Fruit D-Lish ovocné šťávy.

„Opravdu chcete použít tuhle kartu?“

Žena s plnou náručí nákupních sáčků položí dvouleté dítě, jež opírá o hranu pokladního pásu, a ohlédně se na manžela, který z nákupního vozíku vykládá poslední pestrobarevné plechovky a sáčky.

„Martine?“

„Jo, co je?“ zeptá se podrážděně. Nákupy zřejmě nepatří k jeho oblíbeným činnostem.

„Ta karta ne...“

„Co ne?“ Sřetne se s jejím pohledem, a když z něj vyčte rozpaky, otočí se na dívku za pokladnou. Napjatým hlasem ji požádá: „Zkuste to ještě jednou, prosím. To musí být nějaký omyl.“

Dívka pokrčí rameny a znovu vloží kartu do čtečky. Obrazovka opět pohrdavě zabliká.

TRANSAKCE ODMÍTNUTA.

Dívka kartu vytáhne a podá ji ženě zpátky. Rozhostí se krátké ticho a přes pokladní pás dolehne k chlapci u sousední kasy

a třem zákazníkům, kteří čekají za Martinem. Během několika dalších vteřin se rozpustí v šepot.

„Nechcete použít jinou kartu?“

„To je směšné!“ vyštěkne Martin. „Na tom účtuje peněz dost, protože je první den v měsíci. Právě jsem dostal výplatu.“

„Můžu to zkusit ještě jednou,“ nabídne mu dívka s předstíranou lhostejností.

„Ne.“ Ženě zběhlí klouby na ruce, v níž svírá černou kartu. „Martine, podej mi Intex.“

„Heleno, na tom účtu peníze js -“

„Nějaký problém?“ zeptá se muž za Martinem a významné

potukává vlastní platební kartou na hromadu nákupu, který si naskládal tak blízko dělítka s nápisem Další zákazník, že se každou chvíli může zhroutit na Martinovo zboží.

Martin stiskne rty.

„Žádný problém.“

Poáá dívka za pokladnou platební kartu Intex s modrými tečkami a minimálně se stejným zaujetím jako lidé za jeho zády sleduje, jak ji vkládá do čtecího zařízení.

Přístroj kartu chvíli zkoumá...

A pak ji vyplivne.

Dívka ji muži podá zpátky a zavrtí hlavou. Její předstíraná zdvořilost se začíná vytrácet.

„Karta je zablokovaná," pronese pohrdavě. „Audit terminálu.“

„Cože?"

„Audit terminálu. Musím vás požádat, abyste položili nákup na opačnou stranu pultu a opustili obchod.“

„Zkuste tu kartu ještě jednou.“

Dívka si povzdychne. „Nemusím tu kartu znovu zkoušet, pane. Mám všechny informace, které potřebuju. Vaše karta je neplatná.“

„Martine," Helena se mu přitiskne k boku. „Vykašli se na to, vrátíme se, až-"

Zatraceně, ne!" Martin ji odstrčí a nakloní se přes pult těsně k dívčinu obličeji. „Na tom účtu peníze jsou. Zkuste tu kartu ještě jednou.“

„Radši udělejte, co říká," prohodí netrpělivý zákazník za jeho zády.

Martin se na něj podrážděně otočí.

„Nevšiml jsem si, že by to s váma mělo něco společného.“

„Jatu čekám.“

„No, tak budete čekat o něco dýh" Prsty mu luskne před obličejem a zákazník se stáhne. Pak se otočí zpátky k dívce za pokladnou. „A teď-"

Do boku ho jako neurvalý loket zasáhne paralyzér. O zlomek vteřiny později ho elektrický výboj odhodí od pultu do zdánlivě nekonečného volného prostoru. V zápachu spálené látky se zhroutí na podlahu.

Slyší, jak Helena ječí. Se zmateným pohledem leží na podlaze. Před sebou vidí boty a vysoko nad ním se ozve hlas, který připomíná trhající se karton.

„Myslím, že byste měl opustit obchod, pane.“

Člen bezpečnostní služby ho vytáhne na nohy a znovu ho opře o pult. Mohutný muž s pupkem, ale s ostražitým, přísným výrazem. Dělá to už dlouho. Než tuhle práci dostal, pravděpodobně se otrkal v nočních klubech ve střežených zónách. Tímhle způsobem už zpacifikoval mnoho lidí a Martin na sobě nemá ve středu v půl páté odpoledne oblek, ale vybledlé džínsy a obnošený pulovr ke krku, na kterém není vidět, kolik kdysi stál. Člen ochranky se domnívá, že ho má přechteného. Netuší, nemůže tušit.

Martin se odstrčí od pultu.

Hranou dlaně rozdrtí muži nos. Kolenem ho zasáhne do třísek Když člen ochranky padá, Martin mu pěstí zasadí ránu do spodní části lebky.

Muž těžce dopadne na zem.

„Zůstaňte na místě!"

Martin se otočí a zírá do tváře menší kolegyni člena ostrahy právě v okamžiku, kdy vytahuje pistoli z pouzdra. Stále dezorientovaný elektrickým výbojem zavravorá špatným směrem -směrem k ní - a strážná mu vystřelí mozek z hlavy. Na jeho manželku, syna, poklaánu, áívkou za ní a všechno zboží v lesklých obalech na pásu, které si už nemůže dovolit, dopadne krvavá sprška.

Soubor 1: Počáteční investice

Kapitola první

Probuzení.

Tělo pokryté potem.

Útržky snu, které mu stále vězní dech v krku a tvář do polštáře, mysl, která se potácí potemnělou místností...

Realita ho přikryla jako čistá pokrývka. Je doma.

Roztřeseně se nadechl a zašátral po sklenici vody vedle postele. Ve snu padal k dlaždicím podlahy supermarketu a pak skrz ni.

Carla se na opačné straně postele zavrtěla a položila na něj ruku.

„Chrisi?“

„Jsem v pořádku. Byl to jen sen.“ Napil se ze sklenice. „Ošklivej sen, nic víc.“

„Zase Murcheson?“

Odmkl se, protože neměl chuť opravit její domněnku. O ječivé smrti v Murchesonu se mu už moc často nezdálo. Trochu se zachvěl. Carla si vzdychla a přitulila se k němu blíž. Zvedl ruku a přitiskl ji na její plné ňadro.

„Táta by z toho měl radost. Výčitky svědomí. Vždycky říkal, že žádný nemáš.“

„Jo.“ Chris zvedl budík a podíval se na něj. Tři hodiny dvacet. Perfektní. Věděl, že nějakou dobu neusne. *Fakt perfektní.* Lehl si na záda a znehybněl. „Když dojde na placení činže, má tvůj otec příhodnou amnézii.“

„Peníze dělají svý. Proč myslíš, že jsem si tě vzala?“

Otočil hlavu a něžně ji šťouchl do nosu. „Děláš si srandu?“

Místo odpovědi ho vzala za penis a pohrávala si s ním mezi prsty.

„Ne, tahám tě za fusekli,“ zašeptala.

Když se k sobě přitiskli, cítil, že výbuch touhy sen zahnal, ale trvalo dlouho, než dostal erekci. Teprve v posledních křečích vyvrcholení se konečně uvolnil.

Pád.

Když zazvonil budík, přšelo. Tiché šumění za otevřeným oknem připomínalo televizi s velmi ztišeným zvukem. Zamáčkkl ho, chvíli poslouchal déšť, a aniž vzbudil Carlu, vyklouzl z postele.

V kuchyni zapnul kávovar, odešel do sprchy a vrátil se včas na to,

aby napěnil mléko do cappuccina pro Carlu. Odněl jí ho na noční stůlek, polibkem ji probudil a ukázal jí šálek. Pravděpodobně znovu usne, a až se konečně vzbudí, vypije ho studené. Vytáhl si ze skříně oblečení -střízlivou bílou košili, jeden z tmavých italských obleků, boty z argentinské kůže. Vše si snesl dolů.

Oblečený, ale bez kravaty si odnesl do obývacího pokoje dvojité espresso s toastem, aby se podíval na přehled zpráv o sedmé. Jako obvykle obsahovaly velice podrobné zahraniční komentáře, a než začala pravidelná rubrika Povýšení & Jmenování, musel odejít. Pokrčil rameny, vypnul televizi, a když se uviděl v zrcadle v hale, uvědomil si, že si zapomněl uvázat kravatu. V okamžiku, kdy vyklouzl předními dveřmi ven a na dálku odemkl saab, uslyšel nahoře probouzející se Carlu.

Dlouho stál v lehkém mrhlení a díval se na auto. Na kapky vody, které se leskly na chladné, šedivé metalíze. Nakonec se usmál.

„Takže vzhůru do Válčných investic," zamumlal a nastoupil.

Pustil si přehled zpráv v rádiu. Rubrika Povýšení & jmenování začala, právě když dorazil na dálniční nájezd v Elsenhamu. Nakřáplý hlas Liz Linshawové, jen nádech střežených zón, který zdrsněl jinak kultivovaný hlas. Do televizního studia nosila modely, v nichž připomínala křížence vládního arbitra s exotickou tanečnicí na recepčních a v posledních dvou letech zdobila stránky všech módních časopisů pro pány. Vlhký sen náročného manažera a podle nadšeného ohlasu národní královna ranního vysílání.

„- tento týden velice málo soubojů na silnicích," řekla mu chraplavě. „Rozhodující tendr o Kongo, na který všichni čekáme, je odložen na příští týden. Může za to předpověď počasí, ale při pohledu z okna mi připadá, že se meteorologové zase spletli. Prší mnohem méně než při tendru Saunders proti Nakamuře. O výsledku souboje Mikea Bryanta z Shorn Associates s neznámými vyzyvateli na městském okruhu stále nemáme žádné zprávy. Nevíme, kde jste, Mikeu, ale jestli nás slyšíte, ozvěte se, prosím. A teď k novým jmenováním tohoto týdne - Jere-my Tealby se stává společníkem v Collister Maclean; myslím, že jsme všichni už dávno tušili, že k tomu dojde; a Carol Dexterová se po své velkolepé jízdě proti Roger Inglis v minulém týdnu stává ředitelem marketingu pro Mariner Sketch. Nyní se opět vrátíme do Shornu a řekneme si něco o silném novém přírůstku divize Válčných investic -"

Chris se rychle podíval z vozovky na rádio a nepatrně zesílil zvuk.

„- Christopher Faulkner, který přešel od investičního obra Hammett McColl, kde si již udělal jméno v Nově vznikajících trzích. Pravidelní posluchači rubriky Povýšení & Jmenování si možná vzpomenu na Chrisovu pózo-

ruhodnou řadu úspěchů v Hammett McColl, kterou zahájil rychlým odstraněním rivala Edwarda Quaina, manažera přibližně o dvacet let staršího než on. Ospravedlnění tohoto kroku přišlo vzápětí, když -" V hlase se jí ozvalo vzrušení. „Ach, dostali jsme zprávu z naší helikoptéry. Už známe výsledek souboje Mikea Bryanta s neznámými vyzyvateli, dva z nich jsou zneškodněni za křížovatkou 22 a třetí signalizuje ústup. Bryantovo auto zřejmě utrpělo minimální škody a pokračuje v cestě do zaměstnání. Do polední relace chystáme obsáhlé zpravodajství a exkluzivní interview. Zdá se, že pro Shorn Associates začíná dobrý týden. Bohužel pro tuto chvíli je to všechno, takže vracím slovo Paulovi do redakce nejnovějších událostí."

„Děkuju, Liz. Podle analýzy glasgowské Independent News Group ohrožuje prudce klesající míra produkce ve výrobním sektoru na územích NAFTA dalších deset tisíc pracovních míst. Mluvčí Komise pro obchod a finance tuto zprávu označil za ‚podvrtně negativní‘. Další informace o -"

Chris, neurčitě podrážděný, že na něj Liz Linshawová kvůli Bryantově potyčce s neznámými vyzyvateli zapomněla, přestal zprávy vnímat. Děšť ustal a stěrače začaly na skle pískat. Vypnul je a letmo pohlédl na hodiny na přístrojové desce. Měl pořád spoustu času.

Houkání alarmu ho upozornilo, že se něco blíží.

Jakmile v jinak prázdném zpětném zrcátku zahlédl zrychlující siluetu, reflexivně uhnul doprava do vedlejšího jízdního pruhu a přibrzdil. Když ho druhé vozidlo dojelo, oddychl si. Otlučené auto s hnědými skvrnami bylo zhotovené na zakázku stejně jako jeho, ale ne člověkem, který měl ponětí o agresi na silnicích. Z předních nárazníků mu trčely mohutné ocelové bodce a přední kola

chránil objemný pancíř sahající až ke dveřím. Široké pneumatiky na zadních kolech poskytovaly vozu jistou manévrovací stabilitu, ale podle toho, jak se pohyboval, bylo zřejmé, že veze nadměrnou zátěž.

Neznámý vyzyvatel.

Neznámí vyzyvatelé byli stejně jako patnáctiletí lupiči ze střežených zón často ti nejnebezpečnější, protože čím víc mohli dokázat, tím méně mohli ztratit. Řidič byl ukrytý za bočním oknem

chráněným listami, ale Chris zahlédl pohyb. V šeru rozeznal bledý obličej. Na bocích automobilu zářilo světélkující žluté číslo řidiče. Povzdychl si a natáhl ruku k vysílače.

„Dopravní policie," ozval se anonymní mužský hlas.

„Tady Chris Faulkner ze Shorn Associates, řidičské oprávnění 260B354R. Jedu po Mil za křižovatkou číslo 10. Ohrožuje mě neznámý vyzyvatel s číslem X23657."

„Okamžik, prosím."

Chris začal postupně přidávat, aby vyzyvatel zrychlil, aniž by ho to vyprovokovalo k útoku. Než se policista znovu ozval, řítili se asi stočtyřicetikilometrovou rychlostí vedle sebe.

„Potvrzují, Faulknere. Vaším vyzyvatelem je Simon Fletcher, právní analytik na volné noze."

Chris si pohrdavě odfrkl. *Nezaměstnaný právník.*

„Výzva zaregistrována v 8.04. Kolem křižovatky 8 projíždí v pomalém jízdním pruhu objemný automatický transportér s těžkým nákladem. Jinak žádný provoz. Máte povolení pokračovat."

Chris sešlápl plyn k podlaze.

Předjel Fletchera o celou délku vozu, strhl saab zpátky do jízdního pruhu před druhé auto a přinutil ho k okamžitému rozhodnutí. Narazit, nebo zabrzdit. Hnědé auto zpomalilo a Chris se pousmál. Instinktivní brzdící reflex.

Než ho člověk dokázal odbourat, musel natrénovat celou řadu odlišných reakcí. Fletcher měl přece *chtít* do něho narazit. Byla to obvyklá soubojová taktika. Jeho instinkty ho však zradily.

Tohle nebude trvat dlouho.

Právník znovu zrychlil a přibližoval se. Chris mu dovolil přiblížit se asi na tři stopy od zadního nárazníku, pak mu uhnul z cesty a přibrzdil. Druhé auto vyrazilo kupředu a Chris se zařadil za něj.

Kolem se mihla křižovatka 8. Byli teď na vnitřním londýnském okruhu, téměř v zónách. Chris odhadl vzdálenost k podjezdu, přidal plyn a narazil do Fletchera. Právník prudce zrychlil, aby se ho zbavil. Chris zkontroloval tachometr a přidal plyn. Další náraz. Další únik kupředu. V pomalém jízdním pruhu před nimi se zničehonic vynořil automatický nákladní transportér připomínající obrovskou kovovou stonožku a stejně tak rychle jim zmizel za zády. Na obzoru se objevil podjezd z betonu zežloutlého stářím, který pokrývalo vybledlé graffiti. Byl mnohem starší než pětimetrový plot, který se tyčil nad zídkou a jehož vrcholky tvořily pružné spirály z ostatného drátu.

Chris slyšel, že je v něm smrtící napětí.

Znovu do Fletchera zezadu šťouchl a pak zpomalil a dovolil mu, aby se jako vyděšený králík vrhl do tunelu. Na okamžik lehce přibrzdil, potom znovu přidal plyn a vyrazil za ním.

Akce se blíží ke konci.

V tunelu vypadalo všechno jinak. Na stropě se táhly dvě řady žlutých světel, které připomínaly světlici. Na stěnách se v pravidelných vzdálenostech od sebe nacházely strašidelně bílé nápisy „nouzový východ“. Žádný odstavný pruh, jen částečně smazaná přerušovaná čára, která vyznačovala okraj štěrkové silnice, a úzký betono-

vý chodník pro údržbáře. Vyhlíželo to jako vstup do arkády. Intenzivní pocit rychlosti, strach z nárazu do zdi

a tmy.

Chris spatřil Fletchera a přiblížil se k němu. Z trhavého způsobu jízdy bylo zřejmé, že se právník třese nervozitou. Chris uhnul širokým obloukem přes několik jízdních pruhů stranou, takže zmizel Fletcherovi ze zpětného zrcátka, a dupnul na plyn. Na tachometru měl opět sto čtyřicet kilometrů v hodině - obě auta se řítla vedle sebe a tunel byl jen pět mil dlouhý. Udělej to rychle. Chris o jeden yard zmenšil mezeru mezi vozidly, rozsvítil světlo v kabině, přes vedlejší sedadlo se naklonil k oknu a zvedl jednu ruku na rozloučenou. Vzhledem k rozsvícenému světlu to Fletcherovi nemohlo uniknout. Pár vteřin nechal ruku nahoře, pak sevřel ruku v pěst a otočil palec dolů. Současně jednou rukou strhl vůz přes jízdní pruh mezi nimi.

Výsledek byl potěšující.

Fletcher určitě sledoval gesto na rozloučenou, ne vozovku před sebou, a úplně zapomněl, kde je. Uhnul autem do strany, dostal se však příliš daleko a ve spršce jisker brousil stěnu tunelu. Automobil se opilecky zakymácel, znovu se s jiskřením ořel o betonovou zeď a s kvílením pneumatik zůstal za Chrisem. Chris ve zpětném zrcátku sledoval, jak Fletcher přejíždí dva jízdní pruhy a pomalu se zastavuje. Ušklíbl se, zpomalil na padesát kilometrů v hodině a čekal, jestli ho znovu dožene. Druhé auto nejevilo známky pohybu. Když dorazil ke stoupání na opačné straně podjezdu, stálo pořád na místě a pak je ztratil z dohledu.

„Rozumněj kluk," zamumlal tiše.

Při výjezdu z tunelu ho oslnilo pronikavé sluneční světlo. Silnice

šplhala do dlouhého visutého oblouku,

který se táhl nad zónami a pak se stácel dolů ke shluku mrakodrapů v centru města. Sluneční světlo na ně dopadalo v jednotlivých paprscích a mrakodrapy se oslnivě leskly.

V zatáčce Chris zvýšil rychlost.

Kapitola druhá

V umývárně bylo tlumené světlo, které dovnitř pronikalo vysokými okny v šikmé střeše. Chris si myl ruce v onyxovém umyvadle a zíral na sebe ve velkém kulatém zrcadle. Pohled šedivých očí stejného odstínu jako saab, které ho soustředěně pozorovaly, byl jasný a pevný. Stejnou barvu teď měly i vytetované čárkové kódy na lícních kostech a prokládaly ji nitkami světlejší modré. Ještě níž se modrá barva opakovala na látce obleku a na jedné klikaté čáře na kravatě od Susany Ingramové. Bílá košile se oslnivě odrážela od opálené pokožky, a když se usmál, ve světle v místnosti se zablýskl stříbrný zub, jako by nahlas cinkl.

Jde to.

Když zavřel kohoutek, šumění tekoucí vody neutichlo. Podíval se vedle a zjistil, že o dvě umyvadla dál si myje ruce další muž. Nově příchozí byl statný, očividně zvyklý nosit módní oblečení, s dlouhými plavými vlasy staženými do koňského ohonu. Viking v obleku od Armaniho. Chris málem hledal válečnou sekeru s dvojitým ostřím, kterou si muž opřel o umyvadlo.

Když ale Viking zvedl jednu ruku z výlevky, Chris s ohromením spatřil, že je zakrvácená. Muž vzhlédl a střetl se s jeho pohledem.

„Potřebuješ něco?“

Chris zavrtěl hlavou a otočil se k sušáku na ruce, který visel na zdi. Za zády uslyšel, že voda přestala téct a muž

se postavil vedle něho k sušáku. Chris jeho příchod zaregistroval, udělal mu trochu místa a otíral si z rukou poslední stopy vlhkosti. Zatímco sušák běžel, muž si Chrise pozorně prohlížel.

„Tys určitě ten novejš, co?“

Luskl vlhkými prsty. Chris si všiml, že na nich má pořád krev - drobné tečky a trochu v rýhách na dlani.

„Nějakej Chris, nemám pravdu?“

„Faulkner.“

„Jo, Faulkner, to je ono.“ Nastavil ruce proudu vzduchu. „Přišels z

Hammett McColl?"

„Jo."

„Já jsem Mike Bryant," představil se a natáhl k němu ruku. Chris na okamžik zaváhal a zíral na krev. Bryant to zaregistroval. „Ach, omlouvám se. Mám za sebou souboj s neznámým vyzyvatelem a v Shornu je zvykem při-nýst jako důkaz zabítí jejich kartu. Člověk se při tom někdy ušpiní."

„Já se taky dneska utkal s neznámým vyzyvatelem," odpověděl automaticky Chris.

„Ano? A kde to bylo?"

„Na Mil, u křižovatky 8."

„V tom tunelu. Dostals ho tam?"

Chris přikývl a impulsivně se rozhodl, že se o neprů-kazném výsledku souboje nezmíní.

„Pašák. Chci říct, že tyhle vyzyvatelé člověku k ničemu nepomůžou, ale podle mě je to otázka cti."

„Taky si myslím."

„Přijali tě do Válečných investic, co? Sekce Louise He-wittový? Taky dělám na triapadesátém poschodí. Zkoumala tvůj životopis několik tejdů. Tvoje výsledky v Hammett McColl byly excelentní. Vítej na palubě."

„Díky."

„Jestli chceš, doprovodím tě nahoru. Stejně tam jdu."

„Skvělý."

Vyšli do široké zatáčející chodby a skleněnou stěnou dvacátého poschodí se před nimi otevřel pohled na finanční čtvrt'. Bryant se jím chvíli kochal a pak, zatímco si škrábal vytrvalý flíček krve na ruce, se vydal po chodbě.

„Už ti dali auto?"

„Mám vlastní. Dělaný na míru. Moje žena je automechanická."

Bryant se zastavil a podíval se na něj. „Nekecáš?"

„Nekecám." Chris zvedl levou ruku a ukázal mu matný kovový prstýnek na prsteníku. Bryant si ho se zájmem prohlédl.

„Co to je, ocel?" Náhle mu to došlo a usmál se. „To je z motoru, co? Už jsem o tomhle materiálu četl."

„Titan. Je z odvzdušňovací komory starýho saabu. Musel jsem upravit velikost, ale jinak -"

„Jo, já vím," přerušil ho Bryant s nadšením dítěte. „Předělals to z bloku motoru, jako vloni ten chlapík z Milána?" Znovu luskl prsty.

„Jak jen se jmenoval, Bonocel-lo nebo tak nějak?"

„Bonicelli. Jo, podobně." Chris se snažil zakrýt podráž-děnost. Jeho manželství, posvěcené součástkou z motoru, se odehrálo o pět let dřív než sňatek italského jezdce, ale časopisy pro automobilové fanoušky se o něm téměř nezmínily. O Bonicelliho svatbě se psalo mnoho týdnů a na prvních stránkách. Možná to mělo něco společného s tím, že Silvio Bonicelli byl zhýralý mladší syn z velké rodiny jezdců z Florencie, možná jen s tím, že si nevzal automechaniku, ale bývalou pornohvězdu a začínající popovou zpěvačku. Možná to také souviselo se skutečností, že Chris s Carlou se brali v tichosti na zadním dvorku Melova servisu a Silvio Bonicelli pozval na svatební

obřad, který se uskutečnil v prázdném autosalonu nových závodů Lancia v Miláně, korunované hlavy korporační Evropy. Tohle bylo pro korporační aristokracii 21. století zvykem. Rodinné kontakty.

„Vzít si svoji automechaniku," Bryant se opět usmál. „Páni, chápu, že je to užitečný, ale musím se přiznat, že tvoji odvahu obdivuju."

„Na tom nic odvážného nebylo," pronesl Chris mírným tónem. „Zamiloval jsem se do ní. Ty jsi ženatý?"

„Jo." Bryant si všiml, že se Chris dívá na jeho prstýnek. „Ach, ten je z platiny. Suki dělá u Costermana a obchoduje s obligacema. V poslední době pracuje většinou z domu, a až budeme mít další dítě, pravděpodobně s tím skončí úplně."

„Máte děti?"

„Jo, jedno. Arianu." Došli na konec chodby, kde se nacházela řada výtahů. Zatímco čekali, Bryant zalovil v kapse a vytáhl z ní náprsní tašku. Když ji otevřel, objevila se působivá přehlídka kreditních karet a fotografie přitažlivé ženy s kaštanovými vlasy, která držela v náruči dítě s tváří skřítky. „Hele. Tuhle jsem fotil, když měla narozeniny. Byl jí rok. Ted' už jsou jí skoro dva. Rostou jako z vody. A vy děti máte?"

„Ne, zatím ne."

„No, radím vám, abyste s tím nečekali moc dlouho." Když výtah přijel, Bryant zavřel náprsní tašku a v kamarádském mlčení vyjeli nahoru. Výtah sdílným tónem ohlásil každé poschodí a stručně seznámil se současnými vývojovými projekty Shorn Associates. Po chvíli Chris promluvil - spíš proto, aby ten seriózní syntetický hlas přehlušil, než kvůli něčemu jinému.

„Máte tu lekce bojových umění?"

„Cože, souboje muže proti muži?" Bryant se usmál. „Pořádně se podívej na číslo poschodí, Chrisi. Čtyřicet

jedna. Tady nahoře se nebojuje o postup fyzicky. Louise Hewittová by to považovala za vrchol nevkusů."

Chris pokrčil rameny. „Jo, ale člověk nikdy neví. Jednou mi to zachránilo život."

„Hele, žertuju." Bryant ho popleskal po paži. „Samozřejmě že máme dole v tělocvičně několik korporačních instruktorů. Myslím, že vyučují šotokan a taekwon. Taký někdy dělám šotokan, abych se udržel v kondici, a navíc člověk nikdy neví, kdy se mu to bude v zónách hodit." Zamrkal. „Víš, jak to myslím. Ale jak říká jeden z mých instruktorů, to, že se učíš bojový umění, ještě neznamená, že se naučíš prát. Jestli to chceš opravdu umět, běž na ulici a zkus si to naostro. To je jediná cesta, jak se to skutečně naučit." Opět se usmál. „Teda aspoň to tvrdí."

Výtah se zhoupnutím zastavil. „Padesáté třetí poschodí," oznámil vesele. „Divize Válečných investic. Ujistěte se prosím, že máte oprávnění číslo sedm, které umožňuje vstup do tohoto podlaží. Hezký den."

Vyšli do malého předpokoj, kde na Bryanta kývla pečlivě upravená členka ostrahy a Chrise požádala o identifikační kartu. Chris vylovil proužek s čárkovým kódem, který mu dali dole v recepci, a čekal, než ho zkontroluje.

„Hele, Chrisi, musím běžet." Bryant kývl směrem k pravé chodbě. „V deset mám videokonferenci s nějakým umaštěným diktátorem kvůli rozpočtu a já si pořád nemůžu vzpomenout na jméno jeho ministra obrany. Vždyť víš, jak to chodí. V pátek se uvidíme na kvartální poradě. Obvykle si po ní někam vyrazíme."

„Dobře. Zatím se měj."

Chris se zdánlivou nenuceností sledoval, jak mu mizí z dohledu. Pod ní se skrývala stejná ostražitost, s níž ráno reagoval na neznámého vyzyvatele. Bryant se choval

přátelsky, ale tak se chová za určitých okolností téměř každý. Dokonce i Carlin otec se při vhodné konverzaci jevil jako rozumný muž. A člověk, který si umývá krev z rukou jako Mike Bryant, nepatří k těm, které by chtěl Chris mít proti sobě.

Členka ostrahy mu vrátila proužek s čárkovým kódem a ukázala na dvoukřídlé dveře přímo před ním.

„Zasedací místnost," pronesla. „Už na vás čekají."

Naposledy stál Chris tvář v tvář řediteli v Hammett McColl, když mu předával svou výpověď. Kancelář Vincenta McColla s vysokými okny byla obložená tmavým dřevem a jednu její stěnu lemovaly knihy, které vypadaly sto let staré. Na ostatních stěnách visely portréty významných společníků z osmdesátileté historie firmy a na stole stála zarámovaná fotografie jeho otce, na níž si potřásl rukou s Margaret Thatcherovou. Na navoskované dřevěné podlaze ležel dvě stě let starý turecký koberec. McColl sám byl štíhlý, s vlasy prokvetlými stříbrem, nosil obleky třicet let vyšlé z módy a odmítal si nechat do kanceláře zavést videotelefon. Z celé místnosti vyzařovala posvátná tradice, což bylo u člověka, který měl na starosti divizi s názvem Nově vznikající trhy, poněkud zvláštní. Kdyby byl Jack Notley, nejstarší společník Válečných investic v Shorn Associates, dočasně přeložen z převráceného paralelního vesmíru, nemohl se McCollovi podobat méně. Byl to podsaditý, mohutný muž s krátkými a nijak zvlášť dobře ostříhanými černými vlasy, které začínaly šedivět. Ruce měl červené, s tupými, krátkými prsty, postavou připomínal boxera a jeho oblek, který pocházel ze salonu Susany Ingramové, stál pravděpodobně stejně jako celá původní šasi saabu. Rysy měl hrubé a pod pravým okem se mu táhla dlouhá, klikatá jizva. Jeho oči by-

ly bystré a živé. Pouze jemná pavučina vrásek kolem nich naznačovala, zeje mu skutečně sedmačtyřicet. Když Chris kráčet přes prostornou recepci v pastelových barvách, blesklo mu hlavou, že Notley Vypadá jako troll na prázdninách v Zemi elfů.

Sevřel mu ruku s takovou silou, že mu ji málem rozdrtil.

„Chrisi, jsem rád, že vás konečně poznávám. Pojd'te dál. Rád bych vás seznámil s několika lidmi."

Chris vyprostil ruku z jeho ocelového stisku a následoval rozložitého trolla k místu, kde se nacházel široký, nízký stolek, dvě funkcionalistické pohovky a křeslo, očividně určené pro „vedoucího jednání". Na jedné pohovce seděli muž a žena, ale mladší než Notley. Chris se na ženu automaticky zadíval vteřinu předtím, než Notley promluvil a ukázal na ni.

„Tohle je Louise Hewittová, ředitelka divize a výkonná ředitelka. Je duchovním vůdcem toho, co tu děláme."

Hewittová se napřímila a natáhla se, aby mu potřásla rukou. Byla to pohledná, atraktivní žena kolem čtyřicítky, která dělala všechno

proto, aby na ní nebyl její věk vidět. Na sobě měla kostým, který vypadal jako od Daisu-ke Todorokiho - střízlivě černý, řidičská sukně s rozparky ke kolenům a jednoduché sako. Její boty byly téměř bez podpatků. Měla světlou pleť, minimální make-up a dlouhé tmavé vlasy stažené v týle do uzlu. Stiskem ruky se nesnažila nic dokázat.

„A tohle je Philip Hamilton, mladší společník divize.“

Chris se otočil k změkčile vyhlížejícímu muži na opačném konci pohovky. Hamilton měl slabošskou bradu a zavalitou postavu, takže i v jako uhel černém obleku od Ingramové vypadal neupraveně, jeho světle modrým očím však nic neuniklo. Zůstal sedět, ale napřáhl vlhkou

ruku a zamumlal pozdrav. Má v hlase skrytou averzi, pomyslel si Chris.

„Tak to bychom měli," pronesl žoviálně Notley. „Ve skutečnosti tady nejsem nic víc než loutka, takže předávám slovo Louise. Posad'te se, prosím. Nedáte si něco k pití?"

„Zelený čaj, jestli můžu prosit.“

„Zajisté. Nechám přinést celou konvici. Jiang estate, ano?"

Chris překvapeně přikývl. Notley došel k velkému stolu u jednoho okna a zvedl telefon. Louise Hewittová si přehodila nohu přes nohu a zadívala se na Chrise.

„Hodně toho o vás vím, Faulknere," pronesla neutrálním tónem.

„Skvělé.“

Zůstala neutrální. „Ale ne úplně všechno. Existuje pár věcí, které bych si, kdyby vám to nevadilo, ráda ujasnila.“

Chris rozhodil ruce. „Klidně se ptejte. Teď tu pracuju.“

„Ano.“ Lehký úsměv mu prozradil, že jí ten protiúder neunikl. „No, snad bychom mohli začít vaším autem. Dozvěděla jsem se, že jste odmítl služební vůz. Máte snad něco proti BMW?"

„Podle mě jsou příliš opancéřované, a tudíž těžké. Kromě toho nic. Byla to nesmírně velkorysá nabídka. Ale mám vlastní automobil, a pokud vám to nebude vadit, raději zůstanu u toho, co znám. Budu se cítit lépe.“

„Šitě na míru," prohodil Hamilton, jako by označoval psychickou poruchu.

„O co jde?" Notley se vrátil, a jak Chris předpokládal, uvelebil se do křesla. „Ach, vaše auto, Chrisi. Ano, slyšel jsem, že jste si vzal ženu, která ho vyrobila. Je to pravda?"

„Ano." Chris se rozhlédl kolem sebe. Notley měl na tváři výraz shovívavé tolerance, Hamilton znechucení a Louise Hewittová vůbec nic.

„To musí být silné pouto," pronesl Notley, téměř jakoby pro sebe.

„Mhm, ano. Ano, je."

„Ráda bych si s vámi promluvila o Bennettové," pronesla Louise Hewittová hlasitě.

Jejich pohledy se na okamžik střetly a pak si Chris povzdychl. „Stalo se to přesně tak, jak jsem uvedl. Určitě jste o tom tenkrát četla. Bennettová kandidovala na stejné místo analytika jako já. Byli jsme na tom vyvýšeném úseku, kde se napojuje M40. V zatáčce jsem ji vytlačil z vozovky a ona zůstala trčet na okraji srázu. Váha auta by ji dřív nebo později převrátila; jezdila upraveným ja-gem, Mentorem."

Notley mu uniklo zavrčení, kterým naznačil, že stejný vůz má i on.

„Přesto jsem zastavil a pokusil se ji vytáhnout. O pár minut později se auto převrátilo. Když jsem ji odvezl do nemocnice, byla napůl v bezvědomí. Myslím, že narazila hlavou do volantu."

„Do nemocnice?" Z Hamiltonova hlasu číselá zdvořilá nedůvěra.

„Promiňte, ale vy jste ji odvezl do *nemocnice*?"

Chris se na něj upřeně zadíval.

„Jo. Odvezl jsem ji do *nemocnice*. Je na tom něco zvláštního?"

„No," Hamilton se rozesmál. „No, řekněme, že místním lidem by to tak mohlo připadat."

„Co kdyby se Bennettová rozhodla, že se pokusí získat to místo znovu?" zeptala se Hewittová vážně jako lhostejný kontrapunkt veselosti svého mladšího společníka. Chrisovi blesklo hlavou, že to zní nacvičeně. Pokrčil rameny.

„Cože? S prasklými žebry, zlomenou pravou rukou a poraněním hlavy? Pokud si dobře vzpomínám, byla ve stavu, kdy stěží dokázala dýchat."

„Ale uzdravila se, ne?" zeptal se Hamilton významně. „Pořád pracuje. A pořád v Londýně."

„Vrátila se do Hammett McColl," potvrdila Hewittová stále lhostejným tónem. Rána, jak Chris věděl, přijde od Hamiltona.

„Proto jste odešel, Chrisi?" Mladší společník skutečně na narážku zareagoval. V hlase měl stále lehký posměch. „Neměl jste žaludek na to, abyste tu práci dokončil?"

„Podle mě se Louise s Philipem snaží říct," vložil se do hovoru

Notley jako laskavý strýček při hádce na narozeninovém večírku, „že jste tu záležitost *nevyřešil*. Pochopil jsem to správně, Louise?"

Hewittová stroze přikývla. „Ano."

„Po té události s Bennettovou jsem zůstal v Hammett McColl ještě dva roky," pronesl Chris co nejkldněji. Nečekal, že to přijde tak brzy. „Respektovala svou porážku jako zaslouženou. Záležitost se vyřešila k mé spokojenosti, a samozřejmě ke spokojenosti firmy."

Notley chláholivě zvedl ruce. „Jistě, jistě. Pak je to tedy snad spíš otázka korporační kultury než pocitu viny. My tady v Shornu si vážíme -jak to jen vyjádřit? Uhm, ano, vážíme si jednoznačnosti. Nemáme rádi neuzavřené záležitosti. Později vás - a nás - můžou dosáhnout. Jak ostatně vidíte z rozpaků, které v nás všech právě teď případ Bennettové vyvolává. Ocitli jsme se, řekněme, v nejasné situaci. Ted', když jste tu záležitost kdysi nevyřešil jednou pro vždy. Podobné dvojznačnosti se snažíme v Shorn Associates vyhnout. Nevyhovuje to našemu image, zejména v oblasti tak konkurenční jako jsou Válečné investice. Jsem si jist, že mi rozumíte."

Chris se podíval na tři tváře kolem sebe a počítal přátele a nepřátele, které si podle všeho už nadělal. Přinutil se k úsměvu.

„Samozřejmě," odpověděl. „Dvojznačnost nemám rád."

Kapitola třetí

Pistole ležela jednoznačně uprostřed stolu a žadonila, aby ji zvedl. Chris si vrazil ruce do kapes a se znechucenou ostražitostí ji pozoroval.

„Ta je moje?"

„Heckler a Koch Nemesis 10." Hewittová prošla kolem něho a sevřela v ruce rukojeť z černé pryže. „Nemex. Poloautomatický, dvojité jištění, bezpečnostní pojistka není nutná. Jen pistoli vytáhnete a začnete střílet. Obvyklé vybavení Shornu. K tomu patří pouzdro na rameno, takže ji můžete nosit pod oblekem. Člověk nikdy neví, kdy bude muset dát ránu z milosti."

Ušklíbl se. Možná si toho všimla.

„Tady to děláme takhle, Faulknere. Když někoho vyzvete na souboj, neodvezete je potom do nemocnice. Půjdete a dokončíte práci. Tímhle, pokud je to nutné." Namířila zbraň na počítač vestavěný ve stole. Když stiskla kohoutek, ozvalo se suché cvaknutí. „Jestli to dokážete, přinesete zpátky jejich korporační kartu. Když už

o tom mluvíme..." Volnou rukou sáhla do kapsy a vytáhla z ní malý šedivý obdélník. Na hologramu Shorn Associates se zablýsklo červené propletené S a A. Hodila kartu na stůl a vedle ní položila pistoli. „Tady to je. Obojí noste pořád při sobě. Člověk nikdy neví, kdy je bude potřebovat.“

Chris zvedl kartu a zamyšleně s ní poklepal na desku stolu. Pistoli nechal ležet na místě.

„Zásobníky jsou v horní zásuvce stolu. Jde o opláštěné náboje, měly by prostřelit motor nákladního transportéru. Vy jste kdysi s něčím podobným jezdil, nemám pravdu? Pojízdou prodejnu nebo tak něco.“

„Jo.“ Chris vytáhl náprsní tašku a zasunul kartu dovnitř. S očekáváním se znovu zadíval na Hewittovou. „Takže?“

„Ne, nic.“ Hewittová prošla kolem něho k oknu a zadívala se na svět dole. „Myslí, že to byl skvělý nápad prodávat zboží z nákladního prostoru. Ale je to trochu jiné než jezdit za investiční banku, že?“

Chris se pousmál a posadil se na roh stolu, zády k oknu a své nové šéfce.

„Vy mě nemáte moc ráda, co, Hewittová?“

„Tohle není o sympatiích, Faulkner. Jen si myslím, že sem nepatříte.“

„No, někdo si to evidentně myslí.“

Slyšel, že se vrací ke stolu, a nenuceně k ní otočil hlavu. Náhle si všiml, jak je strohá kancelář za jejími zády deprimující.

„No, tak mě napadá,“ pronesla tiše, „že jste mi to vrátil, nebo ne? Rád hrajete tuhle přesilovku? Tady ji nezvládnete, Faulkner. Viděla jsem vás životopis. Před osmi lety velkolepé odrovnání Quaina, od té doby nic. Měl jste štěstí, to je všechno.“

Chris se ovládl a mírným tónem odpověděl: „Stejně jako Hammett McColl. Když šel Quain ke dnu, zachránili asi patnáct milionů na prémiech. A od té doby jsem zabíjet *nepotřeboval*. Někdy stačí dělat svou práci. Člověk nemusí své přednosti dokazovat průběžně.“

„Tady ano. Brzy to zjistíte.“

„Opravdu?“ Chris vytáhl horní zásuvku a podíval se dovnitř, jako by ho její obsah zajímal nepatrně víc než

žena před ním. „Máte pro mě nachystaného nějakého kluka, který mě kvůli téhle kanceláři vyzve na souboj?“

Na okamžik ji dostal. Bylo to patrné z toho, jak ztuhla. Pak se

zhluboka nadechla, jako by Chris byl nová květina, jejíž vůně se jí zamlouvá. Když zvedl hlavu, usmála se.

„Jste roztomilý," utrousila. „Moc roztomilý. Notleymu se líbíte, víte to? Proto jste tady. Připomínáte mu sebe sama, když byl mladý. Vynořil se odnikud, stejně jako vy, a podařilo se mu vyhrát jeden zásadní souboj. Měl tetování, přesně jako vy. Šňůru měnových symbolů jako slzy kanoucí z oka. Prudce elegantní." Posměšně se ušklíbla. „Dokonce byl asi pět let ženatý se svou automechanickou. Byla to holka ze zóny se smírem kolem nosu. Prý se dokonce s těmi šmouhami objevila na jednom kvartálním večírku. Jo, Notleymu se líbíte, ale nevšiml jste si něčeho? To tetování je pryč. Stejně jako ta holka ze zóny. Víte, Notley někdy podléhá záchvatům nostalgie, ale je profesionál a nedovolí, aby mu zasahovaly do práce. Nezapomeňte na to, protože ho zklamete, Faulknere. Nemáte dost kuráže."

„Vítejte na palubě."

Hewittová se na něj bezvýrazně podívala. Chris zvedl jednu ruku s otevřenou dlaní.

„Myslel jsem, že by to měl někdo z nás říct."

„No," pokrčila rameny a otočila se k odchodu. „Dokažte, že nemám pravdu."

Chris s neproniknutelným výrazem sledoval, jak odchází. Když se za ní zavřely dveře, zadíval se na černý nemex na stole a také se posměšně ušklíbl.

„Zkurvený kovbojové."

Obřadně smetl pistoli se zásobníky do zásuvky a s bouchnutím ji zavřel.

Na monitoru našel seznam pokynů: lidé, kterým má zavolat, kdy jim má volat a kde je může sehnat. Plánová-

né úkoly, nejlepší doba pro přístup do těch oblastí počítačové paměti Shornu, které jsou ke splnění jednotlivých úkolů nezbytné. Vybraný přehled jeho klientů pro příští dva měsíce s praporky vyznačujícími, kterým se věnovat nejdřív. Program vše seřadil do doporučené optimální posloupnosti tak, aby byla práce co nejefektivnější, a sdělil mu, že ten den by bylo nejlepší, aby odejel domů kolem půl deváté.

Chvilku si pohrával s myšlenkou, že naláduje do ne-mexu opláštěvané náboje a stejně jako Hewittová ho namíří na počítač.

Místo toho vytiskl číslo na telefonu.

„Carlo, tady Chris. Dneska večer přijdu pozdě, tak na mě nečekej.

V ledničce je zbytek chilli, snaž se ho nesníst všechno, měla bys srágoru a já bych si taky rád trochu vzal, až se vrátím. Jo, mimochodem, jsem zamilovaný]."

Položil sluchátko a pohlédl na monitor počítače. Po chvíli kliknul na zářivě oranžový trojúhelník označující Válečné investice a sledoval, jak se zvětšuje jako rozvíjející se květ.

Obličej mu zalilo světlo z obrazovky.

Než dorazil domů, bylo po půl jedenácté. V první zatáčce příjezdové cesty zhasnul reflektory, přestože věděl, že skřípání kol na šterku Carlu pravděpodobně vzbudí stejně jistě jako skotačení dálkových světel na průčelí domu. Někdy mu připadalo, že jeho příjezd domů zaregistruje spíš intuicí než podle něčeho jiného. Zaparkoval saab vedle Carlina otlučeného, pospravovaného landroveru, vypnul motor a zív. Několik vteřin seděl v tichu a tmě a poslouchal cvakání chladnoucího motoru.

Doma na šest hodin spánku. Proč jsme se kurva přestěhovali tak daleko?

Ale dobře věděl proč.

Tohle místo je stejné jako v Hammett McColl. Žij v práci, spi doma, zapomeň, žeš měl někdy nějaký vztah. Stejný slogan, jiné logo.

No, ale dostává odtud peníze.

Co nejtíši vklouzl do domu a našel Carlu v obývacím pokoji, jak sleduje měkké modré světlo prázdného kanálu. Když k němu zvedla rty, ve skleničce jí zacinkal led.

„Ty seš vzhůru," poznamenal a pak si všiml, kolik toho z láhve ubylo. „Seš opilý."

„Neměla bych to říct já?"

„Ne, dneska ne. Do tři čtvrtě na devět jsem seděl u počítače." Sklonil se, aby ji políbil. „Těžkej den?"

„Ani ne. Jako vždycky."

„Jo, u mě taky." Svezl se do křesla vedle ní. Podala mu sklenici s whisky o zlomek vteřiny dřív, než se pro ni natáhl. „Na co ses dívala?"

„Dex a Seth, dokud ho nezačali rušit."

Usmál se. „Dostaneš nás do basy."

„S tímhle směrovacím čísle ne."

„No jo." Zadíval se na videotelefon. „Nepřišlo dneska ráno něco?"

„Co něco?"

„Nějakej mail?"

„Účty. Přišla hypoteční splátka."

„Už? Vždyť ji právě dostali."

„Ne, to bylo minulej měsíc. Taky jsme přečerpali účet na několika kreditkách."

Chris se napil islayské whisky s příchutí rašeliny a znechuceně mlaskl nad svatokrádežným ledem ve sklenici. Carla na něj vrhla vražedný pohled. Podal jí sklenici zpátky a zamračil se na televizní obrazovku. „Jak je to možný?"

„Všechno jsme utratili, Chrisi."

„No." Natáhl před sebe nohy a znovu zív. „Kvůli tomu vyděláváme. Takže co jsi celej den dělala?"

„Šrot. Na severní okraj Londýna se nedávno přistěhovala nějaká zbrojařská společnost a vandalové jí poničili deset zbrusu nových Mercedesů Ramjet. Všechny byly na odpis."

Chris se posadil. „Deset? Jak to dokázali? Copak je nechali stát venku?"

„Ne. Někdo vhodil větracím otvorem do garáží pro manažery dvě podomácku vyrobené bomby. Bác! Žiravi-na a šrapnely se rozlítly na všechny strany. Mel dostal kontrakt na posouzení škod a odtah vraků. Zaplatili mu za jejich likvidaci a může si z nich nechat všechno, co z nich dokážeme zachránit. A teď ta dobrá zpráva. Na některých mercedesech je sotva pár škrábanců. Mel ještě někde slaví. Tvrdí, že jestli budou korporace trvat na tomhle nesmyslu s obnovou měst, mohli bysme mít mnohem víc práce než teď. Dneska večer si musel prohnat nosem dobře metr dlouhou lajnu kokainu z MESA."

„Takže bomby, co?"

„Jo, neuvěřitelný, co ty dnešní děcka dokážou dát dohromady. Nevím, možná se s nima Mel dokonce domluvil, aby to udělaly. Má v zónách kontakty. Zloděje aut, drogový dealery. Členy gangu."

„Hajzlové," pronesl Chris neurčitě.

„Jo," opáčila Carla poněkud nabroušeněji. „Žasnu, čeho je člověk schopnej, když nemá co ztratit. Když nemůže dělat nic jinýho než stát za ostatním drátem a dívat se na bohatství za ním."

Chris si povzdychl. „Carlo, nemohli bysme tu hádku nechat na jindy, prosím?"

„Chceš dělat něco jinýho?"

„Mohli bysme si před telkou zašoustat."

„Mohli," pronesla vážně, „ale já vždycky skončím nahoře a pořád

ještě mám kolena odřený od koberce od té doby, cos dostal tenhle geniální nápad minule. Jestli chceš šoustat, odnes mě do postele."

„Platí."

Později, když leželi na rozházené posteli zaklesnutí do sebe jako dvě lžičky, se k němu Carla zezadu přitiskla a zašeptala mu do ucha.

„Mimochodem, jsem zamilovaná."

„Já taky." Zaklonil se a týlem se jí otřel o řadra. Při doteku krátce ostříhaných vlasů se zachvěla a instinktivně natáhla ruku k jeho scvrklému penisu. Usmál se a s plesknutím ji odehnal.

„Hele, dostalas, cos chtěla. A teď spi, nymfo."

„Jo takhle! Chceš mě jen ošoustat a pak konec. Je to tak?"

„Já," odpověděl Chris v polospánku, „nikam nejdu."

„Jen mě zneužít a pak, když je po všem, usnout. Mluv se mnou, ty mizero!"

Chrup.

„Ani jsi mi neřekl, jak to dneska probíhalo."

Hluboké oddychování. Carla se nadzvedla na jedné paži a píchla Chrise do pružných svalů na břicho. „Myslím to vážně. Jaký jsou Válečný investice?"

Chris ji chytil za ruku a omotal si její ukazovák kolem svého a stáhl ji zpět do původní polohy.

„Válečný investice jsou cesta kupředu na globální úrovni," odpověděl.

„Je to pravda?"

„Tak to stálo na počítači v Shornu."

„Pak to ovšem musí bejt pravda."

Když uslyšel její pohrdání, automaticky se usmál a začal znovu klimbat. Těsně předtím, než usnul, měla Carla pocit, že něco zamumlal. Zvedla hlavu.

„Cože?"

Neodpověděl a Carla si uvědomila, že mluví ze spaní. Naklonila se přes něj a snažila se něco zachytit. Po několika minutách to vzdala. V jeho mumlání rozeznala jediné slovo, které se několikrát opakovalo.

Pokladna

Trvalo dlouho, než se jí podařilo usnout.

Kapitola čtvrtá

„Válečné investice jsou cesta kupředu!"

Potlesk zesílil a narážel na skleněnou střechu jako křídla vyplašených holubů. Muži a ženy v přednáškovém sále vstali a potřásali si rukama. V místnosti se shromáždila celá skupina Válečných investic Shorn Associates. Ti nejmladší, jak si Chris všiml, byli nejnaděšenější. V slunci pozdního odpoledne, které dovnitř dopadalo střechou a velikým oknem, jim zářily obličeje entuziasmem a oči a zuby se jim blýskaly. Zdálo se, že budou tleskat, dokud jim nebude z rukou crčet krev. Starší kolegové, kteří postávali mezi zanícenými nováčky, tleskali pomaleji a rozvážněji, souhlasně přikyvovali a nakláněli hlavy k sobě, aby si v halasu vyměnili postřehy. Louise Hewittová se odmlčela, opřela se o pult a čekala, až rozruch utichne.

Chris si zakryl dlaní ústa a zívá.

„Ano, ano." Hewittová zvedla ruce, aby potlesk utišila. Místnost se zklidnila. „Slyšeli jsme, že je to riskantní, slyšeli jsme, že je to neuskutečnitelné, slyšeli jsme, že je to nemorální. Stručně řečeno, od samého začátku jsme slyšeli stejné kritické hlasy, že ekonomika volného trhu se s tím musí vláčet jako s koulí na řetězu. Ale naučili jsme se ty hlasy ignorovat. Naučili jsme se, a dál se učíme, postupovat krok za krokem, od vize k vizi, od úspěchu k úspěchu. A to, co nás každý úspěch naučil, a stále učí, znovu a znovu, je velice prosté. Ten, kdo má peníze -, " dramaticky se odmlčela a zvedla do vzduchu štíhlou paži se sevřenou pěstí, „- má moc."

Chris potlačil další zívnutí.

„Lidské bytosti vedou války, co svět světem stojí. Je to naše přirozenost, máme to v genech. V druhé polovině minulého století mírotvorci, vlády tohoto světa, válku neukončili. Jednoduše ji *řídili*, ale řídili ji *špatně*. Bez ohledu na návratnost sypali peníze do vojenských konfliktů a guerillových armád v zahraničí a pak do složitých mírových procesů, které situaci častěji zhoršily, než zlepšily. Byli zaslepení, dogmatictí a nevykonní. Miliardy promrhané ve špatně odhadnutých válkách, do kterých by žádný investor se zdravým rozumem nevložil jediný dolar. Obrovské, neschopné národní armády a těžkopádné mezinárodní aliance; stručně řečeno obrovská zátěž našich ekonomických systémů. Stovky tisíc mladých mužů zavražděných na místech, jejichž název nedokázali ani správně

vyslovit. Rozhodnutí založená výlučně na politickém dogmatu a doktríně. Ano, s tímhle modelem je konec."

Hewittová se znovu odmlčela. Tentokrát se rozhostilo napjaté ticho, které bylo předzvěstí potlesku, stejně jako je dusno předzvěstí blížící se bouřky. V posledních okamžicích proslovu ztišila Hewittová hlas na běžnou konverzační hlasitost. Mluvila pomaleji a téměř zamyšleně.

„Lidé na celém světě stále nacházejí důvody, pro které stojí za to zabíjet a umírat. A kdo jsme my, abychom se s nimi přeli? Žijeme jako oni? Cítíme to co oni? Ne. *Nepřísluší nám* říkat, jestli jsou v právu, nebo ne. Nemáme právo soudit nebo zasahovat. Ve Válečných investicích nás zajímají pouze dvě věci. Vyhrají? A vyplatí se to? Stejně jako ve všech ostatních oblastech bude Shorn investovat svěřený kapitál pouze tam, kde jsme přesvědčeni o jeho návratnosti. Nesoudíme. Nemoralizujeme. Nemrháme penězi. Místo toho vyhodnocujeme, inves-

tujeme a prosperujeme. *Tohle* znamená být součástí Válečných investic Shornu."

Přednáškový sál znovu vybuchl nadšením.

„Krásná řeč," pronesl Notley, zatímco ve společenském salonku zkušeně naléval šampaňské do kruhu sklenic. „A díky tady Philipovi u toho nechyběl tisk, který by nás měl osmnáctého v licenční zprávě vychválit do nebes."

„Jsem ráda, že se ti to líbilo." Hewittová zvedla z kruhu plnou sklenici a rozhlédla se po shromážděných společnících. Kromě Philipa Hamiltona vedle ní bylo pět mužů a tři ženy, kteří ji sledovali, zodpovědných za padesát sedm procent kapitálového bohatství Shorn Associates. Každý z nich si mohl dovolit soukromý tryskáč a o jeho pořízení by uvažovali ještě kratší dobu než ona o nákupu nových bot. Pro těchhle osm lidí neexistovala na planetě věc, kterou by nemohli vlastnit. Cítila z nich bohatství, těsně na dosah, stejně intenzivně jako slaninu, která se smaží u sousedů v kuchyni. Bohatství, po kterém toužila jako po sexu. Po kterém toužila tak moc, že jí trnuly dásně a svíral se jí žaludek.

Notley postavil láhev na stůl a zvedl jednu sklenici. „Tak na všudypřítomné malé války. Ať dlouho doutnají. A gratuluju ke skvělému kvartálnímu výsledku, Louise. Na malé války."

„Na malé války!"

„Na malé války." Hewittová zopakovala přípitek a napila se.

Zatímco, ač duchem nepřítomná, zdvořile konverzovala, ostatní společníci se začali postupně trousit zpátky do hotelové restaurace za svými divizními přívrženci. Hamilton zachytil její pohled a Louise skoro nepostřehnutelně přikývla. S omluvou se rozloučil a nechal ji s Notleym o samotě.

„Víš," pronesla klidně, „zvládla bych to i bez Faulknera, který usnul v první řadě. Moc si o sobě myslí, Jacku."

„Jako by ti nikdy nebylo tolik, co jemu."

„Je jen o pět let mladší než já. A kromě toho jsem vždycky měla tohle." Hewittová položila sklenici na krbovou římsu a vzala do dlaní ňadra, jako by je nabízela. „Nic nezmenší úctu k tvojí profesionalitě tolik jako poprsí."

Notley se zatvářil rozpačitě a uhnul pohledem.

„Ale no tak, Louise. Neopakuj mi zase ty únavné feministické ře -"

„Být tady ženou tě zocelí, Jacku." Hewittová ruce opět spustila. „Dobře víš, že je to pravda. Tam, kde jsem teď, jsem se šplhala centimetr po centimetru. Ve srovnání se mnou to Faulkner dostal naservírované na talíři. Jeden vydařený souboj, zaujmout ty správné lidi a je to. Jen se na něj podívej. Dokonce se ani dneska ráno neholil."

Ukázala k baru, kde se Chris zaujatě bavil se skupinou mužů a žen svého věku. Strniště na jeho tváři bylo vidět dokonce i z takové dálky. Zatímco ho pozorovali, zamaskoval sklenicí další zívnutí.

„Nech ho na pokoji, Louise." Notley ji chytil za rameno a otočil ji k sobě. „Jestli pro nás dokáže udělat to, co udělal pro Hammett McColl, rád mu odpustím, že se tu a tam neholí."

„A jestli ne?"

Notley pokrčil rameny a dopil zbytek šampaňského. „Pak tu přece dlouho nevydrží."

Položil sklenici na stůl, opět ji popleskal po rameni a zamířil do tlačeničky těl v tmavých oblecích a kostýmech. Hewittová zůstala v salonku, dokud se vedle ní tiše jako duch neobjevil Hamilton.

„No?" zeptal se.

„Neptej se."

Chris na opačné straně místnosti se ve skutečnosti nezřízeně nudil. Stál na okraji hloučku kolegů, které znal jen od vidění, zdvořile naslouchal hovoru, který ho nezajímal, o lidech a místech, které neznal. Čelisti ho bolely od toho, jak se snažil nežítvat, a toužil jediné po tom, aby se mohl rozloučit a jít domů.

Pět dní v novém zaměstnání? Myslím, že ne, kámo.

Z nudy došel k baru, aby si dal další skleničku, na kterou neměl chuť. Zatímco čekal, než ho barman obslouží, někdo do něj šťouchnul. Ohlédl se. Byl to Mike Bryant s rozzářeným úsměvem, klonem Liz Linshawové v patách a podnosem plným sklenic v rukou.

„Hej, Chrisi.“ Bryant musel zvýšit hlas, aby ho v tom hluku slyšel. „Jak se ti líbila Hewittová? Ta řeč byla působivá, co?“

Chris neurčitě přikývl. „Jo, velice sugestivní.“

„Nebud' ironickejš. Určitě na tebe udělala dojem. Když jsem ji slyšel poprvé, myslel jsem, že si mě vybrala, abych tu svatou křížáckou výpravu za světovým investicema vedl já. Simeon Sands pro oblast financí.“ Mike dokonale zparodoval televizního demagoga. „*Haleluja, věřím! Opravdu věřím!* Vážně, jen se podívej na grafy produktivity po každým jejím proslovu na kvartálním shromáždění. Míří strmě nahoru, kámo.“

„Jo.“

„Hele, nechceš se k nám připojit? Sedíme támhle vzadu. Kolem těch stolů se sešli ti nejlepší analytici na světě. Nemám pravdu, Liz?“

Žena vedle něho se zachichotala. Chris se ni podíval a náhle si uvědomil, že to není klon.

„Eh, omlouvám se. Liz Linshawová, Chris Faulkner. Chrisi, Liz asi znáš. Jinak nemáš televizi.“

„Paní Linshawová.“ Chris k ní natáhl ruku.

Liz Linshawová se rozesmála a naklonila se dopředu, aby ho políbila na obě tváře. „Říkej mi Liz,“ pronesla. „Já *tebe* už znám. Z Povýšení & Jmenování z tohohle tejdne. Seš ten chlapík, kterej v jednačtyřicátým sejmul Edwarda Quaina, nemám pravdu?“

„Jo, to jsem já.“

„Než jsem začala dělat tohle, pracovala jsem pro pirátský satelitní vysílání. Působívej soubor. Myslím, že za posledních osm let žádněj takovej nebyl.“

„Nech toho, připadám si starej.“

„Co kdybyste přestali flirtovat a dali si panáka?“ navrhl Bryant. „Musím napojit támhle těch deset žízniivejch zvířat. Co si dáš, Chrisi?“

„Ehm, laphroaig. Bez ledu.“

„Já yyyyerugh.“

Odnesli pití ke stolu a rozdali je. Bryant šťouchal do lidí, žertoval,

přesvědčoval je a zastrašoval, až si mohli Chris s Liz sednout k jeho stolu. Zvedl sklenici.

„Na malý války," pronesl. „Ať dlouho doutnají."

Všichni pochvalně zahučeli.

Chris se ocitl vedle vysokého, štíhlého manažera s kovovými obroučkami na očích a vzhledem vědce, který všechno studuje pod mikroskopem. Ucítil záchvěv po-drážděnosti. Brýle na efekt Carla vždycky nesnášela. *Zkurvená móda*, ušklíbla se vždycky, když ty reklamy viděla.

Zkurvená předstíraná lidská nedokonalost. Kurva, příště bude módní jezdit na vozíku. Je to nechutný.

Chris s ní souhlasil. Jistě, člověk mohl mít na vnitřní straně čoček monitor, ale o to nešlo. Carla měla pravdu, byla to móda zóny. A proč kurva předstírat, že si nemůžete dovolit operaci, když všechno ostatní naznačuje pravý opak.

„Nick Makin," pronesl muž s úzkou, obrýlenou tváří a natáhl k němu dlouhou ruku. Stisk byl v přímém protikladu k jeho štíhlé postavě. „Ty seš Faulkneu, že?"

„Jo, jsem."

Mike Bryant se k nim naklonil přes stůl. „Nick byl vloni naším nejúspěšnějším analytikem. Předpověděl, že v létě dojde v Guatemale k převratu. Šel proti všem modelům guerillový války, který jsme měli. Pro Shorn to byl fakt skvělej tah."

„Gratuluju," pronesl Chris.

„Eh," Makin mávl rukou. „To bylo vloni. Z něčeho takovýho nemůžeš žít donekonečna. Ted' je novej kvautál. Člověk musí pokuačovat. Vymyslet něco novýho. Když už o tom mluvíme, Chuisi, nejseš ten chlapík, kteuej vloni v Hammett McColl vytáhl z buyndy vyzyvatelku o povýšení?"

Pravděpodobně měl bujnou fantazii, ale připadalo mu, že všichni kolem stolu najednou poslouchají toho mladíka s vizáží žraloka a pečlivě maskovanou vadou řeči. Pravděpodobně. Chris se zadíval na Bryanta. Mohutný blondák ho pozoroval.

„Slyšel jsi o tom, ne?"

„Jo." Makin se usmál. „Puipadá mi to tuochu... zvláštní."

„No," Chris se také přinutil k úsměvu. „Tys u toho nebyl."

„Ne. Uekl bych, že našťestí puo Elysii Bennetovou. Pouád puacuje?"

„Myslím, že jo. Víš, Nicku, moc se minulostí nezaobírám. Jak jsi

řekl, je novej kvartál. To s Bennettovou se stalo před dvěma lety."

„Puesto," Makin se rozhlédl kolem stolu, zřejmě aby si zajistil podporu, „takovej postoj musel vypuovokovat spoustu vyzyvatelů. Dopudele, kdybch si myslel, že po

souboji dostaneš podobnej záchvat sentimentality, teda kdybch puohuál, vyzval bych tě už jen kvůli tý zkušenosti."

Chrisovi okamžitě došlo, že je Makin opilý, a tudíž agresivní. Podíval se na svoji sklenici na stole.

„Prohrál bys," odpověděl klidně.

Tentokrát to nebyla jeho bujná fantazie. Šum konverzace postupně slábl, protože manažery přestalo zajímat to, o čem diskutovali, a začali je pozorovat.

„Silný slova," Makin se přestal usmívat, „od chlapíka, kteuej už čtyui uoky nikoho nesejmul."

Chris pokrčil rameny a jedním okem sledoval Makino-vu levou ruku, kterou měl položenou na stole. Zvažoval možnosti. Natáhnout se a paži znehybnit. Chytit ho za malíček a utrhnout ho.

„Já si naopak myslím," ozval se nakřáplý hlas, „že na chlápka, kterej sejmul Edwarda Quaina, jsou to hodně slabý slova."

Všichni se zadívali na opačnou stranu stolu. Liz Linshawová měla jednu ruku s dlouhými prsty zabořenou v rozčuchaných blondátých vlasech. Druhou, v níž držela cigaretu, divoce gestikulovala.

„Tohle," pokračovala, „byl prototyp všech ukázkových soubojů. Nikoho nenapadlo, že se Eddie ještě někdy vrátí do práce. A když, tak jen jako mazadlo."

Někdo se zasmál. Nervózně. Další se toho chytil a o něco jistěji ho podpořil. Bryant se k nim připojil. Napětí pominulo. Chris se na Makina ještě jednou pronikavě zadíval a pak se také rozesmál.

Večer pod ním rozprostřel křídla.

Kapitola pátá

O zamžený časový úsek později si ulevoval do poškrábané porcelánové mušle, která páchla, jako by ji za celý týden nikdo neumyl. Obklopovaly ho stěny se žlutou omítkou. Podrážděné nápisy vyryté do zdi sahaly od brutality k nelogičnosti a zase zpátky.

Tvoje hadry jim vyhovujou

Do prdele s trhem

Prachy kazí lidi

Emma mi tu vykouřila ptáka
Vyhonil sis ho sám
Kravaťáci sou sráči
Přived' ombudsmany
Ser na OSN
Taky na tebe sere
Vyjebej s boháčema
Nebylo mu vždycky zřejmé, kde jeden nápis končí a druhý začíná.
Nebo byl namol.

Byl namol.

Když totiž začal dav v hotelu řídnout, Bryanta napadlo přesunout večírek do střezných zón.

„Možná jsou příšerně chudý," zaslechl jeho rozmazaný hlas, když se naklonil přes stůl, „ale umějí si užívat. Znam tam několik míst, kde si člověk může koupit jakýkoliv drogy, a mají tam kabaretní show, na který budeš zírat."

Liz Linshawová se zamračila. „Zdá se, že půjde o pánskou jízdu," pronesla. „Pokud mě, pánové, omluvíte, objednáám si taxík."

Políbila Bryanta na rty, což vyvolalo bouři závistivých povzdechů a výkřiků, usmála se na Chrise a odešla. Po ní se rozloučilo ještě několik žen a zdálo se, že Mikeova výprava vyšumí do ztracena.

„Ale no tak, *srabové*," zblekotal. „Čeho se bojíte? Máme bouchačky." Vytáhl nemex a zamával jím ve vzduchu. „Máme prachy, máme tohle město v hrsti. Co je to kurva za život, když nám patří ulice, po kterých chodí, a baráky, ve kterých bydlí, a přitom se tam bojíme jít? Máme se o ně *starat*, a ne se jich bát."

Mikeův proslov měl daleko k přesvědčivosti Louise Hewittové, ale podařilo se mu zlanřit pár mladších mužů od stolu a dvě silně opilé ženy. O deset minut později se Chris nacházel na předním sedadle Bryantova BMW a sledoval, jak kolem něj ubíhají prázdné ulice finanční čtvrti. Vzadu seděl nějaký mladý manažer a starší žena jménem Julie Pinionová - a vyměňovali si silácké řeči. V bočním zrcátku se odrážely reflektory dvou dalších aut. Shorn mířil do střezných zón.

„Hele, vy dva, krořte se," prohodil Mike přes rameno, když zabořili za roh. Noční oblohu před nimi rozzářila světla kontrolního stanoviště. „Jestli si budou myslet, že vzniknou nějaký potíže, nepustí nás tam."

S pozoruhodnou koordinovaností zastavil u závořy, a když k vozu

přistoupil strážný, vyklonil se z okna. Chris si všiml, že si vzal žvýkačku, aby překryl pach alkoholu.

„Jedeme jen do *Falklandu*," oznámil Bryant rozjařeně a zamávl kartou Shorn Associates. „Podívat se na noční představení."

Strážnému bylo kolem padesáti, šedivou uniformu mu nadouvalo objemné panděro a na nose a tvářích měl rozšířené žilky. Chris postřehl, že mu při povzdechu vyšel z úst obláček páry.

„Musím to zkontrolovat, pane."

„Samozřejmě." Bryant mu podal kartu a čekal, než ji strážný vloží do přenosné čtečky na boku a podá mu ji zpátky. Přístroj melodicky zapípal a muž v uniformě přikývl. Vypadal unaveně.

„Máte zbraně?"

Bryant se otočil do auta. „Ukažte pánovi bouchačky, přátelé."

Chris vytáhl z pouzdra nemex a předvedl mu ho. Za sebou uslyšel, že dvojice na zadním sedadle udělala totéž. Strážný posvítíl baterkou do oken a pomalu přikývl.

„Chovejte se opatrně, pane," řekl Bryantovi. „Tenhle týden v Pattons a Greengauge propouštěli. Dneska večer je v ulicích spousta naštvaných lidí."

„Budeme se od nich držet dál," opáčil nenucené Bryant. „Nestojíme o žádný potíže. Jen chceme vidět to vystoupení."

„Dobře." Strážný se otočil k budce a mávl rukou na kolegu uvnitř. Závora se začala zvedat. „Musím ještě prověřit vaše přátele. Nechcete zatím zaparkovat za bránou?"

„S radostí." Mike na něj vrhl rozzářený úsměv a projel pod závorou.

Druhý vůz při kontrole obstál, ale u třetího nastaly nějaké problémy. Otočili se a viděli, že strážný vrtí hlavou, zatímco z předních a zadních okem se vyklánějí postavy v oblecích a gestikulují.

„Co se to tam kurva děje?" zamumlala Julie Piniono-vá. „Copak se nemůžou chvíli chovat střízlivě?"

„Zůstaňte tady," pronesl Bryant a vylezl z auta. Sledovali, jak kráčí k třetímu autu, ohýbá se a říká něco vyklánějícím se postavám. Hlavy okamžitě zmizely ve voze. Bryant položil strážnému ruku na rameno a zalovil v kapse. Něco mu podal. Strážný cosi řekl řidiči třetího automobilu. Z oken zazněl jasně slyšitelný výbuch nadšení. Bryant se s úsměvem vrátil.

„Když ty chlápky tak mizerně platí," poznamenal, když se znovu

posadil za volant, „měl by bejt bakšiš po-vinnej."

„Kolik jsi mu dal?" zeptala se Pinionová.

„Stovku."

„Stovku? Ježíši."

„Ale no tak, Julie. Číšníkům jsem nechal před chvílí mnohem víc. A jestli se tenhle mejdan nevydaří, dostane mnohem větší sodu než nějakej číšník."

Malý konvoj pomalu vjel do střežené zóny.

Změna byla šokující. Ve finanční čtvrti osvětlovala ulice záplava halogenů, která ze všech koutů vyhnala stín. Tady stály pouliční lampy dvacet metrů od sebe jako osamělé hlídky a skrovná záře, kterou vydávaly, tvořila světlejší kaluž kolem jejich základny. Na některých místech dokonce nesvítily, byly buď zkratované, nebo rozbité. Jinde bylo poškození markantnější; zbyly z nich rozeklané betonové pahýly, stále připojené ke svým kmenům změtí kabelů a kovových prstenců.

„Jen se na to podívejte," pronesla Pinionová znechuceným tónem. „Chovají se jako zvířata. Není divu, že nikdo nechce utrácet peníze za opravy. Stejně zase všechno zničí."

Dokonce povrch pod koly se změnil. Sto metrů od kontrolního stanoviště se objevily na ulici výmoly a Bryant musel zpomalit a objíždět louže o velikosti zahrad-

ních jezírek. Po obou stranách se choulily domy. Tu a tam byl bez zřejmého důvodu některý stržen a na místě, kde původně stál, zůstaly jen rozbité cihly a trosky vnitřního zařízení. Na ulicích neviděli žádná auta, ať už jedoucí, nebo zaparkovaná. Po chodnících se pohybovalo několik postav, ale když na ně dopadlo namodralé světlo opancéřovaných limuzín s logem Shorn Associates, zastavily se. Většina si vyhrnula límec nebo jednoduše za-couvali zpátky do stínu.

„Děsí mě to tu," pronesl mladý manažer za Chrisem. „Chci říct... věděl jsem, že je to tu příšerný, ale -"

„Příšerný." Julie Pinionová se rozesmála. „Tomu říkáš příšerný? Mikeu, vzpomínáš na předměstí v té díře, kam nás poslali vloni o Vánocích?"

„Muong Khong, jo." Bryant se podíval do zpětného zrcátka. „Člověk dostal úplně jinou představu o tom, co je skutečná bída. Chrisi, byl jsi někdy pracovně v zahraničí? Myslím od Nově vznikajících trhů?"

„Jo, několikrát."

„Drsný, co?"

Chrisovi se vybavilo vyzpěvování muezzina v teplém podvečeru, vůně jídel a malé dítě, které hnalo domů tři husy. Později procházel kolem příbytku z kamení a doš-ku, z něhož vyšlo asi čtrnáctileté děvče a nabídlo mu ze stolu ovoce, protože byl hostem vesnice. Při té nečekané laskavosti se stopami starobylé, cizí kultury se mu nahrnuly slzy do očí.

Nikdy to nikomu neřekl.

„Nechtěl bych tam žít," pronesl.

Pinionová se afektovaně ušklíbala. „To chápu," utrousila.

Falkland - nízká cihlová budova na křižovatce dvou ulic, na nichž dosud stálo několik pitoreskně roztroušených automobilových vraků. Vozidla vypadala dost ob-

starožně na to, aby v době, kdy byla pojízdná, spalovala olovnaté palivo. Malý konvoj Mikea Bryanta se pohrdavě zastavil a z vozidel vystoupili lidé v oblecích a kostýmech.

„Nemají tu žádný auta," prohodil mladý manažer udiveně „Právě jsem si toho všiml."

„Samozřejmě že nemají žádný auta," opáčila Piniono-vá a zakoulela na Chrise očima. „Kdo myslíš, že si tady kromě kriminálníků může dovolit kanystr benzínu? Nebo řidičák, když na to přijde?"

„Cena ekologického programu," prohodil Mike, když zamknul auto. „Tak jdeme, nebo co?"

Dvěře *Falklandu* byly z otlučené oceli. Před nimi stáli dva černoši v pracovních kombinézách; jeden v levičce ležérně pohupoval brokovnicí s upilovanou hlavní, druhý, starší, sledoval ulici s rukama lhostejně založenými v podpaží. Když zahlédl Mikea Bryanta, spustil paže a na tváři se mu objevil široký úsměv. Mike zvedl ruku na pozdrav a přešel ulici.

„Hej, Troyi. Kurva co děláš u těch *dveří*, kámo?"

„Chráním svůj majetek," odpověděl černocho se silným jamajským přízvukem. „Jsem vidět. To se o tobě říct nedá, Mikeu. Už hodně dlouho jsi tu nebyl. Co se děje? Suki ti to zakázala?"

„Přesně tak." Mike zamrkal. „Uíikla mi ho a pověsila do skříně. Tak si ho může vytáhnout a pohrát si s ním, když jsem v práci. Což je, mimochodem, pořád."

„To máš kurva pravdu." Podíval se na doprovod, který s sebou Bryant přivedl. „To jsou tvý kámoši?"

„Jo. Julie, Chrisi, tohle je Troy Morris. Jemu tenhle podnik patří. Kromě jiných. Troyi, tohle je Julie Piniono-vá, Chris Faulkner. Ostatní si nepamatuju.“ Bryant ukázal rukou na hlouček za svými zády. „Jsou to jen patolízalové. Vždyť víš, jak to chodí, když seš důležitý.“

jamajčan se hlasitě zasmál. „Faulkner,“ zahučel. „Nejseš příbuznej Williama, že ne?“

Chris zmateně zamrkal. Než se mohl zeptat, Mike Bryant opět promluvil.

„Všichni mají bouchačku, Troyi. Já nechal tu svoji v autě, ale tyhle lidi jsou noví a neznají pravidla. Vzali si ji sebou. Máš pytel?“

Když odložili asi deset zbraní do umaštěného vaku určenému k tomuto účelu, prodrali se dovnitř. Zakouřeným barem se rozlehlo tlumené bouchnutí dveří. Dokonce i děvče na pódiu se zdrogovaným hroznýšem v každé ruce se zarazilo uprostřed laskavého pohybu. Za zády jí vyhrávala hudba, kterou náhle nepřekřikovaly hlasy návštěvníků. Mike kývl hlavou, vybral si stoličku uprostřed barového pultu a vyšplhal se na ni.

„Jak jste si asi všimli,“ zahulákal, aby překřičel hudbu, „jsme kravaťáci. Víím, že nás tady nemáte rádi, ale nechceme žádný potíže. Jediný, co chceme, je koupit celý hospodě panáka a několik si jich dát sami. Každý, komu se to nelíbí, může zajít za mnou nebo za mým kámošem Troyem Morrisem a hned ten problém vyřešíme. Jinak je bar příštích deset minut otevřený a všechno pití jde na mě.“ Otočil se k dívce na pódiu. „Pokračujte, prosím. Zdá se, že jsme dorazili právě včas.“

Slezl dolů a šel si promluvit s barmanem. Hovor se znovu pomalu rozproudil. Tanečnice se poněkud toporně vrátila k tomu, co s těmi dvěma hroznější původně prováděla. Lidé se začali trousit k baru, zpočátku pár a pak všichni ostatní. Vypadalo to, že Bryant některé z nich zná. Představil je Chrisovi, který jejich jména okamžitě zapomněl a otočil se k Mikeovi.

„Co myslel Troy tím, jestli nejsem příbuznej Williama?“

Bryant pokrčil rameny. „Co já víím. Troy zná spoustu lidí. Co budeš pít?“

A tak to pokračovalo, noc překypovala hlukem a veselím, a jak lidé odcházeli, postupně se zklidňovala. Chrisova špička se změnila v něco přemítavějšího. Julie Pinio-nová odjela spolu s mladým manažerem domů taxíkem. Asi ve tři ráno se rozloučil řidič jednoho

z dalších aut a většina zbývajících zaměstnanců Shornu se k němu připojila. Ve čtyři ráno se vešlo osazenstvo baru k jednomu stolu - Chris s Mikem, Troy Morris, který měl po službě, a dvojice kabaretních tanečnic, které se převlékly do civilu a zbavily se většiny křiklavého líčení. Jedna se představila jako Emma, a když Chris odvrávorál na toaletu, napadlo ho, jestli ten vulgární nápis vyškrábaný mezi politickými komentáři není o ní.

Když se vrátil ke stolu, Emma byla pryč a Troy odcházel s její kolegyní. Na stole ležel vak, v jehož záhybech si hověla brokovnice s upilovanou hlavní a Chrisův nemex. Chris se připojil k loučení a všichni si opilecky slibovali, že se vzájemně ozvou. „Jo,” poznamenal Troy a ukázal na Chrise, „měl bys napsat, Faulkner.”

Při odchodu se nevysvětlitelně zasmál, přes jedno rameno si přehodil brokovnici a druhou rukou objal tanečnici kolem pasu. V tu chvíli se Chris přistihl, že touží být Troyem Morrisem, který vycházel z *Falklandu* do mnohem jednoduššího, a soudě podle černochova smíchu, mnohem radostnějšího života.

Svezl se na židli naproti Bryantovi.

„Moc jsem pil,” pronesl s pečlivou výslovností.

„Jo, je pátek.” Bryant se soustředil na zapalování dýmky z barevného skla. „Zkus to.”

Chris upřel oči na dýmku.

„Je to -”

Bryant zvedl oči a podrážděně je přimhouřil. „Ale *no* tak, kámo. Uvolni se. Jen malá vzpruha.”

Obsah dýmky začal doutnat a Mike do sebe křečovitě vtáhl vzduch. Tělo v obleku se zachvělo. Slastně zavrčel, a když mu nabídl dýmku, skřípavým hlasem se zeptal:

„Tak co? Jaký to je?”

Chris se zmateně zamračil. „Co?”

„Válečný investice po tejdnu. Na, dej si. Jaký to je?”

Chris dýmku odmítl. „Ne, díky.”

„Srabe.” Bryant se usmál, aby tu urážku zmírnil, a netrpělivě zabubnoval prsty do stolu. „Tak mi pověz, jaký to je.”

„Co?”

„Válečný investice, kurva!”

„Aha.” Chris si uspořádal roztěkané myšlenky. „Zajímavý.”

„Jo?” Bryant vypadal zklamaně. „To je všechno?”

„Je to podobný jako v Nově vznikajících trzích, Mikeu.”

Přemýšlení ho hluboce vyčerpávalo. Začal přemítat, jestli by neměl dýmku přece jen vyzkoušet. „Dlouhodobější výhled, ale v podstatě stejná práce. Jo, líbí se mi tam. Až na tu krávu Hewittovou.“

„Jo, napadlo mě, jak se asi snášíte. Pohádali jste se, co?“

„Dalo by se to tak říct.“

Bryant pokrčil rameny. „Hele, netrap se tím. Hewittová se takhle chová, co ji znám. Pro ženskou je v tomhle oboru vždycky těžší prorazit, takže je dvakrát tak tvrdá. Musí. Víš, v současné době je Hewittová prakticky *totéž* co Válečný investice. Velká reorganizace před pěti lety, úsporný opatření. Osekali divizi na kost. Vedení vyvíjí obrovský tlak, aby prosperovala, a většina tlaku leží na hrbu Hewittový.“

„Starší společník je přece Notley.“

„Notley?“ Bryant do sebe vtáhl kouř. „No, ze začátku to bylo jeho dítě, ale jakmile se stal starším společníkem, hodil všechno na Hewittovou s Hamiltonem. Dělal s nima ještě jeden chlápek, Page, ale vloni těsně před rozdělováním zisku ho Hewittová vyzvala na souboj. Srazila ho z Gulletu. Věřil bys tomu?“

„Z Gulletu?“

„Jo, vždyť víš. Ten poslední úsek, když přejíždíš po Ml 1 nad zónama. Jsou tam jen dva jízdní pruhy. Kousek od místa, kde jsi zlikvidoval toho neznámého vyzývatele. Hned za tím podjezdem. Tam, kde začíná silnice stoupat. Hewittová dá Pageovi náskok, protože věděla, že bude muset buď zpomalit, nebo se otočit čelem k ní. Dneska už nestačí přijet do práce jako první, buď musíš dorazit s krví na kolech, nebo vůbec. No, takže ho nechá jet napřed, protože čeká, že není natolik dobřej, aby se na tak úzký silnici otočil o sto osmdesát stupňů. Page opravdu zpomalí, snaží se několikrát otočit napříč silnicí, ale ona mu to nedovolí a napálí to do něho. Bum!“ Bryant sevřel dýmku v zubech a praštil se pěstí do otevřené dlaně. „Page proletí bariérou, dopadne přímo na barák a prosvítí skrz sedm pater, jako by byly z papíru. Cestou dolů se mu v jednom bytě roztrhne nádrž s benzínem. Bác! Adios muchachos, všichni v černým.“

„Ježíši!“

„Jo, byla to fakt síla.“ Mike zašilhal na dýmku a pokusil se ji opět zapálit. „Víš, co Hewittová udělala, je v pořádku, ale teď musí dokázat, že nepotřebuje, aby jí Válečný investice pomáhali řídit dva mladší společníci. Jestli se jí to nepodaří, znamená to, že na to místo

nemá. Vedla ji k tomu jen chamtivost. Taky kolem nikomu chamtivost nevaří, dokud je prospěšná i pro firmu. Když to Hewitová zvládne, ušetří Shornu náklady na mladšího společníka a ona a Hamilton dostanou víc akcií. Takhle to chodí na volném trhu. Něco pro nás, něco pro ně. Ale jestli to nezvládne, je vyřízená, a ona to ví."

„No, paní Válečný investice mi moc nevěří," utrousil Chris sklíčeně. „Podle ní nejsem zřejmě dost krvelačný."

„Tohle řekla?" Bryant potřásl hlavou. „Kurva, po tom, cos provedl Quainovi? To nedává smysl."

„No, řekněme, že ne všechny moje souboje dopadly jednoznačně. Tohle heslo *zabij, nebo budeš zabít* je výhradně pro filmový režiséry. Je to primitivní, kámo. Člověk *nemusí* vždycky zabíjet. *Je to primitivní.*" Chris se nadšeně naklonil dopředu. „Viděl jsi někdy ně kterej z těch sta-rejch samurajskejšech filmů?"

„Myslíš s Brucem Leem?"

„Ne, ne. Tyhle ne. Jiný filmy. Starší. Rafinovanější. Víš, dva chlápci se chystají k souboji. Stojí proti sobě a drží meče." Chris máchl imaginárním mečem a Bryant sebou reflexivně škubnul dozadu. Na okamžik přimhouřil oči a pak se rozesmál.

„Páni. Vyděsils mě."

„Promiň. To jsem nechtěl. Takže ty dva tam stojí a jeden druhýmu zírá do očí."

Zadíval se na Bryanta, který se opět krátce zasmál.

„Jen na sebe zírají. Protože oba vědí, že ten, kdo mrkne nebo uhne pohledem jako první, souboj prohraje."

Bryant se přestal smát a odložil dýmku. Oba muži se teď opírali o stůl a zavrtávali do sebe soustředěný pohled. Okamžik se protahoval. Zvuky v baru ustoupily do pozadí, takže připomínaly příboj na vzdálené pláži. Čas se řítíl jako vlak, který jim oběma právě ujel. Na poškrábaném dřevěném stole tiše žhnula dýmka. Vpíjeli se do sebe očima. Do světa odněkud prosakoval vnitřní klid.

Mike Bryant mrkl.

Mike Bryant se rozesmál a uhnul pohledem.

Ta chvíle zmizela jako podzimní list a Chris se se spokojeným výrazem znovu opřel. Bryant se trochu křečovitě zašklebil. Chris byl příliš opilý, aby si toho napětí všiml. Bryant udělal z palce a ukazováku pistoli. Namířil Chrisovi do tváře.

„Prásk!"

Opět zabublal smích, tentokrát se smáli oba muži. Bryantovi uniklo něco mezi odfrknutím a povzdechem.

„Tady to máš. Donutil jsi mě uhnout pohledem.“

Chris přikývl.

„Ale já ti ustřelil hlavu.“

„Jo.“ Chris se opět naklonil přes stůl. Nadšeně. Neuvědomoval si podrážděnost v Bryantově hlase. „Ale vidíš, že to nebylo třeba. Vítěz byl jasnej. Ty jsi mrknul. Vyhrál bych.“

„Kecy. Třeba jsem měl v oku vlas. Třeba všichni ti samurajové vzdali souboj, ve kterém mohli vyhrát, jen proto, že měli ten den tik v oku. Jak jsi na tu blbost vůbec přišel?“

„Mikeu, ty to nechápeš. Celá ta věc spočívá v naprostý sebekontrola. Jde o souboj mezi dvěma lidma, ne jen dvěma způsobama boje. Mohli bysme se porvat a ty bys mohl vytáhnout bouchačku. Mohli bysme vytáhnout bouchačky a ty bys přijel v opancéřovaným autě s plamenometem. O to v souboji nejde.“

Bryant znovu zvedl dýmku. „V souboji jde o vítězství, Chrisi,“ namítl.

Chris neposlušal.

„Podívej se na Čínu před dvěma sty lety. Tam se běžně stávalo, že se dva vojevůdci posadili na bitevní pole a hráli šachy, aby se rozhodlo o výsledku bitvy. Šachy,

Michaeli. Žádná smrt, žádný krveprolití, jen šachová partie. A respektovali ji.“

Bryant se zatvářil pochybovačně. „Šachy?“ „Jen šachová partie.“ Chris upřel pohled do rohu. „Dovedeš si to představit?“

„Ne, nedovedu.“ Bryant nacpal dýmku do kapsy a začal vstávat. „Ale je to dobrý příběh, to se musí nechat. Co kdybysme teď sedli do auta a vypadli odsud? Protože jestli se co nejdřív nevrátím domů, Suki mě roztrhne jako hada. A šachy ji nebaví.“

Kapitola šestá

Vyšli z *Falklandu* bočním východem na jinou ulici. Studený noční vzduch je udeřil do tváře jako políček a Chris zavrával. Byl zvědavý, jak se Bryant vypořádá s drogovým raušem.

„Kde je to zkurvený auto?“

„Tudy.“

Bryant ho chytil za paži a táhl ho kolem rohu a pak přes opuštěnou

ulici. V polovině cesty se zarazil.

„Kurva," pronesl tiše.

BMW stálo na opačné straně ulice pod jednou z několika málo fungujících pouličních lamp. Na autě seděli čtyři muži a jedna žena, všichni v džínách a bundách umazaných od smíru. Špína byla jako uniforma, bledé, mlčenlivé tváře jako stylový doplněk. Vyholené, poteto-vané hlavy, na nohou těžké boty. V rukou svírali tupé železné nástroje.

Nikomu z nich nemohlo být víc než osmnáct.

Nehybně zírali na muže v oblecích na opačné straně ulice.

„Musíš si nechat opravit kontaktní paralyzér, Mikeu," zachichotal se Chris, stále opilý. „Jen se podívej, jak to dopadne, když nefunguje."

„Drž hubu!" sykl Bryant.

Dívka se s vlnivým půvabem zvedla z kapoty BMW.

„Hezký fáro, pane Kravaťák," pronesla vážně. „Máš klíčky?"

Bryant je v kapse automaticky sevřel. Dívka ten pohyb zahlédla a upřela oči na kapsu. Spokojeně přikývla.

„Kurva slezte z toho auta!" vyštěkl Bryant.

Všichni čtyři chlapci jako jeden muž poslechli. V roztažených rukou drželi provizorní zbraně. Chris se podíval na svého společníka.

„Špatnej tah, Mikeu. Máš bouchačku?"

Bryant téměř nepostřehnutelně zavrtěl hlavou.

„Nechal jsem ji přece v autě. A ty?"

„Mám." Chris se rozpačitě odmlčel. „Ale není nabitá."

„Cože?"

„Nemám zbraně rád."

„Hele," houkla dívka. Chris sebou trhnul a odvrátil pohled od Bryantova nevěřícího výrazu. „Bud' nám dáte ty klíče. A peněženky. A hodinky. Nebo si je vezmem sami. Je to na vás."

Vážně si zvedla palec a malíček k uchu a ústům a napodobila telefonní sluchátko.

„Prodej, prodej, prodej."

Bryant něco zamumlal.

„Cože?" zeptal se Chris potichu.

„Řekl jsem, zpátky tudy, kudy jsme přišli, *afofremlW*"

V tu chvíli byl pryč a utíkal k nároží, které právě obešli. Chris se rozběhl za ním a snažil se v botách z argentinské kůže neuklouznout. Stimul měl za zády - slyšel výkřiky a dusot nohou. Když Bryant

doběhl, ohromeně zjistil, že se usmívá.

„To patří k nočním výpravám do zón," ucedil skrz zaťaté zuby.
„Snaž se držet krok."

Někdo za nimi přešel železným páčidlem po betonové zdi. Ten zvuk připomínal obrovskou zubní vrtačku.

Podívali se na sebe a zrychlili.

Tři ulice od *Falklandu* se neudržované domy změnily

v ruiny. Budovy byly opuštěné, do ulice zírala vysklená okna a v předzahradkách se povalovaly staré krámy a suť. Chris, kterému po přílivu adrenalinu pracoval mozek na plné obrátky, chytil Bryanta za paži a strhl ho do jedné zahrady. Po čtyřech přelezli hromadu harampádí a kolem vchodových dveří, které někdo kdysi dávno vykopl, vklouzli do domu. V otvoru, který po nich zůstal, rostl plevel do výše pasu. Před nimi se objevila úzká, tmavá chodba souběžná se schodištěm, kterému chyběla polovina sloupků v zábradlí. Na jejím konci se nacházela vy-kachlíkovaná místnost, z níž se linul zápach jako z úst po ránu.

Chris se opatrně opřel o zábradlí a poslouchal výkřiky zlodějů aut, kteří proběhli kolem domu a pokračovali na konec ulice.

Bryant se předklonil, opřel se rukama o kolena a namáhavě oddychoval.

„Mohl bys mi vysvětlit," pronesl po chvíli chraplavým hlasem,
„proč sebou taháš nenabitou bouchačku?"

„Už jsem ti to přece říkal. Nemám zbraně rád. Nemám rád, když mi Louise Hewittová říká, co mám dělat."

„Páni, po pěti dnech to není moc dobrej postoj. Takový věci bych na tvém místě nikomu neříkal."

„Proč ne? Tobě jsem to řekl, nebo ne?"

Bryant se napřímil a pronikavě se na něj zadíval.

„A kde je tvůj kanón?"

„Přinejmenším je *nabitej*."

„Fajn, copak nám říká lidová moudrost?" Chris konečně přestal lapat po dechu. „Bouchačka v ruce má cenu *půl milionu zamčenýho v aute*."

„Máš pravdu." V šeru se zablýskl Bryantův úsměv. „Ale nenapadlo mě, že budeme mít potíže. Jsme jen pár kiláků v zónách. Ti grázláci jsou mimo svý území."

„Myslíš, že to vědí?" Chris kývl směrem k ulici, po níž se blížily hlasy. Pár členů gangu se vracelo zpátky. Vztyčil ukazovák a Bryant

se vydal po rozskřípaných schodech do tmy nahore. Chris se odplížil do vykachlíkované místnosti a schoulil se v šeru. Obklopil ho puch. Podlaha byla kluzká. Snažil se nedýchat.

O chvíličku později stáli na místě, odkud se právě přesunul, dva mladíci. Oba měli v rukou dlouhé tyče. „Stejně nechápu, k čemu ty klíče potřebujem. Stačilo rozbít voko.“

„Protože, ty idiote, tohle je BMW Omega.“ Druhý zloděj aut vrhl pochybovačný pohled na schodiště. „Nejmodernější korporační vozítko. Tyhle věcičky maj alarm, imobili-zér a vysílačku napojenou na nejbližší vyhledávací centrum. Našli by tě, než bys touhle ulicí ujel sto metrů.“

„Pořád ještě bysme ho mohli rozmlátit.“

„Kurva, Rule, ty nemáš žádný ambice. Kdyby nebylo Molly, pořád ještě bys rozbíjel telefonní budky a házels šutry na taxíky. Musíš mít vyšší cíle. Pod. Tady podle mě nejsou. Báli by se, že si umažou kvádru. Dem -“

Chrisovi uklouzla noha. Kopl do něčeho, co se odkutálelo po kachlíkové podlaze. Cinklo sklo. Chris zaťal zuby a sjel rukou k pažbě prázdné pistole. Mladíci strnuli na místě.

„Slyšels to?“ hlesl ambicióznější člen dvojice. V slabém světle, které do chodby dopadalo dveřním otvorem, Chris viděl, že zvedl tyč. „Fajn, pane Kravařák. Hra skončila. Vylez, dej nám ty zkurvený klíče a možná ti pár zubů necháme.“

Mladíci postupovali chodbou dozadu. Když byli asi v polovině, Mike Bryant se protáhl mezerou po chybějících sloupcích v zábradlí. Nejdřív položil nohy na hlavu grázlíka, který šel vzadu. Oba se zřítili na podlahu. Když

chlapec vepředu uslyšel hluk, otočil se a Chris vyrazil z úkrytu. Tvrdě ho praštil do obličeje a pak do žaludku. Chlapec se otočil dozadu pozdě. Prvním úderem mu rozbil nos a po pravém háku do břicha se mladík svezl na zem. Chris ho chytil za ramena a udeřil mu vyholenou hlavou o stěnu schodiště. Všiml si, že se Bryant vrávoravě postavil a prudce kopl druhého mizeru do nechráněného žaludku. Chlapec zasténal a stočil se do klubíčka. Bryant ho znovu kopl, tentokrát do hlavy.

„Ty hajzle Zkus se dotknout mýho auta, ty sračkoV“

Chris mu položil ruku na rameno. Bryant se s napjatým výrazem otočil.

„Klid, už je po všem.“ Chris couvl a zvedl ruce. „Hra skončila,

Mikeu. Jdeme. Zbyli už jen tři. Zkusíme se znovu dostat k autu."

Bryantův rozzuřený výraz zmizel.

„Jo, dobře. Jdeme."

Na ulici panoval klid. Důkladně se rozhlédli, pak vyklouzli z domu a poklusem zamířili zpátky k *Falklandu*. Bryant je navigoval. Za necelých pět minut stáli opět na rohu baru a naleštěné BMW zářilo pod pouliční lampou, jako by se nic nestalo.

Obezřetně auto obešli. Nic.

Bryant vytáhl klíče a stiskl tlačítko. Vůz se s tichým zapípáním odemknul. Právě když chtěl otevřít dveře, z temné pasáže vzdálené necelých pět metrů se vynořila dívka s vyholenou hlavou a ironicky na ně zamávala železnou trubkou ze zábradlí. Pak si strčila prsty do úst a pronikavě zahvízdala. Z dalšího průjezdu vyšel druhý, obdobně vyzbrojený mladík a vydal se směrem k nim. Dívka se na Bryanta usmála.

„Myslela sem si, že se vrátíte. Tak co, hodíš mi ty klíče?"

V okamžiku, kdy se na Bryanta zadívala, vytáhl Chris nenabitý nemex a namířil ho na ni.

„Tak dost! To by stačilo!" vyštěkl. „Odprejskni!"

Mladík udělal krok dopředu a Chris otočil zbraň proti němu, protože chtěl, aby mu uvěřil.

„Ty taky. Odprejskni, nebo to do tebe našiju. Michaeli, nastup do auta."

Bryant otevřel dveře. V okamžiku, kdy Chris natáhl ruku ke klíče na opačné straně, dívka promluvila.

„Podle mě ji nemáš nabitou."

Udělala krok dopředu a stejně tak její parťák. Chris zamával nemexem.

„Řekl jsem, abyste odprejskli."

„Blufujete, pane Kravaťák. Jinak bys nás už dávno zastřelil."

Zvedla tyč, udělala další krok dopředu. Mike Bryant vedle auta se napřímil. V ruce svíral nemex.

„Já neblufuju," pronesl klidně a třikrát ji střílil do hrudníku a žaludku.

Prásk, prásk, prásk.

Tichou ulicí se rozlehly výstřely a s ozvěnou se odrazily od průčelí.

Chris všechno vnímal v útržcích.

Dívka odvrávorala dva metry dozadu a zhroutila na zem. Železná trubka jí vyletěla z ruky, s řinčením se převalila přes obrubník a

spadla do kanálu.

Mladík zvedl ruce v konejšivém gestu a začal couvat.

Bryant do něj s nesmiřitelným výrazem vypálil další tři rány.

Prásk, prásk, prásk.

Mladík se zapotácel, otočil se jako loutka, narazil do zdi a svezl se po ní na zem. Na cihlové stěně zůstaly krvavé skvrny.

„Mikeu -“

Dusot nohou.

Poslední člen gangu přilákaný výstřely sprintoval přes ulici k ležícím tělům. Zdálo se, že úplně zapomněl na muže v oblecích. Nevěřicně si klekl vedle dívky.

„Molly! *Molly*!”

Chris se zadíval na Bryanta, „Miku, nech -“

Bryant mávl volnou rukou, aby zmlkl, a zamířil.

Prásk, *prásk*.

Klečící chlapec sebou škubl jako po zásahu elektrickým proudem a pomalu se skácel přes dívku na asfalt. Po ulici se valila krev a stékala za tyčí do kanálu.

V šeru před úsvitem se ozvěny rozléhaly jako zdráha-vý potlesk.

Mlčky se vraceli ke kontrolnímu stanovišti, Chris ponořený do nevěřicné otupělosti. Strážný je přejel zběžným pohledem a nechal je projet. Pokud cítil kordit z Mikeovy zbraně, nekomentoval to. Bryant mu rozjařeně zamával a vplul do osvětlených ulic finanční čtvrti. Tiše si prozpěvoval.

Když se blížili k budově Shornu, podíval se na Chrise.

„Nechceš u mě přespat? Mám velkej dům.”

Chris si náhle nedokázal představit, že by měl absolvovat hodinu dlouhou cestu domů.

„Jo, díky,” odpověděl vyprahlým hlasem.

„Fajn.” Bryant šlápl na plyn a zamířil k západu.

Chris sledoval, jak mrakodrapy kolem nich začínají řídnout. Když BMW dorazilo k hlavní přípojce na londýnský okruh, pootočil se na sedadle a zadíval se na Bryanta.

„Nemusels je všechny zabít, Mikeu.”

„Ale zabil.” V jeho hlase nebyla ani stopa zášti. „Co jsem měl udělat? Střílet do vzduchu?” Ten „symbolickejš

souboj”, o kterým jsi mluvil, těmhle lidem nic neříká. Je to *pakáž*, Chrise. Neumějí kultivovaně prohrávat.”

„Už prohráli. A byli to děti. Utekli by.”

„Jo, jo. A zase by se vrátili. Hele, Chrisi, k těmhle lidem se nemůžeš chovat civilizovaně. Platí na ně jediné násilí.“

Obloha na východě bledla a Chrise začala bolet hlava.

Kapitola sedmá

Chris se probudil s děsivým přesvědčením, že byl Carle nevěrný. Vedle něho na posteli seděla Liz Linshawová, mazala si toast máslem a tu a tam otřela nůž o povlečení.

„Snídaně do postele,“ říkala pánovitě, „je *tak* sexy.“

Chris se podíval na skvrny, které nůž na povlečení zanechával, a cítil, že se mu hrdlo sevřelo provinilostí a smutkem. Tohle před Carlou neutají.

Prudce otevřel oči. Činčovými závěsy přímo nad hlavou pronikalo do místnosti denní světlo. Činč ten sen na okamžik potvrdil - Carla tenhle materiál hluboce nenáviděla. Takže opravdu odjel domů s Liz Linshawovou. Otočil se na bok, v krku stále cítil pálicí slzy a -

Byl v posteli sám.

Zmateně se opřel o loket. Sladěná činčová deka a povlečení na polštáři, silná kocovina. Jakmile se zorientoval, vybavily se mu události předchozího večera. Ulice. Zloději aut. Bryantova zbraň v tiché noci. Díky úlevě na chvíli zapomenul na bolest hlavy. Liz Linshawová byla sen.

Zvedl zápěstí a podíval se na hodinky. Včera v noci byl zřejmě v takovém stavu, že si je nedokázal sundat. Čtvrt na jednu. Všiml si, že jeho oblečení visí na dveřích malého hostinského pokoje. Vyhrabal se z postele a zamířil k němu. Dveře byly lehce pootevřené - za nimi slyšel kuchyňské zvuky. Zavanula k němu vůně kávy a toastů.

Chvatně se oblékl, kravatu si strčil do kapsy saka a vzal boty do ruky. Vyšel na bíle vymalovanou chodbu

naivními krajinkami na stěnách, která vedla k širokému, zahnutému schodišti. V polovině cesty se potkal ženou, která kráčela nahoru. Kaštanové vlasy, veselý oči. V duchu ji porovnal s fotografií v Michaelově náprsní tašce. Suki.

Držela v ruce šálek kávy s talířkem a na dokonale nalíčené tváři jí pohrával shovívavý úsměv.

„Dobré ráno? Ty jsi Chris, že? Já jsem Suki.“ Podala mu štíhlou paži ověšenou zlatými náramky. „Jsem moc ráda, že tě konečně

poznávám. Právě jsem ti nesla kávu. Michael říkal, že ti nebude vadit, když tě probudím. Je v kuchyni a myslím, že telefonuje do práce."

Chris od ní převzal talířek se šálkem a nemotorně s ním balancoval ve volné ruce. V hlavě mu začalo nesnesitelně tepat.

„Díky, uhm. Díky."

Suki se oslnivě usmála. Chris měl nepříjemný dojem, že by se tak usmívala, i kdyby měl ruce a obličej pokryté krví.

„Včera jste si užili, co?" zeptala se mateřsky.

„Jo. Dá se to tak říct. Omluvíš mě?"

Protáhl se kolem ní a seběhl do kuchyně. Byla to velká, pohodlně zařízená místnost s dřevěným nábytkem, do které vysokými okny na jedné stěně dopadaly sluneční paprsky. Poškrábaný dřevěný stůl byl prostřený pro tři osoby a pokrytý nejrůznějšími poživatinami. Na opačném konci sedělo ve vysoké židličce dvouleté dítě a umělohmotnou lžící mlátilo do talíře s neidentifikovatelnou řídkou hmotou. U okna, kde ho nemohla zasáhnout nežádoucí sprška, stál Mike Bryant, s něžným výrazem děvčátko pozoroval a popíjel kávu. Mezi uchem a ramenem svíral mobilní telefon a zdálo se, že soustředěně naslouchá. Když spatřil Chrise, kývl na něj a zamával mu.

„Určitě byli. Cože, myslíš, že jsem si to vymyslel? Kdo to říká? Dobře, přepoj mi ho."

Bryant položil ruku na mluvítka.

„Chrisi, zavolej ženě do práce. Od osmi bombarduje ústřednu v Shornu. Jak ses vyspal?"

Ukázal na videotelefon zavěšený na zdi vedle dveří. Chris položil šálek s talířkem na stůl, zvedl sluchátko a z paměti vyťukal číslo. Zamával na Arianu, která si ho chvíli tiše měřila, pak se usmála a znovu začala bušit do své snídaně. Bryant pokračoval v telefonickém rozhovoru.

„Jo, tady Michael Bryant. Ne, nejsem, jsem doma, kde taky pravděpodobně zůstanu, dokud mi neslíbíte větší bezpečnost na ulicích. To je mi fuk, neplatíme vás za to, abyste se škrábali na koulích. Nebyli jsme v zóně dál než tři, nehulákejte na mě, detektive, tři kiláky. Jo, máte pravdu, že jsem je zastřelil."

Obrazovka před Chrisem se rozzářila a objevil se na ní zamazaný, přežvykující obličej.

„Ano, Melův autoservis." Když uviděl Chrise, zeptal se:

„Potřebujete odtáhnout?"

„Ne," Chris si odkašlal. „Mohl bych mluvit s Carlou Nyquistovou, prosím?"

„Jistě. Malý moment."

Bryant za jeho zády pokračoval v tirádě. „Málem mě a mého kolegu rozsekali mačetama na kusy. Cože? Ne, to mě nepřekvapuje. Někdo je v noci pravděpodobně odklidil. Heleďte, bylo jich pět na nás dva. Tvrdý členové gangu. Když tomu nemůžu říkat sebeobrana, pak -"

Objevila se Carla a klouby si rozmazávala smír po nose. Bylo evidentní, že se pod čmouhami mračí. „Tak co se ti přihodilo?"

„Uhm, zůstal jsem před noc u Mikea. Měli jsme menší, uhm -/ zadíval se na Bryanta, který naštvaně poslouchal mluvčího na opačné straně linky, „- potíže."

„Potíže? Seš -?"

„Jo, jsem v pořádku." Chris se přinutil k úsměvu. „Jen mě bolí hlava."

„Proč jsi mi nezavolal? Šíleně jsem se o tebe bála."

„Nechtěl jsem, aby sis dělala starosti. Bylo pozdě a hned ráno jsem ti chtěl zavolat. Musel jsem zaspat. Hele, Mikeu," znovu se otočil k Bryantovi, „pojedeš dneska do práce?"

Bryant nevrle přikývl a znovu zakryl mluvítka telefonem. „Vypadá to tak. Zřejmě budu muset vyplnit padesát zkur-venejch formulářů o tý nehodě. Řekněme za hodinu?"

Chris se otočil zpět k čekající Carle. „Mike mě asi za hodinu hodí do práce pro auto. Vyzvednu tě v garážích a pak ti všechno povím, ano?"

„Dobře," souhlasila neochotně. „Ale vymysli si zatraceně dobrou vejmluvu."

„Platí. Mimochodem, jsem zamilovanej."

Mike Bryant na něj vrhl před kuchyni udivený pohled.

Carla na obrazovce se stále mračila. „No jo. Já taky. Tak ve čtyři. A přijed' přesně."

Stiskla tlačítko a obraz zmizel. Chris se obrátil právě včas, aby zachytil konec Bryantova hovoru.

„Jo, uvědomuju si to, detektive. Až mě příště na ulici přepadnou, určitě si to budu pamatovat. Nashle."

Rozzuřeně sklapl telefon.

„Kretén. Korporační policie, kurva naše policie, chce zahájit

vyšetřování, jestli nešlo o neoprávněnou střelbu. Chci říct -" bezmocně máchl rukou, protože nenacházel slov, „- braň se a obviň tě z porušení zákona. Zatímco

když si nějaký zkurvenej člen gangu zlomí v postranní ulici nehet na malíčku, aktivisti za občanský práva po-žadují něčí krk. A co my občani? Kdo hájí nás? *Naše práva?*"

„Michaeli!" Na prahu kuchyně se objevila Suki a v každé ruce nesla šálek kávy. „Kolikrát jsem ti už říkala, abys takhle před Arianou nemluvil. Vždycky ty výrazy použije v mateřském centru a já se pak před ostatními matkami propadám do země." Položila šálky na stůl a šla očistit zbytky kaše, které zůstaly dceři kolem úst. Ariana chabě protestovala a celou dobu stydlivě pošilhávala po Chrisovi. „To je v pořádku, neposlouchej tatínka, když takhle mluví." Pootočila se k Chrisovi a dál pracovala na Arianě. „Nevšímej si toho, Chrisi. Pořád si stěžuje na občanský práva. Letos je to už podruhy, *tak*, takhle je to lepší, drahousku, podruhy, kdy bude mít oplátačky s policií. Nepřiměřená obrana. *Vidíš*, jaká jsi *hezka* holčička. Podle mě se mu ten nebezpečnej život líbí."

Bryant si znechuceně odfrkl. Suki k němu přistoupila, objala ho kolem pasu a políbila ho pod bradu.

„Možná to mě k němu přitahuje. Seš ženatej, co, Chrisi? To byla ona?"

„Jo," odpověděl Chris tónem, který mu připadal zbytečně defenzivní. „Je automechanická. V sobotu většinou pracuje."

Napil se kávy a čekal na její reakci, ale Suki to buď bylo jedno, nebo měla černý pás ze společenského chování. Usmála se a vytáhla Arianu ze židličky.

„Jo, Michael mi to říkal. Víš, jeden ze společníků Shornu měl dívku, která pracovala v recyklovně aut. Jak se jen jmenoval?" Luskla prsty. „Seznámila jsem se s ním na vánočním večírku."

„Notley," pomohl jí Bryant.

„Jo, Notley. Jack Notley. No, musíte k nám zajít na večeři, Chrisi. Jak se jmenuje tvoje žena?"

„Carla."

„Carla. Hezký jméno. Jako ta italská holopornová hvězda, kterou Mike tak zbožňuje." Když chtěl Mike protestovat, laškovně mu přitiskla dlaň na ústa. „Jo, zeptej se jí, jestli nechce zajít. Vlastně, co kdybyste přišli dneska večer? Nám se to hodí, že, Mikeu?"

Bryant přikývl.

„Bezva. Uvařím sukijaki. Nejste vegetariáni, že ne?"

„Ne." Chris zaváhal. Měl pocit, že mají večer navštívit Carlina otce, a v chaosu minulého týdne mu uniklo, jestli jeho pozvání stále platí. „Uhm, nevím jistě -"

„O to sukijaki nesmíte přijít," prohlásil Michael, dopil kávu a položil šálek na stůl. „Hovězí přímo ze stád Sut-herland Croft Association. Hele, Carla by se určitě ráda podívala na to BMW. Vzhledem k tomu, že je automechanická, a tak. Pod kapotou je nová série Omega Injec-tion. Poslední model, nikde kromě Německa se ještě neprodává. Vsadím se, že by si ho ráda prohlídla."

Chris, který si náhle uvědomil nechut' k návštěvě svého tchána, se rozhodl.

„Jo, určitě bude nadšená."

„Fajn, takže dohodnuto," pronesla Suki rozzářeně. „Odpoledne připravím hovězí. Hodí se vám to kolem půl deváté?"

Mike trval na tom, že Chrise doveze až k jeho autu. Podzemní parkoviště pod budovou Shornu bylo téměř opuštěné a v podlaží, kde Chris parkoval, stály jen tři další vozy. Bryant šikmo přejel přes prázdná parkovací místa a zastavil na protější straně. Pak vypnul motor a vystoupil.

„Tohle patří Hewittový," pronesl a kývl na nejbližší osamělý vůz. „Když se stala společnicí, Audi jí ho vyrobilo na míru. Asi bys ho nechtěl vidět ve zpětném zrcátku, co?"

Chris se na vůz podíval. Široké černé přední sklo, silné mříže nárazníku, které trčely ze zadku svažující se kapoty.

„Ani ne," připustil. „Ale myslel jsem, že Hewittová má ráda BMW."

Mike si pohrdavě odfrkl. „Hewittová má ráda prachy. Když se stala společnicí, Shorn uzavřel smlouvu s Audi. Dodávali nám všechny firemní vozy a zařízení a společníci dostali zdarma speciální verzi teréňáků. Před dvěma lety udělalo BMW Shornu výhodnější nabídku a my ji přijali. Hewittová si jako společnice může vybrat, jaký auto chce, ale garantuju ti, že až tohohle broučka odepíšu nebo vymění, jako partnerka klienta BMW dostane zdarma špičkovou Omegu s veškerým možným pancéřováním. Pro ni je to všechno jen otázka nákladů a zisku."

„A co si o tom všem myslí Notley?"

„Notley je patriot." Mike se usmál. „Tím myslím v pravém slova smyslu. Poslední protievropskej konzervativec. A když na to přijde,

taky protiamerickéj. Ve skutečnosti je přesvědčenej, že Anglie kulturně převyšuje všechny ostatní národy. Blbost. Chci říct, člověk by si myslel, že z padesátýho poschodí bude mít větší nadhled. V každým případě, když se stal společníkem *on*, nechtěl o německejch značkách ani slyšet. Landrover mu vyrobil teréňáka na zakázku. Uplynulo deset let a *on* ho pořád má. Ta kára vypadá jako tank, ale jezdí rychlostí skoro dvě stě kilometrů za hodinu. Až na to, že Notley nepoužívá metrickou soustavu, takže to bude... no, něco přes sto dvacet? Mil za hodinu? To je fuk. To mu ukazuje jeho tachometr."

„Jo, chápu."

„Ne, nechápeš. Přinutil je, aby tam namontovali brit-_skej tachometr. Míle za hodinu. Někdy ho popros, aby ti ukázal přístrojovou desku."

„On tady dneska není?"

„Ani náhodou. Notley o víkendech nedělá. Říká tomu americká nemoc, když člověk pracuje všechny hodiny, který mu seslal Bůh." Bryant se ponořil do vzpomínek. „Vzpomínám si na jeden kvartální večírek. Narazil jsem na něj na záchodě, oba jsme byli jako dělo, a já se ho zeptal, jestli bejt společník skutečně stojí za tu práci navíc, víkendový šichty, ponocování a tak, a *on* se na mě požíval, jako bych se zbláznil. Pak řekl, pořád mluvil pomalu, víš, jako bych byl cvok, řekl, Mikeu, *když se stanete společníkem a pořád pracujete o víkendech, pak je někde něco špatně. Stanete se společníkem, takže vám nemůžou říct, abyste tohle všechno dál dělal. K čemu by to jinak bylo?* Věřil bys tomu?"

„Zní to rozumně."

„Jo, ne jako zbytek těchhle zkurvenejch aspirantů." Mike pohrdavě ukázal rukou kolem sebe. Došel k Chri-sovu autu. „Takže co to tady máme? Připadá mi jako skandinávský."

„Jo." Chris majetnický položil ruku na bok auta. „Saab, bojová šasi. Carlina rodina pochází z Norska, ale ona se vyučila ve Stockholmu. Celej život se motala kolem saabu a volv. Tvrdí, že Švédové vyráběli auta připravený na agresí na silnicích desítky let před tím, než to vůbec někoho napadlo."

Bryant přikývl. „Vypadá parádně. Ale stejně si myslím, že je pomalejší než Omega."

„Je rychlejší, než vypadá, Mikeu. Většinu objemu tvoří žebrovaný pancéřování. Není z jednoho kusu a na vnějších hranách prochází větracíma průduchama proud vzduchu kvůli stabilitě, ale věř mi, že když do tebe nara-

zí, je to rána jako z děla. Volvo testovalo to žebrovaní při nárazu o rychlosti letadla, a drží."

„Takže žebrovaný pancéřování?" Bryant si auto chvíli zamysleně prohlížel a Chrise se zmocnil nepříjemný pocit, že tomu mohutnému muži něco důležitého vyzradil. Pak se Bryant znovu usmál a přemýšlivý výraz z jeho očí zmizel. Popleskal Chrise po rameni. „Připomeň mi, abych se rozvedl se Suki a našel si švédskou automechaničku."

Parkovištěm se rozlehlo tiché cinkání. Hlas výtahu oznámil celé budově, že jsou dvě hodiny. Mike se automaticky podíval na hodinky.

„To bylo pro mě," pronesl kysele. „Hele, Chrisi, musím běžet. Korporační policie dokáže bejt dost nepříjemná, když se rozhodnou něco udělat podle předpisů. Uvidíme se večer."

„Jo." Chris ho sledoval, jak dlouhými kroky rázuje k dvoukřídovým dveřím, které vedly nahoru do budovy. „Hej, Mikeu!"

„Ano?"

„Hodně štěstí."

Bryant zvedl ruku a lhostejně s ní mávl stranou. „Ech, nedělej si starosti. Zvládnou to levou zadní. Do tří odsud vypadnu. Tak večer."

„Cože řekl?"

Carla znehybněla s náušnicí u ucha a nevěřicně na Chrise zírala do zrcadla. Chris její pohled nechápavě opětoval.

„Řekl, že to zvládne levou zadní a že -" „Ne, předtím. To o tom rozvodu se Suki." „Řekl mi, abych mu připomněl, aby se rozvedl a našel si švédskou automechaničku." Když Chris viděl její výraz, povzdychl si, protože cítil, že se schyluje k hádce.

Jen se snaží chovat kamarádsky, Carlo. Je to něco jako poklona, víš."

„Hovno! Je to odpornej sexismus. Kromě toho/" Carla si navlékla náušnici a odstoupila od zrcadla, „o to tady nejde."

„Ne? Tak o co jde, Carlo?"

Tentokrát si vzdychla Carla. „Jde o to," pronesla vážně, „že nejsem nějaká rarita, se kterou by ses měl chlubit. Tohle je moje žena, mimochodem, je automechanická. Určitě je to rajc jim to říkat. Šokovat je. Vidět, jak se pak tváří. Víím, že se bavíš, když mě předvádíš těmhle korpo-račním hlavounům, abys všem dokázal, jakej seš rebel."

Chris na ni zíral.

„Já tě přece miluju.“

„Já -“ chystala se zvýšit hlas, ale něco jí v tom zabránilo. „Chrisi, já to vím. *Vím* to. Jen mi to prostě... prostě mi to nemusíš pořád za každou cenu dokazovat. Tohle není, é..., bitva nebo tažení. To je prostě život.“ Všimla si, mu po tváři přelétl ublížený výraz, a přistoupila k němu. Vzala jeho skloněnou tvář do dlaní vydrhnutých aromatickým olejem. „Vím, že mě miluješ, ale nejsem tu *jen* kvůli tomu, abys mě miloval. Nemůžeš mě používat jako důkaz toho, jak silný máš city, jak jsi loajální.“

Snažil se otočit hlavu stranou, ale zabránila mu v tom.

„Podívej se na mě, Chrisi. Tohle jsem já. Jsem tvoje žena. Opravování aut je jen práce, jen informace o finanční nevýhodě. Nedovolím, aby mě to charakterizovalo, a nechci, abys to dělal za mými zády. Jsme víc než to, čím se živíme.“

„Ted' mluvíš jako tvůj otec.“

Na okamžik se odmlčela, pak přikývla a pustila ho. „Jo, máš pravdu.“ Sáhla si na krk. „Jako bych měla mik-roport, co? A to mi připomíná, žeš říkal, že ho tenhle víkend půjdeme navštívit. Nezapomněl jsi na to?“

„Myslel jsem, že bysme ne -“

„Eh, zapomeň na to. Stejně se mi tam nechce. Nemám náladu vám dělat arbitra. Jakmile se vy dva do sebe pustíte...“ znovu si vzdychla. „Hele, Chrisi, ještě k tomu mý-mu povolání. Jak by se ti líbilo, kdybych tě dotáhla na návštěvu k Melovi s Jessem a prohlásila, že by ses rád podíval na jejich daňový přiznání?“

Chris rozzuřeně vykulil oči. „Nejsem kurva účetní.“

Carla se usmála a zaujala obranný boxerský postoj. „Víš to jistě? Chceš se o to poprat?“

Když se na ni Chris vrhl a strhl ji na postel, předstírané chvástání skončilo výkřikem. Krátká potyčka vyvrcholila tím, že Chris seděl obkročmo na Carle a snažil se jí zne-hybnit zmítající se paže. Cítil, že v záchvatech smíchu se jeho síla vytrácí.

„Klid, klid, přestaň, chovej se slušně. Jdeme na večeři.“

„Slez ze mě, ty mizero,“ smála se také, celá udýchaná. „Nebo ti vyškrábu oči.“

„Carlo,“ pronesl Chris trpělivě, „tímhle mě nepřesvědčíš. Musíš se naučit vyjednávat. Ted' -,“

Carla pronikavě zavřískla a svalila ho ze sebe. Pustili se na posteli do křížku.

Kapitola osmá

Zatímco v ubývajícím světle pozdního odpoledne projížděli Hawkspur Green, Carla se snažila upravit si rozcuchaný účes. Milovali se půl hodiny a sex jim stále ještě vykukoval z úsměvů v koutcích úst.

„Přijedeme pozdě," pronesl Chris přísně.

„Ech, kulový." Carla svou snahu vzdala a spokojila se s tím, že si neupravené vlasy sepnula nahoru. „Stejně nevím, proč to děláme. Proč jedeme na večeri k nějakému chlápku, kterýho stejně za pár měsíců odrovnáš. To nedává smysl, nebo jo?"

Chris se na ni podíval. Ta projevená důvěra ho potěšila. Jejich rozhovory během jízdy byly vždy nezvykle otevřené, což možná vyplývalo z jistoty, že je neposlouchají cizí uši. Carla vůz pravidelně kontrolovala, jestli v něm nejsou štěnice, a díky tomu se v něm cítili tak bezpečně, jak doma nikdy nedokázali.

„Víš, že k tomu třeba nedojde," pronesl Chris. „K tomu odrovnání. Nemusíme soupeřit o stejná místa."

„Ne, ale budete. Jako v Hammett McColl. Vždycky to tak dopadne."

„Já nevím, Carlo. Je to divný. Jako kdyby se najednou rozhodl se mnou skamarádit a tak. Chci říct, že se mi na něm spousta věcí nelíbí. Ta záležitost v zónách byla neskutečně -"

„Blbost. Ten chlap mi připadá jako totální psychouš, Chrisi. Ať si tvrdí, co chce."

Aniž Chris své ženě v něčem konkrétním lhal, nějak se mu podařilo obejít Bryantovu popravu Molly a jejích kompliců. Podal jí celou událost tak, že skutečně vypadala jako sebeobrana proti ozbrojeným, násilnickým útočníkům. Při zpětném pohledu tomu Chris začínal téměř sám věřit. Členové gangu měli železné tyče. Kdyby jim to Chrisova nenabitá zbraň umožnila, určitě by je použili. Na Carlu to neudělalo dojem.

„Je stejnej jako většina ostatních lidí v Shornu -"

„No, tomu bych klidně věřila."

Chris na ni vrhl podrážděný pohled. „Aby dosáhl toho, co má, musel tvrdě pracovat, Carlo. Jednoduše se naštal, když se mu to někdo snažil vzít. To je přece přirozený, ne? Jak si myslíš, že by reagoval Mel, kdyby se mu někdo pokusil zdemolovat podnik?"

„Mel si nevydělává peníze stejným způsobem jako vy," zamumlala

Carla.

„Cože?“

„Nic. Zapomeň na to.“

„Mel si nevydělává peníze jako já a Mike Bryant?“

„Řekla jsem, abys na to zapomněl, Chrisi.“

„Máš pravdu, vydělává si je jinak. Mel nedělá to, co my. Vydělává si na živobytí tím, že pro nás opravuje naše auta, takže v nich můžeme vyrazit a udělat to znovu. Ježíši, nezkoušej to na mě s morálkou, Carlo, protože -“

„*Přestáni*“ vybuchla. „Řekla jsem ti, abys na to zapomněl. Omlouvám se, že jsem to řekla, tak na to prostě zapomeň.“

Ve vzduchu mezi předními sedadly se rozhostilo mrazivé ticho. Nakonec se Chris přes ten chlad natáhl a vzal Carlu za ruku.

„Hele,“ pronesl unaveně, „v první světové válce si piloti předtím, než odstartovali a snažili se jeden druhého sestřít-

lit, připíjeli šampaňským. Vědělas to? A vítězové nosili věnce na letiště nepřátel, aby uctili památku těch, který právě zabili- Tohle podle tebe smysl dává? A to mluvíme o věcech, který se odehrály přibližně před sto padesáti lety.“

„Byla válka.“

„jo.“ Chris zachoval klid. „Válka kvůli čemu? Kvůli čárám na mapě. Můžeš mi upřímně říct, že ti vojáci bojovali za něco, co mělo smysl? Za něco, co dávalo větší smysl než tendr nebo souboj o povýšení?“

„Neměli na vybranou, Chrisi. Ty věnce pokládali proto, že to, co museli dělat, nenáviděli. To je rozdíl.“

Ucítit, že v něm naskakuje vztek jako ryba v síti: tentokrát měl co dělat, aby ho ovládl. Připadalo mu, že Carla hodlá provést svoji oblíbenou špinavost a přijedou k Bryantovým v naježeném mlčení přerušené hádky.

„Myslíš, že máme víc na vybranou, než měli oni? Myslíš, že mně se tahle práce líbí?“

„Nemyslím si, že ji nenávidíš tak, jak říkáš.“ Carla lovila v kabelce cigarety, což bylo na barometru hádek špatné znamení. „A jestli to myslíš doopravdy, existují i jiný zaměstnám, jiný společnosti... Kurva, Chrisi, s tím, co umíš, bys mohl pracovat pro *ombudsmany*. Vzali by tě. UNECT nebo některá jiná organizace. Všechny hledají lidi s obchodní praxí.“

„No, skvělý. Kurva, copak si myslíš, že chci být byrokrat? Že si

chci hrát s plakátem a mizerným platem na mezinárodní sociální demokracii?"

„Ombudsmani vydělávají spoustu peněz, Chrisi.“

„To říká kdo?“

„Máma znávala nějaký lidi z UNECT v Oslu. Jejich terénní pracovníci si přijdou skoro na dvě stě táců ročně.“

Chris si pohrdavě odfrkl. „Kurva, to není na socialisty špatný.“

„*Přestaň*, Chrisi,“ pronesla chladným, klidným tónem, což byla opačná stránka jejího hněvu, kterou nenáviděl víc než křik. „Zapomeň na ty zkurvený ombudsmany. Mohl bys dostat práci u nějaký jiný investiční firmy ve městě.“

„Už ne.“ Při těch slovech se nahrbil. „Máš vůbec představu, kolik Shorn zaplatil, aby mě přetáhnul z Hammett McColl? Představu, co podniknou, aby svoji investici uchránili?“

„Zlomí ti nohy?“

Dotčeně se ušklíbl, především proto, že to znělo, jako by to řekl Mel při škádlení v dílně. Vzplanula v něm žárlivost. Zamaskoval ji a silou vůle se ovládl.

„Ne, mně ne. Ale roznese se to, Carlo. Shorn přede mnou bude všechny personální firmy v Londýně varovat. Každýho, kdo se to rozhodne ignorovat, najdou oběšenýho pod Blackfriars Bridge.“

Vyfoukla kouř do vzduchu. „Kecy!“

„Ne? Jen si vzpomeň na Justina Graye.“

„Do toho případu byla zapletená ropná mafie.“

„Jo, máš pravdu. Personální konzultant s bytem v Knightsbridge a domem v St. Albans se rozhodně zaplete s takovýma idiotama. *Všichni* tomu uvěřili.“

„To, že nosíš oblek, ještě neznamená, že seš inteligentní, Chrisi. Jen že seš chamtivej.“

„Díky.“

„Tak jsem to nemyslela, a ty to víš.“^{yy}

„Hele, dva tejdny předtím, než umřel, se snažil ze Shornu zlanat do Calders UK dva manažery přes špičkový technologie. Oznámil na policii, že od začátku jednání mu někdo vyhrožuje smrtí. Příhodně se jim to nepodařilo vyšetřit.“

„Myslím, že to jsou všechno drby a shoda okolností, Chrisi.“

„Jak myslíš. Grey není jedinej. Vloni našli jinýho chlápka z Biarritzu utopenýho ve svém bazénu. Další se před několika lety rozmlátil v autě. Přej to byla nesprávně adresovaná výzva k souboji,

jak se to *běžně* stává. Oba lanařili lidi z Shornu. Náhoda? Nemyslím, Carlo. Během posledních pěti let umřelo minimálně deset lovců hlav, když se *shodou okolností* snažili přetáhnout zaměstnance Shornu."

„Tak proč pro ně děláš?" vyštěkla.

Chris pokrčil rameny. „Byla to spousta prachů. Vzpomínáš?"

„Nepotřebovali jsme je."

„Nepotřebovali jsme je *tenkrát*. Dneska to nic neznamená. Člověk nemá nikdy dost peněz na horší časy. Kromě toho, Shorn není jedinej, kdo se k nováčkům chová tvrdě." Přistihl se, že se lehce usmívá. „Jsou v tom jen lepší než většina ostatních. Ochotnější jít na silnici, rychlejší, když mají záležitost jednou provždy vyřešit. Prostě tvrdší tým, to je všechno."

„Jo, Chrisi, a v tom to právě je, nemám pravdu?" Hlas měla jako led - všimla si toho úsměvu. „Nešlo o peníze, šlo o pověst. Nemohl ses dočkat, až se dostaneš do toho tvrdšího týmu, co? Nemohl ses dočkat, až si s nima změříš síly."

„Říkám jen, abys ses podívala pravdě do očí, když mluvíš o možnosti si vybrat. Uvažuj realisticky. *Realisticky*, co mám na vybranou?"

„Vždycky máš na vybranou, Chrisi. Každý člověk."

„Jo?" Přestal se kontrolovat. „Slyšela jsi vůbec něco z toho, co jsem právě říkal, Carlo? Co mám kurva na vybranou?"

„Mohl bys dát výpověď."

„Ach, *skvělej* nápad." Tentokrát se v jeho hlase ozvala ironie, kterou nedokázal potlačit. „A pak se odstěhujeme

do zón. A až tvému otci bude zase hrozit vystěhování, místo abysme zaplatili jeho dluh, budeme prostě chudý a bezmocný a možná mu pomůžeme posbírat věci z ulice, kam mu je vyhážou. Třeba by se ti to tak líbilo víc."

Carla si odklepla popel z cigarety a zadívala se z bočního okna ven. „Líbilo by se mi to víc než čekat, až v šest hodin uvidím ve zprávách tvoje auto v plamenech."

„To se nestane," namítl automaticky.

„Opravdu?" Ted' uslyšel v jejím hlase slzy. Zhluboka potáhla z cigarety. „Opravdu? Proč myslíš, Chrisi?"

Ticho. A hučení motoru.

Mike se zazubil. Kolem stolu vybuchl smích.

O dvě hodiny dřív by se byl Chris ochotný vsadit, že se Carla ani on celý víkend nezasmějou. A tady to máte: sedí v měkkém světle

svíček a přes černý dřevěný stůl plný jídla pozoruje, jak se jeho žena svíjí v záchvatech veselí. Večer u Bryantových odstartoval navzdory všemu jako uvolněná emise akcí.

„Ne, opravdu." Suki smích ovládla a afektovaně se za-culila. „Fakt to řekl. Věřila bys tomu? Šla bys na večeři s chlápkem, kterej by ti řekl tohle?"

„Ne, nešla." Carla se pořád ještě smála, ale její odpověď byla naprosto vážná.

„Jsem příšerná, co?" Suki se na táhla přes stůl a vzala manžela za ruku. „Vyprávěj nám, jak ses seznámila s Chrisem, Carlo."

Carla pokrčila rameny. „Přišel si k nám nechat opravit auto."

Opět se rozesmáli. Chris se naklonil dopředu.

„Ne, to není pravda. Víš, stála tam v tom... tričku." Oběma rukama naznačil ňadra. „S francouzským klíčem v ruce a smírem na nose. A říká, *můžu vám vyrobit nejlepší*

káru v Evropě. A bylo to. Zamiloval jsem se. Málem jsem před ní padnul na kolena."

Carla se trochu přestala usmívat. „Jo, ale neřekl vám, že právě dostal na frak v nějakým tendru. *Fakt* přede mnou málem padnul na kolena. Měl totiž co dělat, aby se udržel na nohou. Oblek měl roztrhanej a ruce od krve, která mu tekla z obličeje. Celou dobu se snažil uvěřit, že není raněnej."

„Hmm," Suki se usmála. „K pomilování."

Carlin úsměv nepatrně pohasl. „Ne, ani ne."

„Ale no tak, Carlo. Vsadím se, že ses do něho taky hned zamilovala. Urozenej divoch. Jako v tom filmu s Tonym Carpenterem, víš, v tom, kdy zlikviduje celou bandu gangsterů na motorkách. Jak se jmenoval, Michaeli? Nikdy si ty názvy nepamatuju."

„*Nábor profíků*," pronesl Mike Bryant s očima upřenýma na Carlinu tvář.

Chris přikývl. „Viděl jsem ho. Skvělej film."

„Tyhle machistický srágoři mě neberou," prohlásila Carla nekompromisně. „Na to jsem viděla už moc havárek. Víš, někdy na místo dorazíme dřív, než stačí vytáhnout těla."

„Carlin šéf tráví spoustu času tím, že vyprošťuje z vraků ty, který prohráli," poznamenal Chris a napodobil hydraulické nůžky. „Doslova."

„Chrisi!" Suki se znovu rozesmála, pak si s předstíraným zděšením

přiložila na rty dokonale nalakovanou pětici prstů, jako by si právě uvědomila, čemu se směje. „Prosím.“

„Dobře, řeknu vám fór.“ Chris ignoroval pohled, který na něj Carla upírala. „Kdo jsou nejmizernějc placený lovci hlav ve městě?“

„Jo, ten znám.“ Suki na něj zahrozila prstem. „Počkej, počkej. Před několika měsíci ho říkali kluci v Coster-mans. Ééé, nemůžu si vzpomenout, Chrisi. Pokračuj.“

„Rychlá záchranná služba na městským okruhu po novoročních soubojích.“

Suki se s předstíraným znechucením zamračila. „To je hnusný.“ Pak se zachichotala a nakonec se opět hlasitě rozesmála. „To je *odporný*.“

„Není to jen...“ prohlásila Carla bez úsměvu, zatímco zírala přes stůl na manžela.

Mike Bryant si odkašlal. „Nechceš si prohlídnout Omegu, Carlo? Garáž je hned za kuchyní. Jestli chceš, vezmi si s sebou skleničku.“

Vstal a vrhl pohled na Suki, která okamžitě přikývla.

„Jo, jen běžte. Zatím sklídím ze stolu.“

„Pomůžu ti,“ pronesl Chris a automaticky vstal.

„Ne, jen to nandám do myčky. Můžeš mi pak pomoci udělat kafe. Jen klidně běž s nima, já o motorech vůbec nic nevím. Michael umírá touhou ukázat ho někomu, kdo chápe, o čem je řeč.“ Suki se naklonila a políbila manžela. „Nemám pravdu, miláčku?“

„No, jestli si myslíš, že -“ Když ho Carla zatahala za rukáv, Chris zmlkl a všichni tři se vydali za Bryantem. V kuchyni se Suki oddělila a Bryant otevřel dveře, kterými zavanul do místnosti chladný vzduch. Za nimi se nacházela prostorná garáž s betonovou podlahou, na níž se ve světle neonových zářivek na stropě blýskalo BMW. Když vešli dovnitř a zastavili se u zadní části auta, Mike Bryant otevřel dveře vozu a odemkl víko motoru. Pak položil sklenici s vínem na ponk a zvedl kapotu. V motorovém prostoru se rozzářila světla a omega se objevila v celé své matně šedivé kráse.

„Není to nádherný pohled?“ pronesl Bryant, parodující americký přízvuk Simeona Sandse.

„Krásnej.“ Carla motor obešla a ze všech stran si ho prohlížela. Jednu ruku přitiskla na blok motoru a jakoby

pro sebe přikývla. Zadívala se na Bryanta. „Konzolová výztuž?“

„Přesně tak.“

„Vypadá to, že tentokrát přesunuli váhu daleko dozadu.“

„Jo, asi si pamatuješ Gammy." Bryant se sklonil do motoru vedle ní, takže se Chris náhle cítil přebytečný. „Nikdy jsem žádnou neřídil, ale přej to byl obrovské průšvih. Celý to přední pancéřování i motor."

Carla přisvědčila a stále šátrala rukou v útrokách motoru. „Jo. Zfušovali to. Tohle určitě šlape jako hodinky."

Bryant se usmál. „Nechceš se projet, Carlo? Vyzkoušet šiji?"

„No..." Carlu to očividně zaskočilo. Před odpovědí ji zachránila Suki, která se s úsměvem hostitelky objevila ve dveřích a v jedné ruce držela balíček ve stříbrné fólii.

„Tak kdo si dá kávu?"

„Vykašli se na to, Suki." Bryant k ní došel a vzal jí balíček z ruky. „Pojedeme se projet."

„To ne, Michaeli." Chris poprvé zaregistroval prasklinu v jejím společenském brnění. „Moc jsi pil, ještě někoho zabiješ."

„Neboj se, bude řídit Carla."

„Tomu uvěřím, až ji uvidím za volantem. Carlo, upřímně, kdykoliv mě pustil za volant, zase mě odsud vyhodil, jakmile -"

„Neposlouchej ji, Carlo. Suki, je víkend, a navíc skoro půlnoc, na ulicích je prázdné. Jen na okruh, k nájezdu na M1 1. Carla bude řídit tam, já zpátky. No tak, bude to *sranda*."

Podle Mikeovy předpovědi byl městský okruh opuštěný. Pod řadou sodíkových lamp se proháněly pouze útržky papíru. Bylo slyšet jen svištění pneumatik po asfaltu

a spokojené hučení motoru Omegy. Carla řídila s uchváceným výrazem na tváři stopadesátikilometrovou rychlostí, a když se před nimi objevily výmoly, tu a tam přejížděla z jednoho jízdního pruhu do druhého. Na velké oválné přední sklo dopadal drobný déšť, který pečlivě odstraňovaly stíráče.

„Pásák," pronesl Mike Bryant ze sedadla vedle řidiče, když se na silnici před nimi objevila zadní světla transportéru. „Vypadá jako automatickej, jen stroje jezdí v pomalém jízdním pruhu, i když je prázdná silnice. Dojed' až k němu, uvidíme, jestli dokážeš spustit kolizní systémy."

Suki, která seděla s Chrisem vzadu, vzdychla. „Chováš se jako malý dítě, Mikeu. Carlo, neposlouchej ho."

BMW proletělo kolem transportéru a zdaleka se mu vyhnulo. Mike si povzdychl a pokrčil rameny. Před nimi zářila světla křižovatky,

kteřá připomínala přístávací místo pro UFO. Mohutná kovová cedule oznamovala nájezd na Ml 1. Carla přejela do odbočovacího pruhu a sundala nohu z plynu, takže BMW na příjezdovém stoupání zpomalilo. Na vrcholku, těsně před kruhovým objezdem zastavili. Carla zůstala chvíli sedět, poslouchala hučení motoru a pak přikývla.

„Jede jako po másle,“ prohlásila téměř jakoby pro sebe.

„Že jo?“ Mike Bryant otevřel dveře. „Vyměníme si místo. Chtěl bych ti předvést pár věcí.“

Carla se ve zpětném zrcátku na okamžik setkala s Chrisovým pohledem, potom vystoupila a obešla auto zepředu, kde se v polovině cesty potkala s Bryantem. Bryant jí tleskl do dlaní, došel ke dveřím řidiče a se širokým úsměvem si zapnul bezpečnostní pás. Čekal, až se Carla také připoutá, pak zařadil rychlost a se zataženou ruční brzdou vytočil motor na maximum. Chris slyšel,

jak kola zaječela, pak Bryant páku uvolnil a vyrazili dopředu.

„Vždycky na to zapomenu!“ vykřikl Bryant přes hluk motoru a usmál se do zrcátka. Vůz vyrazil k protějšímú nájezdu, nabral rychlost a téměř ve stovčacítce dorazil na okruh. Ujeli asi půl kilometru, když vtom se Bryant plácl do čela.

„Počkat! Tohle není cesta domů!“

Znovu se usmál a prudce otočil volantem. Chris slyšel, že současně dupl na pedály, a už se nestačil zapřít ani zachytit Suki, když BMW uprostřed jízdního pruhu udělalo dokonalou otočku o sto osmdesát stupňů a zastavilo se.

„Michaeli,“ pronesla Suki přísně, „přestaň!“

„Zkusíme to ještě jednou,“ oznámil Bryant a znovu s protáčekjícími se koly vyrazil dopředu. Řítili se zpátky ke křižovatce a na mírném svahu pod mostem sjeli do pomalého jízdního pruhu. Bryant se otočil a podíval se na Chrise se Suki.

„Vzpomínáte si na ten -“

Oba na něj vykřikli.

„Michaeli!“

„Dívej se kurva na tu sil -“

„Neotá -“

Než to stačili dořít, Bryant se otočil dopředu, prosvíš-těí pod mostem a stoupali na opačné straně nahoru.

„Omlouvám se,“ pronesl. „Jen jsem chtěl říct, že si určitě vzpomínáte na ten transportér, kolem kterého jsme před chvílí projeli -“

Vnitřek auta zaplavilo světlo automatického transportéru, který právě dorazil na vrchol kopce a sjížděl směrem k nim. Suki, Chris a Carla opět vyjekli, a tentokrát vykřikl i Bryant, hlasitěji než všichni ostatní. Kolizní alarmy transportéru se rozzuřeně rozhoukaly a na kabi-

ně se rozsvítila oranžová výstražná světla. Mike znovu použil Sandsův zparodovaný přízvuk, střížený psychopatem s vytřeštěnými očima.

„Omlouvám se, miláčku. Asi jsem se neměl tak zfetovat.“ Šíleně se rozesmál, na poslední chvíli pootočil volán* tem a strhl BMW vlevo. Uhnuli blížícímu se molochu z cesty a projeli kolem něj tak těsně, že Chris bočním ok* nem viděl jednotlivé prohlubně v kovových bočnicích přívěsu. V nočním tichu slyšel sykot brzd a věděl, že Bryant udělal jen to, co chtěl před chvílí po Carla. Úmyslně spustil kolizní systémy transportéru. Pohrával si s reflexy přístroje. Z legrace.

Když mnohem později seděl ve svém autě a Carla je vezla domů, opět pozoroval stejný úsek silnice. Kdyby víc vnímal okolí, všiml by si, že Carla, než se konečně roz*, hodlá, několikrát otevřela ústa a chtěla něco říct.

„Promiň, byla to moje chyba. Ne -“

>'i

„Ne, nebyla.“

„Netušila jsem, že to požene do -“

„Jen vyjasnil situaci,“ pronesl nepřítomně Chris.

Mlčeli.

„Je dobrej, co?“ pronesla po chvíli Carla.

Chris beze slova přikývl.

„Dokonce i opilej, dokonce i v takovém stavu, je nejlepší řidič, jakýho znám.“ Beze stopy veselí se rozesmála. „Když si pomyslím, že jsem ti řekla, že ho za pár měsíců odrovnáš. Ježíši, to je ironie osudu nebo c -“

„Carlo, fakt bych o tom radši nemluvil.“

Carla se na něj letmo podívala. Oči měla přimhouřené, jako by chtěla vybuchnout, ale když viděla jeho výraz, zlost z ní okamžitě vyprchala. Místo toho se natáhla a vzala ho za ruku.

„Jasně,“ pronesla tiše.

Chris se nebránil a pevně jí stiskl prsty. Lehce se usmál, ale oči celou dobu upíral na vozovku před sebou.

Kapitola devátá

Budova Shornu, jako architektonická připomínka služební pyramidové teorie, pronajímala dvě spodní podlaží řadě obchodů a stravovacích zařízení, které nesly společný název *Basecamp*. Podle propagačních materiálů Shornu, které Chris četl, *Basecamp* poskytoval pracovní příležitosti více než šesti stovkám lidí a spolu s autoopravnou v přízemí, která Shornu patřila, byl fungujícím ztělesněním teorie o vytváření bohatství. Ze základů budovy se šířila prosperita jako vegetace z vodonosné vrstvy, jak se laskavě psalo v materiálech, přestože metafora, která napadla Chrise, byla voda prosakující z prasklého dna starého hliněného květináče. Bohatství nebylo podle jeho zkušeností něco, co lidé, kteří ho měli, chtěli vidět unikat někam jinam.

Na opačné straně komplexu prosperita vykvetla - neboli prosákla - ve formě malého rohového bistra, které se jmenovalo *Louie Louie's*. Podnik sloužil v minulém století masnému trhu, který se kdysi nacházel na místě, na němž se teď tyčil mrakodrap Shornu. Během dominové recese ho na krátkou dobu zavřeli, posléze znovu otevřeli pod novým vedením a nyní poskytoval občerstvení po-krizovému přílivu zaměstnanců *Basecampu*. Tohle se Chris dozvěděl od Mikea Bryanta, když si tam zašli jednou ráno na kávu. Sám si všiml, že *Louie Louie's* je snad stále otevřený a že manažeři z kancelářské budovy Shornu, ať už ze zvráceného snobismu nebo kvůli skutečné

kvalitě, dávají bistru přednost téměř před všemi ostatními podniky ve čtvrti.

Káva, jak musel Chris přiznat, byla ta nejlepší, jakou kdy ve Velké Británii pil, a ještě větší, směšně dětinské uspokojení v něm vyvolávalo to, že ji může popíjet z vysokého plastového kelímku u okna své kanceláře a z přibližně padesátého poschodí pozorovat matně osvětlené průčelí podniku, kde ji připravili. Když se u něj zastavil Mike Bryant, dělal právě tohle a vyřizoval při tom audio-telefonát s agentem v Panamě.

„Dobře, vyřídíte El Commandantovi, že jestli chce, aby měli jeho Panteri spravedlnosti příští měsíc zdravotnický materiál a mobilní pokrytí, měl by svůj postoj znovu uvážit. Všechny telefony -“

Když někdo zaklepal na pootevřené dveře, odmlčel se. Otočil se od okna a spatřil, jak do kanceláře vchází Bryant. V mohutném náruči držel dva balíčky zabalené v exkluzivním černozlatém papíru.

Spodní balíček byl široký, plochý a asi o rozpětí Mikeových ramen, horní velikostí a tvarem připomínal dva slovníky na sobě. Vypadalo to, že jsou oba balíčky těžké.

„Zavolám ti zpátky," pronesl Chris a vypnul audiotele-fon.

„Ahoj, Chrisi," usmál se Bryant. „Něco ti nesu. Kam to mám položit?"

„Tááhle." Chris ukázal na nízký stolek v rohu kanceláře, která byla stále jen minimálně zařízená. „Co to je?"

„Hned ti to ukážu."

Bryant položil náklad na stolek a roztrhl obal plochého balíčku, pod kterým se objevil kostkovaný povrch mramorové šachovnice. Znovu se na Chrise usmál, vyprostil celou šachovnici z obalu a rozložil ji na stůl.

„Šachy?" zeptal se Chris idiotsky.

„Šachy," přisvědčil Bryant, zatímco sundával obal z druhé krabice. Když ji vybalil, naklonil ji a vysypal na šachovnici vyřezávané onyxové figurky.

„Umíš je postavit?" zeptal se.

„Jo." Chris přistoupil ke stolku, zvedl několik figurek a pozorně si je prohlížel. „Jsou krásný. Kdes je sehnal?"

„V jednom krámku v *Basecampu*. Mají výprodej. Dvě věci za cenu jedny. Druhý šachy jsem si dal k sobě do kanceláře. Sem mi dej bílý. Ty si vezmi černý. S kým to mluvil?"

„S Harrisem z Panamy. Má zase potíže s těma nikara-gujskýma povstalcema a samozřejmě se nedokáže rozhodnout sám, protože je pět set kiláků od místa dění. Není přesně v obraze."

Bryant se zarazil uprostřed pohybu „To že řekl?"

„Víceméně."

„Takže zavolal někomu, kdo je od Panamy pět tisíc kiláků, aby to rozhodl za něj? Měl bys na toho chlapa poslat audit. Kolik vlastně bere, tři procenta z celkový částky?"

„Tak nějak."

„Audit na něj. Ne, něco lepšího, navrhní na jeho místo tendr. Ať o ty své zkurvený procenta bojuje, stejně jako musíme my."

Chris pokrčil rameny. „Vždyť víš, jak to tam chodí."

„Cože, lepší ten parchant, kterýho znáš?"

„Přesně tak." Chris postavil na místo posledního černého pěšce a odstoupil. „Moc hezký. A teď co?"

Bryant natáhl ruku k bílým figurkám.

„No, moc šachy neumím, ale zřejmě bych měl začít."

Posunul bílého krále o dvě políčka dopředu a opět se usmál.

„Seš na tahu."

„Musím se rozhodnout hned teď?"

Bryant zavrtěl hlavou. „Zavolej. O tom to je. A poslechni... ta věc s Harrisem. Když byl vloni v Hondurasu, bylo to úplně stejný. Škoda, že jsem nenavrhnul ten tendr tenkrát, ale nebyla vhodná doba. Teď je vhodná doba?"

Chris se na okamžik zamyslel.

„Jo. Jsou někde v džungli, a dokud nepřestane pršet, nebude se nic dít."

Bryant přikývl. „Navrhni tendr," zopakoval a napodobil z prstů pistoli jako při popravě. „Já bych to udělal. Buď toho hajzla Harrise někdo sejme, nebo mu dej kapky, aby pro tebe makal pořádně. Byls někdy v Panamě?"

„Ne. Vznikající trhy operovaly dál na jihu. Hammett McColl investoval ve Venezuele, v MESA, částečně v Brazílii."

„No, tak ti o Panamě něco povím." Bryant se opět široce usmál.

„Jen pro zajímavost. Je tam spousta agentů, který budou dělat Harrisovu práci dvakrát líp a za polovinu peněz. Nabídní jedno a půl, možná dvě procenta z celkový částky, a vyrvou mu srdce z těla a sežerou ho. Na jihu dělají tendry v upravených arénách pro bejčí zápasy, v gladiátorským stylu." Zparodovaný americký pří-zvuk zazněl v plné síle. „*Fakt* odporný."

„Nádhera," zamumlal Chris.

„Vyser se na něj, Chrisi, zaslouží si to." Bryant se v dobrém rozmaru zamračil, roztáhl ruce a otočil je dlaněmi nahoru. „Stará se o naše prachy. Jestli to nezvládá, pak sežeň někoho, kdo to zvládne. Nicméně, nic mi do toho není. Když už o tom mluvíme, musím vyřídit několik telefonátů. Nevyrážíme si dneska večer? Třeba zase do *Falklandu*!"

Chris zavrtěl hlavou. „Slíbil jsem Carle, že si zajdeme na večeři. Možná někdy jindy."

„Fajn. Tak co kdybysme to dneska zapíchli dřív a zašli si na střelnici. Jen na hodinku, než odjedeš domů. Vy-

zkoušíš si ten nověj nemex pro případ, že by ses ho někdy rozhodl nabít."

Chris se zdráhavě usmál. „To není fér. Alespoň ho nosím sebou. Tak dobře, dobře. Přijdu na hodinku dolů. Ale to je všechno. Pak

odjíždím. Uvidíme se tam, řekněme, v šest."

„Platí." Bryant napodobil z prstů pistoli, vystřelil na něj a odešel.

Chris zůstal chvíli stát na místě a pozoroval šachovnici, potom nejistě posunul o dvě políčka černého krále, takže stál tváří v tvář bílému protějšku. Pak se nad tím tahem zamračil, vrátil figurku zpátky, chvíli váhal a nakonec s podrážděným výrazem vrátil krále na předchozí místo. Vrátil se ke stolu a rychle našel v seznamu požadované číslo.

„Panamská komise pro obchod a investice," ozval se ženský hispánský hlas anglicky. Na obrazovce se objevila mluvčí a okamžitě ho poznala.

„Señore Faulknere, co pro vás můžu udělat?"

„Dejte mi oddělení Veřejné soutěže."

„Já nevím," řekl Carle ten večer na margaritami *afajitas* v místní Tex-Mex. „Měl jsem dojem, že potom, co se stalo minulej tejden na okruhu, jsou nalajnovaný bojový hranice. Cítil jsem se jako totální idiot, když jsem ti říkal, že přesto zůstáváme kamarádi. Ale měl jsem pravdu. *Chce* bejt mým kámošem."

„Nebo se tě bojí."

„To je stejný. Vzpomínám si, jak mi jednou někdo říkal, že přátelství mezi lidma stejného pohlaví je jen způsob, jak vyloučit rivalitu. Kdo to byl?"

„Já to neřekla. Říkala jsem, že si to myslí Mel. Neřekla jsem, že s ním souhlasím."

Chris se usmál. „No, myslím, že má takový přátelství dobře zmáknutý. A hodně do hloubky."

„Nechovej se jako idiot, Chri."

„Ale no tak. To byl fór." Chris se dál usmíval, ale někde vevnitř se ten úsměv trochu pokřivil. Byl přesvědčený, že bývaly doby, kdy mu Carla rozuměla víc. „Dobře víš, že proti Melovi s Jessem nic nemám. Spousta lidí, se kterýma jsem dělal v Hammett McColl, byli teplouši. Ježíši, Carlo, než jsem tě potkal, *bydlel* jsem se dvěma buzerantama."

„Jo, a dělal sis z nich srandu."

„Já -" Ale už se ho zmocňoval pocit nespravedlnosti, zkazila se mu nálada a úsměv mu zmrzl na rtech. „Carlo, oni si ze mě taky dělali legraci. Kurva, říkali mi domácí heterouš. Patřilo to k tomu škádlení. Nejsem homofobní, to dobře víš."

Carla se podívala na svůj talíř a pak na něj.

„Jo, vím." Křečovitě se usmála. „Omlouvám se. Jsem prostě unavená."

„Kdo kurva není?" Chris se zhluboka napil margarity a chvíli mlčel.

Fajitas nejsou pokrm, který se konzumuje v našťavaném tichu, a oba se v jídle jen vtřali. Když se u nich zastavil číšník, vycítil náladu, která od jejich malého stolu vyzařovala, a bez komentáře chladnoucí maso odnesl.

„Nějaký zákusek...?" zeptal se opatrně, když se vrátil.

Carla mlčky zavrtěla hlavou. Chris se zhluboka nadechl.

„Ne, díky." Náhle se rozhodl. „Ale můžete mi přinést další margaritu. Vlastně ji přineste ve džbánu."

„Já už pít nebudu, Chrisi," namítla ostře Carla.

Zadíval se na ni s prázdným výrazem, o kterém věděl, že ji zraní. „Ptal se tě někdo? Ten džbánek je pro mě." Kývl na číšníka, který s očividnou úlevou odkráčel. Carla se pohrdavě ušklíbla.

„Chceš se opít?"

„No, když se na to podívám logicky, řekl bych, že ano."

„Nepřišla jsem se sem opít."

„Nikdo to po tobě ani nechce."

„Chrisi..."

Mlčel, aniž by využil příležitost, kterou mu v nešťastné odmlce nabídla. Shrbila ramena. „Jdu domů," oznámila.

„Fajn. Chceš zavolat taxík?"

„Půjdu pěšky," odpověděla chladným tónem. „Není to daleko."

„Dobře." Když vstala, zvedl sklenici s margaritou a napil se. Na vteřinu zaváhala a málem se sehnula, ale pak jí v tom něco zabránilo a odešla od stolu. Chris se za ní neotočil, a když procházela kolem okna restaurace, opět se zhluboka napil. Koutkem oka si všiml, že se na něj přes sklo nepodívala.

Chvíli si dělal starosti s tím, že jde domů sama, ale pak toho nechal, protože pochopil, že je to jen pocit viny. Hawkspur Green bylo městečko, které prosperovalo díky přílivu profesionálních jezdců a jejich rodin. Zločinnost se omezovala na dětské výstřelky, nic, co by přesahovalo příležitostný vandalismus, a dokonce i ten většinou představovalo graffiti. Carla se o sebe navíc dovedla postarat a dům měli sotva patnáct minut odtud. Jen si hledal důvod, aby za ní mohl jít.

Do prdele s tím. [†]

Číšník mu přinesl džbáněk.
Vypil ho.

Kapitola desátá

jihozápadní zóna. Brundtland.

Rozpadající se betonové skelety budov se převážně choulily ve tmě. Pár nerozbitých lamp vrhalo na chodníky a schodiště sporadické skvrny oranžového sodíkového světla. Izolovaná osvětlená okna označovala potemnělou masu budov černožlutým kódem. Když Carla parkovala landrover, před jejími reflektory prchaly drobné stíny. Jakmile se ocitla venku, bylo to horší. Cítila, že profesionální oči sledují, jak aktivuje bezpečnostní systémy proti zlodějům, profesionální uši poslouchají rychlé, stupňující se kvílení kontaktního paralyzéru, který se nabíjel z baterie. Co nejrychleji, aniž dala najevo strach, zamířila od vozu do haly.

Zdálo se, že výtahy jako zázrakem fungují.

Stiskla tlačítko, spíš aby se zbavila pocitu úzkosti než z jiného důvodu, a skoro ji vyděsilo, když světla nad otlučenými kovovými dveřmi zablikala a rozzářila se šipka směrem dolů. Trochu zamrkala, rozzlobeně si otřela slzu, která se jí objevila pod víčkem, a čekala na příjezd výtahu. V pravé ruce křečovitě svírala paralyzér, který jí koupil Chris, a v levé držela lahvičku se slzným plynem. Hala za jejími zády, osvětlená studenou září halogenových žárovek chráněných mřížkou, byla absolutně prázdná, ale drátěné sklo vstupních dveří, kterými prošla dovnitř, bylo rozbité a vyboulené ve výšce kolen, zřejmě po kopnutí. Vypadalo to, že je někdo poničil teprve nedávno.

DO PRDELE S VÁMA, KRAVAŤÁCI, stálo červeným písmem na zdi po její levici. Nesmyslně vybitý vztek; v Brundtlandu žádného skutečného manažera neuvidíte.

Výtah konečně přijel, ale když se otevřely dveře, zápach moči byl tak silný, že se jí zvedl žaludek. Na okamžik zaváhala, pak stiskla rty a zamířila k chabě osvětlenému schodišti vpravo. Se slzným plynem v natažené ruce a paralyzérem schovaným za zády vyšla pět dvojí-tých křídel schodišť a energickým krokem, který měl každému, kdo ji třeba slyšel, naznačit, že je v téhle páchnoucí díře doma, se vydala po chodbě.

Zastavila se u čísla padesát sedm a dnem lahvičky s plynem

zaťukala na dveře. Zevnitř zaslechla pomalý pohyb a pod dveřmi se rozzářilo světlo.

„Kdo je tam?”

„Táti, to jsem já, Carla." Snažila se mluvit klidně, zčásti z hrlosti, ale víc proto, aby ho nevyděsila. Teprve před rokem jí otec řekl, že jeden z místních gangů přinutil starší ženu otevřít dveře tak, že na prahu mířil její dceři na hlavu. Jakmile se dostali dovnitř, celý byt vyplnili, před matčinými očima dceru znásilnili a pak obě ženy zmlátili do bezvědomí. Očividně se neobtěžovali ani jednu z obětí zabít. Věděli, že to není třeba. Úkolem policie bylo zóny kontrolovat, ne v nich prosazovat právo. K šťárám docházelo zřídka a nesouvisely se skutečně spáchanými zločiny. Čtvrť ovládal gang. Znásilnění a loupeže nebyly považovány za porušení jeho zákonů.

„Carlo?" Když otec s hlasitým cvaknutím odemkl bezpečnostní zámek, který mu sem s Chrisem pořídili, dveře se otevřely dokořán. Na prahu stál její otec a v pravé ruce držel kulečnickové tágo.

„Carlo, co tady takhle pozdě děláš?" Přešel do noršti-ny. „A kde je Chris? Snad jsi sem nepřijela, nebo ano? Proboha, Carlo."

„Ahoj, táti," vydechla s námahou.

Vtáhl ji dovnitř, zabouchl dveře a znovu zacvakl západku. Teprve potom odložil provizorní zbraň do stojanu na deštníky u dveří a rozevřel náruč, aby ji objal.

„Moc rád tě vidím, Carlo. I když je půl jedné v noci. Co se proboha stalo? Ach, neříkej mi to." Když jí začaly téct z očí slzy, přikývl a Carla se k němu přivinula. „Snad ne další hádka? Je dole?"

Zavrtěla hlavou na jeho rameni.

„Dobře. Takže se nemusím chovat diplomaticky." Erik Nyquist se od dcery trochu odtáhl a vzal ji za bradu. „Co kdyby sis se mnou dala kávu s whisky a můžeme si na něj zanádat v jeho nepřítomnosti."

Zasmála se a Erikovi se na tváři objevil lehký úsměv.

„Tak je to lepší," pronesl.

Takže seděli před starobyklým elektrickým krbem v ošuntělém obývacím pokoji, v rukou svírali kouřící šálky s lacinou kávou a ještě levnější whisky, a zatímco Carla mluvila, Erik zíral do načervenalé záře v krbu. Už neplakala a hlas, analytický nástroj pronikající usazeným sedimentem nejprve několika posledních hodin, pak několika posledních týdnů a nakonec několika posledních let, měla pevný.

„Prostě jen vím," pronesla, „že jsme se takhle nikdy nehádali. Co tomu říkáš? Musíš si to pamatovat."

„No, nikdy jsi kvůli vašim hádkám nejela uprostřed noci sama přes zóny," připustil Erik. „Tentokrát je to v každém případě poprvé. Ale mám být upřímný? Podle

mě se s Chrisem hádáš od té doby, co ho dobře znáš. Rozhodně od té doby, co jste svoji. Nedokážu říct, jestli se teď hádáte víc než dřív, ale o to tady přece nejde."

Carla zvedla překvapeně hlavu. „Ne?"

„Ne. Carlo, manželství je umělý stav. Vymyslela si ho patriarchální společnost, aby otcové věděli, kdo jsou jejich děti. Trvá už tisíce let, ale to ještě neznamená, že je správné. Lidské bytosti k němu nikdy nebyly stvořené."

„Myslím, že tohle jsem už někde četla, táti."

„Fakt, že to napsala tvoje matka," pokračoval Erik přísně, „ještě neznamená, že ten argument neplatí. Původně jsme žili v kmenech, ne v manželství."

„Jo, jo. Schválně, jestli si pamatuju, jak to napsala. Základní lidskou společenskou jednotkou býval matriar-chální kmen; ženské centrum, které pečovalo o děti a udržovalo a předávalo vědomosti, s vnějším ochranným krunýřem mužů-válečníků. Ééé... děti vychovává kmen společně, reprodukci rozumějí jen ženy a -"

„Jde o to, Carlo, že výhradní párování je nepřírozené. Dva lidé by na sobě nikdy neměli být tak závislí."

„To je dost ubohej argument," odsekla a pak si skousla ret.

Erik se na ni káravě zadíval. „Tak jsem to nemyslel. Dobře víš, že dokonce ještě nedávno byly naprosto běžné velké rodiny, které lépe snášely zátěž. Nyní žijeme v izolovaných párech nebo nukleárních rodinách a oba partneři pracují tak intenzivně, že se skoro nevidí, nebo nepracují a stres ze života na hranici chudoby je od sebe odděluje."

„Ty to zjednodušuješ, táti."

„Myslíš?" Erik kolébal šálek v rukou a zadíval se zpátky do rudé záře v krbu. „Podívej se, kde žijete, Carlo. V městečku, jehož jméno ani jeden z vás před třemi roky neznal.

Bez přátel, bez rodiny, dokonce i bez společenského podniku, pokud nejste večer ochotni jet hodinu a půl do Londýna. Všechny tyhle věci mezi vámi vytváří obrovské napětí a výsledkem jsou hádky. Přírozeným výsledkem. Nebylo by přirozené, kdyby ses

nehádala s člověkem, se kterým trávíš dny i noci. Je to zdravé, poskytuje to uvolnění, a pokud v tobě nezůstane zášť, nemělo by to vztah poškodit."

Carla se navzdory elektrickému krbu zachvěla.

„Škodí nám to," pronesla.

Erik si povzdychl.

„Víš, co mi tvoje matka řekla, než se vrátila do Tromso?"

„Do prdele s tebou a tou anglickou děvkou?" Jakmile to vyslovila, zalitovala toho. Překvapilo ji, že ten hněv téměř o dvě desetiletí později stále cítí. Ale Erik se jen hořce usmál, a pokud ho to zabolelo, nedal to najevo. Natáhla k němu ruku. „Promiň."

„Nic se nestalo." Jeho úsměv se zachvěl, ale vydržel. „Máš pravdu, řekla to. Víckrát. Ale taky řekla, že byl nejvyšší čas, že ji to ve skutečnosti nepřekvapuje, protože se spolu už nesmějeme. Řekla to. *Už se spolu nesmějeme, Eriku.*"

„Ale no tak!"

„Ne, měla pravdu, Carlo." Podíval se na ni a tentokrát měl na tváři bolest. „Tvoje matka se v těchhle věcech obvykle nemýlila. Na to, abych viděl citové pravdy, jsem byl vždycky moc politicky angažovaný a našťavaný. Udeřila hřebík na hlavičku. Už jsme se spolu nesmáli. Nesmáli jsme se spolu už léta. To byl vlastně hlavní důvod, proč jsem si začal s Karen. Byla s ní zábava a o to jsme se my s tvojí matkou přestali už dávno snažit."

„My se s Chrisem pořád smějeme," pronesla Carla chvatně.

Erik Nyquist pohlédl na dceru a znovu si vzdychl. „Pak se ho drž," pronesl. „Protože jestli je to pravda, jestli je to skutečně pravda, pak to, co mezi vámi je, za všechny hádky stojí."

Carla, kterou náhlý výbuch emocí v jeho hlase zaskočil, na něj vrhla překvapený pohled.

„Myslela jsem, že nemáš Chrise rád."

Erik se tiše zasmál. „Nemám," přisvědčil. „Ale co to s tím má co společného? Já s ním nespím."

Po tváři jí přelétl úsměv a opět upřela pohled do krbu.

„Já nevím, táti. Je to..."

Čekal, až si poskládá pocity do soudržného tvaru.

„Je to od té doby, co nastoupil do Shornu." Unaveně potřásla hlavou. „Nedává to smysl, táti. Vydělává víc peněz než kdykoli předtím, má přibližně stejnou pracovní dobu jako v Hammett McColl. *Měli bysme bejt kurva šťastný. Máme k tomu všechny*

předpoklady. Tak proč se *ted' víc* hádáme?"

„Shorn Associates. A pracuje pořád ve Vznikajících trzích?"

Zavrtěla hlavou. „Válečný investice."

„Válečné investice." Erik mlaskl, pak vstal a došel ke knihovně, která stála u zdi naproti krbu. Přejel prstem po vyrovnaných hřbetech knih na spodní polici, a když našel to, co hledal, vytáhl svazek ven. Zalistroval v knize, došel zpátky ke krbu a podal ji Carle.

„Přečti to," vybídl ji. „Tuhle stránku."

Podívala se na rozevřenou knihu a obrátila ji, aby viděla titul. „*Dědictví socialismu*. Miguel Benito. Tátí, nemám na to náladu. Tohle není o politice."

„*Všechno* je o politice* Carlo. Politika je všechno. Alespoň všechno v lidské společnosti. Jen přečti tu zatrženou pasáž."

Povzdychla si a položila si šálek kávy k nohám. Pak si odkašlala, prstem sledovala řádek a začal nahlas číst.

Revolucionáři dvacátého století si vždycky uvědomovali..."

„Jo. Tohle."

„Revolucionáři dvacátého století si vždycky uvědomovali, že k tomu, aby došlo k zásadní politické změně..."

„Vlastně jsem chtěl, aby sis to přečetla pro sebe."

Ignorovala ho a bezvýrazným tónem, který se jí vynořil v hlase, pokračovala: „Aby došlo k zásadní politické změně, je nezbytné vystupňovat stávající společenské napětí do bodu, kdy budou všichni nuceni zvolit si stranu v jakési zjednodušující rovnici třídního konfliktu. Marxisté a jejich ideologičtí následníci to popisovali jako vyostření rozporů společnosti. V populistickém chápá -Tátí, opravdu musím tu blbost číst?"

„Jen to dočti, ano?"

Carla nasadila rozmrzelý výraz. „Během druhé poloviny minulého století se v populistickém chápání této fundamentální pravdy stalo heslem: *pokud nejsi součástí řešení, jsi součástí problému*. - Uhm, nový odstavec. - V politice jednadvacátého století bude nucen každý pamětník pozdní marxistické ideologie uznat, že rozpory jsou nyní tak skryté, že bude trvat desítky let je vůbec odhalit, natož do podobné míry vyostřit. - Trochu jako tuhle prózu, co? Dobře, dobře, už čtu. - Celkový problém už nevnímáme, proto ani nehledáme celkové řešení. Všechny nechutné faktory světového ekonomického řádu nyní považujeme buď za kandidáty *dlouhodobého zlepšování*, nebo ještě hůř, za nevyhnutelný vedlejší produkt ekonomických

zákonů, které jsou údajně jednou provždy pevně dané, stejně jako zákony kvantové fyziky. Pokud tomu bude převážná část populace rozvinutého světa věřit, rozpory popsané marxismem zůstanou skryty a každý jednotlivý člen společnosti si bude muset řešit nekonkrétně vnímané napětí sám na vnitřní úrovni. Každá snaha dát tomuto napětí vnější formu bude převládajícím politickým klimatem považována za zdiskreditovaný socialistický utopismus nebo jednoduše, jak bylo vidět v kapitole tři, za *politiku závisti*." Carla odložila knihu. „Jo, takže co?"

„Tohle je tvůj problém, Carlo." Zatímco četla, Erik zůstal stát. Byl otočený zády ke krbu a díval se na ni, jako by byla jednou z jeho studentek. Zničením měla pocit, že je jí zase patnáct. „Nevyřešené rozpory. Chris je možná pořád tím mužem, které ho sis vzala, ale je také vojákem nového ekonomického řádu. Korporační samuraj, jestli chceš přijmout jejich novou představu."

„To vím, tatí. To není nic nového. Víím, co dělá, a víím, jak jeho svět funguje. Pro případ, že bys na to zapomněl, pomáhám stavět a opravovat auta, který používají k vzájemnému zabíjení. Jsem do toho všeho taky namočená, tatí. Co?"

Erik odmítavě vrtěl hlavou. Sklonil se k ní a něžně ji uchopil za ruce.

„Carlo, tohle není o tobě a o Chrisovi. To vůbec není o vás. Benito mluví o *vnitřních* rozporech. Smířit se s tím, jací jste, s tím, jaká je vaše společnost. V Hammett McColl to Chris dokázal, protože je práce měla tenké pozlátko účtyhodnosti. V Shornu to pozlátko chybí."

„To jsou kecy. Četl jsi, jaký tyhle lidi jsou. Tatí, psával jsi o tom, jaký jsou, když neexistoval nikdo, kdo by měl odvahu to publikovat. Jedinej rozdíl mezi Válečným investice-ma a Nově vznikajícíma trhami je míra rizika. Ve Vznikajících trzích nemají rádi válku nebo nestabilitu. Lidem ve Válečných investicích jde k duhu. Ale princip je stejný."

„Hmm," Erik se usmál, pustil ji a napřímil se. „Teď mluvíš jako Chris. A má dokonce pravdu. Ale o to nejde."

„Pořád to opakuješ, tatí."

Erik pokrčil rameny a znovu se posadil. „Protože to pořád nechápeš, Carlo. Myslíš si, že jde o rozpor mezi tebou a Chrisem, a já ti povídám, že to tak není, že jde o rozpor v Chrisovi. Říkáš, že v tom, co dělal a co dělá teď, není rozdíl, a když se přestaneme

dohadovat o slovíčka, máš asi pravdu. Ale Chris nezměnil práci, kterou dělá. Změnil místo, kde ji dělá, a pro koho ji dělá, a to je důležité. Spolu s Nakamurou a Lloyd Paul jsou Shorn Associates nejagresivnější hráči na investičním poli. To platí pro jejich Arbitrážní divizi a Vznikající trhy stejně jako pro Válečné investice. Jsou autentickou firmou s tvrdou tváří. Žádné pozlátka, žádné morální důvody. Dělají to, co dělají, a jsou v tom nejlepší. To prodávají. Člověk se na Shorn obrátí, protože jsou profesionálové a vydělají pro něj peníze, i kdyby čert na koze jezdil. Kašlu na etické investice, hlavně ať mám tučný zisk, a nechci slyšet nic o tom, jak jste k němu přišli."

„Přednášíš, táti."

Rozhostilo se napjaté ticho. Carla zírala do krbu a přemítala, proč jí připadá tak snadné svého otce urážet. Pak se Erik Nyquist tiše zasmál a přikývl.

„Máš pravdu," pronesl rozjařeně. „Omlouvám se. Tolik mi chybí, že mi nevycházejí články, a všechno se to ve mně hromadí. Vyhrne se to ven, kdykoli mě někdo začne poslouchat."

„Mně to nevadí," pronesla Carla rezervovaně. „Jen bych si přála..."

„Co by sis přála?"

Hlavou jí bleskla jasná vzpomínka, bílá jako pasta na zuby. Bylo jí tenkrát asi šest nebo sedm, byla u svých prarodičů v Tromso a vychutnávala si chladné bezpečí venkovní a teplé bezpečí uvnitř, které bylo pro tamější ná-

vštěvy vždy typické. Vybavovala si Erika a Kirsti Nyquistovy, jak se na kopci za domem Kirstiných rodičů vzájemně podpírali na lyžích a smáli se. Smáli se jednoznačným nyquistovským způsobem, o kterém si v dětství myslela, že bude součástí jejího budoucího manželského života stejně, jako byl vždy součástí života jejich rodičů.

Vzpomínka vybledla a změnila se v matnou rudou záři elektrického krbu. Uchopila otce za ruku.

„Ale nic."

Kapitola jedenáctá

„Něco k pití?"

Mike Bryant zavrtěl hlavou. „Díky, Louise, ale pořád ještě mám kocovinu. Jen vodu, jestli smím prosit."

„Samozřejmě." Louise Hewittová zavřela nerezové dveře kancelářského baru a místo toho zvedla z vedlejšího stolu modrou dvoulitrovou láhev s vodou. „Posaďte se, Mikeu. Pít uprostřed týdne - nebo dělat cokoli jiného - se může ukázat jako smrtící chyba."

„Smrtící ne," odpověděl Bryant, a zatímco si lehce masíroval spánky, svezl se na pohovku, „ale rozhodně chyba v mém věku."

„Jo, to musí být peklo, když je vám třicet čtyři. Matně si na to vzpomínám." Hewittová nalila vodu do dvou skleniček a posadila se na kraj protější pohovky. „No, nebudu vám připíjet vodou, ale rozhodně vám chci pogratulovat. Právě jsem mluvila s Bangkokem. Ten návrh ohledně Kambodže, který jste dal do oběhu, když jste tam byl posledně, konečně dorazil k tomu správnému vůdci povstalců."

Bryant se napřímil a úplně na kocovinu zapomněl.

„Kambodža? To plácnutí o válce?"

Hewittová přikývla. „Jo, to plácnutí o válce, jak jste to elegantně nazval. Máme vůdce povstalecké koalice, který je s námi ochoten jednat. Khieu Sary. Říká vám to něco?"

Bryant se napil vody a přikývl. „Jo, vzpomínám si na něj. Arogantní hajzl. Má předky mezi Rudými Khmery nebo tak něco."

„Jo," přisvědčila Hewittová s lehkým posměchem. „No, zdá se, že tenhle Sary potřebuje zbraně a peníze, aby udržel koalici pohromadě. Kambodžská vláda se chystá nabídnout amnestii všem heroinovým vzbouřencům, kteří se chtějí vzdát. Jestli k tomu dojde, koalice se rozpadne a Sary ztratí svou mocenskou základnu. Ale jestli ji udrží, naši informátoři v Bangkoku odhadují, že je na nejlepší cestě podniknout během dvou let útok na Phnompenh."

„Optimistické."

„Místní agenti jsou vždycky optimističtí. Vždyť víte, jak to chodí, vykreslí situaci v růžových barvách, takže se chytíte na udičku. Ale na tohle chlapíka byl dřív spo-leh. Věřím mu. Takže byste měl raději oprášit svůj výtisk Reed a Mason, protože je to vaše, Mikeu."

Mike Bryant na ni vytřeštil oči. „Moje?"

„Jen vaše." Hewittová pokrčila rameny. „Zařídil jste to a máte manažerské zkušenosti, abyste to zvládl. Jak jsem řekla, gratuluju."

„Díky."

„Bohužel si ten kontrakt musíme vybojovat," pokračovala Hewittová nenuceným tónem.

Bryant se usmál. „Jaké překvapení. Nakamura?"

„Nakamura i Acropolitic. Nakamura má zřejmě o Sa-rym stejné

informace jako my, takže mu nabízejí v podstatě stejný obchod, jako jste připravil v Bangkoku vy, a ten mizera je natolik chytrý, aby věděl, že když nás donutí k tendru, půjdou ceny dolů."

„A Aero?"

„Ti mají mandátní status. Oficiální ekonomičtí poradci kambodžského režimu. Jdou do toho, aby obchod zastavili dřív, než se dá do pohybu. Komise pro obchod a finance už tendr schválila."

Kde k němu dojde?"

„Na severu. Tři sta kilometrů dlouhý úsek, kontrakty se budou podepisovat v Tebbit Centre v konferenčním sále šest. Buď tam přijedete s krví na kolech, nebo nepři-jedete. Proslýchá se, že Nakamura si na to zjednala Mit-sue Jonesovou. Povede britský tým. Acropolitic nemají nikoho v její kategorii, ale nepochybně pošlou ty nejlepší. Vy proti nim budete mít tříčlenný tým včetně vás. Máte nějaký návrh?"

„Nick Makin. Chris Faulkner," pronesl Bryant bez zaváhání.

Hewittová se zatvářila pochybovačně. „Váš kamarád-šachista, co?"

„Je dobrý."

„Nedovolte, aby vám do profesionálního odhadu zasahovaly osobní pocity, Mikeu. Znáte to. Byznysu to nesvědčí."

„To je v pořádku, vím to. A chci Faulknera. Řekla jste, že je to moje, Louise. Jestli ne -"

„Makin nemá Faulknera rád," odsekla Hewittová ostře.

„Makin nemá rád nikoho. To je jeho tajemství. Problém je v tom, Louise, že Faulknera nemáte ráda vy. A to taky není tajemství."

„Ráda bych vám připomněla, že hovoříte s výkonnou společnicí této divize," pronesla Hewittová klidným hlasem, zničehonic o odstín chladnějším. Zatímco mluvila, opět si nalila vodu. „Pro vaši informaci, Mikeu, osobní pocity s tím nemají nic společného. Prostě si myslím, že Faulkner není na tak významný tendr dost zkušený. Kromě toho se domnívám, že váš profesionální názor je ovlivněn vaším přátelstvím, a mám k tomu výhrady. Jestli si nedáte pozor, špatně to dopadne."

„Půjde to jako po másle, Louise." Bryant se nedočkavě usmál. „Jak Makin, tak Faulkner jsou na silnici tvrdí hoši, a to je, pokud vím, rozhodující. Nikoho lepšího nemáme, a vy to dobře víte."

Nastalo ticho, v němž bylo nejsilnějším zvukem to, jak Louise Hewittová polykala vodu. Nakonec pokrčila rameny.

„Dobře, Mikeu, je to váš souboj. Ale přesto mám proti jeho

nasazení výhrady. To znamená, že Faulkner je tam zcela na vaši zodpovědnost. Jestli to podělá -"

„Jestli to podělá, Louise, můžete ho vyrazit a já mu otevřu dveře." Bryant se opět usmál. „Nebo okno."

Hewittová vytáhla z kapsy kompaktní disk a hodila ho na stůl mezi ně.

„Jestli to podělá, budete oba mrtví," pronesla stroze. „A Shorn přijde o střednědobý kontrakt za miliardy. Tady jsou instrukce. Zvětšení trasy, poznámky k povrchu silnice. Ujistěte se, že oba dostali kopie. Ujistěte se, že Faulkner chápe, co má udělat. Krev na kolech, Mikeu, nebo nebude z obchodu nic."

„Vzpomínám si na dobu," pronesl Bryant pouze se stopou amerického parodujícího přízvuku v hlase, „kdy stačilo *dorazit* jako první."

Hewittová se proti své vůli usmála. „Blbost. Jen jste slyšel, jak o tom Notley a ostatní mluví. A dokonce i oni si ten čas nevinnosti jen stěží vybaví. A teď jděte a neklamte moji důvěru."

„To bych si nikdy nedovolil." Bryant sebral kompakť a zvedl se k odchodu. Ve dveřích se zastavil a ohlédl se na Hewittovou, která stále seděla za stolem a popíjela vodu.

„Louise?"

„Ano?"

„Díky, že jste mi to dala."

„To nestojí za řeč. Jak jsem řekla, neklamte moji důvěru."

„Nezklamu." Bryant zaváhal a pak se rozhodl. „Víte, Louise, když teď máte proti Faulknerovi výhrady, riskujete, že budete vypadat trapně, až uspěje."

Hewittová se na něj ledově, jako výkonná společnice, usmála.

„Díky za upozornění, Mikeu, ale risknu to. Chcete mi dát ještě nějakou radu ohledně toho, jak řídit divizi?"

Bryant beze slova zavrtěl hlavou a odešel.

Zastavil se u Chrise v kanceláři a našel ho, jak stojí u okna a zírá do krupobití. Zima trvala v Londýně nezvykle dlouho a z oblohy celé týdny padaly kroupy.

„Děje se něco?" zeptal se, když strčil hlavu za dveře.

Když promluvil, Chris s sebou prudce škubnul. Evidentně byl daleko odsud. Protože Bryant cestou k oknu nespatřil nic očividně příznivějšího než výhled z padesátého třetího poschodí Shornu, dospěl k závěru, že se Chris zasnul.

„Mikeu," Chris se otočil od okna k návštěvníkovi. Oči měl zarudlé od pláče a plné hněvu. Bryant o krok couvl.

„Páni, Chrisi. Nejvyšší čas, abys s tím kokainem přestal." Byl to mizerný vtip, jak si musel přiznat. Chris vypadal pod psa. „Vzpomínáš si na Rancid Neaganovou? Řekněme si *Až do víkendu ne.*"

Když Bryant vytáhl starý výstup Dexe a Setha, Chris se nuceně usmál.

„Hele, já už to nedělám."

„Cože, víkendy?"

Neochotný úsměv se rozšířil. „Přišel jsi kvůli tahu, nebo co?"

„Zatím ne. Ale neboj se, zvrát je za dveřmi."

Tentokrát se usmáli oba. Partie, jejich pátá, se chýlila ke konci a Chris mohl prohrát, jen kdyby dostal mrtvici. Což znamenalo, že bude mít s Bryantem skóre čtyři ku jedné, které podle všeho mohutnému muži nevadilo tolik, jak si Chris myslel, že bude. Bryant hrál zapálenou hru soustředěnou na královnu, a když Chris nevyhnutelně ohrozil dvě figurky současně a vzal mu ji, Bryantova strategie se obvykle rozpadla. Chrisova opatrná defenziva ho nikdy netlačila ke zdi, takže byl čím dál zmatenější, když se jeho útoky rozpadly na hradbě pěšců, zatímco dvojice či trojice neškodných figurek pronásledovala jeho nekrytého krále po šachovnici a posléze ho uvěznila v potupného šachu. Ale učil se a zdálo se, že mu nevádí platit za to porážkami. O víkendech volal mnohem rychleji než zpočátku a Chrisovi trvalo pokaždé déle, než na jeho tah zareagoval. Tahle poslední partie, kterou hráli přes dva týdny, už trvala dvakrát déle než předchozí hry. Chrise napadlo, že je možná nejvyšší čas vyšplhat do podkroví a snést dolů některé ohmatané knihy o šachové strategii, které mu v dětství věnoval bratr jeho otce. Jestli si má udržet vedení, musí si oprášit teorii.

Mike, možná na oplátku, ho učil střilet. Několikrát týdně teď chodívali do střelnice Shornu a pálili z nemexu do holografických terčů, až Chris od opakovaných zpětných nárazů velké pistole necítil ruku. K jeho vlastnímu překvapení se ukazovalo, že má jisté přirozené nadání. Mnohem častěji cíl zasáhl, než minul, a přestože zatím nestřílel s takovou přesností jako Mike, rozhodně dělal v ohlušujícím rachotu na střelnici znatelné pokroky.

Nebyl si jistý, jaký z toho má pocit.

„Něco pro tebe mám," oznámil Bryant a kouzelnickým gestem

vytáhl z kapsy kompaktní disk. Držel ho mezi ukazovákem a prsteníkem. Když na něj dopadlo světlo,

vytvořilo na stříbrném kolečku duhový klín. Chris se na kompakť zvědavě zadíval.

„Co to je?“

„Práce, kámo. A reportáž v hlavním vysílacím čase. Televizní sláva a tolik obdivovatelek, kolik zvládneš.“

Chris si přehrál kompakť doma.

„Podívej se na to,“ řekl mu Bryant. „Vypni a uvolni se, sundej si kravatu a boty, nalej si panáka tý břečky s příchuťí jódu, co piješ, a nech to po sobě klouzat. Za osmačtyřicet hodin to probereme.“

„Proč si to nemůžu pustit hned?“ chtěl vědět Chris.

„Protože,“ Bryant se s výrazem „a teď ti prozradím tajemství svého úspěchu,“ naklonil se blíž, „na to budeš zvědavěj a budeš to vnímat mnohem intenzivněj. Tvůj mozek to opravdu vstřebává a těch osmačtyřicet hodin ti umožní, abys to opravdu zažil, a až si o tom pak spolu promluvíme, budeš na to mít vlastní názor.“ Spiklenecky na něj mrkl. „Starej dobrej zlepšovák z doby, kdy jsem pracoval jako poradce.“

„Týká se to jen mě a tebe?“

Bryant zavrtěl hlavou. „Tří lidí. Tebe, mě a Nicka Makina.“

„Aha.“

„Něco se ti na něm nelíbí?“ Bryant přimhouřil oči. „Chceš mi k tomu něco říct?“

„Ne, ani ne.“

Zatímco Chris studoval závěrečné sekvence instruktážního kompaktu, převracel si to v hlavě a snažil se zjistit, proč má pocit, že se mu na Nickovi Makinovi něco nelíbí. Makin se k němu nechoval právě přátelsky, ale když už jsme u toho, Hewittová nebo Hamilton také ne, a příběh sentimentálního souboje Elysie Bennetové

a Chrise Faulknera pravděpodobně znala spousta manažerů Shornu.

Kompakt končil logem Shorn Associates na kovově lesklém pozadí obrazovky a pak se vypnul. Chris o tom přestal dumat, zvedl sklenici s pitím a vydal se za Carlou.

Chvilí si myslel, že si odešla číst do postele, ale když procházel kuchyní, všiml si, že jsou dveře do garáže otevřené a svítí se tam. Jakmile zaslechl cinkání nářadí, zamířil dovnitř a obešel saab, který byl na jedné straně přizvednutý heverem. Zpod auta vyčuhovaly Carliny nohy a boky v kombinéze a vedle ležela na umaštěném

hadru nepřeborná řada klíčů. Zatímco ji sledoval, zřejmě se musela natáhnout k něčemu na straně, protože se jí boky a břicho pod kombinézou pohnuly. Ucítil tradiční záchvěv touhy, který v něm její vlnivé pohyby stále probouzely.

„Hej," houkl a jemně ji kopl do jedné nohy. „Co tu vyvádíš?"

Zůstala ležet pod autem. „Co si myslíš, že dělám? Kon-troluju ti podvozek."

„Myslel jsem, že sis šla lehnout."

Místo odpovědi se ozvalo skřípání, jak utahovala nějakou kovovou součástku.

„Říkal jsem, že jsem si myslel, že sis šla lehnout."

„Jo, slyšela jsem tě."

„Aha. Jen ti to prostě nestálo za odpověď."

Podle její nehybnosti poznal, že přestala pracovat. Její povzdech neslyšel, ale dokázal ho s přesností na milisekundy identifikovat.

„Chrisi, díváš se mi na nohy. Evidentně jsem si lehnout nešla."

„Jen konverzuju."

„No, není to právě nejzábavnější konverzační gambit, Chrisi. Promiň, že v něm nebudu pokračovat."

„Ježíši! Carlo, někdy dokážeš bejt tak -" Zlost a strach z představy, že se bude hádat s nohama své manželky, zmizel v záchvěvu veselí. Byla to tak absurdní představa, že se najednou začal uculovat a snažil se zamaskovat výbuch smíchu.

Zaslechla ho a jako čertík na pérku vystřelila zpod auta. Když si přitiskla ruku na nos, zůstaly tam po ní šmouhy od smíru.

„Co je tu k smíchu?"

Z nějakého důvodu byl její podrážděný hlas spolu s rychlým vynořením zpod auta a smírem na nose poslední kapkou, která nahlodala jeho sebeovládání. Začal se neovladatelně chechtat. Carla se posadila a zvědavě sledovala, jak se opírá o zed' a svíjí se smíchy.

„Ptala jsem se, co je tu..."

Chris v záchvatu smíchu sklouzl po stěně na podlahu. Když se Carle objevil na tváři bezděčný úsměv, vzdala to.

„Co?" zeptala se tišeji.

„Ty -, " Chris ze sebe mezi chechotem a frkáním vyřázel jednotlivá slova, „- ty tvoje nohy, víš."

„Moje nohy jsou ti k smíchu?"

„Jo, tvoje nohy." Chris položil skleničku na zem a oťel si oči.

„Prostě," potřásl hlavou a mávl rukou. „Prostě mi připadalo legrační,

že s nima mluvím. Víš, s tvýma nohama." Znovu vyprskl smíchy.
„Ale... to je fuk."

Natrénovaným, pružným způsobem vstala, došla k němu a sehnula se. Pak otočila ruku a čistým hřbetem ho pohladila po tváři.

„Chrisi..."

„Pojď do postele," řekl náhle.

Zvedla ruce. „Musím se opláchnout. Vlastně se Potřebuju sprchnout."

„Půjdu s tebou."

Ve sprše se postavil za ni a namydlenýma rukama jí sjel po řadrech přes břicho do klína. Ochraptěle se zasmála a dlaněmi, na kterých měla stále ještě šmouhy od smíru, ho uchopila za vztyčený penis. Chvilí jim stačilo opírat se spolu v rohu sprchového koutu, dlouze se líbat a pomalu se o sebe třít v páře a tryskajících proudcích horké vody. Když ze z nich odplavily poslední zbytky špíny a mýdla, Carla se otočila, zády se opřela o stěnu, obemkla ho stehny kolem pasu a přitiskla se k němu hýžděmi.

Nikam to nevedlo, a tak Chris zavřel vodu a s Carlou, která ho stále objímala pažemi a stehny, odvrávoral do ložnice, kde se se smíchem zhroutili na postel a vyzkoušeli snad všechny polohy ze sexuální příručky.

Později leželi na provlhlých prostěradlech, údy měli navzájem propletené, tváře otočené k sobě. Oknem dovnitř dopadalo měsíční světlo a zalévalo postel bílou září.

„Nechod'," pronesla zničehonic.

„Cože?" Chris se na ni zmateně podíval. Už před chvílí z ní vyklouzl. „Nikam nejdu. Zůstanu v tyhle posteli s tebou. Navždycky."

„Navždycky?"

„No, rozhodně do půl osmý."

„Myslím to vážně, Chrisi." Nadzvedla se, aby mu viděla do tváře.
„Vykašli se na tu Kambodžu. Nechci, abys jel proti Nakamuře."

„Carlo." Pronesl to způsobem, který téměř připomínal pokárání.
„Už jsme to probrali. Je to moje práce. Nemáme na vybranou. Je tu dům, platební karty, jak ty věci utáhneme, když nebudu jezdit?"

„Vím, že musíš jezdit, Chrisi, ale v Hammett McColl -"

„To je rozdíl, Carlo. V Hammett McColl jsem už měl renomé. V Shornu si ho musím znova vybudovat, nebo mě vyzve na souboj nějakéj arogantní mladší analytik,

a jakmile k tomu dojde, člověk musí bejt už pořád ve střehu. Když si začnou myslet, že polevuješ, měkneš, půjdou po tobě jako supi. Jediná možnost je zůstat tvrděj a nahánět jim strach. Jen tak se staneš společníkem a od té doby to bude procházka růžovým sadem. Pak tě nemůžou ohrozit. Nikdo, kdo není na pozici partnera, tě nemůže vyzvat na souboj." Když si vzpomněl, co mu Bryant řekl o Louise Hewittové a společníkovi jménem Page, projelo jím nekonkrétní znepokojení. „A souboje společníků jsou vzácný. Cítíš, že se blíží. Můžeš vyjednávat. Na tyhle úrovni to probíhá civilizovanějším způsobem."

„Civilizovanějším."

„Ty víš, jak to myslím."

Carla chvíli mlčela, pak se od něho odkulila a schoulila se do polštáře.

„Na tom kompaktu se říká, že Nakamura chce poslat Mitsue Jonesovou."

Chris se trochu posunul a zezadu se k ní přitulil. „Jo, asi jo. Ale kdyby ses na to se mnou dodívala, dozvěděla by ses, že Jonesová posledních šest měsíců žádněj souboj neměla. A nepojede na domácí půdě. Existuje velká šance, že ji kvůli tomu dokonce ani nenasadí. To, že neznáš silnici, tě může zabít mnohem rychlejc, než když jedeš proti lepšímu řidiči. A navíc, když pojedu v týmu s Míkem Bryantem a tím druhým chlapíkem, Makinem, nemám se čeho bát. Fakt."

Carla se zachvěla. „Před pár lety jsem viděla životopis Jonesový. Psali tam, že ještě nikdy tendr neprohrála."

„Ani já ne. A pokud vím, tak Bryant taky ne."

„Jo, ale ona má za sebou víc než dvacet soubojů a je jí teprve dvacet osm. Viděla jsem s ní rozhovor a jde z ní strach, Chrisi. Opravdu strach."

Chris se Carle tiše rozesmál do šíje. „To je práce fotografa. Ve Státech dělala dvoustrany pro internetovej Penthou-se. Vyšpužený rty a tak. Je to malá děvka, Carlo. Všechno je jen reklama."

Na okamžik tomu sám téměř uvěřil.

„Kdy to je?" zeptala se tiše.

„Příští středu. Vyrážíme za svítám. V úterý v noci budu spát v kanceláři. Chceš za mnou přijet a přespat v hostinským apartmá se mnou?"

„Ne. Pojedu k tátovi."

„Mohla bys ho pro změnu požádat, aby přijel sem." Chris se

zamračil a pošimral ji na zádech. „Víš, nelíbí se mi představa, že budeš spát v tý díře. Bojím se o tebe.“

Carla se k němu otočila. Těžko říct, co v jejím výrazu převládalo, jestli láska, nebo podráždění. „Ty se o mě bojíš? Chrisi, poslouchej se, ano? Příští středu jedeš bojovat na silnici a děláš si starosti, že budu spát u táty? Ale no tak.“

„Ta čtvrt' je plná násilí,“ namítl Chris zarputile. „Kdybych měl -“

Zarazil se, protože přesně nevěděl, co chce říct.

„Co bys?“

Potrásl hlavou. „To je fuk. Zapomeň na to. Jen nechápu, proč by Erik nemohl pro změnu přespat u nás.“

„Ty víš proč.“

Chris si povzdychl. „Jo, protože parazituju na životech čestných pracujících mužů a žen.“

„Stručně řečeno.“ Carla ho políbila. „No tak, nic se mi nestane. Hlavně se snaž, abys nepoškodil moje žeb-rovaný pancéřování. Jestli se vrátíš s promáčkutejma blatníkama jako minule, tak uvidíš, jak vypadá skutečný násilí.“

„Opravdu?“

Dloubla ho do žeber. „Opravdu. Nedřela jsem na něm proto, aby tě někdo nabral z boku jako nějakýho zkurve-nýho neznámýho vyzývatele. Říď tak, aby se autu nic nestalo, nebo to bude naposled, co ti letos vykouřím ptáka.“

„Pak se budu muset obrátit na svoji starou známou. Au!“

„Ty mizero! Na svoji starou známou, říkáš? Kdo ti ještě kouří ptáka, ty -“

Jejich chichotání proniklo okenním sklem a slabě se rozlehlo po dosud tiché zahradě. Kdyby tam stál ve tmě Erik Nyquist, musel by přiznat, že to, co slyší, je nepochybně smích jeho dcery a muže, kterého si vzala.

Bohužel, Erik Nyquist byl od jejich smíchu téměř sto kilometrů na jihozápad a místo něj poslouchal skrz tenké stěny, jak drogový dealer surově tluče svou přítelkyni. V zahradě byl jediným svědkem Chrisova a Carlina veselí velký žlutohnědý sýček, který okno chvíli bez mrknutí oka sledoval a pak obrátil pozornost zpátky k naléhavější záležitosti - vyvržení napůl mrtvého hraboše, kterého svíral v drápech.

Kapitola dvanáctá

Závěrečné instruktáže mezi auty ve firemní autodílně, různě odstrojenými nebo zvednutými na heveru, zřejmě patřily k dlouholeté tradici Shornu. Chris pochopil, z čeho ten zvyk pramení. Formálně umožňoval, aby se manažeři sblížili s automechaniky, kteří dohlíželi na výstupní kontrolu aut. Mnohem důležitější však bylo, že rozptýlená záře pájčích lamp a zápach spáleného kovu podtrhovaly realitu toho, co by jinak v klimatizované zdvořilosti mnohem pohodlnější zasedací místnosti vypadalo jako něco velice vzdáleného. V hantýrce Shornu, vyhnulo se to jakékoli potenciální dvojznačnosti.

V důsledku toho byla instruktáž nemilosrdně krátká. Držte se u sebe a nepodělejte to. Vraťte se s kontraktem. Rozsekejte ostatní na hadry. Hewittová osobně poděkovala šéfovi automechaniků za práci jeho týmu a zmizela.

Když odešla, Bryant odkráčel do indické restaurace a Chris se posadil do otevřených dveří saabu na straně spolujezdce, a zatímco se dva automechanici v kombinézách s logem Shornu marně snažili najít nějakou závadu na motoru, kterou Carla ještě neopravila, bezmyšlenkovitě listoval stručným životopisem Mitsue Jonesové.

„Chrisi?“ zavolal odněkud z bušení a cinkání karosár-ny Bryant.
„Chrisi, kde seš?“

„Tady.“

Pak se ozvalo klopýtnutí, zařinčení a kletba. Chris potlačil úsměv a nezvedl hlavu od materiálu. O deset vteřin po-

zději se Bryant objevil za otevřenou kapotou saabu, v náruči držel krabičky s jídlem a z úst mu trčela obrovská indická chlebová placka. Bez okolků se usadil na hromadě ojetých pneumatik naproti Chrisovi a začal pokládat jídlo na zem. potom vytáhl chléb z pusy a ukázal jím na dvě krabičky.

„Tohle je tvoje. Cibulová *bhaji* a *dhansak*. Tady je mangový čatní. Kam šel Makin?“

Chris pokrčil rameny. „Na hajzl? Vypadal, jako když má zácpu.“

„Che, Makin se takhle tváří pořád.“

Na krabičky s jídlem dopadl stín, Bryant zvedl hlavu a znovu se zakousl do chleba. Mluvil s plnou pusou.

„Nicku. Tady máš *tikku*. Rejže je támhle. A tady jsou příbory.“

Makin se posadil a ostražitě pohlédl na Chrise.

„Díky, Michaeli.“

Chvíli panovalo ticho, které přerušovalo jen žvýkání. Bryant se na jídlo vrhl jako vlk a dojedl jako první. Zadíval se na kolegy.

„Sepsali jste závěť?“

„Puoč? Já se umuít nechystám.“ Makin pohlédl na Chrise. „Ty jo?“

Chris pokrčil rameny, a zatímco ještě žvýkal, otřel si prsty do ubrousku.

„Vidíš, jak se cítím.“

Bryant se krátce zasmál a Makin roztáhl ústa do odměřeného úsměvu. „Dobuý. Je fajn, že máš smysl puo humou. Slyšel jsem, že na něj jsou v Hammett McColl expeuti. Pak se jim snaděj puohuává.“

„Jo.“ Chris se pousmál. „Taky se pak líp vyhuává. Měl bys to zkusit.“

Makin se napjal. V obloukovém světle nad hlavou se mu zaleskly brýle.

„Puipadá ti leguační, jak mluvím?“

„Ani tuochu.“

„No, tak kluci,“ zasáhl Bryant. „Nechte toho.“

„Víš, Chuisi,“ Makin se podíval na svou rozervěnou ruku, jako by uvažoval, že mu jednu vrazí. „Nejsem šachista. Ani huáč. Vím, že máš uád symbolismus. Huy. Humou. Všechny vhodný způsoby, jak se vyhnout kon-íuontaci.“

Odhodil vidličku do chladnoucí omáčky v Chrisově krabičce.

„Ale zejtua půjde o konfuontaci. Nemůžeš to zlehčovat, nemůžeš z toho udělat huu. Mitsue Jonesová s tebou nebude chtít huát šachy. Zaútočí na tebe vším, co má, a zaútočí *uychle*.“

Při posledním slově silně tleskl a zpoza obdélníkových skel brýlí upřel oči na Chrise.

„Tam nebudeš mít čas uozmejšet si tahy. Musíš vědět, co puijde.“ Luskł prsty. „A jednat. Nic jinýho.“

Chris přikývl a na okamžik se zadíval na své jídlo. Pak mu vyletěla ruka a strhla Makinovi brýle z nosu.

„Myslím, že chápu, jak to myslíš,“ prohlásil vesele.

„Chisi.“ Bryant měl v hlase varovný tón.

Bez brýlí Makin ztratil svou žraloci vizáž, protože bylo jasně vidět, že nemá žádnou oční vadu. Úzká, ostražitá tvář teď působila jen vyhuble. Když promluvil, hlas měl plný vzteku, ale neměl ho čím zdůvodnit.

„Michaeli, myslím si, že s tímhle šaškem nepojedu.“

Chris natáhl ruku. „Chceš svoje brejle zpátky?“ zeptal se nevinně.

Kupodivu to byl Bryant, kdo vyštěkl.

„Tak fajn, vy dva, to by stačilo! Nicku, říkal sis o to, tak se kurva nechovej tak nadřazeně. A ty, Chrisi, mu vrať ty brejle. Ježíši, pojedu proti Nakamuře s dvěma idiotama.“

„Michaeli, myslím si -“

„Ne, *nemyslíš*, Nicku. Jen jsi otevřel tu svoji zkurvenou hubu. Louise mě požádala, abych tenhle tým vedl. Až požádá tebe, můžeš si vybrat, kdo s tebou pojede. Do té doby plň rozkazy a ovládej se.“

Malý kruhový prostor mezi trojicí mužů vibroval tichým napětím. Dva automechanici za jejich zády, kteří kontrolovali saab, přestali pracovat a sledovali, co se bude dít. Nick Makin se zhluboka nadechl, pak si beze slova vzal brýle a odkráčel pryč.

Bryant chvíli dloubal do krabiček s jídlem, nakonec zvedl hlavu a setkal se s Chrisovým pohledem.

„Nevšímej si ho. Do rána se uklidní.“ Na chvíli se zadumal. „Myslím, že tahle šachová strategie asi selže. Symbo-lickej souboj není to, co bys tady nazval oblíbeným pojetím.“

„Cože, tady se hry nehrajou? Ale no tak, taháš mě za nos.“

„Jo, jasně, že se tu hrajou *hry*. Některý kluci ze Shornu hrajou ty spojenecký hry po síti. *Alphamesh* a tak. Ale šachy,“ Bryant potřásl hlavou, „nejsou prostě moderní, kámo. Makin není první, kdo se o tom zmínil. Myslím, že se neujmou.“

Chris vytáhl z krabičky cibulové *bhaji* a automaticky se do něj zakousl. „Chápu. To se stává vždycky, když zpochybíš něčí světový názor. Má pak dojem, že ho musí přehodnotit. A většina lidí nerada přemějšlí.“

Bryant se tiše zasmál a pak se rozchechtal na celé kolo.

„Jo, včetně mě. Přesto by měl mít Makin rozum a nezačínat s tím právě teď.“

„Bude to zejtra hodně drsný?“

„Slyšel jsi o Jonesový?“

„Já a zbytek západního světa ano.“

Bryant se na něj zadíval. „Pak víš proč.“

„No,“ Chris hodil napůl snědené *bhaji* zpátky do krabičky. „Vždycky jsem byl zvědavej, za co jsou ty velký prémie.“

„Na ty prémie zejtra nezapomeň,“ usmál se Bryant, kterému se částečně vrátila dobrá nálada. „A všechno dobře dopadne. Uvidíš.“

Snadno vydělaný prachy."

Vůz Acropolitiku čelně narazil do středového dělicího pásu, lehce se vznesl do vzduchu, a zatímco se jeho kola stále točila, přistál na střeše. Uvnitř seděla zhroucená postava. Chris, který čekal, že ho čeká dlouhý souboj, zahalekal, a když se řítil kolem, udeřil pěstí do střechy svého saabu.

„Díky, Acropolitiku, a *sladkýsny*!”

„Bezva," pronesl hlas Mikea Bryanta ve vysílačce. „Ted’ se zařad’ a drž se ve formaci. Ty chlápci měli nedotčený auta, což mi napovídá, že Nakamura není nikde nablízku."

„Potvuzuju," pronesl ledově Nick Makin. Chris se ušklíbl, obrátil oči ke střeše a beze slova se zařadil do klínu za Mikea.

Za jejich zády se na tříkilometrovém úseku dálnice povalovaly vraky týmu Acropolitiku jako odhozené hračky dítěte s probouzejícími se sociopatickými sklony. Dva z nich hořely.

„Potvuzuju."

Chris nebyl jediný, kdo se nad Makinovou samolibostí válečného pilota ušklíbl. Když ve vysílačce zapraskal jeho hlas, Mitsue Jonesová, která byla třicet kilometrů před nimi, se nevěřicně usmála. Sevěla horní okraj otevřených dveří a vystoupila z Mitsubishi Kaigan. Zaútočil na

ni vítr a poničil jí ježatý sestřih od Karla Manna za dvě stě dolarů.

Tak jo!

Dokonalý obličej pod vlasy trčícími vzhůru měla po měsíčním pobytu u mexického Paciíku opálený a nalíčený tak, aby se zvýraznily její japonské rysy. V souladu se soubojovou tradicí Nakamury jela formálně oblečená. Měla na sobě černý kostým od Daisuke Todorokiho, jehož jediným ústupkem vůči řízení byla rozevlátá a pečlivě prostříhaná sukně. Na nohou měla kožené boty bez podpatků a průsvitné černé punčochy.

„*Sluší ú to, Mits.*"

Otočila se ve směru výkřiku. Za dlouhými, nízko posazenými obrysy kaiganu stála u protáhlého nájezdu na křižovatku s kruhovým objezdem kratší, zaoblenější mit-subishi jejích kolegů. Dva křídelní jezdci Nakamury šňu-pali z elegantní černé kapoty bližšího vozu lajnu kokainu. Jeden z nich jí zamával.

Jonesová se ušklíbla a obrátila se k zábradlí dálničního mostu na opačné straně vozovky. Za mostem se ze zelené krajiny zvedaly překrývající se pahorky se světlými skvrnami žuly, které asi v

pětikilometrové vzdálenosti zakrývaly výhled na silnici. Přešla jízdní pruhy a šťouchla do nohy čtvrtého člena nakamurského týmu, který se vsedě opíral zády o zábradlí a kontroloval si zásobník ručního raketometu Vickers-Cat. Když ho Jonesová kopla, zvedl hlavu a usmál se skrz vousy.

„Připravenej k rock'n'rollu," pronesl protáhle. Jeho angličtina, stejně jako její, měla americký přízvuk ze západního pobřeží. Ta asociace pocházela z doby před několika lety. Kývl na další dva muže a jejich šňupací rituál. „Tobě to nevadí?"

Jonesová pokrčila rameny. „Hlavně když to funguje.

New York říká, že jsou nejlepší, který máme, a tam by to měli vědět."

„Měli." Střelec odložil zbraň a vstal. Když se vztyčil nad křehkou postavou Jonesové, vypadal jako obr. „Tak jak to vypadá?"

„Acropolitic je vyřazený ze hry." Jonesová se opřela o zábradlí mostu. „Shorn udělal tu špinavou práci za nás, přesně jak jsme předpokládali. Teď se už jen musíme vypořádat s nima."

Střelec se opřel vedle ní. „A víš určitě, že to vyjde?"

„V Denveru to vyšlo, nebo ne?"

„V Denveru to byla novinka."

„Na tyhle straně Atlantiku je to pořád novinka. Totální tiskový embargo, dokud to americkéj Obchod a finance neprosadí jako precedens." Chladně se usmála. „Což, jak jsem spolehlivě informována naší zástupcem ve vládě, potrvá do konce roku. Do příštího jara se ta zpráva ven nedostane. Ty chlápci se nedozví, co je dostalo."

„Co když to zamítnou?"

„Ne." Zamyšleně studovala dálnici pod nimi, která směřovala k jihu. „Kluci z právního prověřili ty pravidla tak daleko dozadu, kam až to šlo. Střelná zbraň se nesmí použít z jedoucího vozu, nesmí způsobit masivní poškození. Využijeme stejnou kličku jako v Coloradu."

Z otevřených dveří kaiganu opět zapraskala vysílačka. Hlasy mužů, na které čekali, kolísaly, jak se přístroj snažil zachytit a dekodovat rušený kanál. Když tým Shornu překonal nějakou geografickou překážku ve zvlněné krajině za mostem, zvuk zničehonic zesílil a vyčistil se. Mit-sue Jonesová se okamžitě napřímila.

„Běž na své místo, Matte. Zdá se, že to každou chvíli vypukne."

Když minuli poslední pahorek, Mike Bryant před sebou spatřil

most a nepatrně zpomalil.

„Sledujte most," pronesl bezstarostným tónem. „Sledujte odbočky, dokud nebudeme za ním. Držte se u sebe."

Když ho Mitsue Jonesová na severním nájezdu slyšela, usmála se a nasadila si sluneční brýle. Ve zpětném zrcátku viděla Matta, jak zaujal za Vickers-Cat střelecký postoj. Uvolnila ruční brzdu a mitsubishi se otočilo na zpevněné krajnici.

Raketa vystřelila a cestou za sebou zanechávala tenkou bílou čáru.

Bryant to uviděl, když dorazili k mostu. Sloupec mastného kouře, který se zvedl z kopců před nimi. Výbuch doprovázelo tlumené hřmění.

„Vidíte to?" Přibrzdil ještě o něco víc. Zmátlo ho to. „Musí mít nějaký potíže."

„Já nevím, Mikeu," ozval se v kabině Chrisův hlas. „Potíže s kým? O tendru informujou celej tejden na všech televizních kanálech. Nikdo, kdo tu nemusí bejt, tu nebude."

„Možná jim bouchnul jeden z těch módních mitsubi-sháckejch palivovejch převodů," poznamenal Makin.

„Možná." Chrisův tón naznačoval, že podle něho je to hloupost, ale od chvíle, co vyjeli na silnici, jak on, tak Makin zachovávali příměří. „Ale stejně se mi to nelíbí, *jedte doprava! Dopraval!*"

Ten výkřik přišel pozdě. Právě když projeli pod mostem a minuli nájezd, přímo dolů po travnatém svahu nalevo se jako členové zásahového komanda po zdi spustily elegantní černé obrysy. Vedoucí auto Nakamury se vřítilo bezohlednou rychlostí na dálnici, nadskočilo a narazilo do BMW Mikea Bryanta.

„Kurva!"

Bryant škusbnul volantem. Příliš pomalu. Druhé vozidlo Nakamury se protáhlo mezerou za ním a narazilo mu zprava do boku. Když ho mezi sebou oba terénní vozy sevřely, ozvalo se dlouhé, pronikavé skřípění. Bryant zahlédl záblesk třetího vozidla, delšího a nižšího, který se vzdaloval kupředu, a okamžitě věděl, co bude následovat. Zoufale zápasil s volantem a brzdami, ale drželi ho v klinči. Nakamurští křídelní jezdci ho dostali.

„Nemůžete mě těch hajzlů zbavit?" Bryant se snažil o nonšalantní tón, ale na obličeji mu perlil pot. Jakýkoli pohyb, kterým se snažil osvobodit, napodobili. „Chtějí to do mě napálit zepředu."

Bryantem otřásl boční náraz.

„Nejde to!" zahulákal Chris. „Drží se tě jako klíšťa, Mikeu. Musíš

zabrzdit."

„Nemůžu si dovolit ztratit rychlost, Chrisi. Vždyť víš."

„Nemůžeš si dovolit zůstat v kleštích, Mikeu," pronesl Makin tak ledovým tónem, až působil téměř afektovaně. „Chuis má puavdu. Zastav a pak na to znova šlápní."

„Ani za nic."

Vepředu na dálnici se dlouhý, nízký terénní vůz mit-subishi obrátil na kvílejících pneumatikách a vyrazil zpátky proti uvězněnému vedoucímu jezdci Shornu.

„Nicku," Bryant měl hlas napjatý jako strunu. „Před náma je Jonesová. Jeď tam a zkus s ní něco udělat."

„Jdu na to." Bryant zahlédl koutkem oka šmouhu, jak se Makinovo BMW vzdalovalo od klinče tří vozidel. Krátce, rychle vydechl a přizpůsobil se jeho rychlosti.

„A co já?"

„Ty se drž vzadu, Chrisi. Když to nevyjde, budu tě potřebovat."

Sledoval, jak se Nick Makin řítí k vozu Mitsue Jonesové. Žaludek se mu svíral nadějí, přestože v hloubi duše věděl, že Jonesovou zastavit nedokáže. Tým Nakamury se ho mistrovsky zmocnil a ponechal mu jen dvě možnosti. Prudce zastavit a ztratit rychlost; čímž v podstatě vypadne ze souboje, přízná taktickou nadřazenost Nakamury a dalších dvě stě kilometrů je bude muset dohánět -

Hlavou mu bleskl obraz Chrisovy šachovnice.

Symbolická porážka.

Nebo-

Mitsubishi prudce uhnulo stranou a Makin zůstal stát šikmo přes silnici. Bryant se ušklíbl a sešlápl plyn k podlaze. Obě nakamurská vozidla ho bez námahy napodobila. Terénní vůz se blížil.

„Chrisi, bude to ošklivý," ucedil skrz zuby. „Drž se stranou."

Několik vteřin předtím, než došlo k čelní srážce, se oba nakamurští křídelní jezdci odpojili, jako by jejich vozidla řídil jeden člověk. V autě na levé straně zahlédl Bryant usmívající se obličej a ruku zvednutou na rozloučenou. Vůz Jonesové byl téměř u něho. Z vysílačky se ozvalo:

„Sajonara, Bryant-sane."

Mitsue Jonesová musela v posledním možném okamžiku škubnout volantem. Bryant si to mylně vyložil a pokračoval v jízdě, ale Jonesová mu nechala zadní část mitsubishi v jízdni dráze. BMW do něj prudce narazilo a přední levý blatník vozu Jonesové vyletěl do

vzduchu. Když omega opustila vozovku, Bryant zděšeně vykřikl. Vůz se lenivě otočil ve vzduchu, dopadl na bok a s kobercem jisker za sebou se řítíl po asfaltu. Po třech vteřinách se zabořil do středového svodidla.

Jonesová zaslechla výkřik, ale měla plné ruce práce s tím, aby dostala vlastní vůz zpátky pod kontrolu. Po ná-

rázu se mitsubishi otočilo o sto osmdesát stupňů a zakymácelo se. Tři vteřiny byl volant v jejích rukou jako živý, ale pak ho zvládla. Se skřípěním brzd zastavila čelem ke směru, ze kterého přijela.

Bryantovo BMW, zaklíněné do středového svodidla, leželo na boku a furiantsky se naklánělo na stranu. Střecha vozu přestála náraz ve zdraví a na předním skle byla v slabém jarním slunci patrná pavučina prasklin. Zřetelně viditelný Bryant bojoval s bezpečnostním pásem. Jonesová se ušklíbla, sundala nohu z brzdy, a když terénní vozidlo na volnoběh couvlo, zařadila rychlost a prudce sešlápala plyn proti setrvačné síle. Motor kaiganu pronikavě zakvílel a vůz vyrazil dopředu.

Když Mike Bryant visící na bezpečnostním pásu ten zvuk uslyšel, zamířil sebou, aby se mohl podívat z okna. Než se mu podařilo otočit hlavu natolik, aby viděl ven, bylo mitsubishi téměř u něho.

Stačil jen vykřiknout.

„Tyzkur-“

A terénní vůz byl pryč a za ním se řítíl titánově šedý saab. Dva motory s neurvale nízkým rychlostním stupněm, které na sebe řvaly, a jakot oceli pod tlakem.

„Chrisi?“

Kabinou otočenou na střechu se rozlehl Chrisův lakonický hlas.

„Hned jsem zpátky.“

Plech odtrhl jeden blatník nakamurského auta a rozpáral ho, takže bylo vidět zadní kolo na straně řidiče. Jonesová vykřikla japonskou nadávkou, protože angličtinu ve vzteku zapomněla. Chris ji už minul a s náhlou naléhavostí zahulákal do mikrofону.

„Makine, kde seš?“

„Vepředu,“ ohlásil se Makin s lehkou panikou v hlase. „Mám oba dva ty hajzly v patách. „Myslím, že mě chtějí sevřít do kleští stejně jako Mikea.“

„Už jedu.“

Chris zahlédl nakamurské křídelní jezdce o pár vteřin později, jak kličkují za Makinovým BMW a vedle něj. Zatímco je sledoval, auto

na levé straně zrychlilo a z boku narazilo do vozu Shornu. Makin odletěl na stranu a zezadu to do něj napálilo druhé mitsubishi. Byla to mistrovská týmová práce, stačil si Chris uvědomit ve zlomku vteřiny, něco, z čeho by se mladí manažeři v Shornu mohli poučit a pravděpodobně to nikdy neudělají. To už byl za autem na levé straně. V plné rychlosti do něj najel, až náraz zavibroval celým jeho tělem.

„Fajn," zamumlal.

Vozidlo Nakamury se snažilo ujet, ale nemělo na to sílu. Chris zpomalil, takže se mezi nimi vytvořila několikacentimetrová mezera, pak sešlápl plynový pedál k podlaze a znovu do něj narazil. Tentokrát se křídelní jezdec pokusil uhnout vpravo. Chris jeho pohyb napodobil. Opět zpomalil, aby mezi nimi vznikla mezera, a když jezdec Nakamury vyjel doleva, dovolil mu to. Uhnul také doleva a udeřil. Další otřes. Visel mu na zadním nárazníku a tlačil jeho auto k travnatému náspu, který lemoval levou krajnici.

Mohlo to být lepší - mohl to být například sráz na opačné straně vozovky - ale bude to stačit.

Periferním viděním zachytil jakýsi záblesk, černou, lesklou šmouhu druhého vozidla Nakamury. Druhý křídelní jezdec přijížděl svému kolegovi na pomoc. Chris potlačil nutkání nechat první auto plavat a čelit nové hrozbě. Napjatým hlasem houkl do vysílačky:

„Makine, vyříd' toho hajzla, ano?"

„Jasně."

Objevilo se BMW a světle modrý vůz se s černým přetlačoval o pozici. Jakmile jezdec Nakamury šlápl na plyn, obě auta se oddělila. Chris se opět soustředil na muže před sebou.

Když přešli kočičí oči na zpevněné krajnici, ozvalo se rychlé dunění a křídelní jezdec, který se blížil k náspu, konečně v panice zabrzdil. Bylo už ale pozdě. Chris zařadil nejvyšší rychlost a tlačil protivníka nahoru po úbočí s padesátistupňo-vým sklonem. Jakmile se druhé vozidlo ocitlo zcela mimo silnici, prudce dupl na brzdu a odpoutal se od něj. Zoufale brzdící křídelní jezdec, navíc zbavený tlaku, který ho hnál kupředu, sklouzl po trávě zpátky dolů, s obrovskou kinetickou energií, která se potřebovala uvolnit, přistál na vozovce, přeletěl tři jízdní pruhy a narazil do svodidla.

Mitsubishi explodovalo.

„Prémie," utrousil Chris pro sebe a s prudkou otočkou do protisměru se na místě zastavil.

Kilometr vzadu spatřil to, co očekával. Terénní vůz Mitsue Jonesové mířil přímo na něj a jako žralok s kořistí v čelistech vlekl zdemolovaný blatník. Chris zařadil rychlost. Zadní kola na vozovce zakvilela, vteřinu hledala oporu a našla ji. Saab vrazil kupředu.

Kolem žlutého plamene a stoupajícího sloupce černého kouře hořícího křídelního jezdce zpátky po vozovce svažující se k mostu, kde souboj začal. Když se řítíl proti autu Nakamury, dychtivý řev motoru jako by zeslábl. Stačil si všimnout poničených obrysů druhého vozidla, které se mu objevilo ve zpětném zrcátku, cínových mraků na obloze za zády, a dokonce i poryvů větru v trávě podél náspu po pravici -

Jonesová na poslední chvíli uhnula doleva, jak ostatně čekal, aby ochránila poškozený blatník. S krutou přes-

ností jí narazil do pravého zadního nárazníku. Zebrované pancéřování saabu vydrželo a nad zadní pneumatikou mitsubishi prorazilo obrovskou díru. Chris šlápl na brzdy a relativně nízkou rychlostí, kterou tak získal, se bezpečně otočil na místě. Než Jonesová urazila půl kilometru, byl jí opět v patách.

Mitsubishi bylo poškozené a jelo sotva stovkou. Také zpomalil a zadíval se na terénní vůz před sebou. Přes polarizované sklo nebyla Jonesová vidět.

Dokoná to.

Vyjel do strany, hranou předního nárazníku zachytil odhalenou zadní pneumatiku a zabrzdil. Manévr z příručky. Pneumatika se roztrhla a s tlumeným bouchnutím explodovala. Cítil, jak se přední nárazník po silném nárazu v polovině rozpáral, ale zbytek vydržel.

Ano! Carlo, ty zkurvená krásko!

Kaigan sebou škubnul a šel do smyku. Chris dupnul na plyn a narazil do zadku mitsubishi, které před ním klouzalo po dálnici. Auto se ve smyku potácelo ze strany na stranu a Chris je objel. Další ostré dloubnutí do svažujícího se boku automobilu. Dveře na straně řidiče se promáčkly dovnitř a Mitsue Jonesová byla ztracená. Vůz Nakamury udělal osmičku směrem k náspu a s hlasitým žuchnutím do něj narazil.

Chris proletěl kolem vraku Jonesové a se skřípěním brzd zastavil, až se z asfaltu zvedl kouř ze spálené gumy. A vozovka byla v obou směrech prázdná. Zařadil zpátečku a opatrně couval zkontrolovat výsledek.

„Chrisi?“ V kabině se rozlehl Bryantův hlas zdeformovaný

vysílačkou.

„Jo, Mikeu, jsem tady." Ten podivný klid se vrátil, obloha a krajina bičovaná větrem tlačila na jeho vědomí jako palec na oční bulvu. Lehce ztuhlými rty podal hlášení:

„Jeden křídelní jezdec zneškodněn, shořel. Myslím, že Makin dostal toho druhýho. Seš v pořádku?"

„Budu, jakmile sem někdo přijede a vytáhne mě z toho zkurvenýho vraku. Co Jonesová?"

Chris se zadíval na zničený terénní vůz. Elegantní karosérie byla rozpáraná a pomačkaná a seděla na pneumatikách, které během nárazu praskly. Páru připomínající kouř, která stoupala z rozseknuté mříže chladiče, odnášel vítr pryč. A uprostřed toho klidu to vypadalo, jako by se Jonesová pokoušela vykopnout dveře na straně řidiče. Prohnutý plech se zachvěl, ale tvar nezměnil.

Dokonči to.

„Jonesová je ze hry," oznámil.

Z vysílačky se ozval Mikeův jásot, plný statických poruch a deformací. Chris spustil ruku k řadicí páce a při tom pohybu se mu lehce zachvěl žaludek. Nebylo to nic výrazného, jako pocit, když se člověk přejí sladkostí, ale jakmile se rukou dotkl páky, zničehonic se v něm zvedla lehká nevolnost.

Pak to dokonči!

Spal ji. Ta představa vytryskla z nejtemnějších hlubin jeho bytosti a zaryla se do něho jako pařáty. Nevolnost zesílila. Když o tom nechutném nápadu přemítal, cítil stejné opojné vzrušení jako při jízdě na horské dráze. *Napal to do nádrže a tu děvku ugriluj. No tak! Když při tom nárazu nevybouchne, můžeš ji zapálit vlastnoručně. Jako -*

Zachvěl se a okamžitě tu myšlenku zahnal. Nemohl uvěřit, že ho něco takového mohlo vůbec napadnout. Přece jen, co kdyby nádrž po nárazu explodovala -

Skoro nikdy se to nestává.

„Je to moc nebezpečný." Uvědomil si, že mluví s tou věcí z temných hlubin v hlavě nahlas, a to, co slyšel, zně-

lo spíš jako kvílení. Ušklíbl se a znovu zařadil zpatečku. Bude mnohem lepší ji prostě -

Ujel pozpátku dalších dvacet metrů, srovnal předeek saabu a pak plynule sešlápl brzdový pedál. Vůz překonal krátkou vzdálenost mezi auty během několika vteřin a narazil do dveří na straně řidiče.

Plech zaskřípěl a mit-subishi se zakolébalo na tlumičích. Sklo v bočním okně prasklo a roztránilo se. Couvl a ostražitě sledoval, jestli se uvnitř něco pohne.

Udělej to ještě jednou! Dokonči to!

Ona už skončila.

Hewittová, s nemexem v ruce. Přinesete zpátky jejich korporační kartu.

Slyšel svůj vlastní hlas v zasedací místnosti Shornu před dvěma měsíci.

Dvojnáčnost nemá nikdo rád.

Jo, a tohle je zatraceně dvojnáčný, Chrise. Takže to do ní bud napálíš, aby shořela, nebo vytáhneš tu pistoli, co máš v kapse, a okamžitě půjdeš pro tu její zkurvenou kartu.

„Chrise, seš v pořádku?“ zeptal se Bryant ustaraně. Jeho hlas prolomil zlověstné ticho na lince a každá vteřina, kterou Chris mlčel, bodala jako špendlíky.

„Jo, jsem O. K.“ Odemkl dveře a otevřel je. Nemex mu sám od sebe vklouzl do dlaně. „Hned se vrátím.“

Vystoupil a s napřaženou rukou, která se mu lehce chvěla, opatrně popošel k mitsubishi. Z motoru stále stoupala pára a tiše syčela, ale benzín nikde necítil. Palivový systém, klasická slabina u většiny terénních vozů mitsubishi - zřejmě nepraskl.

Chris se zastavil necelý metr od roztráštěného polarizovaného skla a přes hlavě nemexu se podíval do auta. Mitsue Jonesová, stále připoutaná na sedadle řidiče, měla zakrvácený obličej a podél boku jí volně visela pravá

paže. Byla stále při vědomí, a když na okno dopadl Chriseův nevýrazný stín, vzhlédla. Do pravého oka jí natekla krev a slepila je, ale druhé oko ho se zoufalým výrazem pozorovalo. Zvedla levou paži a v marném obranném gestu si ji položila přes uvězněné tělo.

Dokonči to!

Chris si jednou rukou zastínil obličej a namířil jí nemex do obličeje.

Dvojnáčnost nemá nikdo rád.

Po obloze pokryté cínovými mraky se rozlehl výstřel. Na prsty mu stříkla teplá krev.

Kapitola třináctá

„Řekl byste, že ten tendr byl nepřiměřeně brutální?“

Chrisův obličej pod nalíčením se napjal. Záře reflektorů ho bodala do očí. V tom, jak Bryant vedle něho zaklonil hlavu a pootočil se v křesle, nebyla ani stopa stísněnosti.

„To je záludná otázka, Liz.“

Odmíchl se. Teatrální blábol, tahle otázka byla nedílnou součástí všech post-tendrových rozhovorů v obchodním zpravodajství. Bryant měl skoro celý den na to, aby si ji mohl promyslet.

Liz Linshawová čekala. Překřížila si dlouhé, opálené nohy a na klíně s krátkou sukní si upravila laptop. Ze svého místa nalevo od Bryanta sedícího uprostřed mohl Chris vidět, jak po monitoru kloužou křišťálově průzračné věty. Další řada dotazů ze studia.

Ze svého místa také viděl oblínu, kterou tvořilo levé nadro Liz Linshawové ve výstřihu blůzy. Stísněně se zavrtěl právě v okamžiku, kdy Bryant zareagoval na otázku.

„Jde o to, Liz, že každá veřejná soutěž musí obsahovat jistý střet. Kdyby ho neobsahovala, pak by veškerý tržní étos toho, co tu děláme, zmizel. A v případě tak významného tendru jako tenhle je zřejmé, že se zúčastněné strany budou chovat tvrdě. To s sebou, bohužel, ale nezbytně, nese krveprolití. Ale přesně tak by to mělo být.“

Liz Lishawová předstírala, že ji jeho odpověď zaskočila. „Tak by to mělo být? Chcete tím říct, že je krveprolití *žádoucí*?“

„Žádoucí ne.“ Bryant nasadil úsměv učitele, který jako by si vypůjčil od Notleyho. Louise Hewittová sedící vedle něho vážně přikývla na souhlas. „Ale zamyslete se nad tím. Situace v Kambodži je vyostřená. Tihle lidé nejsou součástí žádného teoretického ekonomického modelu. Bojují na život a na smrt, aby rozhodli o budoucnosti své země. Shorn se stal právě jejich investorem. Očekává se od nás, že ty lidi podpoříme a poradíme jim, a jak bych možná dodal, vezmeme si za to část jejich hrubého domácího produktu jako honorář. A teď, kdybyste byla Kambodžanka, jakého manažera byste chtěla? Ekono-ma-teoretika v obleku a s počítačovými modely, který tvrdí, že ovlivňuje jejich budoucnost z opačné strany zeměkoule? Nebo bojovníka, který nasadil vlastní život, aby si své místo po jejich boku zasloužil?“

„Nazýváte se bojovníkem,“ Linshawová učinila elegantní gesto, které možná znamenalo souhlas, „a fakt, že dnes večer sedí tady v Tebbit Centre váš tým, dokazuje, že svému řemeslu rozumíte. Dobře. Ale musí to nutně znamenat, že jste pro tu práci nejlepším

ekonomem? Musí mít dobrý ekonom na rukou krev?"

„Řekl bych, že praktický ekonom volného trhu má buď na rukou krev, nebo svou práci nedělá pořádně. To souvisí s trhem a s rozhodnutími, která trh vyžaduje. Tvrdá rozhodnutí, rozhodnutí týkající se života a smrti. My ta rozhodnutí musíme dělat a musíme dělat správná rozhodnutí. Musíme být odhodlaní dělat správná rozhodnutí. Dnešní krev na našich rukách je krví našich méně rozhodných kolegů, a to o něčem vypovídá. Ta krev vám, Liz, našim divákům, a především našim kambodžským klientům, říká, že až nastane čas dělat tvrdá rozhodnutí, my před nimi neuhneme."

„Jak to vidíte vy, Chrisi?" Liz Linshawová se nečekaně otočila a zadívala se na něj. „Dnes jste zlikvidoval Mitsue Jonesovou. Proč si myslíte, že jste nad týmem Nakamury zvítězili?"

Chris zamrkal. Byl myšlenkami jinde.

„Myslím si, ééé... ééé, byli skutečně skvělí, ale..." tápal po odpovědi, kterou si připravil, když s režisérem projížděli seznam otázek, „...ale, ééé, připadá mi, že při týmové spolupráci jim chyběla pružná odezva. Když nastražili past a ta nevyšla, zareagovali pomalu."

„Vy jste jel proti Nakamuře poprvé, Chrisi?"

„Ano. Ehm, no, kromě několika neformálních potyček." Chris se konečně vzchopil. „Když jsem pracoval v Hammett McColl, jel jsem proti jejich mladším manažerům ve dvou soutěžích konsorcia, ale to bylo něco jiného. Při soutěži konsorcia si lidé většinou vjíždějí do cesty. Obvykle nemají čas trénovat. Je snadné narušit týmové formace. Tohle je něco naprosto odlišného."

„Ano." Rozzářeně se na něj usmála. „Nastal nějaký okamžik, kdy jste se obával, že Shorn s Nakamurou prohraje?"

Hewittová se naježeně naklonila dopředu.

„Myslím, že tak blízko jsme se nikdy nedostali," pronesl Bryant.

„Ano, ale vy jste byl většinu souboje uvězněný ve vaku, Michaeli," poznamenala Linshawová se stopou jízli-vosti. „Chrisi, to vy jste ve skutečnosti Jonesovou zneškodnil. *Nastal* takový kritický okamžik?"

„Já -" Chris letmo pohlédl na Bryanta, který se lehce usmíval. Téměř neznatelně pokrčil mohutnými rameny. Hewittová za jeho zády měla obličej jako vytesaný ze žuly. „Myslím, že ten trik s raketou nás zaskočil tak, jak měl - a porota stále ještě nerozhodla, zda to byl legální ma-

névr, či ne - ale potom, co Nakamura doopravdy zaútočila, jsme se do úzkých nedostali."

„Chápu." Liz Linshawová se naklonila dopředu. „Tohle je vaše velká chvíle, že, Chrisi? Jste hrdinou dne. A tak brzy po vašem přestupu. Musíte být nesmírně spokojený."

„Ehm, jistě." Pokrčil rameny. „Je to moje práce."

„Práce, kterou máte rád?"

Vzhledem k tomu, že na sobě cítil pohled Hewittové, shovívavě se usmál. „Kdybych tuhle práci neměl rád, nedělal bych ji, Liz."

„Samozřejmě." Vypadalo to, že Linshawová slyšela, co chtěla. Obrátila svou pozornost k Hewittové. „Louise, celý ten tendr je vaše práce. Co si myslíte o výkonu vašeho týmu?"

Když Hewittová začala odříkávat otřepané fráze, Chris opět vypnul. „O co tam vlastně šlo?"

Zeptal se Bryanta později, když seděli se sklenicemi whisky v hotelovém baru Tebbit Centre. Venku děšť hnaný větrem bezmocně bičoval velké skleněné tabule, které poskytovaly výhled na promočené, potměšilé kopce. Makin se brzy rozloučil. Vymluvil se na zítřejší start za svítání. Bylo naprosto zřejmé, že nemůže skousnout, že se hostem večerního speciálu Liz Linshawové stal Chris. V post-tendrových zprávách se obvykle dělal rozhovor pouze s vedoucím jezdeckého týmu a ředitelem divize, ale Bryant od chvíle, kdy ho vytáhli z rozmláceného BMW, nemluvil o ničem jiném než o Chrisově výkonu. O Makinovi se téměř nezmínil.

„Tam?" Bryant se na něj kysele usmál. „No, řekněme, že právě teď nejsem u slečny Linshawové v kurzu."

Chris se zamračil. Pořád ještě měl ze souboje trochu pocuchané nervy a zjistil, že mu mozek těká sem a tam,

kdykoli se snaží soustředit. Současně, jako by kompenzoval svůj mizerný výkon v jiných oblastech, na něj chrlil téměř dokonalé vzpomínky. Teď, jako by je poslouchal z magnetofonovém pásku, slyšel slova, která Liz Linshawová pronesla v rádiu to ráno, kdy jel poprvé do nového zaměstnání v Shornu: *O výsledku souboje Mikea Bryanta z Shorn Associates s neznámými vyzyvateli na městském okruhu stále nemáme žádné zprávy. Nevíme, kde jste, Mikeu, ale jestli nás slyšíte, ozvěte se, prosím.* Snažil se vybavit si chování Mikea a Linshawové ten večer při kvartální oslavě, ale byl tehdy příliš opilý, aby se mohl na svou paměť spolehnout.

„Vy dva jste spolu, ééé...?"

Bryant se usmál a vypil polovinu whisky ve sklenici. „Jestli tím decentním ééé myslíš *šoustali*, pak ano. Jo, šoustali jsme spolu.”

Chris neodpověděl a vzpomněl si na Suki.

Bryant, jako by četl jeho myšlenky, pronesl: „O nic nešlo. Prostě jsem to potřeboval. Je jezdcema posedlá stejně jako některý chlapi italským holopornem. Táhl jsme spolu v době, kdy Suki neměla na sex náladu. Potom co se narodila Ariana.” Pokrčil ramený. „Jak jsem řekl, o nic nešlo.”

Chris se snažil přijít na vhodnou odpověď, která by vyplnila vzniklé ticho. Někde vzadu se z barové aparatury linula bezvýrazná melodie.

„Takže jak dlouho to trvalo?”

„No,” Bryant se k němu nenuceně otočil, „zhruba osm měsíců. A ujišťuju tě, Chrisi, že byla celá žhavá. Já ostatně taky. Natáčela seriál o Válečných investicích a pak psala knížku *Nový bojovníci na asfaltu*. Takže když jsme se často stýkali, nikomu to nepřípadalo podezřelý. Udělali jsme spolu rozhovor a pak jsme vypnuli kameru a šoustali jako králíci všude, kde se daly zamknout dveře. Péro

mi stálo, už když jsem s ní před kamerou mluvil. Dokonce i potom, co ten pořad dokončila, jsme se dvakrát nebo třikrát tejdne scházeli v hotelech ve městě nebo v autě. Tam se jí to fakt líbilo, myslím v autě. Pak to mezi náma trochu ochladlo. Vídali jsme se jednou tejdne, někdy dokonce ani to ne. A Suki začala zase fungovat, takže to bylo jako soutěž. Suki mi chyběla, víš, a to šoustání z Liz šlo stejně do kopru. Asi půl roku jsme se s Liz neviděli.” Opět se usmál. „No, a pak se znovu ohlásila. Jednou večer mě pozvala do studia, potom co všichni odešli domů. Nejdřív jsem jít nechtěl, ale víš, byl jsem zvědavěj. Páni, jsem rád, že jsem nakonec šel.” Bryant se k němu naklonil a pořád se usmíval. „Šoustali jsme přímo ve studiu a ona to točila jednou z těch velkejch studiovejch kamer. Pak mi tu nahrávku poslala do práce. Dovedeš si to představit? Chci říct, že jsem nevěřil, že to točí, jinak bych s tím nikdy nesouhlasil. A najednou mi leží na stole disketa ze Studia 10 s nápisem *Suvenýr*.

„Ježíši.”

Bryant přikývl. „Nejdřív mě napadlo, že ji pošle Suki. Vlastně jsem si myslel, že ji už má, když jsem tu kopii dostal. Ale když jsem Liz zavola, jen se zeptala, jak se mi to líbilo a jestli si to nechci zopakovat. Takže posledních šest měsíců spolu několikrát za měsíc spíme a je to pořád stejně žhavý jako vždycky.”

„A Suki?"

„Neví o tom. Víš, zvláštní je, že člověk by si myslel, že se budu vracet k Suki moc unavený na to, abych s ní ještě spal, ale není to tak. Když přijedu domů ze schůzky s Liz, jsem nabuzený, jako bych celý týden nešoustal. To ta zkurvená disketa. Díky ní si připadám jako pornohvězda."

„Tak v čem je teď problém?"

„Uhm, vlastně v ničem. Když jsme se s Liz viděli posledně, strašně jsme se pohádali." Bryant se zadíval do kouta baru. Poživačný výraz z jeho obličeje zmizel. Zdálo se, že se mu nechce pokračovat.

„Takže o co jde?"

Bryant si vzdychl. „Uhm, kurva. Chrisi, myslíš si, že jsem udělal dobře, když jsem tenkrát v noci ve *Falklandu* zastřelil ty grázly?"

„Jo, samozřejmě," slyšel se Chris říct a pak se zarazil. „Teda -"

„Taky si to myslím."

„Vždyť-"

„Napadli nás, že jo?"

Chris máchl rukou. „Ehm, jo."

„No, přesně to jsem jí řekl. Tvrdí to i Suki, kurva, tvrdí to i zpráva korporační policie. Takže o co jde?"

„Nevěří tomu?"

Bryant se na něj letmo zadíval. „Čemu by neměla věřit? Řekl jsem jí pravdu."

„Co ty mačety?"

„Mačety? Železný tyče? Jakej je v tom rozdíl? Ani si nepa-matuju, co z toho jsem jí řekl." Bryant se opět napil a mávl rukou se sklenicí. „To je fuk. Prohlásila, že jsem se choval jako zvíře. Pochop. Já, *já* se choval jako zvíře. Jako kdyby ty hajzlové neměli tyče. Já se choval jako zvíře. Chápeš to?"

Chris umlčel Carlin hlas v hlavě tím, že se také napil. „Ona u toho nebyla."

„Jo, máš pravdu, nebyla." Bryant zadumaně zíral na láhve za barem. „Zkurvený novináři."

Chris luskl prsty a okamžitě k nim přistoupil barman v livreji. Bryant se na něj nepodíval. Chris ukázal na skleničky.

„Ještě jednou."

Naléváná tekutina se ve světle zaleskla.

„Zejtra mám spoustu práce," pronesl Bryant zachmuřeně. „Makin má pravdu, uvidíš. Než ten kontrakt uzavřou, budou chtít pětadvacet

návrhů smlouvy. Jak znám Benticka z ministerstva obchodu, bude to chtít všechno šileně dopodrobna pro případ, že by mu jeho drahocenný ministr položil nepříjemný otázky o civilní obětech nebo něco podobného."

„Nech to na zejtra." Chris zvedl skleničku. „Teď se napijeme na malý války."

„Jo, na malý války."

Přitukli si. Bryant do sebe kopl whisky najednou a znovu zagestikuloval na barmana. Zadumaně sledoval, jak mu nalévá alkohol do sklenice.

„*Jsem zvíře*," zamumlal s hořkou nevěřícností. „*Jsem kurva zvíře*."

Asi o hodinu později, když bylo jasné, že Bryanta nedokáže vytrhnout z náhlé deprese sebevětší množství alkoholu, toho nechali. Chris odvedl přítele do výtahu a po chodbě ke dveřím jeho pokoje, a zatímco zápasil s klíči, opřel ho o zeď. Jakmile byli uvnitř, dovlekl ho na velkou, ustlanou postel a rozvázal mu boty. Bryant začal chrápat. Chris mu boty stáhl a zvedl mu bosé nohy na postel.

Když se nad ním sehnul, aby mu sundal kravatu, Mike se zavrtěl.

„Liz?" zablekotal.

„Bez šance," utrousil Chris, zatímco mu povoloval uzel na kravatě.

„Eh, Chrisi," Bryant zvedl hlavu a pokusil se zaostřit. „To tě nesmí ani napadnout, kámo. Ani napadnout."

„Neboj." Chris mu konečně rozvázal kravatu a jedním prudkým tahem mu ji stáhl z krku.

„To je dobrý." Bryantovi znovu spadla hlava na postel a pomalu zavřel oči. „Seš dobrej chlap, Chrisi. Fakt. Seš... zatraceně dobrej chlap."

Opět usnul. Chris ho nechal pochrupovat, tiše vyšel z místnosti a jako zloděj vklouzl do svého pokoje. Lehl si na hotelovou postel, chvíli na ní masturboval a myslel při tom na opálená stehna a výstřih Liz Linshawové.

V limuzíně panovalo naprosté ticho. Prudký déšť se změnil ve vytrvalé mrholení, které dopadalo na okna, ale už nebubnovalo do střechy. Motor rolls-royce vydával ještě tišší ševl než jeho pneumatiky na vlhkém asfaltu. Nejsilnějším zvukem v zadním oddělení bylo cvrlikání laptopu Louise Hewittové.

Zatímco se jí ruce rychle pohybovaly po klávesnici, na displeji se střídaly mapy a grafy. Šlo o varianty kambodžské války, které se nepatrně měnily, jakmile vzaly v potaz nové možné faktory.

Neúroda, *co kdyby?* Tajfun, *co kdyby?* Hongkongská federace přeruší diplomatické vztahy, *co kdyby?* Bryant vypracoval svůj koncept s nesmírnou důkladností, ale Hewittová byla přesvědčená, že podřízené je třeba kontrolovat a hledat potenciální nedostatky tak dlouho, dokud se nějaké neobjeví. Prováděla základní zátěžovou zkoušku. Stejně jako u slitiny pozná člověk materiál až v okamžiku, kdy zjistí, při jaké zátěži může povolit.

Ze sedadla vedle ní zapředl jako kočka s červenýma očima mobil. S očima stále upřenýma na hongkongskou federaci vypnula videopřijem a zvedla sluchátko.

„Ano?“

V uchu jí zapraskal důvěrně známý hlas. Usmála se.

„Na cestě do Edinburghu, proč?“

Prask, prask.

„Ne, myslím, že to nemá smysl. V osm mám v Howardu snídani s klientem a do té doby musím projít kontrakty.“

Prask, prask, CVAK. Její úsměv se rozšířil.

„Ach, fakt sis to myslel? No, škoda, že tě zklam, ale jen kvůli tomu bych sem nejela.“

V telefonu znovu zapraskalo. Hewittová vzdychla a obrátila oči ke střeše. Chlácholivým hlasem pronesla: „Jo, média mají velkej vliv, ale nezapomeň, že jsem byla u toho. Na tvým místě bych si s tím opravdu nedělala starosti.“

Hlas v jejím uchu zesílil a Hewittové se začala zmocňovat podrážděnost. Napřímila se.

„Dobře, poslouchej. Necháš prostě Faulknera na mně. Nech ho na pokoji.“ Praskot zakončil ostrý vykřičník.

„Jo, já vím. Nezapomeň, že jsem u toho byla. Abych řekla pravdu, ani mě to nepřekvapilo. Hele, to je jen otázka pohledu.“

Cvak, prask. Skeptický tón.

„Jo.“

Cvak, otázka.

„Protože za to mě platí. Ještě nemám podrobnosti, ale nemělo by to bejt nic těžkýho.“

Prask, prask, prask.

„Mike Bryant udělá to, co mu nařídím. Tím se od sebe ti dva liší a to si musíš zapamatovat. Myslím, že jsme si řekli všechno, co jsme potřebovali. Pozítří se vracím do Londýna. Pak se můžeme sejít a promluvit si o tom.“

Podrážděné *prask*. Ticho.

Hewittová zavěsila a v tichém přítomí se pro sebe usmála.

Kapitola čtrnáctá

„Vidělas dost?“

Erik Nyquist vstal a natáhl dálkové ovládání blíž k televizi. Červené světlo několikrát slabě zamrkalo, ale na obrazovce se dál odvíjely titulky programu, které překrývaly letecký pohled na vrak Nakamury. Erik nakonec na selhávající ovladač rezignoval a vypnul televizi do pohotovostního režimu ručně. V modrém světle, které z ní vycházelo, se otočil zpátky k dceři. Carla seděla se sklenicí v ruce a zírala na temnou obrazovku.

„Hrdina dne,“ zavřel Erik. „Ježíši, to je ironie. Zavraždí dvě lidské bytosti, abys zvýšil neokoloniální zisk na opačné straně zeměkoule, a je z tebe hrdina.“

„Táti,“ pronesla Carla unaveně.

„Vždyť jsi ji slyšela. Musíte být nesmírně spokojení, Chrisi. A tvůj milovaný manžel tam seděl a usmíval se jako idiot. Kdybych tuhle práci nemel rád, tak bych ji nedělal, Liz. Bože!“

„Neměl na vybranou. Ta ženská nalevo od něho byla jeho šéfka a podle toho, co vím, ho nemá ráda. Co měl podle tebe dělat? Kdyby odpověděl jinak, pravděpodobně by přišel o místo.“

„Já vím.“ Erik došel ke stolu, který mu sloužil jako barový pult, a začal si míchat další vodku s džusem. „Ale někdy člověk musí mít nějaké to přesvědčení.“

„Jasně!“ odsekla Carla tak prudce, až ji to samotnou překvapilo. „Jen se podívej, kam tě to tvoje slavný přesvědčení nakonec dostalo.“

„No, podívej se.“ Erik se usmál do sklenice, do níž naléval pití. Potom co ji vyprovokoval, opět ochotně ustoupil. Byla to jedna z jeho oblíbených her při pití. „Zavřeli mě do vězení, drželi mě tam bez soudu podle Korporač-ního zákona o sdělovacích prostředcích, přátelé a kolegové se ode mě odvrátili, byl jsem na černé listině všech vydavatelů novin v zemi a odmítli mi úvěr. Přišel jsem o práci, domov a všechny vyhlídky do budoucna. Nic, s čím by se mladý muž Chrisova formátu nedokázal snadno vypořádat. Potíž je v tom, že nemá ideu, pro kterou by to udělal.“

Carla se proti své vůli usmála.

„Chutnala ti, co?“ Erik k ní zvedl svou sklenici. „Konečně jsem zase jednou něco vytvořil. Na zdraví.“

„Na zdraví.“ Jen si ve své neředěné vodce smočila rty. Trvalo jí celou zprávažskou relaci, než jí polovinu vypila, a teď byl alkohol teplý.

„Táti, proč tu zůstáváš? Proč se nevrátíš do Tromso?“

„Abych každý den potkával na hlavní třídě tvou matku? Ne, díky. I bez toho se cítím dost provinile.“

„Většinu času je jinde, a ty to víš.“

„Fajn, viděl bych ji pokaždé, kdy se vrátí z nějaké obzvlášť úspěšné propagační kampaně své knihy nebo z přednáškové cesty.“ Erik potřásl hlavou. „Moje ego se na to necítí. Navíc, po všech těch letech, koho bych tam znal?“

„Dobře, tak by ses mohl přestěhovat do Osla. Psát sloupek tam.“

„Carlo, já už píšu.“ Erik ukázal na otlučený počítač v rohu místnosti. „Podívej se. Vzadu má drát, který vede až do Norska. To je úžasné, co ta dnešní technologie dokáže.“

„Nech toho, táti.“

„Carlo,“ posměch z jeho tónu se vytratil, „co se zrnem, když se tam teď odstěhuju? Skoro nic mě to nestojí. Dokonce i s místní přírážkou je mail tak levný, že nedokážeš náklady na těch pár článků, které za měsíc pošlu, reálně vyčíslit. A i kdybych to dokázal, i kdybych svou práci vydavatelům novin v Oslu z úsporných důvodů *nosil*, to, co bych ušetřil, bych utratil za zimní ponožky.“

„Nepřeháněj, taková zima tam není.“

„Myslím, že zapomínáš.“

„Táti,“ pronesla tiše. „V lednu jsme tam byli.“

„Ah.“ V té jediné strohé slabice slyšela, jak moc ho to zabolelo. Dal si záležet, aby se jí díval do očí. „Navštívili jste matku?“

Zavrtěla hlavou. „Neměli jsme čas a kromě toho, myslím, právě byla na Novém Zélandu. Chris mě vzal na Zimní autosalon ve Stockholmu a cestou zpátky jsme se zajeli podívat na Sognefjord. Ještě nikdy tam nebyl.“

„A tam nebyla zima? Ale no tak, Carlo. Možná si nemůžu dovolit cesty letadlem, ale tak dávno to není.“

„Dobře, byla tam zima. Ano, byla tam zima. Ale, táti, bylo to tak -“ zarazila se a ukázal rukou kolem. „Tatí, jen podívej, jak žiješ.“

„Jo, já vím, už delší dobu jsem neuklízěl, ale -“

„Dobře víš, jak to myslím!“

Erik se na ni chvíli mlčky díval, potom přistoupil k oknu a odhrnul jeden potrhaný závěs. Venku něco hořelo a oheň vrhal na strop poskakující stíny. Tenkou skleněnou tabulkou pronikaly zvenku vykřiky. „Jo,“ hlesl tiše. „Vím, jak to myslíš. Myslíš tohle. Město v rozkladu, jak to umějí udělat jen v Británii. A uprostřed toho žiju já, sedmapadesátiletý stařec.“

Vyhnula se jeho pohledu.

„Je to tam tak civilizovaný, táti. Tam nespí nikdo na ulicích -“

„Protože by zmrznul.“

Ignorovala ho. „- nikdo neumírá proto, že si nemůže dovolit lékařskou péči, žádný starý lidi tam nejsou tak chudý, aby si nemohli dovolit topení, a tak vyděšený, že nechodí po setmění ven. Táti, nejsou tam čtvrti ovládaný zločineckýma gangama, opancéřovaný policejní antony, není tam *elita* jako tady.“

„Připadá mi, že bys to měla říct Chrisovi, ne mně.“ Erik se zhluboka napil. Znamenalo to, že se zlobí, a ta zlost se mu ozývala i v hlase. „Třeba ho dokážeš přesvědčit, aby se tam přestěhoval, když se ti tam tak líbí. I když mi není jasné, čím se vy dva budete živit, když se tam lidé nezabíjejí na silnicích.“

Škubla sebou.

Všiml si toho a ovládl se.

„Carlo -“

Mlčky sklopila oči do klína. Erik si vzdychl.

„Carlo, omlouvám se. Nechtěl jsem to říct.“

„Jo, chtěl.“

„Ne.“ Položil sklenici na stůl a sehnul se k ní. „Ne, nechtěl, Carlo. Vím, že děláš jen to, co musíš, abys přežila. Všichni to děláme. Dokonce i Chris. Vím to. Ale copak to nevidíš? Každý argument, proč bych se měl vrátit do Norska já, je stejně dobrým argumentem pro tebe. Jak myslíš, že se cítím *já*, když se dívám na *tebe*, jak uprostřed tohohle všeho žiješ?“

Ta myšlenka ji zasáhla jako políček. Chytila ho za ruku.

„Táti -“ namáhavě polkla a začala znovu. „Táti, takhle to není, že ne? Nezůstáváš tu kvůli mně?“

Tiše se rozesmál a jednou rukou jí zvedl obličej k sobě.

„Jestli tu zůstávám kvůli tobě? Abych tě chránil svými penězi a obrovským vlivem? Jo, máš pravdu.“

„Tak mi pověz proč.“

„Proč." Vstal a Carle na okamžik blesklo Hlavou, že ji čeká další přednáška. Místo toho se vrátil k oknu a opět se zadíval ven. Plameny teď byly silnější a vrhaly na jeho obličej oranžové světlo. „Vzpomínáš si na Moniku Han-senovou?"

„Na tvoji fotografku?"

Erik se usmál. „Nejsem si jistý, že by se jí to přivlastňovací zájmeno líbilo, ale ano, na fotografku Moniku. Je teď zase v Oslu a fotí nábytek pro nějaký katalog. Nudí se, Carlo. Má spoustu peněz, ale k smrti se nudí."

„Radši se nudit než spát na ulici."

„Nepřeháněj, Carlo. Já nespím na ulici. A, ne, chvíli mě poslouchej, přemýšlej o tom. Sama jsi řekla, že tam není elita jako tady. Takže o čem bych psal, kdybych se vrátil do pohodlí a bezpečí skandinávského sociálního systému? Ne, Carlo. Tady je přední linie - tady můžu něco změnit."

„Nikdo po tobě nechce, abys něco měnil, táti." Vstala ze židle, protože se jí opět zničehonic zmocnil vztek, a došla k němu. Odhrnula druhý závěs a zamračeně se zadívala na oheň dole na ulici. „Podívej se na to."

Při tom pohybu si všimla, že plameny vycházejí z převráceného křesla. Kolem něj se povalovaly další předměty, které se nedaly ve tmě rozeznat a zatím nehořely. Rozbité okno přímo nad nimi naznačovalo, odkud pocházejí. Někdo byl v jednom z protějších přízemních bytů a vyházel z něj věci ven. Kolem ohně teď stály postavy ve vytahaných mikinách s kapuci, které Carle připomněly hroživé disneyovské trpaslíky z nějakého ošklivého nočního snu, který rozhodně neskončil dobře.

„Podívej se na to," sykla opět. „Myslíš si, že těmhle lidem záleží na tom, co píšeš? Myslíš si, že většina z nich umí vůbec číst? Myslíš si, že takovýmhle lidem záleží na tom, abys něco měnil?"

„Nesud' tak ukvapeně, Carlo. Benito říká, aby člověk nedělal trojrozměrné závěry o tom, co vidí jen na televizní obrazovce."

„Ach, pro -" Její zaklení vyprchalo v podráždění příliš starém a příliš hlubokém, aby se dalo vyjádřit slovy. Tvrdě zaťukala na sklo. „Tohle není televize, táti. Tohle je sakra okno a ty tu žiješ. Řekneš mi, na co se díváme, snad na barbecue místních občanů?"

Erik si povzdychl. „Ne, pravděpodobně se gang někomu mstí. Někomu, o kom si mysleli, že na ně donášel, někomu, kdo promluvil, i když neměl. Vloni v létě přesně tohle udělali paní

McKennyové, protože nedovolila svému synovi, aby pro ně prodával drogy. Pak samozřejmě musel, aby si mohli koupit nový nábytek. Rozhodně nemůžeš gangy obviňovat z neznalosti psychologie." Odvrátil se od okna a Carla si při tom pohybu náhle uvědomila, jak je unavený. Ten pohled v ní opět rozdmýchal hněv. Jeho plameny šlehalý ze žaludku a vyvolávaly v ní nevolnost.

Erik si toho evidentně nevšiml. Znovu si s ironickým úsměvem doléval pití. „Samozřejmě by to mohly být jen děti, které se baví. Náhoda. Spousta těch bytů v přízemí byla prázdná už v době, kdy jsem se sem přistěhoval. Prostě se vloupou dovnitř a -"

Pokrčil rameny a napil se.

„A vyhazují věci z *okna*\" Najednou na něj ječela, skutečně ječela. „A pak je zapálí! Pro *zábavu*! *Ježíši*, táti, poslouchej se. Myslíš si, že je to *normální*? *Copak jsi úplně zešlel?*\"

Před očima se jí jako lesklá magnéziová stuha mihla vzpomínka. Bylo jí zase jedenáct a křičela na svého otce, který se jí snažil vysvětlit, co udělal a proč se Carla musí rozhodnout. Stejně tak rychle zmizela, ale její odraz se jí

otiskl do sítnice a do přítmi vracejícího se do místnosti. Chvatně zvedla hlavu, a když spatřila výraz na Erikově tváři, věděla, že si na to také vzpomněl.

„Táti, promiň,\" zašeptala.

Pozdě.

Neřekl to, ale ani nemusel. Kolem nich se v černých útržcích snášelo ticho jako popílek z polštáře po výstřelu zblízka.

„Táti -"

Na okamžik ji napadlo, že na ni třeba taky zahuláká, ale neudělal to. Jen se lehce pohnul jako někdy Chris, když ho bolelo tělo po nějakém zranění z havárie. Pohnul se a pokýval pro sebe hlavou, jako by byl její výkřik douškem ostré, ale chuťově zajímavé whisky. Sledovala, jak se snaží dát dohromady, a věděla, co bude následovat.

„Normální?\" pronesl s puntičkářskou pečlivostí, která v jeho hlase téměř zamaskovala vracející se strohost. „No, myslím si, že ve srovnání s masakrem, který jsme právě viděli a který má na svědomí člověk, s nímž sdílíš lože -"

„Táti, prosím -"

Zatvrzele pokračoval. „- bych to nazval normální, ano. Ve skutečnosti bych to dokonce nazval poměrně neškodné. Spálený nábytek, který se dá vždy nahradit. Pokud jde o spálené tělo, je to

trochu komplikovanější."

Záměrně zhluboka vydechla, aby se zbavila napětí na prsou. „Poslechni, táti, nehodlám -"

„Samozřejmě vždy existuje dvojí hodnocení. Jak by to vyjádřil Mazeau, zločin je otázkou míry a míra, na které podle názoru společnosti opravdu záleží, je stupeň, o jaký zločinec překročí svou společenskou třídu a postavení -"

„To jsou kecy, táti!"

Ale zlost ji přešla a pouze cítila, že se jí chce plakat. V nemotorných jedenáctiletých rukou svírala sklenici a pozorovala, jak se otec, aby zamaskoval raněnou hrdost, vzdaluje a obaluje se průsvitnou bandáží politické rétoriky.

„Synové a dcery mocných beztrestně nakupují a prodávají mezi sebou drogy, protože pouze mírně překračují hranice svobody, kterou jim poskytuje jejich společenská třída, nechápou slova o zákonnosti, kterou je třeba cítit, když se má obyčejné stádo dál poslušně pást. Ale nech jedno dítě z Brundtlandu vstoupit do jejich pohádkové říše a udělat totéž a sleduj, jak na ně plnou vahou dopadne ruka zákona, protože se *opovážilo* chovat jako člověk s výsadami, protože se *opovážilo* zapomenout, kde je jeho místo. A tohle *nemůžeme* dovolit."

„Táti," pokusila se ještě jednou tichým, naléhavým hlasem. „Prosím tě, táti, podívej se znova dolů. Je jedno, čije to vina. Je jedno, jaká je politika. Myslíš, že někoho tam dole zajímají tvoje články? Myslíš si, že je zajímavá vůbec *něco*?"

„A mého zetě ano?" Neotočil se k oknu, ale v odlescích ohně mu planuly oči. „Chrise snad zajímají těla, která dnes nechal na silnici? Nebo těla, která budou ode-dneška za dvanáct měsíců ležet v ulicích Phnompenhu? Víš, co bych si přál, Carlo? Přál bych si, aby ses provdala za jednoho z těch dealerů drog dole místo toho hajzla v obleku, s kterým spíš. Pro dealera bych alespoň mohl najít omluvu."

„To je skvělý, táti." Když urazil Chrise, konečně se zase vrátil její hněv. Síla ublížit mu. Hlas měla bezvýrazný, chladný. „Konečně jsi našel odvahu říct mi to do očí. Ten chlápek, kterej ti platí nájem a minulý Vánoce ti koupil novou kuchyň, je hajzl. A podle mě je tím pádem jasný, kdo jsem já."

Položila sklenici na nízký stůl a zamířila ke dveřím. Když kolem něho procházela, všimla si, jak k ní bezděčně zvedl paži, ale ignorovala ho.

„Kam jdeš?“

„Jdu si sbalit tašku, táti. A pak, pokud mě cestou ne-přepadne a neznásilní jeden z tvých utiskovaných proletářů, pojedu domů.“

„Myslel jsem, že jsi dneska nechtěla být sama doma.“

Pronesl to rozmrzele, ale v hlase mu teď rezonoval strach a lítost. Ohromeně si uvědomila, že právě tohle chtěla slyšet. Jakmile ta slova zaslechla, ucítila, že v ní bublá radost.

„Nechtěla!“ odsekla. „Ale radši budu sama někde v bezpečí než s tebou v tyhle díře.“

Neotočila se, aby viděla, jak se tváří.

Nemusela se otáčet.

Některé škody, řekl jí jednou Chris, nemusíš vidět. Víš, co jsi úderem způsobila. Cítíš to. Pak se musíš jen odpoutat.

Šla si sbalit věci.

Soubor 2: Úprava rozpočtu

Kapitola patnáctá

Když Chris čekal u pultu v *Louie Louie's* na dvojité cappu-ccino s panákem, konečně mu to došlo.

Předchozí den pracoval dlouho do noci, procházel možností, a než si šel konečně lehnout, Carla už spala. Opakovalo se to čím dál častěji. Kvůli práci na kambodž-ském kontraktu se vracel ze Shornu stále později. Své hodiny sebeobrany a výcvik ve střelbě musel přesunout na dobu oběda, vinou čehož se jeho pracovní den ještě prodloužil. Carla během týdne přijížděla domů dvě až pět hodin před ním a postupně přestali předstírat, že spolu večeří. Dojedl zbytky toho, co uvařila pro sebe, a zběžně jí vylíčil, co celý den dělal. Skládání nádobí do myčky byla obvykle jediná činnost, kterou dělali večer společně; potom jeden z nich odešel nahoru číst si a nechal druhého v obývacím pokoji samotného u televize.

V jejich životě teď panovala atmosféra zdvořilé lhostejnosti. Spali spolu ve stále nepravidelnějších intervalech a hádali se méně než kdykoli předtím, protože měli jen zřídka čas nebo energii mluvit o něčem důležitém. Chtěli spolu strávit dlouhý víkend někde v New Yorku nebo Madridu a využít ten čas k dobití sil, ale nějak to nikdy nevyšlo. Buď Carla zapomněla Melovi oznámit, že si vezme v sobotu volno, nebo Chrise náhle potřebovali na sobotní poradě s

tým, který připravoval kambodžský kontrakt. Přišlo příjemně teplé léto, ale na jejich každodenním životě dál sílila vrstva povrchnosti a Chris se při-

stihl, že si vychutnává nové počasí pouze v okamžicích osamění, o které se kupodivu neměl chuť s Carlou později dělit.

Ležel na posteli a přemítal nad tou hrou tak dlouho, až nakonec usnul.

To ráno cestou do práce to zkusil znovu, ale byl po předchozí noci příliš ospalý. Během několika posledních týdnů jeho obvyklá řidičská pozornost klesla k bodu, který by se dal za jiných okolností nazvat neopatrností. Za současné situace bylo toto chování naprosto logické. Po souboji s Nakamurou se rozkřiklo, že Shorn má nového nebezpečného hráče, a nikdo z mladých neznámých vyzyvatelů si na jasně identifikovatelný Saab X Custom Chrise Faulknera netroufal. Žebrované pancéřování vozidla i smrt Mitsue Jonesové byly ve společenství jezdců zmytologizovány se stejnou důkladností - detail za vymyšleným detailem - až dokonce ani Chris nedokázal rozeznat skutečná fakta od houštiny přikrášlení, která kolem nich vyrostla. Nakonec se přestal snažit a smířil se s legendou. V tomhle byl pravděpodobně posledním člověkem ze všech. V Londýně uprostřed všeho toho humbuku už před mnoha týdny všeobecně akceptovali jednu věc - existují jednodušší způsoby, jak si udělat jméno, než si to na silnici rozdat s Chrisem Faulknerem.

„Dvojitá káva pro Chrise!“ zahulákala dívka u pultu.

V současné době si s personálem *Louie Louie's* tykal -odtrhli obálku GQ z výtisku toho měsíce a přišpendlili ji za pult. Neochotně ji podepsal a pokaždé, když sem teď zašel, se na něj zpod lesklého filmu usmívaly jeho pečlivě vyretušované rysy a podpis černým inkoustem. Měl z toho trochu nepříjemný pocit. Sláva ho obalila jako míza stromu a nyní tvrdla v jantar a uvěznila ho uvnitř, takže

ho všichni viděli. Poprvé od smrti Edwarda Quaina mu začaly věnovat pozornost internetové stránky automobilových fanoušků. Přicházely mu e-maily od východoevropských prostitutek s nepravděpodobnými uměleckými jmény a placenými erotickými linkami, které ho zahrnovaly různě delikátními návrhy.

A jsi spoutaný, bezmocný, bez šance na -

Rozhodnutí v něm vřelo jako mléčná pěna z překapává če, a jak sílilo, dralo se samo od sebe ven. Možná za to mohl šachovnicový vzor žlutých a černých kachlíků za pultem, možná jen výsledky

disociačního uvažování, techniky, kterou se před týdnem naučil na psychologickém semináři. Ať to bylo cokoli, dospěl k jednoznačnému závěru a vezl si ho výtahem Shornu zpátky nahoru spolu s kávou.

„Kambodžská aktiva mají stále vzestupnou tendenci," informoval ho výtah, zatímco stoupali vzhůru. „Dnešní burzovní výsledky -"

Přestal ho vnímat. Už věděl.

Mike Bryant hovořil do diktafonu. Chris ho slyšel přes dveře, jak počítači nesouvisle sděluje své myšlenky. Šlo o mnohokrát upravenou verzi dokumentu pro kambodžské vzbouřence, na které pracovali převážnou část včerejšího dne. Východoasijská komise pro obchod a investice na ně s neobvyklou naléhavostí tlačila, aby vyhověli Listině základních práv a svobod. Podle informací průmyslové špiónáže bylo zřejmé, že úplatky Nakamury sahají do vysokých míst.

„Nemáme zájem o takzvané, ne, škrtni to, zájem o oblasti, které označujete jako zóny přesídlení, ani nás nezajímá, co se v těchto zónách bude dít. Správa táborů samozřejmě nespadá do naší jurisdikce, jestliže nedojde ke zjevnému porušení lidských práv, ééé, jestliže nedojde

k porušení lidských práv, mhmhm, ne, vrať to zpátky, nespadá do naší jurisdikce, uhm, jestliže, v případě, eh, do prdele práce -"

Chris se usmál a zaklepal na dveře.

„Co je?" zahučel Bryant.

„Nějaký problémy?"

„Chrisi!" Bryant stál uprostřed kanceláře a paže měl zavěšené na baseballové pálce z naleštěného dřeva, kterou si opíral o šíji. Vypadal jako ukřižovaný a únava v jeho obličeji k tomu dojmu ještě přispívala. „Věřil bys tomu, že na tom dělám od osmi ráno? V poledne se to musí odeslat a já pořád vychytávám mouchy na průvodním dopisu. Poslechni si tohle." Přistoupil ke stolu a ze sjetiny, která vyjela z tiskárny, nahlas četl: „Správa táborů samozřejmě nespadá do naší jurisdikce, jestliže nedojde k porušení lidských práv. - Sáry vyletí z kůže, jestli mu to pošleme; řekne, že naznačujeme, že to páteční prohlášení je lživý."

„Ale ono je lživý, nebo ne?"

„Prosím tě." Bryant si opřel krk o pátku. „Snažím se tu dělat politiku. Nemůžeme naznačovat, že lže."

„Myslel jsem, že bysme mohli použít obrat ‚v případě, že nedochází k porušování lidských práv‘."

Bryant zavrtěl hlavou. „To u OSN neobstojí. V Norsku koluje zpráva Amnesty International a nikdo na ministerský úrovni ji není ochotnej popřít. Musíme zůstat nekonkrétní, ale pevní'. Takhle to doslova řekla Hewittová."

„Nekonkrétní, ale pevný." Chris se ušklíbl. „Pěkný."

„Zkurvená Amnesty."

„Jo. Vysrat se na to." Chris došel k Bryantovi a pročetl sjetinu. „Co třeba..."

Vytrhl sjetinu z tiskárny a pozorně ji studoval. Bryant si sundal pátku z ramene a postavil ji do kouta.

„...přesvědčení. To je ono, podívej. Správa táborů bia, bia, bia nespadá do naší jurisdikce a jsme přesvědčeni, že nedošlo k porušení lidských, ne, že nedošlo k porušení *žádných* údajných lidských práv." Podal mu sjetinu. „Co říkáš tomuhle?"

Bryant mu ji vytrhl.

„Ty mizero. Zírám na to už tři čtvrtě hodiny."

„Kofein." Chris zvedl kelímek z *Louie Louie's*. „Nechceš?"

„Jsem překofeinovanej. V šest jsem tam byl s Maki-nem a tohle mi seshora před hodinou přišlo na stůl. Notley a politická rada. Odpověďet obratem. Jako bych neměl dost vlastní práce. Takže... ,že nedošlo k porušení žádných údajných lidských práv'. Fajn. A co tohle: ‚Avšak nemůžeme připustit, aby vaše vojenské síly bránily dodávce pohonných látek a zásob'?"

„Zkus,vojenské síly operující v oblasti'. Význam se tím odlehčí a Sáry se bude cítit jako velké chlap. Jako bys ho žádal, aby kontroloval celou oblast, ne jen řídil vlastní jednotky."

Bryant něco zamumlal, a zatímco si znovu pročetl sjetinu, něco na ni naškrábal. „Avšak nemůžeme připustit, aby vaše vojenské síly operující v oblasti bránily dodávce pohonných látek a bia, bia, bia, bia. - To je ono. Skvělý."

Chris pokrčil rameny. „Mám v tom praxi. Před několika tejdny jsem použil podobnou habaďúru na Pantery spravedlnosti a oni ji spolkli. Okamžitě přestali s bandit-stvím. Většina těch vzbouřenců ve skutečnosti chce jen nějaký projev uznání. Otcovský uznání od nějaký patriarchální autority. Podle Lopeze jim to polichotí a v každý vesnici vyvěsí policejní nařízení."

Mike se rozesmál. „Podle Lopeze? Toho Joaquina Lopeze?"

„Jo."

„Takže jsi přece jen navrhl Harrise do tendru."

„No, jak jsi řekl. Staral se o naše investice. A Lopez pracuje s maximálním nasazením a dostává za to z celkové částky o polovinu procenta méně, než měl Harris. Navíc zřejmě Harrise v aréně naprosto rozdrtil.“

„Jo, je pořád dost mladej na to, aby měl elán. Harris už dávno vyhořel jen proto, že ho nikdo nevyzval na souboj. Tím, že ses ho zbavil, jsi prokázal celému průmyslu laskavost.“

„Byl to tvůj nápad. Když už nic jinýho, dlužím ti za radu. Proč jsi měl vlastně v šest ráno schůzku s Makinem? Šlo o něco, co bych měl vědět?“

„Ne, nemyslím si -“ Bryant se zarazil. „Vlastně bys mi na to mohl říct svůj názor. Dělal jsi na MESA, ne? Monitorovaný ekonomice Severních And? Když jsi ještě pracoval v Hammett McColl?“

Chris přikývl. „Jo, hodně jsme tam investovali. Stejně jako každý, kdo měl balík akcií v Nově vznikajících trzích. Proč, co se tam teď děje?“

„Eh, zase ten zkurvenej Echevarria. Vzpomínáš si, jak jsem ti ten první den, kdy jsme se potkali na záchodě, řekl, že mám jednání s nějakým umaštěným diktátorem kvůli rozpočtu?“

„To byl Hernan Echevarria? Myslel jsem, že umírá.“

„Bohužel. Tomu starému mizerovi táhne na osmdesát, v posledních deseti letech měl dvě vážné operace, a pořád tu straší. Zaučuje svého nejstaršího syna, aby po jeho smrti celou tu zkorumpovanou zemi převzal. A jak je pro tyhle jihoamerické rodiny typický, ten syn je totální trotl. Tráví veškerý volný čas v miamskejch kasinech, šnupe kokain a šoustá místní gringas.“

Chris opět pokrčil rameny. „To zní dobře. V každém případě se dá snadno ovládat.“

„Ne za současný situace.“ Bryant stiskl na obrazovce počítače několik bodů a obraz na monitoru se změnil. „Vidíš, Echevarria mladší má v Miami spoustu přátel. Investičních přátel.“

„Aha.“

„Jo, aha. Čerstvý prachy, většinou domácí, ale část z Tokia a Pekingu přes americký správní fondy. Podívej se na tuhle fotku.“ Bryant otočil obrazovku počítače ke Chrisovi. „Je z minulýho tejdne, ze soukromý jachty, která patří Haithemu Al-Ratroutovi. Některý tváře určitě znáš.“

Šlo o klasický snímek paparazziho. Chvatná, nelichotivá fotografie lidí, kteří se na veřejnosti obvykle objevují pouze v září mediálních

reflektorů. Chris poznal dvě hollywoodské hvězdičky, které stavěly na odiv dekolt, jenž je proslavil, amerického ministra zahraničí v okamžiku, kdy si vytahoval olivu z martini a -

„Vlevo máš Echevarriu mladšího. Je to ten chlápek v obleku od Ingramový a stupidním klobouku. A ten vedle něho je Conrad Rimshaw, výkonnej ředitel Válečných investic newyorský firmy Lloyd Paul. Na opačný straně vzadu stojí Martin Meldreck z Kapitálový divize Calders. Supi se houfujou."

„Ale tatík je zatím náš, ne?"

„Zatím." Bryant přikývl a dotkl se jiné části obrazovky. Fotografie se zmenšila a místo ní se na monitoru objevil tabulkový procesor. „Ale je to dřina. Tohle je z rozpočtový zprávy, o který jsem mluvil. O ty červený čísla bojujeme. Chce víc a my mu to nemůžeme dát."

Červených čísel byla spousta.

„Echevarriova spolupracujou s madridskou pobočkou Shornu od roku '21, kdy Hernan provedl státní převrat. Spolehlivý, solidní klienti. Naše divize Nově vznikajících

trnu je během celý občanský války a po převratu podporovala." Bryant začal vypočítávat na prstech. „Pohonný látky a munice, zdravotnickéj materiál, bojový vrtulníky, instruktoři diverzních akcí, výslechová technologie. Všechno za směšně nízký ceny, ale za zhruba dvacet let se to všechno mnohonásobně vyplatilo. Pokojný občani, levná pracovní síla, ekonomika orientovaná na vývoz. Tradiční neoliberální sen."

„Ale skončil."

„Ale skončil. V horách máme další generaci partyzánů, která volá po pozemkový reformě, ve městech další generaci rebelantských studentů - a jsme zase na začátku. Nově vznikající trhy se vyděsily a pustily celou tu věc jako horkej brambor - přímo do klína Válečných investic. Hewittová to předala Makinovi."

„To od ní bylo hezký."

„Jo, došlo k tomu hned po Guatemale, takže Makinova hvězda stoupala nahoru. Nejlepší obchodní analytik roku a tak. Podle mě si Hewittová myslela, že to zvládne levou zadní. Bohužel to nevyšlo, a tak mě přizvali, abych mu s tím pomohl. Teď na Echevarriových děláme společně a musím říct," Bryant došel ke dveřím, zavřel je a tichým hlasem pokračoval: „Musím říct, že to moc nezvládá."

Chris se opřel o Bryantův pracovní stůl. Z druhého muže cítil důvěrné přátelství a spikleneckou sdílnost.

„Takže v čem je problém?“

Bryant si povzdychl. „Problém je, že Makin si neví s Echevarriovýmá rady. Víš, zvykl si na tyhle revolucionáře s jejich vzdělávacíma programama pro rolníky poschovávaný v džungli, a myslí si, že Echavarría je stejnej jako oni.“

„Páni!“

„Jo, říkal jsem mu to. Echevarriovi patří v tý části světa k aristokracii. Díky spojení s Evropou. Kořeny sta-

ryho Hernana sahají až k Pizzarovým původním conqu-istadorům. Jak nám ostatně nezapomene nikdy připomenout. Ve skutečnosti to samozřejmě znamená, že je potomkem nějakýho žoldáka, kterej byl chudej jako kostelní myš a urval si místo na palubě lodi plující ze Španělska, ale o tom se na rozpočtových poradách prozíravě mlčí.“

„Makin to řekl nahlas?“

Bryant se rozesmál. „Ne, přeháním. Na to je Makin příliš dobrej vyjednávač. Ale číší to z něho pokaždý, když Echevarria začne o svých předcích mluvit. Skoro vidíš, jak se ušklíbne. Echevarria to vidí taky, popíchne to tu jeho zkurvenou hispánskou hrdost, Makin se šklebí ještě víc a v tu chvíli jsme na mrtvým bodě. Snažíme se s ním uzavřít dlouhodobou smlouvu, aby až konečně natáhne bačkory, byla MESA stabilní, a co je ještě důležitější, naše, ale při každým rozhovoru se chová čím dál víc nepřátelsky. Ted' chce o několik procent zvýšit vojenskej rozpočet, aby vzbouřence potlačil, a my mu to prostě nemůžeme dát, protože nám to neschválí finanční oddělení. Potíž je v tom, že celou tu věc bere osobně.“

„Takže nepodepíše?“

„Snad podepíše,“ Bryant znovu zvedl baseballovou pátku, máchl jí ve vzduchu a přehodil si ji přes rameno, „když ho dokážu ukecat. Ale možná už bude pozdě. Je nemocnej. Jestli umře, nebo se jeho zdravotní stav zhorší, převezme moc v zemi jeho syn a my budeme v prdeli. Mladej Echevarria nemá jeho iluze o spojení s Evropou a Makinovo chování ho sere - začne jednat s Lloyd Paul nebo Calders jen proto, aby nás naštvál. A ti by nás strašně rádi vyšachovali ze hry.“

Zatímco Bryant cestou k oknu odrážel pálkou imaginární falše, Chris se napil kávy a zamyslel se. Když se

k němu druhý muž otočil, s předstíraným klidem postavil plastový kelímek na stůl.

„A co vzbouřenci?“ zeptal se.

„Vzbouřenci?" Bryant prosebně roztáhl ruce. „Ale no tak, co je nám kurva po nich? Mluvíme o dvacetiletém klientovi. Člověk tohle všechno nemůže odepsat kvůli nějakému vousatému campesinovi, kterej se schovává v horách. Je tam pravděpodobně na padesát různých frakcí a front a všechny se handrkujou o rodinnou revoluční tradici. Neznáme je, nemáme čas je poznat a stejně -"

„Já je znám."

„Cože?"

„Řekl jsem, že je znám. Nově vznikající trhy v Ham-mett McColl vloni vypracovaly podrobněj přehled o radikálních frakcích Monitorovaný ekonomiky." Chris mávl rukou s otevřenou dlaní. „Dokonce jsme tam kvůli tomu letěli, Mikeu. Mám ty záznamy někde doma."

Bryant zalapal po dechu. „Kecáš!"

„Do čtvrtka ti připravím stručnej výťah."

„Ježíši. Jak jsi to dokázal? Přišel jsi sem, abys mi udělal radost?"

„Ale no tak." Chris zvedl kávu a došel k nízkému stolkou, kde měl Mike rozloženou šachovnici. Ukazovákem a prostředníkem uchopil koně a přemístil ho. „Málem bych zapomněl. Šach."

Bryant se usmál a předstíral, že ho chce udeřit pálkou. Chris ji druhou rukou zachytil.

„Ty hajzle!"

„Jo." Chris se podíval na šachovnici. „A odhaduju, že sedmým tahem dostaneš mat."

Kapitola šestnáctá

Záznamy Hammett McColl byly v garáži, uložené na horní polici vedle krabice s opotřebovanými ložisky, na kterých Carla z nějakého nepochopitelného důvodu lpěla. Chris vylezl na žebřík, aby našel kompaktní, který potřeboval, a při seskoku dolů si málem vyvrtnul kotník.

„Kurva!"

Kdyby u toho byla Carla, napadlo ho, rozesmála by se. Smála by se nahlas a on by se k ní připojil a předstíral by, že se ho to nedotklo, a po několika vteřinách by se prchavý vztek, že si z něho utahuje, doopravdy vypařil.

Ale Carla byla se dvěma dalšími automechaniky z Me-lova servisu na večerním kurzu, který byl zaměřen na novinky v technologii

virtuálního designu, a v domě bylo pusto prázdno.

Došel do pracovny a vložil kompaktní disk do počítače. Na obrazovce se objevil vyhledávací protokol.

„Monitorovaná ekonomika Severních And," řekl přístroji. „Hernan Echevarria, političtí oponenti."

Vyhledávací protokol zmizel a místo něj začaly na monitoru jako pestrobarevné bubliny naskakovat jednotlivé snímky. Chris chvíli vestoje sledoval, jak program rychle se objevující obrázky zvětšuje a marně se je všechny snaží dostat na obrazovku. Potom odešel do obývacího pokoje pro whisky.

Tenhle soubor vytvořil v pokoji laciného hotelu s výhledem na světélkující noční příboj Karibiku. Hammett McColl vyslal do MESA dva týmy - oficiální návštěvu široce popularizovanou v médiích, která se ubytovala v bogot-ském Hiltonu a měla především kosmetickou funkci, a utajenou auditní skupinu, která do země přiletěla maskovaná jako průzkumný štáb bezvýznamné filmové společnosti hledající vhodná místa k natáčení. Zpočátku, než mu začaly přicházet zprávy o činnosti policie, to byla legrace

Chris si pamatoval sametové černé noci, pouliční život a lucerny natažené venku v ulici. Pot řinoucí se mu z těla a čela, který vyvolávala stejnou měrou vlhkost vzduchu jako detaily o vězněných lidech. Jeho prsty zanechávaly na klávesnici laptopu vlhké otisky. Popíjel třtinový rum, kouřil místní odporné cigarety a většinu času si nad tím vším dokázal udržet nadhled. Jen někdy přestal pracovat a zvedl prsty z klávesnice, jako by něco zaslechl, protože dokonce ani rum nedokázal potlačit animální instinktivní tušení, že právě teď se na policejních stanicích ve městě odehrávají věci, o kterých se píše ve zprávách.

Výkřiky nikdy neslyšel, říkal si tehdy i později. Mohly za to zprávy, které útočily na jeho představivost jako mizerný dentista na zanícený zub. To bylo všechno. Neslyšel nic.

Zazvonil telefon.

S jednou rukou na hrdle láhve se prudce otočil a zadíval se na malou modrou obrazovku na opačné straně místnosti. Na telefonním přístroji současně s tichým zvoněním pulsoval zelený symbol volání.

Kdo-

To nemůže být Carla. Podíval se na hodinky. Seminář běžel teprve půl hodiny a stejně ho ta myšlenka napadla, dřív než zjistil, kolik je. Jak jim odlišný pracovní program pohlcoval víc a víc času, který byli

zvyklí trávit společně, přestali si volat z jiného důvodu než z čisté nutnosti.

Telefon zvonil.

Neschopen uvažovat, s whisky v ruce, ho idiotsky pozoroval.

Z práce by se s ním spojili přes počítač. Jak bylo zvykem a podle příručky. V Shornu platil zákaz vést pracovní hovory po nezabezpečených linkách.

Telefon zvonil.

Volá Erik, aby se smířil s Carlou po hádce, kterou Chrisovi vylíčila, když se vrátil ze severu. Chris se ušklíbl. Ten puntičkářský Viking? To určitě.

Tak už ten zkurvenej telefon zvedni, proboha!

Došel k němu a stiskl tlačítko. Na monitoru naskočilo modré pozadí a posléze obraz.

Na okamžik Chris nechápal, co to je. Rozeznal černé lesklé vlasy a profil opřený o dva polštáře, který...

Z mikrofonu se ozvalo zasténání.

Profil s pootevřenými ústy se otočil.

Objevila se ruka s červeně nalakovanými nehty.

Jakmile pochopil, o co se jedná, ucítil příliv adrenalinu. Zíral na holografické porno, stažené přímo na telefonní linku. Silně nalíčená žena s dlouhými černými vlasy se skláněla nad obdobně nalíčenou plavovláskou a laskala a hryzla ňadra tak velká a dokonale tvarovaná, že se dalo jen stěží uvěřit, že jsou skutečná.

Chris se svezl na opěradlo pohovky a díval se.

Záběr se lehce rozšířil a vynořilo se pozadí. Obě ženy spočívaly na něčem, co vypadalo jako lavice v posilovně, a měly na sobě pouze pár kožených doplňků pobitých cvočky, které sloužily pouze k tomu, aby zvedly a oddělily zaoblené křivky. Plavovláška ležela na zádech hlavou dolů a vlasy jí volně visely na podlahu. Druhá žena seděla obkročmo na partnerce, ale měla hýždě vysoko zvednuté do vzduchu, takže připomínaly horní část srdce

namalovaného dítětem. Její dvě oblíny byly jakoby zrcadlovým obrazem silikonem vylepšených polokoulí ležící ženy, a vytvářely tak bizarní vertikální symetrii. Člověk měl téměř dojem, že sleduje jediné stvoření ve tvaru přesýpacích hodin s dodatečně připojenými končetinami a obličejí.

Zatímco se ženy propracovávaly k vzájemnému orgasmu, Chris cítil, jak mu krev proudí žaludkem a shromažďuje se v penisu.

Tmavovlasá herečka měla evidentně roli dominy a laskala tělo své partnerky s hrdelním sténáním a záblesky fialově nalíčených očí, zatímco blondýnka pod ní hlasitě vzdychala a s předstíraným vzrušením si hnětla svá nepravděpodobná ňadra.

Ta domina -

ta myšlenka mu bleskla hlavou téměř bezděčně a nahradila jinou věc, na kterou chtěl myslet

- byla Liz Linshawová.

Přes vztyčený penis se naklonil dopředu. Když se ujistil, že se nemýlil, ucítil, že mu přejel po zádech mráz. Liz Linshawová od té doby, co to představení natočila, o několik let zestárla, ale tvář pod fialovými očními stíny a obarvenými černými vlasy byla nepochybně její. Tentýž tvar lícních kostí a nosu, tatáž široká, pohyblivá ústa. Tytéž trochu křivé zuby.

Chris sjel pohledem z obličeje na odhalené tělo pod ním. Před šesti týdny, ve studiu Tebbit Centre, zahlédl ta ňadra v nenápadné podprsence pod blůzou s rozhalenkou. Tu noc na to před spaním myslel a - jak si teprve teď přiznal - od té doby se těšil na ranní relaci Povýšení a Jmenování.

Ted' měl ta ňadra tady, aby si je mohl v klidu prohlédnout, a ujistil se, že jsou to skutečně ona. Liz Linshawová je neměla tak velká jako její partnerka, ale stále v nich bylo tolik silikonu, že bez vnější opory vzdorovala gravitaci.

Bradavky, které teď s předstíraným násilím nutila plavovlasé ženě do úst, byly velké, tmavé a zaoblené. Pokud jí na těle zůstaly po operaci implantátů nějaké jizvy, nebyly v celkovém opálení vidět.

Chris ho měl tvrdý jako šutr.

Pozoroval, jak ústa plavovlasé ženy kloužou po těle Liz Linshawové k vrcholku stehén. Když se ženy dopracovaly k nevyhnutelnému klinči a sevřely v rudě namalovaných nehtech bronzové maso, začaly hlasitě oddychovat a sténat obě. Chrisova ruka neochotně sklouzla k přezce na opasku. Ať už je to předstírané, nebo ne -

Na okno dopadlo bílé světlo reflektorů a proudilo závěsy dovnitř. Po příjezdové cestě se blížil landrover.

Chris vyskočil a vypnul telefon. Hlasité zvuky orgasmu utichly. Několik vteřin stál nad přístrojem a rozzlobeně ho pozoroval. Blikalo na něm tlačítko na příjem zpráv, stáhni zprávu, vymaž zprávu, přehraj zprávu, stáhni, vymaž, přehraj, stáhni, vymaž, přehraj, stáhni

-

Zabodl prst do monitoru a zleva doprava se jako malý, srolovaný lila koberec přesunul symbol kopírování.

Motor landroveru ztlchl. Cvakl zámek, dveře se otevřely a zavřely.

Stiskl další tlačítko, a když z přístroje vyjel kompaktní minidisk, prudce ho vytrhl ven. Vyklouzl mu z prstů, dopadl na podlahu a začal se kutálet po koberci.

Kroky na šterkovém povrchu.

S lehkým bušením v hlavě se otočil. Stříbrný kompak se blýskal pod křeslem.

Zvuk Carlina přívěsku na zámku.

Sehnul se, zvedl kompak a cestou z obývacího pokoje ho zasunul do kapsy. Když vešel do pracovny, slyšel, že se hlavní dveře otevřely. Posadil se.

„Chrisi? Jsem doma.“

„Už jdu.“

Erekce, jak s úlevou zjistil, v panice zmizela. Džíny mu byly téměř volné. Když Carla vešla, otočil se na židli. Políbila ho na tvář.

„Pracuješ?“ zeptala se, když viděla, že sedí u obrazovky. V tom jediném slově byla stopa rezignované únavy.

„Přesně tak.“ Vrátil jí políbek s pocitem, že je vyvedený z míry. Slova se mu na jazyku pletla. „Hledám nějaký materiál pro Michaela.“

„Už jsi jedl?“

„Jo, zbytek toho kari. A ty?“

„Cestou.“ Ušklíbla se. „Kebab.“

„Jo, cítím ho.“

„Promiň.“ Zničehonic se zarazila, trochu se zaklonila a sevřela mu hlavu v dlaních. „Seš v pořádku? Připadáš mi trochu pobledlej.“

„To víš, že jsem.“ Povzdychl si a zbavil se trochy napětí. Otočil hlavu k obrazovce, takže ho musela pustit. „Za to může tohle. Potřebuje nějaký informace o Monitorovaný ekonomice Severních And. Už jsem zapomněl na ty hrůzy, který se tam děly v policejních věznicích.“

Carla zamířila ke dveřím. „Podle toho, co jsem slyšela, nejsou o moc horší než ty, který se dějou v Kambodži.“

„Tlačíme na ně, aby s tím přestali,“ odpověděl jí.

„Jo?“ pronesla lhostejným hlasem cestou z pokoje, s nezájmem, který oba začínali používat jako alternativu hádek, na které už

neměli čas ani energii.

Chris se vydal za ní. Zpátky do obývacího pokoje, kde stál v rohu telefonický přístroj. Zděšeně si uvědomil, že nevymazal původní vzkaz.

„Carlo.“

„Ano?“

Přistoupil k ní a položil jí jednu paži do důlku mezi krkem a ramenem. To gesto bylo neohrabané, nezvyklé. Už několik týdnů spolu nespali. Podezřavě se na něj zadívala.

„Co se děje, Chrisi?“

Vjel jí prsty do vlasů za uchem a pokračoval dál, až jí tiskl ruku k týlu. Tohle laskání ji obvykle vzrušilo, ale stále působilo rozpačitě. Přivinul ji k sobě a s úlevou zjistil, že se mu erekce v plné síle vrátila. Když ucítila jeho ztopořený penis, na rtech se jí objevil lehký úsměv.

„Co to do tebe vjelo?“

Políbil ji. Po pár vteřinách se polibku poddala.

„Chybělas mi,“ zašeptal, když se jejich rty od sebe odtrhly.

„Taky jsi mi chyběl.“

„Pojď se mnou nahoru.“

Jednou rukou mu začala třít rozkrok džínů. Druhá ruka zápasila s přezkou na opasku. „Proč ne tady?“

Zaváhal. Vzrušení okamžitě pohaslo. Zvedla k němu oči, protože s neomylnou jistotou vycítila jeho rozpaky.

„Chrisi?“

„Nechci, abys měla odřené kolena,“ prohodil a zvedl ji do náruče jako ženich nevěstu. Jednu ruku jí položil na prsa, sevřel je a *plavovláska laská bradavky Liz Linshawové, rozmazává rudou rtěnku...*

Rozesmála se.

„Jo, jo. Romantika.“

Trochu zavrávorál a vynesl ji nahoru po schodech. Zřítily se na postel a strhali ze sebe šaty. Když se k němu nahý Carla otočila, Chris cítil někde hluboko v sobě hřejivý pocit. Zapomněl, jak krásné má tělo, široká ramena, dlouhé končetiny, ploché břicho a plná ňadra, ňadra, která by působila na křehčí ženě nepřiměřeně velká, ale na ní vy-

poukle polokoule, maso napjaté jako struna, hnětené rukama s rudými nehty...

Zamrkal a silou vůle tu představu zahnal. Soustředil se na ženu, s níž byl, vklouzl do staré, známé série pozic a stisků, dotýkal se jí v místech, kde to měla ráda, a nakonec se s ní spojil *ústa Liz Linshawové nořící se...*

Nemohl se toho zbavit. I když si Carla klekla na všechny čtyři tak, jak to měli na závěr oba rádi, snil o tom, že jsou ty dvě další ženy v posteli s nimi. Představoval si, jak vášnivě hnětou a laskají jeho a Carlino tělo a při té poslední fantazii nesmazatelně otištěné před očima se udělal.

Pak odešly a odnesly s sebou příjemné uvolnění po styku jako kožich právě zavražděného zvířete. A když se potom Carla zavrtěla, něco zamumlala a pevně ho objala, cítil pouze, že je uvězněn v těle, které není jeho.

„To je naprosto skvělej materiál!"

Mike Bryant pochodoval po kanceláři a listoval štosem sjetin. Chris seděl v křesle v rohu a sledoval ho. Špatně spal a za levým okem mu pulsovala bolest. Měl co dělat, aby ze sebe vydoloval podobné nadšení jako Bryant.

„Ježíši, chci říct, že tyhle chlápci mají důvod k nenávisti. Jen se na to podívej. Víc než desítka různých po-vstaleckých vůdců a každému z nich umučili rodinu k smrti nebo zmizela. Fantastický. Primární Emocionální Motivace, PE zkurvený M, přímo z Reeda a Masona. Čí-tankovej příklad revolucionářů. Nikdy se nevzdají. Hele, proti Echevarriovi nám stačí oslovit třetinu, ne, míň než třetinu těch, co tu jsou, a měl by kapitulovat."

„A když ne?"

„Samozřejmě že kapituje. Co je s tebou? Stačí, když přesvědčíme tři tyhle skupiny ke spolupráci a dáme jim ze skladu nějaký kalašnikovы z druhé ruky - a Bůh ví, že

jich máme dost - a uvidíš, jak Echevarriově pravidelný armádě zatopí."

Chrisovi tepalo ve spáncích. „Jo, ale co když se nelekne."

„Chrisi, no tak." Mike se na něj vyčítavě zadíval. „Kazíš mi náladu."

„Co když, Mikeu. Kurva přemějšlej o tom."

„Ježíši, dneska jsi stal z postele po zadku, co? Tak dobře." Bryant se posadil do protějšího křesla a položil si nohy na nízký stolek mezi nimi. „Vydeme z toho. Co kdyby. Plán pro všechny případy. Jak jsem řekl, vytáhneme na něj třetinu těch chlapíků. A řekneme mu, že

jich máme v záloze dvakrát tolik, jo?"

„Jo."

„Pak, když to nepochopí, použijeme někoho z těch zbejvajících dvou třetin. Ať už pak podnikne jakýkoli odvetný opatření, zasáhne nesprávný lidi. Zatím si promluvíme s favoritem, a jestli to bude nutný, dáme mu, co potřebuje. Řekněme, že to bude..." Bryant znovu prolistoval materiál, „...možná Arbenz z Lidový osvobozeneců fronty. Nebo Barrancova revoluční brigáda. Nebo Diaz. Ti jsou z nich nejsilnější. Tys v MESA byl. Na koho z nich bys vsadil?"

„No, na Arbenze ne. Před několika tejdny ho postřelili při leteckém útoku. Copak jsi to neviděl ve zprávách?"

„Počkej!" Bryant luskl prsty. „Ta záležitost s vesnicema na jihu. Ten zkurvenej idiot Echevarria je znova bombardoval. Slíbil mi totiž, že letos ty britský helikoptéry BAe nepoužije proti civilistům. Naštěstí jsme k tomu nevydali tiskový prohlášení."

„No, ty tvoje helikoptéry Arbenzovi utrhlý nohy od pasu dolů a zřejmě měly na palubě biologický zbraně, to svinstvo, co jsme viděli v lednu ve Farnborough. Kulky potažený látkou, která potlačuje imunitní systém. Moc

ošklivá věc. Odvezli ho do polní nemocnice v horách, ale podle toho, co mi naposled říkal Lopez, není jistý, jestli to přežije." Chris si zamnul oko a přemýšlel, jestli si nevezme prášek proti bolesti. „A i kdyby to přežil, nebude v takovém zdravotním stavu, aby mohl v nejbližší době řídit vojenskou akci."

„Fajn, takže Arbenz je mimo hru. Co Barranco?" „No, Barranka bych v případě, že ho nebudeš nezbytně potřebovat, taky vypustil. Jednou jsem se s ním setkal. Je to idealista a má malý ego -je těžký si ho naklonit." Bryant se ušklíbl. „S Diazem ses taky setkal, co?" „Několikrát. To je lepší tip. Velice pragmatickej, touží po slávě. Než umře, chce, aby někde stála socha s jeho jménem. Jo, a je cvok do Shakespeara." „Kecáš!"

„Ne, vážně. Dokáže ho citovat z paměti. Za studií získal stipendium na nějaký výměnný program humanitních věd ve Státech. Recitoval mi Hamleta, Macbetha, toho... Krále Leara, co tě jen napadne. Slovo od slova." Chris pokrčil rameny. „No, aspoň mi připadalo, že slovo od slova. Co já vím? V každém případě mi řekl, a teď poslouchej, že vždycky chtěl navštívit Británii a vidět matku parlamentů."

„Cože?" Bryant se rozchechtal. „Kecáš!" „Přisahám. Matku parlamentů. Přesně tohle řekl." „Matku parlamentů. Páni, to se mi

líbí. Skoro doufám, že Echevarria nekapituluje, abysme na něj mohli poslat tohohle chlápka."

Makin, což se dalo zřejmě předvídat, z toho všeho tak nadšený nebyl. Beze slova prostudoval sešívačkou spojené papíry, jeden list za druhým, a potom je odhodil na naleštěnou desku tak prudce, že sklouzly na opačný ko-

nec. Zadíval se přes stůl na Chrise s Míkem, kteří seděli naproti němu na židlích s kovovým rámem. Upřel zrak na Bryanta.

„Opravdu si nemyslím, že je to správná cesta, Mikeu."

Bryant na to nebyl připravený. Neodpověděl, jen otočil hlavu ke Chrisovi.

„Hele, Nicku," Chris se naklonil dopředu. „Dřív jsem na MESA dělal a říkám ti -"

„Neuikáš mi nic. Já se zabývám Latinskou Ameuikou dýl, než seš tady. Vloni jsem byl nejlepším analytikem tyhle oblasti -"

Bryant si odkašlal. „Předloni."

„Letos to dopadne stejně, Mikeu," odpověděl Makin stejně klidným hlasem, ale na jeho tváři za ocelovými obroučkami se objevil ukřivděný výraz. „Až se ti váhavci uozhodnou."

„Ale no tak, Nicku," pronesl Chris, který ucítil prudký záchvěv rozkoše a rozmáchl se ke smeči. „To bylo vloni. První věc, kterou jsi mi kdy řekl, kámo. Z něčeho takovýho nemůžeš žít donekonečna. Ted' je novej kvartál. Člověk musí pokračovat. Vymyslet něco novýho. Vzpomínáš?"

Makin se zadíval stranou. „Nepamatuju se, že bych ti něco takovýho uekl."

„No, řekl, Nicku." Bryant vstal a něco si smetl z ramene. „Byl jsem u toho. Ale o to ted' nejde. Uděláme to, jak navrhuje Chris, protože, abych byl upřímněj, tvoje strategie ohledně Echevarrii mě unavuje."

„Mikeu, já kurva vím, jak tyhle Španěláci fungujou. Tohle je špatnej tah."

Bryant se na něj podíval. Vypadalo to, že ho zklamal spíš kolega než cokoli jiného. „Tohle není Guatemala, Nicku. Ať se ti to líbí, nebo ne, Chris je rezidenční expert na MESA. Ted' se s ním porad' a do pondělka to připrav

do použitelný podoby. Myslím to naprosto vážně. Mám už toho starý idiota plný zuby. Příští tejden máme s Eche-varriou a jeho kabinetem videokonferenci a chci, aby měl do tý doby nůž pod krkem. Nezajdeme si na kafe, Chrisi?"

„Jo, jistě." Chris vstal. „Nicku, zavoláš mi, jo?"

Makin něco zavrčel.

Ve dveřích se Bryant otočil a zadíval se na kolegu.

„Hele, Nicku, neber to osobně, co? Prostě jsme to nechali zajít moc daleko. Vymyká se nám to z rukou. Je nejvyšší čas povolat zásahovou jednotku. Nechci, aby se na nás Notley díval jako na malý děti, který právě zapálily kuchyni. To by nikomu neprospělo."

S těmito slovy odešli.

„Vyhrožuješ mu?" zeptal se Chris ve výtahu.

Bryant se usmál. „Trochu."

V přízemí se dveře otevřely a muži vstoupili do světlého vestibulu s klenutým stropem. Vzduchem se neslo šplouchání fontán a všudypřítomné podprahové chvění. Chris cítil, že se mu ústa také roztáhla do úsměvu.

„Takže tě našel?"

„Nick? Ne. Jen má o sobě moc vysoký mínění, to je všechno. Od tý Guatemaly. Jen prostě potřebuje vědět, odkud přicházejí rozkazy, a pak skáče. Ježíši, podívej se na to."

Nad jednou fontánou visel ve vzduchu obrovský holo-gram Shorn Associates, který stále dokola promítal mihotavý záznam kambodžské války. Náhle se vynořil vlasový kříž hledáčku a sledoval vybranou výzbroj objevující se na obrazovce - helikoptéry, poloautomatické pušky, lékařské přístroje. Když je kamera zachytila, vedle každé položky zaměřené v hledáčku se objevily logistické údaje. Výroba, parametry, cena. Podíl Shornu na vývoji a výrobě.

„To natočilo BBC?" zeptal se Bryant. Před několika týdny předal propagaci Chrisovi.

„V podstatě jo. Koupili jsme to ještě před dokončením v Phnompenhu pro případ, že by tam bylo něco nevhod-nýho. U člověka, jako je Syal, nikdy nevíš. Je to bojovník za lidský práva. Vloni dostal Pilgerovu cenu. Nicméně ta ženská v Imagicians tvrdila, že některý záběry, jako například ty s lékařskými přístroji, vyrobili sami. Natočí ve studiu špičkový zařízení na podporu životních funkcí a pak záznam sestříhají a barevně doladí, takže to vypadá, jako by ho natočili přímo na místě." Chris ukázal hlavou na hologram. „Vypadá to dobře, co?"

„Jo, není to špatný. Syal protestoval, když mu ten materiál zabavili?"

Chris pokrčil rameny. „Podle mě mu nic neřekli. Máme tam pro

předávky programovýho producenta. Standardní sponzoringový podmínky. A v tom, co jsme jim vrátili, bylo dost válečných záběrů na to, aby to vypadalo dostatečně realisticky. Vždyť víš, hořící těla a tak."

„Doufám, že žádný ženy a děti."

„Ne. Osobně jsem to zkontroloval. Je to čistý."

V hologramu se objevil velitel kambodžských povstalců s unaveným výrazem v obličeji. Mluvil khmersky. Dole naskočily červené podtitulky. Je to těžký boj, ale s pomocí našich korporálních přátel je naše vítězství stejně jisté jako...

„Opravdu to říká?" zeptal se Bryant zvědavě.

„Myslím, že jo." Chris sledoval pohledem vyvinutou blondýnu, který kráčela vestibulem. „Podle mě jim dávají kartičky s textem nebo tak něco. Víš, někdy si myslím, že bych sem prostě mohl přijít a půl hodiny stát pod tou podprahovou mašinou, a ušetřil bych za kafe."

Bryant si všiml, kam se Chris dívá. „Tohle není pod-prahový."

„Ale no tak, Mikeu."

„Jo, to mi připomíná... Nechceš jít zejtra večer na tah?"

„Tah v zónách?" Od incidentu ve Falklandu byli Chris s Míkem za zátarasu několikrát, ale nikdy ne přímo v tomhle podniku a nikdy se tak neopili jako tu noc. Zpočátku byl Chris z těch návštěv nervózní, ale obezná -menost Mikea Bryanta s těmito zónami a jejich nočním životem ho pomalu přesvědčila. Pochopil, že na to, jak tam zvládnout situaci, existuje fígl a že ho Bryant zná. Nesměli jste stavět na odiv své výsadní postavení, ale ani se ho snažit bagatelizovat. Když se člověk choval přirozeně a nesnažil se za každou cenu zalíbit, ve většině případů se mu dostalo ostražitého respektu. Někdy se mohl respekt vyvinout v něco jiného, ale s tím nikdo nepočítal. A nepotřeboval to, aby si návštěvu v zónách užil.

„Proč by měl být v zónách?" zeptal se Bryant nevinně.

„No, já nevím." Prošli dveřmi s neprůstřelným sklem a ocitli se na ulici. Na tvář jim dopadly teplé sluneční paprsky. „Protože tam byly ty tři poslední?"

„Blbost. Co ta oslava u Julie Pinionové?"

„Dobře, tak ty dva poslední. A když na to přijde, ten Juliin odtud nebyl daleko."

„Určitě by měla radost, kdyby tě slyšela, vzhledem k prachům, který za ten barák dala. Je to nově se obnovující čtvrť, Chrii."

„Aha. Na to jsem zapomněl.“

Vešli do *Louie Louie's* a kývli na známé tváře ve frontě. Chrisova sláva zvětřala natolik, že ho v současnosti kolegové ze Shornu zdravili už jen zamumláním a občasným úsměvem.

„Tak mi o tom mejdanu něco řekni.“

Mike se opřel o vykachlíčkovanou zeď. „Vzpomínáš si na Troye.“

„Z Falklandu. Jasně.“ Několikrát Jamajčana v klubech na opačné straně plotu potkali, ale Chris ho měl neodvolatelně spojeného s událostmi té noci.

„No, jeho nejstarší syn dostal stipendium na Thatcher Institute. Program Mezinárodní finance a ekonomika, kterej mu zajistí místo u významný poradenský firmy. Takže pořádá doma oslavu. Seš srdečně zvanej.“

„Takže je to v těch zkurvenejch zónách.“

„Cože? Ne, Troy nebydlí v zónách. Před lety se odtud odstěhoval a má barák na okraji Dulwich.“

„Na jakým okraji?“

„Hele, je to lepší čtvrť, než si vybrala Julie Pinionová. Jestli nechceš jít, řeknu mu, že máš hodně práce. V pátek.“

„Fakt mě pozval?“

„Jo, jak jsem řekl. Srdečně. Přiveď Faulknera, povídal.“

„To je od něho hezký.“

„Jo, musíš jít. Troyovy mejdany jsou super. Spousta kokainu a pití, skvělá aparatura. Taky zajímavá směska lidí. Kravaťáci, lidi z médií, DJ-ové, dealeri.“ Bryant se zničehonic ušklíbl. „A víš co? Vsadím se, že tam bude Liz.“

Kapitola sedmnáctá

„Hele, fakt si myslím, že se ti tam nebude líbit.“

„Proč ne?“ Carla si založila ruce v podpaží a opřela se o dveře mrazničky. „Je to na mě moc vysoká třída? Budeš se za mě stydět?“

„To není fér. Zval jsem tě na každé večírek Shornu, kterej jsme letos měli.“

„Jo. Z povinnosti.“

„Kurva, tohle fakt není fér. Vždycky jsem chtěl, abys šla. A i když jsi odmítla, chtěl jsem, abys tam byla se mnou.“ Chris ztišil hlas.

„Byl jsem na tebe pyšnej. Chtěl jsem to lidem ukázat.“

„Chceš říct, že ses chtěl pochlubit.“

Chris bezmocně máchl rukou. „Do prdele, Carlo. Vždycky jsem riskoval -"

„Jestli se mnou budeš takhle mluvit..." to už kráčela přes kuchyni pryč, „...jdu si lehnout. Dobrou noc."

„Fajn. Tak jdi do prdele."

Zatímco odcházela pryč, stál se sevřenými pěstmi uprostřed zbytků po další večeři, kterou snědli každý sám. Zase. Ze schodiště k němu dolehl její hlas.

„Stejně mám na zejtra jinej program."

„Bezva, tak jdi do prdele!" dvě poslední slova na ni zahulákal, zděšený náhlým výbuchem své zuřivosti.

Neodpověděla.

Chvilí třískal talíři a příbory a skládal je do myčky bez péče nebo zájmu, který, jak věděl, ji někdy dokázal přilá-

kat zpátky do kuchyně, aby to udělala místo něho. Lhal si do kapsy a dobře to věděl. Jejich nepřátelství zesílilo.

Našel čistou sklenici a zamířil pro whisky. Zatímco zíral do nehybné modré záře televize, nalil si polovinu sklenice. Závěrečné titulky nějakého slaboduchého filmu o teroristické hrozbě civilizaci, který právě vysílali, už skončily, vymazané z obrazovky stejně jako podrobnosti zápletky a děje z jeho mozku. Vztek se proměnil ve výčitky svědomí a plíživý pocit sklíčenosti.

Uvědomil si to s krutou jasností těsně předtím, než do sebe kopl panáka.

Byl rád, že se pohádali, došlo mu okamžitě. Rád, že měl záminku.

Ulevilo se mu, že s ním nepůjde.

Ulevilo se mu, protože -

Chytil tu myšlenku pod krkem a zahnal ji.

Dům Troye Morrise možná nestál v strážných zónách, ale od vstupních dveří viděl Chris kontrolní stanoviště na konci ulice a úroveň fasád směrem k němu prudce klesala. Ulice byla renovovaná ve viktoriánském stylu, Troyův dům a okolní fasády pečlivě natřené, okna čistá. Za nimi se začal vzhled budov zhoršovat - u stanoviště se nátěr na většině průčelí odlupoval a skla v oknech se vyskytovala jen sporadicky. V některých domech místo nich použili igelit.

Poslední tři domy na obou stranách ulice byly stržené, aby kolem kontrolního stanoviště vznikl volný prostor. Sutiny byly odklizené a růstu plevele bránil defoliant. Nejbližší budovy sto metrů za oplocením byly poničené ohněm a rozpadávaly se. Za jejich

skořepinami se tyčil desetiposchodový omšelý panelový dům se špinavou šedivou fasádou, kterou pokrývaly tmavé skvrny vzniklé průsakem vody z nekvalitního okapů. Chris si všiml, že ho z okna těsně pod střechou někdo pozoruje.

Byl nádherný letní večer, po osmé hodině stále plný světla, a horko ze vzduchu se pomalu vytrácelo bez deště, k němuž se celé odpoledne schylovalo. Z otevřených posuvných oken Troyova domu duněla salsa, a když Bryant zazvonil, vypadalo to, že dveře otevřel poryv basů.

„Mikeu! Rád tě vidím, chlape.“ Troy měl na sobě triko z jamajského mezinárodního zápasu z roku '47 s vítězoslavně se usmívající tváří Mosese McKenzieho, která vykukovala zpoza hologramu kriketového míče, jenž vyvolával dojem, že na ně z látky každou chvíli vyletí. Troyova tvář byla naproti tomu nezvykle vážná.

„Zdravím, Faulknere. Tys přišel. To je fajn.“

Chris něco zamumlal, ale Troy už znovu hovořil k Bryantovi.

„Mikeu, hele, musím si s tebou pozdějc promluvit.“

„Jasně. Děje se něco?“

Troy potřásl hlavou. „Necháme to na pozdějc.“

„Jak chceš.“ Bryant natáhl krk, aby viděl do haly. „Nebyla by nějaká tráva?“

„Jo, určitě. Je tady ta blondýna z televize, která se ti líbí. Ubaliti.“

„Fajn.“

Prošli halou do obývacího pokoje.

Chris nebyl lvem salónů. Jeho inteligence a zvláštní přízvuk způsobily, že ho spolužáci ve škole v zónách téměř každý den šikanovali a na večírky ho zvali jen zřídka. Později se naučil prát. Ještě později dorostl do podoby, která se spoustě děvčat líbila. Život byl lehčí, ale škody už se nedaly napravit. Choval se k druhým lidem rezervovaně a ostražitě a jen s obtížemi se dokázal ve společnosti uvolnit a ještě méně bavit. Pověst nudného

patrona, odsouhlasená a kodifikovaná vrstevníky i obdivovatelkami, mu do ní zavřela dveře. Než si proklestil cestu do korporálního světa, získal přesně ty způsoby, které jsou nutné k dlouhodobému přežití. Drogové mejdany jeho kolegů a korporální akce prolezlé rivalitou a na odiv stavěnými politickými názory zvládal bez problémů. Chodil tam, protože musel, s vypilovanou obratností procházel nezbytnými rituály, ale nikdy neztratil ostražitost a nenáviděl každou minutu, kterou tu strávil. Stejně jako

na večírcích v mládí.

Proto ho lehce šokovalo, když o pár hodin později zjistil, jak skvěle se na party u Troye Morrisse baví.

Skončil, jako ostatně na těchto domácích mejdanech často, v kuchyni, lehce omámený několika tequilami a lajnou vynikajícího kokainu a diskutoval o jihoamerické politice s Troyovým synem Jamesem a oslnivou španělskou modelkou Patricií, která, jak zjistili - páni, vy si děláte srandu ze mě - se objevila ve stejném vydání GQ jako Chris, i když na sobě měla mnohem méně oblečení. Ne, Chris si nemohl nevšimnout, že na sobě nemá moc oblečení ani teď. Na večírku se pohybovalo asi deset těchto exotických stvoření podobně jako modelky na automobilových výstavách. Elegantně pluly z místnosti do místnosti, tu a tam se věnovaly nákladně oblečeným mužům, kteří působili dojmem, že k nim patří, s nejrůznějšími okouzujícími neanglickými přízvuky hovořily anglicky a bez výjimky skvěle tančily salsu, která duněla z reproduktorů v obývacím pokoji. Soudě podle Patricie a jejího příspěvku k debatě o Latinské Americe, všechny musely u vchodu odložit mozek. Nebo ho možná jen daly do zástavy za kousky značkového oblečení, které je částečně zahalovalo.

„Podle mě jsou všechny ty odporný věci, který se povídají o Hernanu Echevarriovi, přehnaný. Víte, setkala

jsem se v Miami s jeho synem a to je opravdu moc příjemnej mladík. Svýho otce neskutečně miluje.“

James, který si možná vzpomněl na svůj blížící se nástup na Thatcher Institute a cizí uši, které tenhle rozhovor možná poslouchají, mlčel. Ale byl dosud mladý a nevzdělaný a bylo to na něm vidět.

„Tady nejde o jeho syna,“ namítl Chris snaživě. „Jde o to, že investory může znervóznit, když režim, jakýkoli režim, nepřiměřeně zneužívá armádu. Pokud usoudí, že vláda příliš zesiluje represivní opatření, začnou uvažovat, zda je režim stabilní a co se stane s jejich penězi, když se zhroutí. Je to stejný jako lešení kolem obytný -ho domu - taky nebudete nadšený, že si tam máte koupit byt, ne?“

Patricia zamrkala. „Byt v takovém domě bych si nikdy nekoupila,“ ujistila ho. „Žádná zahrada, a člověk by musel používat společnej bazén. To bych nesnesla.“

Chris taky zamrkal. Rozhostilo se krátké ticho.

„Na druhou stranu, přiměřená represe důvěru investora obvykle

zvyšuje. Podívejte se třeba na Guatemalu."

To byl dealer vysoce kvalitního zboží. Během poslední hodiny se tu a tam vložil do rozhovoru a pokaždé pronesl o politických a ekonomických předmostích Latinské Ameriky pozoruhodně bystrý postřeh. Chris nedokázal rozpoznat, jestli to souvisí s jeho blízkým kontaktem s některým korporáčním klientem nebo jen s důkladnou znalostí poměrů v zemi jeho dodavatele. Dospěl k závěru, že bude lepší, když se na to nezeptá.

„Guatemala je něco jiného," namítl.

„Opravdu?" zeptal se dealer. „Podle toho, co jsem slyšel, se její ukazatele silně podobají Echevarriovým. Přibližně stejně vyvážený platby. Stejný vojenskej rozpočet. Stejná restrukturalizace."

„Ale ne stejná stabilita režimu. Během posledních pětadvaceti let měli přes deset různých vlád, deset převratů, a většinu z nich násilných. S železnou pravidelností tam zasahuje americká armáda. Násilný změny jsou normou. Investoři s nima počítají. Proto mají tak obrovský zisky. A násilná represe samozřejmě je součástí situace, ale je to úspěšná násilná represe. Máte pravdu. Která podporuje investice."

James si odkašlal. „Ale ne v Monitorovaný ekonomice Severních And?"

„Ne, Echevarria je u moci už moc dlouho. Pevně ovládá armádu, je jedním z nich. Investoři očekávají stabilitu, protože právě tu jim už desítky let zajišťuje. Proto není střílení demonstrantů na schodištích velkých univerzit rozumný."

„Ach, ale vždyť to jsou marquistas," vložila se do hovoru Patricia. „Musel to udělat, aby chránil veřejnost."

„Třicet osm mrtvých, přes sto zraněných," pokračoval Chris. „Skoro všichni studenti, a víc než polovina ze středostavovských vrstev. Dokonce několik studentů z Japonska na výměnný stáži. To je pro obchod moc špatný."

„Takže vy teď máte v Shornu na starosti MESA?"

To byla Liz Linshawová, která se náhle opřela o kuchyňskou linku naproti. V jedné ruce zvednuté před obličejem držela marihuanovou cigaretu a druhou paží si ovinula kolem těla, aby si loket podepřela. Podíval se na ni a ucítil, že ho lehce zašimralo v podbřišku.

Zahlédl ji už dvakrát, jednou jak kráčí po schodech nahoru do koupelny, podruhé mezi tanečnický v obývacím pokoji, kde se bez partnera svíjela v rytmu salsy. Měla na sobě klasické značkové

džíny, stylově pokryté skvrnami od oleje, temně rudé triko a černé hedvábné sako. Neposlušné plavé vlasy si vyčesala k jedné straně, kde si je ne-

dbale sepnula, takže jí splývaly na rameno a částečně jí zakrývaly polovinu obličeje. Čišela z ní živočišná vitalita, jak si teď uvědomil, animálnost, která přebila vyumělko-vanou krásu Patricie, jež vedle ní vypadala nepřírozeně.

Teď si odhodila vlasy z očí a usmála se na něj.

Přistihl se, že se taky usmál. „Dobře víš, že na to nemůžu odpovědět, Liz.”

„Jen mi připadalo, že o tom máš hodně informací.”

„Mám informace o spoustě věcí. Bavme se třeba o Marsu.”

To byla ultrahustá hláška Dexe a Setha z téhle sezóny, která se stala nesmrtelnou díky řadě výstupů, v nichž Seth představoval servilního, zbabělého televizního moderátora a Dex významného amerického korporálního žraloka. Kdykoli se rozhovor stočil do politicky ošemetných vod, Dex začal vydávat rozzlobené americké zvuky, které ve skutečnosti neobsahovaly žádná slova, a Sethův moderátor na ně pravidelně reagoval zděšením a návrhem bavme se třeba o Marsu.

Každý věděl, že po téhle větě se v Evropě odpotácejí stovky tisíc diváků od obrazovek naladěných na pirátský kanál, drží se za břicho a brečí smíchy. Nehledě na to, jak vám mohly být lidsky ukradené nejnovější události na Zemi, zprávy z Marsu byly příšerně nudné. Po téměř dvou desetiletích misí s lidskou posádkou a průzkumů nedělali střídající se týmy vědců nic, co by někoho alespoň trochu zajímalo. Jistě, lidé tam možná dokážou za sto let žít. Skvělé. Zatím jsou tady nějaké další červené skály. Další červené skály bylo další velké číslo Dexe a Setha, které oba komici předváděli ve skafandrech a morbidních přilbách, poskakovali v prostoru s předstíranou nízkou gravitací a zpívali tu písničku na melodii velikánů salsy, jako byl Javi Reyes a Inet Zequinová.

„Nebavme se o Marsu,” pronesla Liz Linshawová rozhodně a všichni v kuchyni vybuchli smíchy. V tu chvíli se naklonila dopředu a podala cigaretu Chrisovi.

Její oči, jak si zničehonic všiml, měly šedo zelenou barvu.

Dealer do sebe s profesionálním zájmem vtáhl vzduch. „To je ten novejší marokánský model?” zajímal se. „Ko-vářskéj buchar?”

Liz se na něj letmo podívala. „Ne. Je přímo z Thajska.”

„Od někoho, koho znám?"

„O tom vážně pochybuju."

Chris potáhl z cigarety a trochu se rozkašlal. Téměř okamžitě kouř vydechl. Neměl hašiš příliš v oblibě. Kromě několika večírků s Carlou u Mela ho už léta nekouřil.

Liz Linshawová ho pozorovala.

„Super!" zasípal a snažil se jí cigaretu vrátit. Odstrčila ji a při tom pohybu se naklonila blíž. Tak blízko, že se mu pramínky vlasů otřela o obličej.

„Moc ráda bych si s tebou někde popovídala," prohodila.

„Dobře." Zjistil, že se mu tvář roztahuje v hloupém úsměvu. „Na zahradě."

„Počkám tam na tebe." Odtáhla se, nenucené kývla na Jamese a dealera, vyšla s kuchyně a nechala tam Chrise s cigaretou v ruce. Patricia sledovala její odchod s takovou záští v pohledu, že by otrávil veškeré zásoby městské vody.

„Co je to za ženskou?" zeptala se.

„Kamarádka," odpověděl Chris a vydal se za Liz.

Bud' byla Troyova zahrada větší, než si myslel, nebo na něj už začínala thajská tráva působit. Venku byla už tma, ale Troy po zahradě ohleduplně rozmístil půl tuctu pochodní, které v pravidelných rozestupech osvětlovaly dlouhý výběžek dokonale udržovaného trávníku. Zahra-

du lemovaly stromy a keře, mezi nimiž se snažily ze všech sil přežít trpasličí palmy, a na opačném konci zvedal své zkřivené údy k obloze zdeformovaný dub. Na jedné nižší větvi visela jednoduchá dřevěná houpačka na modrých umělohmotných provazech, na kterých se odráželo mihotavé světlo nejbližších pochodní. Na houpačce seděla Liz Linshawová, jednu dlouhou nohu si opírala o jeden z provazů, druhou měla na zemi a lehce se pohupovala. V ruce jí hořela další cigareta.

Chris stál chvíli na místě a cítil, že se s ním něco děje. Věděl, že to nesouvisí jen s tím, že na něj čeká. Něco se vznášelo ve vzduchu, něco, co se odráželo ve světélkujících modrých provazech houpačky, v nedbalé eleganci, kterým složila své tělo tak, že připomínalo origami sexuální výzvy. Trávník pod nohama mu připomínal koberec a zdálo se mu, že ostatní lidé v zahradě - kterých si všiml teprve teď -se jakoby současně otočili a schválili jeho cestu ke stromu.

Ušklíbl se, odhodil cigaretu, kterou držel v ruce, a ostražitě k Liz zamířil.

„No," pronesla.

„Chtěla jsi se mnou mluvit." Znělo to drsněji, než měl v úmyslu.

„Jo." Usmála se na něj. „Chtěla. Chtěla jsem s tebou mluvit od toho dne v Tebbit Centre. Vlastně od první chvíle, kdy jsme se potkali."

Měl pocit, jako by se mu náhle začala ujíždět země pod nohama.

„Proč?"

Zvedla ruku. „Proč myslíš?"

„Uhm, Liz, abych byl upřímněj, myslel jsem, že ty a Mike -"

„Ach." Pokřivený úsměv byl zpátky. Zatímco několikrát potáhla z cigarety, Chris bojoval s omámenými

smysly- „Takže ti o tom řekl. No, Chrisi, jak to jen vyjádřit? Mike Bryant a já na sebe nemáme výhradní práva."

Půda, jak mu připadalo, teď úplně zmizela.

„Momentálně," pokračovala velice tiše, „neexistuje důvod, proč tě nemůžu požádat o to, co mi poskytuje Mike. Nebo existuje?"

Zíral na ni. „Prosím?"

„Rozhovory," pronesla a rozesmála se. „O tvém dosavadním životě, Chrisi. Můj nakladatel mi slibuje půlmilionovou zálohu, když přijdu s další podobnou knížkou, jako byli *Nový bojovníci na asfaltu*. Je to zaručeně bestseller. A vzhledem k tendru s Nakamurou, Kambodži a všemu ostatnímu seš teď ohromně populární. Ideální námět."

Země se vrátila a udeřila ho do pat tak tvrdě, že skoro zavrával.

„Aha." Odtrhl se od šedozeleného pohledu. „Dobře."

Stále se usmívala. Slyšel jí to v hlase. „Páni, o čem sis myslel, že s tebou chci mluvit?"

„No, já... jo. Dobře, to je... to je v pořádku."

Odstrčila se nohou a houpačka se zhoupala dozadu a pak dopředu. Když ho okraj dřevěného sedátka praštil do přední části stehů, Liz se k němu přitiskla.

„Nebo jsi chtěl něco jiného, Chrisi?"

Roztažená, potetovaná těla na lavici v posilovně, vzrušené sténání Carla, dům, nehybný vztek v prázdných místnostech

Seš dobřej chlap, Chrisi.

Bryant, opilý namol na hotelové posteli.

To seš ty. Seš... zatraceně dobřej chlap.

Obrazy, které se vzájemně drtily, mu proletěly hlavou jako lavina.

Rýha mezi řadry Liz Linshawové ve výstřihu blůzy
Carla, jak ho mydlí ve sprše, s rukama ještě špinavýma od smíru
Mitsue Jonesová, uvězněná ve vraku svého mitsubishi, jak se snaží
tady v Shornu si vážíme jednoznačnosti
seš zatraceně dobrý chlap
nebo jsi chtěl něco jinýho
„Chrisi!”

Bryant. Chris rychle couvl od Liz Linshawové a houpačky. Viděl její výraz i to, jak se změnil. Pak se zadíval na Mikea, jak k nim kráčí zahradou.

„Všude tě hledám, kámo. Ahoj, Liz." Teprve teď mu to došlo. Přimhouřil oči. „Co tady děláte, vy dva?”

„Povídáme si,” opáčila klidně Liz.

Chris zoufale hledal výmluvu. „O knížce,” ukázal na Liz, jako by ji odháněl.

„Jo?” Bryant se na Liz nepřátelsky zadíval. „No, rádím ti, abys jí toho o sobě moc neříkal. Přece bys nechtěl, abys pak vypadal jako zvíře.”

Liz se usmála, otočila se a zvedla se z houpačky. Chris tu poznámku přešel a otočil k Bryantovi.

„Takže co se děje?”

„Nic moc. Troy potřebuje laskavost. Liz, mohla bys nás nechat chvíli o samotě?”

„Už odcházím, kluci. Už odcházím.”

Sledovali ji, jak se vrací zahradou do domu. Mike se obrátil, rukou napodobil pistoli a namířil ji Chrisovi do obličeje. Neusmíval se.

„Doufám, že víš, co děláš, Chrisi.”

„Proboha, Mikeu! Jsem ženatej. Chce jen další půlmiliónovou zálohu od svého nakladatele.

„Řekl bych, že to není všechno.”

„Mikeu, jsem ženatej.”

„Jo, já taky.” Bryant si přejel rukama po obličeji. „Ale, nejseš jako já, co?”

„Tos řekl ty, ne já.”

„Jo.” Bryant se smutně usmál a objal Chrise kolem ramen. „Seš dobrý chlap. Chrisi. Seš zatraceně dobrý chlap.”

Chris ovládl stísněný pocit, který se ho od Mikeova příchodu zmocňoval.

„Takže... co je s tím Troyem?”

Museli do zón.

Mike prohlásil, že bude řídit, ačkoli byl Chris přesvědčený, že není o nic méně opilý a zkouřený než on sám. Spolu s Troyem, který poprvé od chvíle, co ho Chris znal, vypadal rozzlobeně a znepokojeně, došli k autu.

„Jel bych s váma, Mikeu...”

„Já vím, kámo. Ale nemůžeš." Mike zvedl korporační kartu. „Dobře víš, že jsme jediný, kdo to pro tebe může udělat."

Jamajčan potřásl hlavou. „Jsem tvým dlužníkem. Obrovským."

„Nedlužíš mi ani hovno, Troyi. Vzpomínáš na Camber-well?"

„Jo."

„Fajn, pokud jde o mě, pořád splácím úroky, jasný? Ted' dej Chrisovi tu kameru."

Troy Morris namáhavě polkl a podal Chrisovi kameru. Rysy měl stažené vztekem a zklamáním. Chris si ho vybavil, jak s brokovnicí s upilovanou hlavní opřenou o rameno odcházel z Falklandu, jak se smál a jak z toho muže vyzařovala sebejistota. Ted' Troy vypadal jako hromádka neštěstí. Chrisovi ho bylo líto. Znal ten pocit náhlé bezmoci z mládí, věděl, že člověka dokáže drásat tak, že nemůže spát.

Nastoupil do auta a položil kameru na zadní sedadlo.

„Za chvíli jsme zpátky," prohlásil Mike, když vklouzl za volant. Motor zaburácel, Mike zařadil rychlost a BMW se pomalu rozjelo.

„Co bylo s tím Camberwellem?" zeptal se Chris, když dorazili ke světlům kontrolního stanoviště.

„Tam jsem se s Troyem seznámil. Asi před deseti lety, když ještě nebydlel tady. Byl jsem na tahu v zónách, šíleně jsem se zhulil a sbalil nesprávnou ženskou."

„Pro změnu," poznamenal Chris kysele.

Mike se tiše zasmál. „Jo, myslím, že tygra všech jeho skvrn nikdy nezbavíš, co?"

„Levharta."

„Cože?" Zastavili před kontrolním stanovištěm. Nervózně vyhlížející mladíček v uniformě vyšel ze strážního domku a zadíval se do auta. Vypadal nejistý sám sebou. Mike se vyklonil ven a podal mu svou kartu.

„Levharta," pronesl Chris, zatímco čekali. „Tygři mívají pruhy, ne skvrny. Ti, co mají skvrny, jsou levharti."

„Víš to jistě?"

„Jo, nedávno jsem to viděl v jednom přírodopisném filmu. Lezou po stromech jako opravdový kočky."

„Cože, tygři?"

„Levharti."

Strážný konečně zprovoznil snímací zařízení a vložil do něj Mikeovu kartu. Závora se zvedla a strážný jim pokynul, že mohou jet.

„Přísahám, že pokaždý, když jedeme do zón, jsou ti kluci mladší a mladší," prohodil Chris. „Tím chci říct, je to fakt dobrej nápad dávat takovým pubertákům do ruky samopaly?"

„Proč ne? V armádě to taky dělají."

Objevil se před nimi první výmol a Mike uhnul doleva. Domy kolem nich vypadaly stále zchátraleji.

„Takže k tomu Camberwellu. To jsem ještě neznal Suki. Byl jsem tenkrát dost divokej. A hodně hloupej. Za měsíc jsem běžně spotřeboval jedno a půl balení kondomů. A drogy, no, vždyť víš, jak to chodí, když máš prachy. V každém případě ta coura nebyla skutečná coura, nebo možná byla coura a rozmyslela si to, nevím. Konečnej výsledek byl ten, že před jejím bytem čekali tři chlápci. Shodili mě ze schodů a začali do mě kopat. Troy bydlel v bytě v přízemí, a když uslyšel kravál, vyšel ven a zahnal je."

„Všechny tři?"

„Jo, všechny tři. Troy je zatraceně tvrdej chlap. Nebo musel bejt, když je zkrotil. Já nevím, byl jsem v bezvědomí. Ale jo, možná jim to jen rozmluvil. Hele, byli černý, já byl bílej, Troy byl černej. Možná to s tím mělo něco společnýho. Nebo možná ne. V každém případě mě ten chlap zachránil před nemocnicí, možná dokonce před kolečkovým křeslem. Budu mu vděčnej celej život a ještě mnohem dýl."

Zbytek cesty absolvovali mlčky, zaparkovali před nepopsatelnou řadou dvoupodlažních domů a chvíli zůstali sedět v autě. Mike zvedl ze zadního sedadla kameru a hodil ji Chrisovi do klína.

„Fajn a teď jen dělej to, co já."

Vystoupili z vozu, prošli zahradní brankou bez dvířek a po krátkém, rozpadajícím se chodníku zamířili k domu. Dveře byly z laciné umělé hmoty běžové barvy odolné proti nárazu, poškrábané a ošklivé. Ve výši hrudi se nepatříčně leskly čočky bezpečnostní kamery Sony a mřížka mikrofonu. Instalace vypadala profesionálně. Mike se jedním prstem dotkl okraje panelu.

„Hele. Škola života. Jak říkal ten chlápek.“

Chris potřásl hlavou a zašeptal: „Nemůžu uvěřit -“

„Věř tomu.“ Mike stiskl zvonek. „Teď zapni ten krám.“

Chris našel na rukojeti kamery tlačítko on/off. Z předního konce vytryskl kužel tvrdého světla a zalil poškrábaný plast na vstupních dveřích. Chrisovi blesklo hlavou, jestli to vyjde. V současné době snímala většina nejmodernějších kamer celé spektrum od infračervených po ultrafialové paprsky bez jakéhokoli vnějšího osvětlení.

Za dveřmi se cosi pohnulo. Opřel si kameru o rameno a snažil se vypadat jako kameraman.

„Víte, kolik je hodin?“ pronesl ženský hlas z mřížky. „Musíte mít na srdci něco sakra důležitýho, když otravujete v tuhle noční dobu.“

Mike nasadil živý hlas lidí od sdělovacích prostředků. „Ach, paní Dixonová? Tady Gavin Wallace z reality show Vlivní lidé. Je váš manžel doma?“

Ticho. Chris si představil, jak zírá na obrazovku bezpečnostní kamery na dva drazé oblečené muže u dveří. Konečně se ozval hlas zbarvený lehkou nedůvěrou.

„Vy jste z televize?“

„Ano, paní Dixonová, jak jsem říkal. Vybrali jsme vašeho manžela z -“

Ozval se další hlas, mužský, vzdálenější od mluvítka. Jak se žena odvrátila od dveří, její hlas zeslábl.

„Griffe, to je televize. Z Vlivných lidí.“

Opět se rozhostilo ticho. Byly slyšet jen útržky tlumeného hovoru. Někdo tiskl dlaň na mluvítka. Mike se podíval na Chrise, pokrčil rameny a živým hlasem pokračoval.

„Pane Dixone, jestli jste tam. Nemáme moc času. Helikoptéra už opustila Blackfriars, a než přiletí, potřebujeme pár informací. Máme napjatý časový rozvrh.“

Udeřil na správnou strunu. Polovina kouzla Vlivných lidí pramenila z šíleného tempa, které si program udržoval od okamžiku, kdy se na počítači ve studiu objevila konkrétní jména. Nejdřív se objevily letecké záběry, pa-

norama města ubíhající pod rychle letící přenosovou helikoptérou, týmy sprintující zónami, které hledají noční soutěžící -

Dveře se pootevřely na šířku festovního bezpečnostního řetězu. V mezeře se objevila hubená, bledá tvář a ve světle kamery oslepené

zamžikala. Na jednom spánku se mu táhla tenká červená jizva.

„Pan Dixon? Skvělé." Mike se s rozzářeným úsměvem naklonil dovnitř. „Gavin Wallace. Vlivní lidé. Jsem rád, že - ach - to vypadá ohavně, ta jizva. Na to bude třeba make-up. Vlastně, nerad to říkám, ale s klidným svědomím -"

To byl geniální tah. O týmech, které vybíraly soutěžící do reality show Vlivní lidé, se všeobecně vědělo, že odmítnou kandidáta kvůli takové maličkosti, jako je nedávná operace chrupu. Dveře se přivřely a řetěz se uvolnil. Mezi nimi stál Griff Dixon v celé své púlnocní kráse.

„Je to jen škrábnutí," pronesl. „Přísahám. Budu vyhovovat. Jsem ve skvělý kondici."

To je vhodný výraz, pomyslel si Chris. Dixon byl svlečený do púln těla. Z džínů s nekaširovanými fleky mu vyčníval trup s napjatými svaly. Na hlavě měl centimetrový sestřih, na nohou těžké černé boty a v ruce bílé tričko, které, jak Chrisovi došlo, si právě svlékl.

„No," pronesl Mike hlasitě. „Jestli jste opravdu přesvědčený, že -"

„Určitě to nebude problém. Heleďte, chcete jít dál, ne?"

„No, tak dobře." Mike si okázale otřel boty o rohožku a s oslnivým televizním úsměvem vešel do ošuntělé chodby. „Zdravím, paní Dixonová."

Za Dixonovou svalnatou postavou stála hubená žena s unaveným výrazem, asi stejně stará jako Carla. Jednu kostnatou ruku měla na manželově rameni. Zamžourala

do světla kamery a letmo se dotkla hnědých, po ramena dlouhých vlasů.

„Tohle je můj kolega Christopher Mitchell. Omlouvám se, ale nemohli bychom to natočit třeba v obývacím pokoji?"

„Ale jistě. Jistě." Dixonova dychtivost vzbuzovala téměř lítost. „Jezz, uvař čaj, ano? Nebo byste si radši dali kafe?"

Bryant se ohlédl. „Christophere?"

„Uhm, jo." Chris zápolil s otázkou. „Kávu. Bílou, bez cukru."

„A pro mě černou," pronesl Mike. „Jednu kostku, prosím. Díky."

Zatímco žena zmizela na konci chodby, Dixon je pustil dovnitř a zavřel za nimi dveře. V rozrušení zapomněl na bezpečnostní řetěz. Vstoupili do obývacího pokoje vlevo, kde u jedné stěny stál obrovský stereosystém Audi. Vypadal stejně zánovně jako bezpečnostní kamera ve dveřích.

„Nejlepší to bude asi z toho rohu," pronesl Mike a kývl na Chrise.

„Já si sednu sem a vy, Griffe, nevádí vám, že vám říkám Griffe, byste si mohl sednout sem.“

Dixon se posadil na kraj křesla. Jak se díval na Bryanta, v jeho výrazu bylo něco bolestně zranitelného.

„Budete se muset obléct,“ upozornil ho Mike jemně.

„Uhm?“

„To tričko?“

„Ach, ne, ne. To je... špinavý.“ Slisoval v rukou už beztak zmačkané oblečení. „Opravoval jsem kolo. Půjdu se nahoru převlíct.“

„No.“ Bryant zvedl ruku, aby mu v tom zabránil. „Možná za chvíli. Ale teď vám opravdu potřebujeme položit pár otázek. Uhm. Máte dítě, že?“

„Jo.“ Dixon se šťastně usmál. „Joea. Jsou mu tři.“

„A předpokládám,“ Mike ukázal ke stropu, „že spí nahoře.“

„Jo.“

„Dobře, dobře. Teď oficiální otázky.“ Bryant zalovil v kapse. „Kde to jen mám, ach, ano.“

Nemex.

Dokonce i na Chrise zapůsobil ten přerod jako elektrický šok. Mike se jediným pohybem změnil z rozzářeného televizního moderátora s medovým hlasem v muže s namířenou pistolí.

Pro Dixona to bylo evidentně nad jeho chápání.

„Co je?“ zavrtěl hlavou, stále s úsměvem na rtech. „Co se děje? Co to děláte?“

„Chrisi.“ Mike se neotočil. „Zavři dveře.“

Dixon to pořád nechápal. „To je součást -“

„Ukaž nám to triko.“

„Co -“

„Ukaž mi to zkurvený triko, ty hajzle!“

„Mikeu?“

„Uklidni se, Chrisi. Mám všechno pod kontrolou. Až se Jazz vrátí, postarej se, ať se mi nepřiplete do cesty. Kvůli ní tu nejsme.“

Dixon se zavrtěl. „Poslechněte -“

„Ne, ty poslechni.“ Bryant udělal krok dopředu a Di-xonovi se objevila na tváři čerstvá krupěj potu. „Hod' to triko na zem. Hned!“

„Ne.“

„Teď tě znovu požádám. Ukaž mi to zkurvený triko.“

„Ne.“ Jako by člověk mluvil s dítětem zahnaným do úzkých.

Bryant se pohnul rychleji, než Chris kdy viděl se nějakého člověka pohybovat. Zničehonic stál u Dixonova křesla. Máchl nemexem, Dixon zavrával dozadu a obě-

ma rukama se chytil za hlavu. Triko se svezlo na prošlapaný koberec a Bryant ho levou rukou zvedl. Dixonovi crčela skrz prsty krev.

„Nejseš v televizi, Griffie," pronesl Mike opět konverzačním tónem. Sehnul se k Dixonovi. „Nemusíš se stydět."

Roztřepal triko a předkem nahoru ho položil na podlahu. Bylo čisté, čerstvě vyžehlené, s černým nápisem na bílé bavlně.

BÍLÉ ÁRIJSKÉ HNUTÍ.

Slova byla natištěná horizontálně, jedno pod druhým, a každé první písmeno lemované červeně.

Dveře se otevřely a do pokoje vcouvala Jazz v pokrou-cené pozici, v níž mohla stisknout kliku, aniž by musela položit podnos, který nesla v rukou.

„Přinesla jsem pár -"

Když se otočila, spatřila vyděšeného, krvácejícího Griffa v křesle a pistoli v rukou Mikea Bryanta. Upustila podnos a vyjekla. Káva vyšpláchla do strany a tekutina širokým obloukem dopadla na podlahu. Laciný servis zarachotil a roztříštil se. Sušenky, všiml si Chris. Přinesla sušenky.

„Ticho!" vyštěkl Bryant. „Chcete probudit Joea?"

Jméno dítěte jako by Griffa Dixona vytrhlo z ochromení. Spustil si ruce z obličeje. Mezi krátkými vlasy nápadně prosvítala rýha, kterou mu přední muška nemexu vyryla do kůže na hlavě, a po tváři mu do jednoho oka tekla krev.

„Kurva, poslouvej mě! Ať seš, kdo seš, znám lidi. Jestli se někoho z nás dotkneš, tak -"

„Neuděláš nic, Griffie. Budeš tady sedět a krvácet a budeš mě poslouchat, a neuděláš nic. Jazz, mohla bys laskavě držet hubu? Proboha, Chrisi, ať si sedne nebo tak něco."

Chris ženu uchopil za paži a přiměl ji, aby se posadila na pohovku. Trásla se jako osika a vydávala vysoký, pronikavý zvuk, v kterém tu a tam rozeznal slova moje dítě.

„Znám lidi, který -"

„Znáš politický aktivisty, Griffie." Děsivé na Mikeově hlase bylo, jak si Chris uvědomil, že zní tak vesele. Jako by se Mike královsky bavil. „Politickou spodinu. Podívej se na tu pistoli, Griffie. Poznáváš

ji?"

Teprve v tu chvíli si Chris všiml strachu, který se Dixo-novi objevil na tváři. Poprvé od chvíle, kdy vešli do domu, se Griff Dixon bál.

„Máš pravdu." Bryant ho taky zaregistroval. Usmál se. „Nemesis 10. Ty přece znáš lidi, který mají k těmhle děťátkům jako jediný přístup, že, Griffe? Na to máš dostatečně dobrý konexe. To je korporační zbraň. A tam, odkud pochází, politici znamenají míň než kýbl sraček."

Jazz začala kvílet ještě pronikavěji.

„První otázka pro tebe, Griffe." Tvář Mikea Bryanta se zachvěla. Byl to jediný projev vzteku, který dal najevo. „Co vede příslušníka bílý nadřazený rasy k tomu, aby strkal své péro do černý ženský?"

Dixon sebou škubl, jako by dostal políček. Kvílení jeho manželky se změnilo v něco mezi vzlykáním a skučením.

„Tys tý otázce nerozuměl? Nechceš zavolat příteli na telefonu? Ptal jsem se tě, co vede příslušníka bílý nadřazený rasy k tomu, aby strkal své péro do černý ženský? Navíc, Griffe, když ta černá ženská křičí, brání se a prosí tě, abys to nedělal?"

V místnosti se rozhostilo ticho, které narušoval jen pláč Dixonovy ženy. Bryant se opět sehnul. Pevně stiskl rty a prudce vydechl.

„Dobře, Griffe. Takže uděláme tohle. Neublížím tvý ženě ani tvému synovi, protože to koneckonců není jejich

chyba, že seš sráč. Ale střelím tě do obou kolen a do koulí."

Jazz začala vriskat. Pokusila se vstát z pohovky a dojít k manželovi, ale Chris ji zadržel. Bryant se napřímil.

„A pak ti vypíchnu jedno oko. Nedá se nic dělat. Chci, abys to pochopil. Ty a tvoji kamarádi jste si vybrali nesprávnou holku."

Dixon se s výkřikem vymrštil z křesla a se sevřenými pěstmi se vrhl na Mikea. Pak pokojem dutě zahřměl výstřel nemexu a Dixon se v křečích zhroutil na podlahu. V rozkroku mu začala prosakovat krev. Vřískot, který z něho teď vycházel, měl k lidskému zvuku daleko.

Mike Bryant, který krvácel z úst, vstal. Když popadl dech, velice pečlivě zamířil Dixonovi na levé koleno a stiskl spoušť. Bílý rasista musel omdlít, protože vřískot ustal. Bryant si otřel ústa a zamířil na druhou nohu. To už Jazz přestala zápasit s Chrisem a visela na něm, jako by ji mohl zachránit před utonutím. Na krku ho pálily její slzy. Když Mike potřeť vystřelil, přitiskl jí dlaně na uši.

V tichu prosyceném korditem sledoval, jak Bryant zasunul nemex

do pouzdra a vytáhl pero s ocelovým uzávěrem. Pak se sklonil Dixonovi nad hlavou, zvedl mu oční víčko a prudce mu pero zabodl do oka. Všechno se odehrávalo nesmírně pomalu a tiše a zjistil, že na konci odvrátil zrak a upřel ho na elegantní obrysy aparatury.

„Chrisi." Bryant se nad ním skláněl.

„Cože? Jo, jo."

Oba měli co dělat, aby Jazz od Chrise odtrhli. Když se jim to konečně podařilo, Bryant si před ní dřepl a jednou rukou ji uchopil za spodní čelist. V druhé zvedl přeložený štos bankovek.

„Fajn, a teď mě poslouchej. Tyhle prachy jsou pro tebe. Na. Na, vezmi šije. Vezmi šije, proboha!" Nakonec jí musel

rozevřít ruku a vtisknout jí peníze do dlaně. „Jestli chceš, aby žil, měla bys mu co nejdřív zavolat záchranku. Mně je fuk, jestli to přežije, nebo ne, ale jestli jo, řekneš mu -jemu nebo každému tady v okolí -, že jestli se ještě jednou dotkne dalšího člověka s příjmením Morris nebo Kidd, vrátím se, vypíchnu mu druhý oko a zabiju vašeho syna."

Žena sebou prudce trhla. Bryant ji uchopil za ruku a opět jí do ní vtiskl peníze.

„Řekneš mu to a ujistíš se, že pochopil, že to myslím vážně. Nechci se sem znovu vrátit, Jazz. Nechci to udělat. Ale udělám to, jestli mě k tomu tvůj zkurvenej rasistickej manžel a jeho kamarádi donutí."

V autě si Bryant položil ruce před sebe na střed volantu a vtiskl tělo do polstrované sedačky. Jediným dlouhým, prudkým výdechem vyprázdnil plíce a pak jen zíral na přední sklo. Vypadalo to, jako by na něco čekal. V některých domech se svítilo, ale výstřely buď nikdo neslyšel, nebo neměl zájem zjistit, co znamenají.

„Myslels to vážně?" zeptal se Chris.

„To s tím okem?" Bryant pokýval hlavou. Mluvil tak tiše, že mu bylo sotva rozumět: „Jo. Takovýchle lidí musí o něco přijít. Nic jinýho na ně neplatí."

„Ne, s jeho synem. Myslels to vážně?"

Mike se na něj rozzuřeně podíval. „Ježíši, samozřejmě že ne. Kurva, Chrisi, co si o mně vůbec myslíš?"

Na chvíli se odmlčel. V dálce zaslechli houkání sirén. Bryant se podíval na hodinky a zavrčel.

„Rychlý. Musela zavolat drahou ambulanci."

Nastartoval. Reflektory BMW vykrojily v spoře osvětlené ulici výsek šera.

„Vypadneme odsud, co říkáš? Ještě jsme neskončili.“

Najít druhé dva muže jim zabralo zbytek noci. Oba byli mladí, žádný z nich neměl rodinu a byla páteční noc v zónách. Informace Troye Morrise jim poskytl výchozí bod, ale pak je čekala namáhavá práce. Mike řídil, Chris sledoval ulice, čísla domů, jména na malých, neutěšených neónových nápisech. Prokousávali se chybnými adresami, spoře osvětlenými kuárnami hašiše, undergroundovými kluby se slibnými názvy jako Železný kříž a Ohrožená rasa, bordely, stánky s rychlým občerstvením, a dokonce navštívili místní zkorumpovanou policejní stanici u řeky. Všude, kam přišli, zamával Mike Bryant nemexem nebo tlustým svazkem bankovek a obojí mělo téměř stejný efekt. Peníze zabraly častěji než bouchačka. Rozvázaly správný jazyk, otevřely správné dveře.

Prvního muže, který byl opilý a vrávorál, objevili u stánku s párky v rohlíku. Nevěděl, že ho hledají. Nikdo se neobtěžoval ho varovat. Bílí rasisté nejsou právě solidární a kromě toho v zónách nebyly funkční telefony právě běžné. Pozemní kabelové vedení zničili vandalové a mobilní pokrytí fungovalo pod psa, protože na ně fatálně působily šířící se vlny vládní rušičky zacílené na satelitní programy jako Dex a Seth. Automobilová doprava neexistovala. Lidé moc nestojovali, informace dokonce ještě méně.

Bryant se opřel o stánek, koupil muži hamburger a pozoroval, jak ho jí. Pak mu sdělil, proč za ním přijel. Muž se pokusil utéct. Rozběhli se za ním. V polovině postranní ulice ho přistihli, jak zvrací Mikeův hamburger a zbytek toho, co v noci zkonsumoval. Mike ho čtyřikrát střelil do slabin a žaludku a pak se sehnul, aby v kalném světle zkontroloval výsledek. Když se ujistil, že muž vykrvácí, odešli.

Druhého rasistu museli vytáhnout z postele, která nebyla jeho, v bytě v patnáctém podlaží, který čpěl vlhkostí

a jedem na krysy. Žena vedle něho se ani neprobudila. Když ho dovlekli do obývacího pokoje, pod vlivem drog a spánku něco nesouvisle blábolil. Každý ho vzal za jednu paži a hlavou mu tloukli do balkónového skla tak dlouho, až se rozbilo. Venku, na střepe posetém balkonem, pomalu svítalo a na stromech dole zpívali ptáci. Ani jeden z nich nevěděl, jestli je muž mrtvý. Postavili se nad tělo, opatrně, aby se nepořezali, je zvedli a hodili přes zábradlí. Po nárazu na beton ptačí zpět okamžitě ustal. V kuchyni nechal Mike peníze za rozbité okno.

Kapitola osmnáctá

Slunce vyšlo právě v okamžiku, kdy někde na jih od londýnského mostu opouštěli zóny. Ulice už byly plné chodců na cestě do zaměstnání a Mike musel při příjezdu ke kontrolnímu stanovišti opakovaně troubit, aby mu uhnuli z cesty. Od vstupů s turniketem se táhly stomet-rové fronty a nepravidelně se klikatily. Fronta byla dokonce i před závorou na silnici, u níž stály tři zrezivělé autobusy, které téměř vypadaly, jako by pocházely z doby před miléníem, a jednomu z nich se valil z výfuku mastný kouř. Za kontrolním stanovištěm, které prosvítalo za nízkými domy South Bank s dotovaným bydlením, zářilo zlaté světlo a jako voda stékalo po skleněných tabulích mrakodrapu na opačném břehu řeky.

„Ježíši, podívej se na to," pronesl Bryant znechuceně. „Monitorování emisí, kurva! Podívej se na to svinstvo, co vychází z toho autobusu."

„Jo, a je plnej. To se načekáme."

Měl pravdu. Ozbrojení strážníci nařídili cestujícím prvního autobusu vystoupit a stavěli je do řady. První řada už zaujala požadovanou pozici - pravá ruka na zátylku, propustka ve zvednuté levičce. Jeden strážný procházel kolem řady, propustky jednu po druhé zkontroloval a vložil je do snímacího zařízení. Každou druhou kartu tam musel vložit opakovaně.

„Nechápu, o co jim jde," zívá Chris tam silně, že si málem vyvrátil čelist. „Během posledních pár let v Londýně přece k žádnému teroristickému útoku nedošlo."

„Jo, a tady vidíš proč. Neremcej, kámo!" Bryant za-bubnoval prsty o volant. „Ale bude to trvat věčnost. Nezajdeme si na snídani?"

Ukázal palcem přes rameno. Chris se otočil. Pár domů v ulici, kterou právě přijeli, a špinavá vývěska s nápisem Občerstvení. Lidé vcházeli dovnitř a vycházeli ven s papírovými sáčky a pestrobarevnými plechovkami.

„Támhle?"

„Jasně. Levný a hnusný, samej omastek. Přesně to, co potřebuješ."

„Mluv za sebe." Když si Chris vzpomněl, co Mike udělal Dixonovi s okem, opět se mu zvedl žaludek. „Mně stačí kafe."

„Jak myslíš." Bryant zařadil zpátečku a zacouval ulicí nazpátek. Motor při zbytečně vysokých otáčkách hlasitě kvílel. Chodci se jim snažili uhnout z cesty. Před občerstvením Bryant stočil vůz k

obrubníku a v odvážném úhlu prudce zastavil. Usmál se.

„Páni, parkování v tyhle části města miluju.“

Sledování nepřátelskými pohledy vystoupili z auta. Bryant se sklíčeně usmál a dálkovým ovládáním, které držel vysoko a viditelně, auto zamkl. Někdo za Chrisem cosi nesrozumitelného zahuhlal a odplivl si. Chris, vy-stresovaný nočními událostmi, se prudce otočil. Kousek od jeho nohou se leskl čerstvý nažloutlý hlen. Tohle nepotřeboval.

Zadíval se na tváře kolemstojících. Většinou se se sklopeným zrakem odšourali, ale jeden černý mladík zůstal stát na místě a vyzývavě ho pozoroval.

„Chceš mi něco?“ zeptal se ho Chris.

Muž neodpověděl, ale pohledem neuhnul. Jeho bílý společník mu položil ruku na paži. Bryant obešel auto, zívł a protáhl se.

„Nějakej problém?“

„Žádnej problém,“ pronesl běloch a odtáhl přítele pryč.

„Fajn. Tak abyste radši šli.“ Bryant ukázal palcem na konec ulice.

„Je tam děsná fronta. Jdeš, Chrisi?“

Otevřel dveře občerstvení a kolem řady lidí, kteří čekali u pultu, se prodrál ke stolkům v zadní části podniku. Jídelna byla kromě černě oblečeného starce, který seděl u stolu sám a zíral do šálku s čajem, prázdná.

„To bude stačit.“ Mike vklouzl do kóje a oběma dlaněmi zabubnoval na desku stolu. „Mám hlad jako vlk.“

Na rychle otřeném povrchu stolu bylo červeným zvý-razňovačem naškrábané menu. Chris ho přelétl očima a znovu pohled odvrátil, protože ho znervózňovala fronta stojící za jeho zády. To jídlo znal. Podobné podniky navštěvoval skoro celé dospívání a tu a tam do nich zašel i teď, když se vraceli s Carlou a ostatními z večírku v Melově autoservisu. Stejně jako satelitní vysílání v hlavním čase šlo o výrazně kořeněnou směs podřadných nevýživ-ných činitelů, ochucených křiklavě inzerovanými vitamínovými a minerálními přísadami. Párky obsahovaly v průměru jen asi třicet procent masa a slanina bývala nabobtnalá vodou. Byl rád, že nemá hlad.

U boxu se zjevila servírka.

„Si dáte?“

„Kávu,“ pronesl Chris. „Bílou. A sklenici vody.“

„Já si dám tu velkou snídani,“ oznámil Mike sdílně. „Dáváte k ní vajíčka?“

„Volský voka," přisvědčila servírka podrážděně.

„Fajn. Tak to mi jich přineste, uhm, šest. A hromadu toustů. Kafe taky. Černý."

Servírka se otočila a odkráčela. Mike ji sledoval pohledem.

„Příjemná obsluha."

Chris pokrčil rameny. „Vědí, kdo jsme."

„Jo, což znamená tučný dýško, když se dokážou chovat aspoň trochu slušně. Podle mýho je to zatraceně krátkozrakej postoj."

„Mikeu." Chris se naklonil přes stůl. „Co čekáš? Ty hadry, co máš na sobě, stály víc, než si ta holka vydělá za rok. Žije pravděpodobně v bytě menším než moje kancelář, s vlhkýma stěnami, prosakujícím potrubím, bez bezpečnostního zařízení, a přibližně dvě třetiny její tejdenní mzdy jdou jen na podnájem."

„A je to kurva moje vina?"

„Tady nejde o -"

„Hele, nejsem kurva její máma. Já ji nevyklopil v zónách jen proto, abych si mohl zažádat o rodinný přídavky. A jestli se jí tu nelíbí, může odsud vypadnout, stejně jako každéj jinej."

Chris se podíval na přítele a zničehonic ho nesnášel. „Jo, máš pravdu."

„Mám. Hele, Troy se narodil a vyrůstal v zónách a dostal se odsud. James za šest tejdňů odchází studovat na Thatcher Institute a mohl by si nakonec vydělávat víc peněz než my dva. Tak mi neříkej, že to nejde."

„A co Troyova sestřenice? Ta, co ji před dvěma dny znásilnil Dixon s kámošema? Jak to, že ona se odsud nedostala?"

„Jak to mám kurva vědět?" Bryantův hněv zmizel, stejně rychle jako se objevil. Svezl se zpátky na lavici. „Hele, Chrisi, říkám jen, že některý z nás k tomu mají předpoklady, jiný ne. Chci říct, že tohle není nějaká laciná hororová show africkýho národa. Nemusíš žít v zónách kvůli svému kmenu nebo tak něco. Tady je všem fuk, jakou máš barvu, jakýho seš vyznání nebo rasy. Jediný, co musíš, je vydělávat prachy."

„Zdá se, že Dixonovým známým na tom, jakou máš barvu, záleží."

•

„Jo, to je zkurvená politika, Chrisi. Nějaký hnízdo malých místních vládních lumpů hledá způsob, jak si vybudovat mocenskou základnu. S tím, jak funguje skutečnej svět, to nemá vůbec nic společnýho."

„Z Nicka Makina tenhle dojem nemám."

„Z Makina?"

„Jo, vždyť jsi ho na tý poradě slyšel. Je to zkurvenej rasista, proto nemůže Ecchevarriu vydechat."

„Jo, máš pravdu." Mike se zamyslel. „S Makinem asi budu muset něco udělat."

Servírka přinesla kávu. Nebyla tak špatná, jak Chris čekal. Bryant tu svou vypil a požádal o další.

„Budou to vyšetřovat?" zajímal se Chris.

„Ne, podle mě ne."

„Kvůli těm zlodějům aut ve Falklandu tě vyšetřovali."

„Jo, ale to je něco úplně jinýho. Aktivisti za občanský práva, který podporují truchlící členy rodiny, můj ma-lej Jason byl hodnej kluk, kradl auta jen proto, že byl chudej, bia, bia, bia. Tyhle blbosti. Tahle věc s Dixonem je něco jinýho. To je program. Dixonovi politický kamarád-díci brojí proti globalizaci. Británie pro Brity, přistěhovalci ven, pryč s multikulturalismem a smrt mocenský-mu spiknutí mezinárodních korporací. To poslední, co teď potřebují, je, aby se to dostalo na veřejnost. Budou to držet pod pokličkou."

„Ale místní policie -"

„Podplatí je. Pošlou nějaký tým zkorumpovanejch poldů, aby z Dixonova bytu a z ulice pod tím druhým hajzlem, kterýho jsme oddělali, posbírali kulky, a zjistí, že jde o náboje z nemexu." Bryant se usmál. „To by pro ně měl bejt jasnej vzkaz."

Chris se zamačkal. „Nevyužijou to jako politické kapitál? Velký, zlý korporace, puštěný ze řetězu. Budou z toho těžit, dokud to půjde."

„Jo, na místní úrovni samozřejmě. Z Dixona udělají v každým případě mučedníka. Jestli to přežije, budou ho vozit na kolečkovém křesle na sbírky místních Mladých nacistů, a jestli umře, donutí jeho plačící vdovu, aby tam chodila ona. Ale veřejně si proti Shornu vystoupit netroufnou. Vědí, co bysme jim udělali."

„A Dixon?"

Mike se znovu usmál. „No, řekl bych, že Dixon bude mít příštího půl roku plný ruce práce s tím, aby se vůbec naučil znovu chodit. A jestli se mu to někdy podaří, bude se bát o svoji rodinu a druhý oko natolik, že si dá velký-ho majzla, aby neudělal nějakou blbost. A navíc... Víš, nemyslím si, že ho budou bojovníci za občanský práva hájit. Prostě není ten správný typ."

Servírka přinesla Mikeovi podnos se snídaní a začala mu ji

servírovat na stůl. Bryant mezitím palcem a ukazovákem zvedl z talíře jedno volské oko, vložil si je do úst a začal energicky kousat.

„Půjdeš dneska do práce?“ zeptal se s plnou pusou.

Chris si vzpomněl na dům bez Carly, nebo, což bylo ještě horší, s Carlou, která nepromluví ani slovo. Přikývl.

„Fajn.“ Mike spolkl sousto, kývnutím poděkoval odcházející servírce a zvedl příbor. „Hele, chci, abys zavolal Joaquínu Lopezovi. Řekni mu, aby chytil letadlo do MESA a začal sondovat jména z toho seznamu. Pokud možno ještě dneska. Veškerý výdaje uhradíme.“

Chris ucítil lehký záchvěv v útrokách podobný tomu, jako když včera večer mluvil s Liz Linshawovou. Chvilí popíjel kávu a pozoroval Mikea, jak jí.

„Myslíš, že to musíme udělat?“ zeptal se nakonec.

„Udělat co?“

„Zkompromitovat Echevarriu.“

„No,“ Bryant honil po talíři další volské oko a po jistém úsilí se mu je podařilo napíchnout na vidličku „věř mi, že bych rád. Ale v tomhle případě, vždyť víš, jak to chodí. Změna režimu je nejhorší možné scénář. Pustíme se do toho jen v případě, když nebudeme mít jinou možnost.“

Ukázal na Chrise vidličkou.

„Prostě na to Lopeze nasadíš. Řekneš ty jména Maki-novi a postaráš se, abysme měli na videokonferenci, která bude příští tejden, jasnou strategii.“

„Ty chceš, abych se jí zúčastnil?“

Zatímco Bryant žvýkal, potřásl hlavou. Pak polknul.

„Ne, nebudeš do toho zasahovat. Chci, aby mezi současným vyjednáváním a tím, co od tebe možná budeme potřebovat, nebylo žádný spojení. Echevarria o tobě nic neví, nezná tvoje kontakty. Nemá žádnou stopu. Je to tak lepší.“

„Dobře.“

Bryant se usmál. „Netvař se tak zklamaně, kámo. Pro-kazuju ti laskavost. Říkám ti, že pokaždý, když si s tím hajzlem musím potřást rukou, mám pocit, že se Potřebuju vydezinfikovat. Hajzl jeden vrahounskej.“

Počkali ještě další půlhodinu, než fronty opadnou, pak zaplatili a odešli. Přes svou rozmrzelost nechal Bryant servírce spropitné téměř stejné velké, jako byla cena celého jídla. Venku zívł, protáhl se a se

zvednutým obličejem se otočil ke slunci. Zdálo se, že do auta nijak nespěchá.

„Pojedeme do práce?“ zeptal se Chris.

„Jo, hned.“ Mike znovu zívá. „Popravdě řečeno, moc se na to necítím. V takovej den, jako je dneska, bych si měl hrát doma s Arianou. Nebo se Suki, když na to přijde. Bože, nešoustali jsme spolu skoro dva tejdny.“

„To mi povídej.“

Bryant naklonil hlavu ke straně. „Carla ti kvůli tomu dělá dusno?“

„Pořád.“ Chris automaticky zalhal. „No, v poslední době tak často ne. Jsme totiž oba unavený. Moc často se nevidíme.“

„Jo. Člověk si na to musí dát pozor. Blíží se konec kvartálu, měl by sis vzít pár dní volna. Možná vypadnout na tejdny na ostrov.“

„Myslíš, že mi dá Hewittová volno?“

„Bude muset, Chrisi, vzhledem k materiálu, kterej jsi o Kambodži připravil. Vypadá to na nejlepší kontrakt letošního roku. Shorn nám všem dluží před koncem roku pořádnou dovolenou. Hele, kdo ví, možná tam se Suki pojedeme ve stejnou dobu jako vy. To by bylo fajn, co?“

„To jo.“

„No, neříkáš to právě nadšeně.“

Chris se rozesmál. „Promiň. Jsem úplně groggy.“

„Jo, tam pojedeme.“ Bryant odemkl BMW a otevřel dveře na straně řidiče. „Čím dřív odsud vypadneme, tím dřív se můžeme dostat domů a předstírat, jako že žijeme normálně.“

Bez potíží projeli kontrolním stanovištěm, prokličkovali na příjezdovou cestu k mostu a zvýšenou rychlostí přejeli na opačnou stranu řeky. Sluneční světlo proměnilo hladinu po obou jejích stranách na tepaný bronz. Chris přemohl vlnu únavy a slíbil si, že jakmile dorazí do Shornu, zajde si do *Louie Louie's* pro jídlo.

„Už se těším na pořádný kafe,“ zamumlal.

„To kafe nebylo špatný.“

„Ale no tak. Bylo stejně pravý jako ty vejce. Mluvím o něčem klasickým. Ne o zkurvených Malsantových zázračných fazolích. O něčem, co má fakt chuť.“

„Zkurvený narkomani.“

Oba se rozesmáli. Zatímco se chechtali, nechali řeku za zády a vjeli do kaňonů za ní, v nichž se odráželo zlaté světlo. Chrisovi, roztrásenému nevyspáním, událostmi a drogami včerejší noci, se

zlepšila nálada víc, než by dokázal vyjádřit.

Kapitola devatenáctá

Mike ho vysadil před *Louie Louie's* a se zamáváním zamířil do podzemních *garáží*. Chris do sebe hodil u pultu espresso. Pak si objednal jídlo a další kávu, které si chtěl odnést nahoru do kanceláře. Shorn byl na sobotu neobvykle klidný a cestou dovnitř téměř nikoho nepotkal. Dokonce i ochranku tvořili muži a ženy, které znal stěží natolik, aby na ně kývl.

Takhle to tu vypadalo v sobotu vždycky. Kromě počítače tu nebyl nikdo, s kým by mohl mluvit. Makin se neukázal, což bylo na pováženou, když měli dát do pondělí dohromady nabídku pro MESA. Rozmrzelý Chris stejně zavolal Joaquínu Lopezovi a řekl mu, co má udělat. Lopez byl nabroušený, v Latinské Americe bylo brzy ráno a Chris ho vytáhl přímo z postele. Moc toho nenamluvil. Zavrčel, že rozumí, oznámil časy odletů a zavěsil.

Pak Chris zatelefonoval Carle do servisu a zjistil, že si vzala den volna. Zkontroloval mobil, ale žádná zpráva tam nebyla. Když zavolal domů, uslyšel její hlas na záznamníku, který sděloval, že letí do Tromso navštívit matku. Zdrží se pravděpodobně celý týden. Chris měl dojem, že předtím plakala. V záchvatu vzteku vyvolaném kofeinem mrštil mobilním telefonem na opačný konec kanceláře a cinkl Mikeo-vi, který však hovořil na jiné lince. Zvedl tedy mobil, ovládl vztek a vrátil se ke stolu, aby si promluvil s počítačem.

V pět hodin toho měl po krk. Práce mu připadala jako nekonečná pláň, která se táhne všemi směry k horizontu.

tu. Kambodža, Ásám, Tarimská pánev, Kurdská vlast, Ge-orgie, MESA, Paraná, Nigérie, Státy Viktoriina jezera, Srí Lanka, Timor - na všech těchto místech se lidé z nějakého důvodu chystali zabít jeden druhého nebo to už dělali. Byly za tím týdny papírování. Člověk musel běžet, aby se mohl zastavit.

Telefon na stole zazvonil. Stiskl tlačítko.

„Faulkner.“

„Ty seš ještě tady?“

Chris si ironicky odfrknul. „A kde seš ty? Voláš z ostrova?“

„Všeho do času. Hele, věž ke střelci. Podívej se na to. Myslím, že jsem tě dostal, mizero.“

Chris se ohlédl na stůl se šachovnicí.

„Počkej.“

„Jo.“ Slyšel, že se Bryant usmál.

Byl to dobrý tah. Chris chvíli studoval šachovnici, posunul věž a ucítil, že se mu ze srdce uvolnil jakýsi drobný střípek a sklouzl mu do žaludku. Vrátil se ke stolu.

„Moc dobrej tah,“ připustil. „Ale myslím si, že ještě není nic rozhodnutýho. Zavolám ti zpátky.“

„Jo. Hele, poslyš, nechcete se dneska večer s Carlou zastavit? Volal jsem Suki a právě koupila ten nověj film s Isabelou Tribuovou. Ten, co vyhrál všechny ceny, o ma-riňačce v Guatemale.“

„Carla tu teď není.“ Snažil se, aby to znělo nenucené, ale když mu ta slova vycházela z úst, bolelo to. „Jela navštívit rodinu do Norska.“

„Aha. Neříkal jsi -“

„Ne, rozhodla se nečekaně. Chci říct, že jsme o tom nedávno mluvili.“ Chris přestal okamžitě lhát, protože si nebyl jistý, proč se najednou potřebuje před Bryantem ospravedlňovat. „V každým případě je pryč.“

„Fajn.“ Bryant se odmlčel. „Hele, Chrisi, tak co kdybys přišel sám? Když už se musím na ten zkurvenej doják dívat, radši bych to nedělal sám.“

Představa, že unikne tichu, které ho čeká doma, do tepla a halasu Mikeovy rodiny, byla jako zahlédnout skrz sněhovou vánici vzdálená světla vesnice. Připadalo mu, že Carlu o něco šidí. Připadalo mu to jako záchrana. Na druhé straně, vzhledem k zuřivosti poslední hádky s vlastní ženou si nebyl jistý, jestli dokáže čelit Suki Bryantové s její sacharinovou dokonalostí Hostitelky roku 2049.

„Uhm, díky. Nechám si to projít hlavou.“

„Určitě je to lepší nápad než se vracet do prázdnýho domu, kámo.“

„Jo, já -“ Telefon zapípal. „Počkej, mám další hovor. Možná je to Lopez z letiště.“

„Zavolej mi zpátky.“ Mike zavěsil.

„Tady Chris Faulkner.“

„No, tady Liz Linshawová.“ V hlase měla lehký posměch, pobavení, které mu připomnělo něco, co nedokázal zachytit. Zoufale hledal slova.

„Liz, co, uhm, co pro tebe můžu udělat?“

„Dobrá otázka. Co pro mě můžeš udělat?“

Posledních čtyřiaadvacet hodin na něj dopadlo jako balvan.

Najednou se ho zmocnil vztek. „Liz, právě se to tu chystám zabalit a na hry fakt nemám náladu. Takže jestli se mnou chceš mluvit -"

„To je skvělý. Co kdybys tě dneska večer pozvala na večeři?"

Nabízelo se asi půl tuctu důvodů, proč ne. Vypudil je z hlavy.

„Ty mě chceš pozvat na večeři?"

„Jestli máme spolupracovat na té knize, je to to nejmenší, co můžu udělat. Hele, co kdybysme se asi za hodi-

nu sešli na předměstí? Znáš restauraci, která se jmenuje *Změna režimu*?"

„Jo." Nikdy v tom podniku nebyl. Nikoho, kdo pracoval ve Válečných investicích, by něco takového nikdy nenapadlo. Bylo to příliš nevkusné.

„Budu tam kolem půl sedmý. Bolívijskej bar nahoře. Skvěle tam vaří."

Zavěsila.

Zavolal zpátky Mikeovi a vymyslel si nějakou výmluvu. Bylo to těžší, než čekal - slyšel v jeho hlase zklamání a nabídka strávit večer u Bryantových teď navíc měla nádech příjemného bezpečí ve srovnání s...

„Hele, Mikeu, na rovinu, potřebuju bejt sám."

Krátké ticho na lince. „Máš problémy, Chrisi?"

„Jo." Zavřel oči a pevně přitiskl ukazovák a palec na víčka. „Nějak nám to teď s Carlou neklape."

„A do prdele!"

„Není to nic vážnýho, Mikeu. Jen jsem nečekal, že takhle nečekaně odjede. Potřebuju si pár věcí ujasnit."

„No, kdyby sis chtěl popovídat..."

„Jo, díky. Budu si to pamatovat."

„Hlavně se tím netrap."

„Jo, jo, díky. V pondělí se uvidíme."

Chvilí se bezcílně potloukal po kanceláři, zvedal věci a zase je pokládal. Studoval Mikeův tah a vyzkoušel pár nemastných neslaných protitahů. Opřel se o okenní sklo a zíral dolů na světla *Louie Louie* 's v ulici o padesát pater níž. Snažil se nemyslet na Carlu. Snažil se, s menším úspěchem, nemyslet na Liz Linshawovou.

Nakonec zhasnul světla v kanceláři, sjel do garáží a posadil se do auta. Uzavřený prostor, zabudované přístroje, jednoduchá strohost volantu a řadič páky byly snesitel-

nější než život venku. Když bezpečnostní pojistky saabu zaševalily

a zapadly na své místo, cítil se mnohem lépe. Zabořil se do sedadla, položil ruku na řadicí páku a ze strany na stranu převaloval hlavu na opěrce.

„No tak,“ řekl si.

Garáže byly téměř opuštěné. Mikeovo BMW zmizelo a jeho majitel byl nepochybně už dávno na cestě domů k Suki a Arianě. Na světélkujících, žlutě vyznačených parkovacích místech stálo několik dalších BMW a v rohu vyhrazeném společníkům spatřil audi Hewittové. Chrisovi blesklo hlavou, jak málo svou šéfku vídal od chvíle, kdy se rozjela ta záležitost s Kambodžou. Jejich kontakty se omezily na setkání na kvartálních večírcích, několik týmových instrukcí a pár blahopřejných e-mailů, podklady pro sebe, Bryanta a Makina. Jinak ho Hewittová ignorovala, jak jen to bylo vzhledem k práci, kterou museli oba dělat, možné.

Chvilku se bavil myšlenkou, že počká za volantem, než sjede do garáže. Představoval si, jak se prudce rozjede, narazí do ní a rozmázne ji po podlaze jako Edwarda Quaina -

Vypudil to z hlavy.

Je čas jet. Nastartoval a vyjel po nájezdové rampě na ulici. Nízkou rychlostí zamířil na západ. V ulicích nebyl téměř žádný provoz, *Změna režimu* se nacházela pět minut odtud a s korporáčním holografickým znakem na předním skle mohl kdekoli zaparkovat.

Nechal auto v kolmé ulici plné kanceláří image-make-rů a zprostředkovatelských agentur. Když saab zamkl a odcházel od něj, cítil, že mu do žil začíná proudit adrenalin. Teplý vzduch k němu přinášel šum londýnského sobotního večera, ulice se pomalu plnily lidmi, hovorem a smíchem, občas přerušovaným troubením taxíku, který

se snažil projet chumlem chodců. Vklouzl do toho a zrychlil krok.

Podnik *Změna režimu* byl poslední budovou na dopravní tepně, která se vracela zpátky jako napůl rozevřený zavírací nůž. Z pootevřených skleněných panelů v přízemí, které sahaly až k zemi, a otevřených oken v posuvných rámech nad nimi se z obou stran linula do ulic hudba a hluk. U dveří stálo několik lidí, ale portýr vrhl zkušený pohled na Chrisovo oblečení a kývnutím mu naznačil, že může jít dovnitř. Následoval výbuch stížností, který však ztlchl, jakmile se Chris otočil. Podal portýrovi desetilibrovku a vešel do restaurace.

Bar v přízemí byl přeplněný opírajícími se a sedícími lidmi, kteří na

sebe hulákali přes pulsující remix Zequi-nové. V rámusu kolem něho proplula servírka, oblečená v kostýmu manažerky Válečných investic z jakési horečnaté vize autora pornografie. Chris jí položil ruku na paži a snažil se, aby ho slyšela.

„Bolívijskej bar?“

„Druhý poschodí,“ zahulákala nazpátek. „Přes Iráckou restauraci a doleva.“

„Díky.“

Obličej zkřivený námahou. „Cože?“

„Díky.“

Teď udivený pohled. Dlouhými kroky vyběhl po schodišti, našel Iráckou restauraci - kvílící rytmy, velké obrazovky ukazující letecké záběry hořících ropných vrtů, které připomínaly černočervené pouštní květy, vodní dýmky na stolech - a prodral se jí na opačný konec. Po levici se tyčil obrovský holografický tisk Che Guevary. Posměšně si odfrknul a vklouzl pod něj. Přivítal ho relativní klid, podkreslovaný melancholickými andskými píšťalami a španělskou kytarou. Lidé seděli na velkých

kožených polštářích a pohovkách. Všude hořely svíčky a stěny zdobily kousky stanového plátna.

Liz Linshawová seděla u nízkého stolku a pročetla tenký štos papírů v modrých deskách. Měla na sobě variantu svého televizního oblečení - černé volné kalhoty a šedočerně pruhovanou hedvábnou košili zapnutou na jediném místě. Límeček košile měla zvednutý, ale její spodní lem končil dobrých pět centimetrů nad páskem kalhot. Mezeru vyplňovalo opálené televizní tělo a tvořilo nad a pod jediným zapnutým knoflíkem dva dlouhé trojúhelníky.

Buď ho neviděla přicházet, nebo ho úmyslně nechala přiblížit se až těsně k ní. Zastavil se, s vypětím všech sil si odkašlal a svezl se na polštář naproti ní.

„Ahoj, Liz.“

„Chrisi.“ Očividně překvapená zvedla hlavu. „Nečekala jsem, že dorazíš tak brzo. Díky, žeš přišel.“

Odložila materiály a natáhla přes stůl stíhlou paži. Stisk měla suchý a důvěryhodný.

„Je to tu -“ Chris se rozhlédl, „- příjemný. Chodíš sem často?“

Rozesmála se. Ten smích byl znepokojivě přitažlivý, vřelý a hrdelní a Chrise se opět zmocnil stejný, neuchopitelný pocit něčeho známého, jako když s ní mluvil po telefonu.

„Chodím sem, když nechci narazit na nikoho z oddělení Válečných investic, Chrisi. Je to tu bezpečný. Nikdo z vás by sem ani za nic nešel."

Chris se ušklíbl. „To máš pravdu."

„Nechovej se povýšeně. Není to tu tak špatný. Viděl jsi ty servírky?"

„Jo, jednu jsem potkal dole."

„Sluší jim to, ne?"

„Moc." Chris se automaticky rozhlédl. V jednoho rohu místnosti byl dlouhý, zatočený bar. Za ním stála žena a míchala nápoje.

„Co si dáš?" zeptala se ho Liz Linshawová.

„Objednám si."

„Ne, jde to na mě. Koneckonců, udělal sis na mě čas, Chrisi. To je to nejmenší, co můžu udělat, a navíc se to dá odečíst z daňového základu," usmála se. „Vždyť víš. Náklady na průzkum terénu. Pohoštění."

„Zdá se, že vedeš příjemnej život."

„Nepil jsi tenkrát whisky? Laphroaig?"

Přikývl, polichocený, že si to pamatuje. „Jestli ji mají."

Liz Linshawová přitiskla dlaň na desku stolu a pod rukou se jí rozzářilo menu. Chvilku ho studovala a pak zkormouceně zavrtěla hlavou.

„Ne. Laphroaig nemají. Spousta bourbonů a... tak co třeba Port Ellen? To je islayská sladová whisky, ne?"

„Jo, jedna z těch novejších." Polichocený pocit trochu polevil. Napadlo ho, jestli neprovádí průzkum jeho. „Výrobnu znovu otevřeli ve třicátých letech. Je to dobrý pití."

„Fajn, zkusím ji."

Stiskla tlačítko výběru a přešla rukou přes objednávkový panel. Žena za barem pohlédla dolů a na obličejích se jí objevily červené skvrny od blikajícího světla na pracovní desce. Zadívala se na ně a přikývla.

„Takže, Chrisi." Liz Linshawová se opřela a usmála se na něj. „Kdy ti začala chutnat drahá whisky?"

„To je součást interview?"

„Ne, jen se tě snažím uvolnit. Ale, jsem zvědavá. Výrost jsi v zónách, nemám pravdu? V East Endu, v činžáku u řeky. Tam se moc islayská sladová whisky nepije."

„Ne. Nepije."

„Nerad o tom mluvíš, Chrisi?“

„Sama jsi holka ze zón, Liz. Co myslíš?“

Barmanka přinesla pití, pro ni s ledem. Liz Linshawová počkala, až odejde, pak zvedla sklenici a zamyšleně se do ní podívala. Když zakroužila alkoholem, kostky ledu zacinkaly o sklo.

„Můj původ je převážně, řekněme, umělecká licence. Zveličená kvůli exotickému efektu. Pravdou je, že jsem vyrůstala na okraji Islingtonu v době, kdy hranice nebyly tak přísně vyznačené jako teď. Moji rodiče byli, pořád jsou, průměrně úspěšný učitelé a já šla na univerzitu. Žádný špatný vzpomínky na dětství nemám.“

Chris zvedl sklenici. „To máš štěstí.“

„Jo, dá se to tak říct. Tys takový štěstí neměl.“

„Ne.“

„Přesto jsi už v devatenácti letech jezdil za Ross Mobile Arbitrage. Byl jsi jejich nejlip placený zaměstnanec nákladní přepravy. A pak jsi přešel k LS Euro Ventures a za další dva roky tě přetáhli do Hammett McColl. Bez kvalifikace, dokonce bez školy pro řidiče. Na někoho, kdo se narodil v zónách, je to víc než pozoruhodný, skoro nemožný.“

Chris mávl rukou. „Když chceš strašně moc pryč...“

„Ne, Chrisi. Zóny jsou plné lidí, který chtějí strašně moc pryč a ještě víc. A není jim to nic platný. Karty jsou předem rozdané, a ty to víš.“

„Znám víc lidí, kterým se odtud podařilo dostat.“ Připadalo mu zvláštní stát zničehonic v debatě, kterou měl to dopoledne s Míkem Bryantem, na opačné straně. „Podívej se na Troye Morrise.“

„Znáš Troye dobře?“

„Uhm, ani ne. Je to spíš Mikeův přítel než můj.“

„Aha.“ Liz Linshawová zvedl sklenici jeho směrem. „No, v každém případě na zdraví. Na Válečný investice. Na malý války.“

„Na malý války.“ Když jí slova vyšla z úst, bylo v nich něco nekonkrétně znepokojivého. Nelíbilo se mu, jak znějí.

Položila sklenici na stůl. Vedle ní ležel diktafon. „Takže jaký to je být vycházející hvězdou Válečných investic Shornu?“

Rozhovor byl stejně příjemný jako Port Ellen. Liz Linshawová měla uvolněné, vsříčné chování, naprosto jiné než v televizi, a Chris se přistihl, že s ní hovoří jako se starou známou, kterou už mnoho let neviděl. Když narazila na podobné tabuizované oblasti, buď hladce přešla k jinému tématu, nebo našla jiný způsob, jak je prozkoumat,

který mu nevadil. Hodně se smáli a jednou nebo dvakrát se přistihl, že jí málem prozradil informace, o kterých neměl právo hovořit s nikým jiným než se zaměstnanci Shornu.

Do devíti se propracovali k Edwardu Quainovi a Chris toho vypil moc na to, aby dokázal saab bezpečně řídit.

„Tys ho neměl rád, že ne," pronesla bez otazníku na konci.

„Quaina? Proč myslíš?"

„Vzhledem k tvý formě."

Rozesmál se a lehce zablábolil: „Copak jsem kurva nějaké závodní kůň?"

Usmála se. „Jestli chceš. Hele, s Mitsue Jonesovou a jejíma křídelníma jezdcema máš na kontě celkem jedenáct zabití plus toho řidiče z Acropolitic na stejný trase. Předtím osm. Tři v LS Euro, dva tendry a jeden souboj o Povýšení & Jmenování. Pak přestup do Hammett McColl a zničehonic sejmeš Quaina."

„To byl nejjednodušší způsob, jak se dostat po žebříčku nahoru."

„Bylo to divný, Chrisi. Quain stál na vrcholku těch, který jsi mohl vyzvat na souboj. Vedoucí pracovníci přece o svůj post nesoúpeří, i když nemají postavení společníka. Na tyhle úrovni by byl v některých firmách povinností přijmout tvoji výzvu zproštěnej."

„Jo, nebo na dlažbě." Chris vypil whisky. „Chceš slyšet pravdu, Liz? Quain byl starej vyhořelej sráč. V práci se flákal, moc pil, kouřil moc drahej koks, ošoustal každou exkluzivní kurvu v Camden Town a za to všechno platil prémie z peněz, který vytvářeli mladší analytici s desetkrát menším příjmem než on. Byl pro Hammett McColl přítěží a někdo ho musel sejmut."

„To od tebe bylo velice obětavý. Ale na cestě po kariér-ním žebříčku v Hammett McColl musely existovat snadnější cíle."

Chris pokrčil rameny. „Když chceš někoho zabít, může to bejt i stařešina rodu."

„A taky mi připadají divný ty souboje po Quainovi. Čtyři další zabití, ale žádný tak brutální, jako když jsi zabil Quaina a -"

„Murcheson uhořel k smrti," upozornil ji Chris. Ty výkřiky, což nedodal, se mu stále vracejí v nočních můrách.

„Jo, Murcheson zůstal uvězněnej ve vraku. To s tebou nemělo nic společnýho."

„To sotva. Já ho naboural."

„Chrisi, Quaina jsi pětkrát přejel. Viděla jsem ten záznam -"

„O co ti jde, Liz? Seš fanyňka Extrému?"

Opět ten křivý úsměv. „Kdybych byla, moc by mě tvoje výkony v následujících osmi letech nepotěšily. Jak jsem řekla, další čtyři zabití, všechny čistý až na Murcheso-na, kterej uhořel při nehodě. A vedle toho dalších sedm nedokončených, včetně jedny jezdkyňe, kterou jsi vlast-

ně zachránil z vraku a odvezl do nemocnice. To ti na žádných webových stránkách Extrému čestný uznání nevynes, že?"

„Mrzí mě, že jsem tě zklamal."

„Uklidni se, Chrisi. Neřekla jsem, že jsem jejich obdivovatelka. Ale když se snažíš vybudovat si pověst, na těchhle věcech záleží. Chci vědět, co jsi zač."

Setkal se s jejíma očima a ten pohled se prodlužoval. Trval mnohem déle, než by měl. Odkáslal si.

„Už musím domů."

Vytáhla obočí. „Ty chceš řídit?"

„Já -" Příliš rychle vstal. „Ne, asi ne. Vezmu si taxík."

„To tě bude stát majlant, Chrisi."

„Vždyť taky slušně vydělávám. To není jako v armádě. Jsem za vraždění lidí dobře placenej."

Vstala a položila mu ruku na paži.

„Mám lepší nápad."

„Jo?" Najednou si uvědomil, že se mu zvýšil tep. „Jakej?"

„Bydlím v Highgate. Tam stojí taxík pár liber a mám doma volnej futon s tvým jménem."

„Hele, Liz -"

Zničehonic se usmála. „Nefandí si, Faulknere. Nechystám se z tebe strhat oblečení a nacpat si tvý péro do pusy, jestli máš vítr z tohohle. Mám ráda, když jsou chlapi, se kterýma šoustám, střízlivý."

Proti své vůli se rozesmál. „Hele, řekni mi to na rovinu. Liz. Nešetři mě."

„Takže," také se rozesmála, „vezmeme si taxík?"

Taxík si objednali ze stejného menu jako pití. Takhle brzy večer nebylo těžké nějaký sehnat. Liz zaplatila účet a odešli. Hosté v Irácké restauraci divoce tančili na tvrdý, bezduchý rytmus, napodobující undergroundové skupiny z počátku milénia jako Noble Cause a Bushin'. Pro-

drali se skrumáží těl ke schodišti, a zatímco se stále smáli, vyšli ven na ulici.

Taxík na ně už čekal a ve světle pozdního večera se černě leskl jako

hračka, která jim patří. Chris upadl do rozpaků a smích se mu v krku zadrhl. Podíval se na Liz Linshawovou a všiml si, že i z ní veselí vyprchalo. Výraz, který se jí místo něj objevil na tváři, nedokázal rozluštit. Chvilku tam oba stáli, jako idioti zírali na taxík a v tu chvíli ho to zasáhlo jako kulka do týla. Pobavený cynismus v telefonu, ten důvěrně známý tón v jejím hlubokém hrdelním smíchu. Pocit, že ji odněkud zná, který v něm ta žena vzbuzovala.

Připomínala mu Carlu. Carlu, když ji poprvé potkal. Carlu před třemi nebo čtyřmi lety. Carlu předtím, než si vybrala svou daň plíživá odtazitost.

Najednou se začal potit.

Co to sak -

Potil se strachy a třásl se jako osika. Ten pocit si pamatoval ze svých prvních soubojů před deseti lety. Čirá, exi-stenciální hrůza, nyní tak destilovaná, že se nedala přičítat jediné konkrétní věci. Strach ze smrti, strach ze života, strach ze všeho mezi tím a z toho, co to s vámi za čas udělá. Strach z toho, že nad sebou nevyhnutelně ztrácíte kontrolu.

„Hej, tak nastoupíte si, nebo co?“

Řidič taxíku se vyklonil a ukázal palcem na zadní dveře, které se samy od sebe otevřely. Uvnitř bylo tlumené světlo a sedadla polstrovaná elegantním zeleným plyšem.

Liz Linshawová Chrise s nečitelným výrazem pozorovala.

Pot zchladl.

Nastoupil.

Kapitola dvacátá

Pod modrým mračnem na západě se pochmurně zvedaly hory. Tu a tam se skrz ně prodraly slabé paprsky pozdně odpoledního slunce a místa, kam dopadly, zalily skrovným teplem. Carla se při tom pohledu zachvěla. Zatím nebyla tma - takhle daleko na severu se tohle denní světlo drželo na obloze další měsíc, ale panorama Lofoten přesto připomínalo strážní věže trollího města.

„Je ti zima?“ Kirsti Nyquistová za volantem džípu se k ní otočila. Její schopnost naladit se na dceřino rozpoložení a pocity byla někdy téměř zázračná. „Jestli chceš, můžeme vytáhnout střechu.“

Carla zavrtěla hlavou. „Je mi fajn. Jen přemejšlím.“

„Asi to nebudou příjemné myšlenky.“

Před nimi se klikatila silnice, čerstvě vykrojená ze skličující krajiny a pokrytá asfaltem tak novým, že vypadal jako lékořice. Zatím na ní chybělo světélkující žluté značení a ženy projížděly kolem drsných, bílých skalnatých stěn, na nichž byly stále patrné žlábký, kam pyrotechnici vyvrtali otvory pro nálože. Na ceduli stálo Gjerlow, monitorování oceánu - 15 kilometrů. Carla si vzdychla a zavrtěla se na sedadle. Kirsti řídila velký terénní vůz Volvo s opatrností, která Carle, s instinkty získanými na londýnských ulicích, připadala trochu směšná. Během poslední hodiny spatřily jen pět dalších vozidel, z nichž tři stála před benzínovou pumpou.

„Tunel!“ zvolala její matka rozjařeně. „Vezmi si palčáky.“

Carla se natáhla pro rukavice. Byl to druhý tunel na cestě. Poprvé matčino varování ignorovala. Nacházely se necelých dvě stě kilometrů za polárním kruhem a od chvíle, co před dvěma dny vystoupila v Tromso z letadla, panovalo příjemné počasí. Tunely však byly něco jiného. Hluboko ve skalnatém masivu vás udeřil do plic a prstů arktický mráz dřív, než jste ujeli sto metrů.

Kirsti rozsvítila reflektory a už se řítily do žlutého sodíkového přitímí. Dech jim zkrystalizoval v jinovatku a proud vzduchu jim ho rval od úst.

„Teď je ti zima, co?“

„Trochu. Mami, opravdu jsme sem musely jet?“

„Jo. Říkala jsem ti přece, že je to jediná šance, kdy ho můžeme navštívit.“

„Proč jsi ho nepozvala do Tromso?“

Kirsti se ušklíbla. „Už ne.“

Carla se snažila nerozesmát. Kirsti Nyquistové bylo hodně přes padesát, ale stále to byla nesmírně půvabná žena a měnila své milence s krutou pravidelností. Prostě se mnou nestárnou, postěžovala si jednou dceři. Možná proto, že jsou všichni tak mladý, že by mohli bejt tvoje děti, odsekla Carla trochu nefér. Matka si často vybírala mladší muže, ale obvykle ne o víc než o deset let, a sama Carla musela přiznat, že většina mužů po padesátce nevypadá moc přitažlivě.

Tunel byl dlouhý šest kilometrů, takže na druhý konec dorazily s cvakajícími zuby. Když vyjely do roztráštěného slunečního světla venku, Kirsti zavýskla. Teplotní skok působil na Carlino tělo jako tropický žár. Připadalo jí, že je zmrzlá na kost, a snažila se ztuhlosti zbavit.

Sakra, seber se, Carlo!

Chris jí už chyběl, což si vyčítala, protože si vedle matčiny rozjařeně soběstačnosti připadala příšerně trapně.

Vzteky, který ji vyštval z domu, z ní začal do startu letadla vyprchávat, a než přistála v Tromso, zbyly z něj jen sentimentální opilecké řeči o vzdálenosti a ztrátě.

Kirsti teď z potíží, do kterých ji dcera přivedla tu noc, kdy přiletěla, vyčarovala smysluplnou akci. Carla přemítala, co musí člověk prožít, aby takové akceschopnosti dosáhl - mít dítě, napsat knihu, rozejít se s partnerem? V čem to spočívalo?

„Tady to je.“ Kirsti ukázala před sebe a Carla spatřila, že se silnice svažuje k jedné straně malého, jakoby useknutého fjordu. Na opačné straně se choulily budovy instituce, jasně osvětlené zatoulaným slunečním paprskem. Vypadalo to, že silnice vede až na konec výběžku a pak se vrací kolem monitorovací stanice zpátky.

„Takže tohle všechno je taky nový?“

„Přemístěné. Do loňského roku měli základnu na Faerských ostrovech.“

„Proč se přesunuli?“ Carla zalovila v paměti. „Aha, kvůli tomu úniku radiace.“

„Jo, tví milovaní Britové a jejich regenerace jaderného paliva. Gjerlow odhaduje, že to znečistilo místní vody minimálně na příštích šedesát let. Nemá smysl odebírat průběžné vzorky. Žádný z testů, které používají, tu radiaci nevydrží.“

Ne poprvé Carla ucítila, že se v ní při zmínce o jejím adoptivním domově zvedá touha ho bránit.

„Slyšela jsem, že šlo jen o kapaliny z výměníku tepla -nemohly způsobit tak velký škody.“

„Moje milá, žiješ v Londýně moc dlouho, když věříš tomu, co ti řeknou britské sdělovací prostředky. Nejde jen o kontaminaci radiací. Byla to obrovská katastrofa a ví to každý, kdo má přístup k nezávislému vysílání.“

Carla zrudla. „My máme nezávislý kanál.“

„Chris zaplatil, aby mu je přestali rušit?“ Zdálo se, že to Kirsti zaujalo. „Myslela jsem, že to nejde.“

„Ne, má výjimku. Povolenu. Kvůli práci.“

„Aha,“ pronesla Kirsti s předstíranou zdvořilostí, která nedokázala zakrýt její znechucení. Carla znovu zrudla, tentokrát silněji. Až do chvíle, kdy kola volva zaskřípala na šterkovém parkovišti vedle

monitorovací stanice, neřekla jediné slovo. Když Kirsti vypnula motor, zamumlala: „Nejsem si jistá, že je to tak dobrý nápad.“

„Když jsme si ten nápad v pátek v noci vymyslely, tak dobrý byl,“ pronesla matka rozhodně. „A je to pořád dobrý nápad. Jeden z mých nejlepších. A teď pojd’.“

Díky Kirstinu průkazu Tromso University prošly hlavním vchodem a po krátkém pátrání v databázi v recepci zjistily, že Truls Vasvik pracuje v nejvyšším patře. Vydaly se po schodech nahoru, Kirsti neustále o pár kroků napřed. Je to dobré na hýždě, prohodila přes rameno, když dcera udýchaně protestovala, aby zpomalila. Je to jen pět pater. Dělej.

Vasvika našly v bufetu. Je to klasický Kirstin typ, blesklo Carle hlavou - vyzáblý, s dlouhými končetinami, z něhož vyzařuje nezávislost jako účinky nedávno požitých drog. Na sobě měl svetr ke krku, plátěné pracovní kalhoty, mokasíny a obnošený těžký černý kabát, který si z nějakého důvodu neodložil. Oblečení viselo na jeho štíhlé postavě v nahodilých záhybech a stříbrem prokvetlé černé vlasy měl dlouhé a neupravené. Mohlo mu být přes čtyřicet. Když přišly blíž, vstal a natáhl k nim kostnatou ruku.

„Ahoj, Kirsti.“

„Ahoj Trulsi. Tohle je moje dcera Carla. Carlo, to je Truls Vasvik. Jsem ráda, že tě zase vidím.“

Vasvik něco zavrčel.

„Už jsi viděl Gjerlow?“

„Asi před hodinou.“

„Ach, omlouvám se. Neuvědomila jsem si -“

„Co kdybysme si sedli? Táhle je automat na kávu, jestli chcete.“

„Dáš si taky?“

Vasvik ukázal na kelímek před sebou a zavrtěl hlavou. Kirsti odešla k řadě samoobslužných přístrojů a nechala s ním Carlu o samotě. Rozpačitě se na Vasvika usmála a posadila ke stolu.

„Takže vy se s mámou nějakou dobu znáte.“

Zíral na ni. „Dlouho.“

„Já, uhm, jsem vám vděčná, že jste si na nás udělal čas.“

„Stejně jsem sem musel jet. To je v pohodě.“

„Uhm, jistě. Jak to jde? Teda... jestli o tom můžete mluvit?“

Pokrčil rameny. „V tomhle stadiu to stejně není tajné. Potřebuju nějaký informace, abych podpořil žalobu, kterou dáváme dohromady. Gjerlow tvrdí, že je má.“

„Jde o tu záležitost s Brity?"

„Tentokrát ne. Jde o Francouze." Na obličej se mu objevil zvědavý výraz. „Vy tam žijete, co?"

„Kde, v Británii? Jo."

„Nevadí vám to?"

Skousla si ret. Kirsti se vrátila s kávou a oba je zachránila z rychle se hroutícího rozhovoru.

„Takže," pronesla s rozzářeným úsměvem. „O čem je řeč?"

„Ještě jsme nezačali," odpověděl Vasvik.

Kirsti se zamračila. „Jsi v pořádku, Trulsi?"

„Moc ne." Zadíval se na ni. „Jannicke umřela."

„Jannicke Onarheimová? Zatraceně. Je mi to líto, Trulsi." Kirsti natáhla ruku a položila ji Vasvikovi na paži. „Co se stalo?"

Sklíčeně se usmál. „Jak umírají ombudsmani, Kirsti? Zavraždili ji. Dneska ráno mi to volali."

„Při práci?"

Vasvik přikývl a upřel pohled na umělohmotný povrch stolu. „Nějaká americká továrna na boty u Hanoje. Běžná záležitost, údajný porušování lidských práv, nulová spolupráce místní policie." Zhluboka se nadechl. „Její auto našli u silnice asi hodinu cesty od města, na místě, kde neměla co dělat. Vypadá to, že ji tam někdo vylákal. Znásilnili ji. Pak zastřelili. Jedinou kulkou do týla."

Letmo se podíval na Carlu, která sebou při slově znásilnili škubla.

„Jo. Asi je dobře, že to slyšíte. Jannicke je tenhle rok třetí. Kanadani přišli o dvakrát tolik lidí. Ombudsmani Spojených národů si vydělávají peníze a dost často je nestačí utratit. Podle toho, co říká Kirsti, se váš manžel pro tu práci asi hodit nebude."

Opovržení vůči Chrisovi, které z té věty cítila, ji jako vždycky rozlítlo.

„No, pochybuju, že byste dlouho vydržel ve Válečných investicích."

Kirsti s Vasvikem se na ni dívali s mrazivým norským nesouhlasem.

„Asi ne," pronesl nakonec Vasvik. „Nechtěl jsem vás ani vašeho muže urazit. Ale měla byste vědět, co by ho u nás čekalo. Před necelýma padesáti lety šlo o příjemnou kancelářskou práci. To se změnilo. Teď, na tyhle úrovni, při ní můžete přijít o život. Naše práce nemá žádný společenský uznání - v lepším případě nás lidi považují za věčně nespokojený byrokraty, v horším za nepřátele

kapitalismu a spojení teroristů. Náš mandát Spojených národů je špatnej vtip. Závěry našich šetření se řídí jen hrstka vlád. Zbytek podléhá korporáčnímu nátlaku. Některý, ja-

ko Spojený státy a samozřejmě Británie, jednoduše ten proces přímo odmítají. Dokonce ani nejsou signatářema dohody. Každou chvíli nám komplikují život. Zpočívají naše rozpočty, požadují transparentnost, která ohrožuje naše pracovníky v terénu, nabízejí právní a finanční pomoc lumpům, který se nám podařilo obžalovat. Dva ze tří případů odkládáme kvůli neprůchodnosti a -" škubnul bradou, možná k místu, kde teď leželo tělo Jan-nicke Onarheimové, „- naše mrtvý pohřbíváme za úšklebků bulvárních sdělovacích prostředků."

Znovu se rozhostilo ticho. Na opačné straně bufetu někdo spustil automat na kávu.

„Vy svou práci nenávidíte?" zeptala se Carla tiše.

Pousmál se. „Ne tolik jako lidi, který pronásleduju."

„Chris, můj manžel, svoji práci nenávidí. Tolik, že ho to zabíjí."

„Tak proč se na ni prostě nevykašle?" zeptal se ombudsman bez stopy soucitu.

„To se vám kurva snadno řekne!"

Kirsti na ni vrhla varovný pohled. „Trulsi, Chris se narodil a vyrostl v londýnských střezných zónách. Viděl jsi je, víš, jak to tam vypadá. A víš taky, co se děje s lidmi, kterým se odtud podaří dostat. Syndrom první generace. Jestli by nechat práce znamenalo vrátit se do zón, to pravděpodobně radši umře. Určitě bude radši zabíjet. A nakonec, víme přece, jak blízko k sobě obě ty věci můžou mít."

Znovu se usmál, tentokrát vřeleji. „Jo. Syndrom první generace. Tu lekci si z jistýho důvodu obzvlášť dobře pa-matuju."

Kirsti se také usmála a vypnula tělo pod svetrem způsobem, při němž její dcera lehce zrudla.

„Díky," pronesla. „Nenapadlo mě, že to bylo tak nezapomenutelné."

Jako by Vasvikovi spadlo z ramen něco těžkého. Trochu se na plastové židli napřímil a otočil se zpátky ke Carle.

„Dobře," řekl. „Nepopírám, že by někdo takovej jako váš manžel pro nás mohl bejt užitečnej. Už jen informace, ke kterým má přístup, by pravděpodobně stačily k tomu, abysme podali několik desítek žalob. A, ano, díky zkušenostem z Válečných investic by z něho mohl bejt dobrej ombudsman. Ale práci vám, jemu, slíbit nemůžu."

Zaprvý bysme potřebovali tým, kterej by ho dostal ze Shornu. Ale samozřejmě pokud odtud opravdu chce, můžu se pozeptat. Můžu dát věci do pohybu."

Přesně tohle chtěla slyšet, ale nějak ji to neuspokojilo tak, jak čekala. Něco, Vasvikův potlačovaný vztek, zpráva o náhlé smrti nebo možná okolní depresivní krajina, něco prostě nebylo v pořádku.

A když se po chvíli zvedli a Kirsti s Trulsem se s nelíbenou náklonností objali, Carla se otočila, aby se na to nemusela dívat.

Kapitola dvacátá první

Pondělí se odehrávalo ve znamení letního mrholení a hlo-davé bolesti za očima. Celou cestu řídil s neurčitým pocitem zranitelnosti, a když zaparkoval a zamkl auto, stejná stísněnost ho přiměla prozkoumat kouty podzemních garáží, jestli ho někdo nepozoruje.

Takhle brzy tu nikdo nebyl.

Na počítači měl telefonické vzkazy - Liz Linshawová, ospalá, ironická, svůdná, Joaquin Lopez z MESA. Liz odsunul na později a řekl počítači, aby vytočil číslo Lo-pezoza mobilního telefonu. Jihoamerický agent volal během posledních dvou hodin čtyřikrát a působil vyděšeně. Při třetím zvonění zvedl telefon. Hlas měl napjatý a roztřesený.

„Si, digame."

„Tady Faulkner. Ježíši, Joaquine, co se to s tebou kurva děje?" "

„Esuchame." Ve sluchátku se ozval zvuk pohybu. Chris měl dojem, že je Lopez v hotelovém pokoji, vstává z postele a pohybuje se po místnosti. Když agent přešel do angličtiny, přestal se mu třást hlas. „Hele, Chrise, myslím, že jsem v průšvih. Včera večer jsem sem přijel a trochu se vyptával na Diaze a teď se na mě jako putas v den vejpla-ty pověsili Echevarriovi tajný. Jsou v kavárně přes ulici, dole v hale. Myslím, že pár si jich najalo pokoj na tomhle poschodí, já -"

„Joaquine, uklidni se. Chápu tvoji situaci."

„Ne, ani trochu ji nechápeš, kámo. Kurva, tohle je MESA. Tyhle chlápci mi ufknou cojones, ani nemrкну. Šoupnou mě do auta, a já jsem byl -"

„Joaquine, drž laskavě hubu a poslouvej!" Aniž Chris nechal druhého muže odpovědět, přešel od pánovitého vyštěknutí rovnou k oprávněné smířlivosti. Podle příručky. „Vím, že seš vyděšený. Chápu proč. Teď s tím něco provedeme. Jak ti chlápci vypadají?"

„Jak vypadají?" Vylekané odfrknutí. „Vypadají jako tajný, co chceš, abych ti řekl? Raybany, pupky a knírky. Stačí?"

Chrisovi to stačilo. Viděl tyhle druhořadé grázly v akci, když byl v MESA na služební cestě od Hammett McColl. Znal ten svíravý pocit v žaludku, který dokázali vyvolat už jen tím, že se objevili na scéně.

„Ne, Joaquine, myslel jsem to jinak. Vyfotils je? Máš ty sluneční brýle?"

„Jo, vzal jsem si je." Odmlčel se. „Ještě jsem je nepoužil."

„Fajn."

„Zpanikařil jsem. Omlouvám se, Chrisi, podělal jsem se. Nemyslel jsem."

„No, tak myslí teď, Joaquine. Seber se. Podělovat se můžeš ve volném čase, ale právě teď děláš pro Shorn. Neplatím tě za to, aby tě odpráskli." Chris se podíval na hodinky. „Kolik je tam hodin. Jedna v noci?"

„Pár minut po jedny."

„Dobře. Kolik těch kníračů je?"

„Nevím, dva v hotelový hale." V jeho hlase se opět začala ozývat panika. „Možná dva nebo tři další naproti přes ulici."

„Můžeš mi je vyfotit?"

„Ven mě nikdo nedostane!"

„Dobře, dobře." Chris přecházel po místnosti a uvažoval. Snažil se představit si sám sebe na Lopezově místě. Sluneční brýle Nikon a zařízení k přenosu dat byl vánoční dárek od Shornu - byly to velice šikovné věcičky. „Hele, vidíš ty grázly v kavárně z okna? Běž se podívat."

Kroky. Lopez se vrátil trochu klidnější.

„Jo, vidím jejich stůl. Myslím, že je odtud dokážu nenápadně vyfotit."

„Fajn, to je dobře. Udělej to." Chris ztišil hlas a nasadil chlácholivý tón. „Pak chci, abys sešel do haly a přímo zepředu vyblejsknul ty další dva. Tam by si neměli nic dovolit. Máš zbraň?"

„Děláš si srandu? Na letišti jsem stejně jako všichni ostatní prošel kontrolou."

„Fajn, to nevádí. Hlavně udělej fotky a co nejdřív mi je sem pošli. Budu čekat. A, Joaquine. Nezapomeň, co jsem říkal. V době, kdy děláš pro Shorn, se ti nic nestane. Dostaneme tě odtamtud. Jasný?"

„Jasný." Nastala krátká pauza, v níž slyšel Lopeze dýchat.

„Chrisi. Díky, kámo."

„De nadá. Zachovej klidnou hlavu.“

Chris čekal, dokud se spojení nepřerušilo. Pak kopnul do stolu a sevřel ruku v pěst.

„Kurva.“ Další kopnutí. „Kurva!“

Zpátky k počítači. Odhadl dobu, než se Lopez znovu ozve, a předem ohlásil několik hovorů. Potom přistoupil k oknu, a dokud nezazvonil telefon, pozoroval londýnské panorama.

Snímky dorazily: dva ostré záběry od pasu nahoru, vyfocené z necelých pěti metrů. Lopez se dostal blízko. Oba tajní se nepříjemně usmívali do skrytých čoček Nikonu. Zuby s hnědými stopami kazů měli odhalené. Momentka z ka-

várny tak povedená nebyla, ale uprostřed iotky se nacházel „tůl na chodníku před kavárnou a kolem něj seděly tři zřetelné postavy s tvářemi otočenými směrem k fotoaparátu.

První hovor. Dokonce i přes předběžné upozornění chvíli trvalo, než účastník na druhém konci sluchátko zvedl a první zvuk, který se ozval, bylo hlasité zívnutí. Chris se za ten den poprvé usmál.

„Burgess Imaging.“ Na monitoru naskočil obraz, na němž se objevila snědá, neoholená tvář kolem dvaceti. „Ahoj, Chrisi. Co potřebuješ? Uhm, ty zvětšeniny ze satelitu byly v pořádku?“

„Jo, skvělý, ale o ně nejde. Poslechni, můžeš mi zvětšit záběry z ulice, hned teď? Obličej je natolik velký, aby se daly počítačově identifikovat?“

Jamie Burgess znovu zívá a poškrábal se v koutku oka.

„To tě přijde draho.“

„Myslel jsem si to. Hele, pošlu ti to v příloze. Jen se na to podívej.“

Burgess čekal, několikrát zamžoural na obrazovku a nakonec přikývl.

„Focený Nikonem, co?“

„Jo.“

„Dej mi dvě minuty. Zůstaň na lince.“

„Díky, Jamie.“

Další zívnutí. „Rádo se stalo.“

Na Burgesse bylo spolehnutí. O devět vteřin později vyplivl počítač dokonalé zvětšeniny od pasu nahoru. Chris je přesunul vedle těch dvou, které už měl z hotelové haly, a přikývl.

„Fajn, hajzlové. Snad jste byli nedávno v kostele.“

Druhý volaný se ozval po prvním zvonění. Nad naškrobenou vojenskou polní uniformou se objevila prošedivělá virtuální hlava.

Muž měl americký přízvuk, skutečná verze Simeona Sandse, kterého Mike Bryant s oblibou parodoval.

„Langley Contracting."

„Tady Chris Faulkner, Shorn Associates, Londýn. Máte v medellínské oblasti zásahové jednotky?"

Rozhostilo se ticho, zřejmě než na opačném konci linky ověřili Chrisův šifrovací kód a autorizaci. Virtuální pracovník služby pro zákazníky přikývl.

„Ano, v té oblasti můžeme pracovat."

„Bezva, Potřebuju okamžitě odstranit pět subjektů. Jejich přesné umístění a fotografie jsou v příloze."

„Dobře. Vyberte prosím požadovaný stupeň provedení."

„Uhm..." Tohle byla novinka. „Prosím?"

„Vyberte prosím požadovaný stupeň provedení z následujících pěti možností: chirurgický, přesný, nahodilý, paušální, brutální."

„Ježíši, ééé -" Chris bezmocně máchl rukou, „- chirurgický."

„Uvědomte si prosím, že tato možnost může způsobit významné časové zpoždění. Kre -"

„Ne! To je špatná možnost. Musíte to udělat okamžitě."

„Přejete si označit stupeň provedení značkou naléhavé?"

„Ano, přesně to si přeiu."

„Kreditní karta, nebo účet?"

„Účet."

„Potvrzuji vaši objednávku. Děkujeme, že jste si vybrali Langley Contracting. Hezký den."

Chris se ještě jednou zadíval na pět tváří, které se vznášely na obrazovce. Opět přikývl, na každou přitiskl palec a odeslal ji pryč.

„Adios, muchachos."

Když zmizel poslední obličej, přeměřoval si počítačovou linku na mobil a šel si koupit do *Louie Louie's* kávu.

Asi o hodinu později mu volal Lopez. Hlas měl rozjařený, překypující radostí. V pozadí byly slyšet sirény.

„Chrisi, seš úžasnej!!!! Dokázals to. Hijos de puta, jsou po celý ulici, kámo! Jsou po celý tý zkurvený ulici!"

„Cože?" zeptal se Chris zaraženě.

„Udělali to z projíždějícího auta, kámo. Přímou ukázkově! Museli použít raketomet. Celá ta zkurvená kavárna hoří. Říkám ti, že z ní zbyly jen trosky."

Chris se ztěžka posadil za stůl. Viděl to jasně před sebou, noční ulici ozářenou plameny. Koláž filmového týdeníku, vzpomínky na stovky takových scén. Těla a kusy rozmetané po okolí, spálené a zkrvavené. Výkřiky a panika přihlížejících.

„Ten hotel," zašeptal téměř, jako by nedokázal ta slova pustit z úst. „Ty lidi v hotelu."

„Jo, ty to dostali taky. Slyšel jsem výstřely. Samopaly." Lopez napodobil zvuk automatických zbraní. Byl opilý radostí, že je živý a zdravý. „Právě jsem se byl podívat dole. Víš, pořád jsem se díval z okna na ten požár, když -"

„Ne, Joaquine. Přestaň. Další lidi v hotelu. Víš, obsluha. Hosti. Zastřelili ještě někoho jiného?"

„Ach," Lopez se zarazil. „Myslím, že ne, žádný další těla jsem neviděl. Páni, koho jsi sem poslal?"

„To je fuk." Jako by měl v ústech popel. Cítil zápach exploze, zápach spáleného masa ve voňavém nočním vzduchu. Sirény v telefonu kvílely a ozývaly se výkřiky. „Radši odtamtud vypadni. Zatím se vrať do Panama City. Tam si už neškrtněš. Budeš to muset zařídit přes někoho jiného."

„Jo. Taky mě to napadlo." Lopez změnil tón. „Hele, Chrisi. Nezvádl jsem to tu, ale svoji práci znám. Za posledních čtyřiaadvacet hodin jsem neudělal jedinej špatnej krok. Ty hijos de puta věděli, že přijedu."

Chris sklesle přikývl, protože ho Lopez nemohl vidět.

„Dobře, Joaquine."

„Dej mi dva dny. Pořád ještě to můžeme zvládnout. Znáš ty správný lidi. Nemusíš si dělat starosti."

Pevně zavřel oči. „Dobře."

„Vyjde to, kámo. Ozvu se ti, přísahám."

Za Lopezem začal někdo mluvit do megafonu, aby překřičel ječící dav. Chris natáhl ruku a přerušil spojení.

Bryant a Makin dorazili přibližně ve stejnou dobu. Chris jim sjel do podzemních garáží naproti. Když ho Mike spatřil, usmál se.

„Ahoj, Chrisi! Ježíši, v kolik jsi sem přijel?" Chris pozdrav ignoroval a zamířil přímo k Makinovi. S plnou silou posledního kroku ho pravou pěstí udeřil pod hrudní koš. Makin se zlomil v pase a vyzvracel snídani. Chris couvl a ze strany ho praštil do obličeje. Brýle odletěly stranou. Makin se svezl na zem, a zatímco se svíjel v bolestech, křečovitě dával. Chris do něho kopl a pak ho Mike zezadu

chytil a odvedl ho pryč. „To by stačilo, Chrisi. Dej si pohov.“ „Ty hajzle. Prozradil jsi mýho agenta, ty kurvo.“ „Nechápu -“ Makin si klekl na koleno a držel si obličej, „- o čem to kuuva mluvíš.“

Chris se na něj opět snažil vrhnout. Makin se napřimil, otřel si ústa a podíval se na něj. Zvedl volnou ruku. „Za tohle si to uozdáme na silnici, Faulkneue.“ „Hele!“ Mike trochu povolil stisk na Chrisových ramenou. „Už toho nechte, Nicku. V tomhle týmu si to nikdo s nikým na silnici rozdávat nebude. Nikdo. To si nechte na tendry. Chrisi, já tě teď pustím, ano? Chovej se slušně. Žádný rvačky v garážích. Je to nedůstojný. Tady nejsme v zónách.“

Pustil Chrise a o krok couvl. Stál mezi oběma muži, paže lehce od těla, připravený zasáhnout. Makin se odplížil stranou a odplivl si. Chris ucítil, že se mu v reakci na to zachvěla paže od pěstí po rameno. Bryant se zhluboka nadechl.

„Fajn, kluci. O co kurva jde?“

„Tenhle hajzl,“ Chris byl stále rozzuřený a toužil po fyzickém násilí, „poslal Echevarriovi naše materiály o Dia-zovi.“

„Opravdu?“

Bryant zamrkal. „Udělals to, Nicku?“

„Ježíši, jo. Uekl jsi, abysme Echevauii vybudili k akci.“

Chris cítil, že vztek mizí a místo něj nastupuje nevěřic -nost. Totéž zpozoroval v Bryantově pohledu. Mohutný muž potřásl hlavou.

„Ale -“

„Ježíši, Mikeu. Chci, aby měl do pondělí nůž pod ku-kem, tohle jsi uekl. Co jsem měl podle tebe dělat?“

Chris vybuchl: „To jsou kecy. O víkendu jsi tady nebyl.“

„Jak kuuva víš, kde jsem byl? Copak seš moje máma?“

„V sobotu jsem tě tu neviděl,“ pronesl klidně Bryant.

„Vzal jsem si tu puáci domů, Mikeu. Hele, Echevauiia celej víkend pouádal mítinky pro svý věrný. Puipadalo mi to jako ideální doba ho vyděsit. Videokonfeunce je zejtua, co jsem měl dělat? Čekat a celý to dát dohuomady dneska? Mám na stauosti kambodžskou logistiku a palácovou uevoluci v Jemenu. Události v Kašmíuu. Guatemala se znovu otuásá. Na tuhle blbost nemám čas.“

Chris udělal krok dopředu, ale Mike Bryant mu položil ruku na hrud', aby ho zastavil.

„Poslal jsem do MESA Joaquina Lopeze, ty idiote, aby se na Diaze poptal. Málem tam dneska přišel o kejhák.“

„A to je jako vina?“

Bryant si povzdychl. „Diaz byl záloha, Nicku. Byl naše brzda, kdyby ten starej parchant neustoupil.”

„Tys to věděl!”

„Proboha, copak jsem telepat? Nikdo mi neukl, že je Diaz mimo hru a že je to naše eso v rukávu.”

„Dobře.” Mike si přejel rukama přes obličej. „Možná jsme to dostatečně nezdůraznili. Ale měl sis to nejdřív ověřit u Chrise. Trochu viny na tom neseš i ty, Chrise. Měl jsi to s Nickem projít dřív, než jsi tam Lopeze poslal.”

„Ale -” Chris nedokázal identifikovat náhlý pocit v hrudníku, „- to, abych ho poslal, jsi mi řekl ty.”

„No, jo, ale ne bez konzultace.” Bryant se podíval z jednoho muže na druhého. „No tak, lidi. Trochu komunikace. Trochu kooperace, proboha. Copak toho chce po vás tolik?”

Ani jeden z mužů se na něj nepodíval. Chris s Maki-nem si jeden druhého měřili nepřátelským pohledem.

„Kvůli tomuhle zkurvenýmu idiotovi umřeli lidi, Mikeu.”

Makin si pohrdavě odfrknul.

Bryant se zamračil. „Myslel jsem, že jsi říkal málem.”

„Lopez ne. Jiný lidi. Musel jsem zavolat Langleymu, aby na ty mizery, co ho sledovali, poslali zabijáky, a oni vyhodili do vzduchu celou kavárnu.”

„A cos čekal? No tak, Chrise. Langleymu? Tihle chlápci sloužili u CIA, proboha. Už před propuštěním to byla banda nekompetentních blbců.” Zadíval se na Makina, usmál se a udělal prosebné gesto rukou. „Proboha, Langleymu.”

Chris cítil, že ho přítel začíná štvát. „To byla jediná možnost, Mikeu!” vyštěkl. „Nikdo jinej v MESA tak rychle nezareaguje. To dobře víš.”

„No jo.” Mike si přitiskl palec a ukazovák na kořen nosu. „Hele, to s tou kavárnou je smůla, ale mohlo to dopadnout hůř. Chci říct, že můžeš být rád, že nesejmuli i Lopeze.” Makin se hlasitě rozesmál a Bryant se k němu připojil. „Kurva, můžeš být rád, že tyhle neschopný sica-rios, který pro Langleyho v současné době pracujou, nevyhodili do vzduchu celý blok.”

„To není legrace, Mikeu.”

„Ale no tak, trochu jo.” Bryant se přestal usmívat a zvažněl. „Dobře. Co se stalo, stalo se. Ale můžeme tu škodu utajit. Před Echevarriou budeme předstírat, že o ničem nevíme, necháme si to

pro sebe a fakturu pro Langleyho ztopíme. Zaplatíme mu, já nevím, přes někte-rej z tajnejch kambodžskejch fondů nebo tak. Nikdo jinej o tom nemusí vědět. Všichni budou mít čistý ruce. Co vy na to?" Podíval se na svůj tým. „Dohodnuto?"

Makin přikývl, Chris nakonec taky. Bryant se opět usmál.

„Fajn. Ale nezapomeňte, pánové. Příště věnovat trochu víc pozornosti informacím, prosím."

Kapitola dvacátá druhá

Hernanu Echevarriovi se to podle očekávání nelíbilo.

„Ty se do toho nebudeš míchat," pronesl Mike dost kategoricky, zatímco stáli v tajné pozorovací místnosti a čekali na satelitní spojení. „Lhát budeme my."

Jako obvykle si před jednáním s politickými osobnostmi přehodil přes ramena baseballovou pátku a teď přecházel sem a tam a opíral si šíji o naleštěné dřevo. Na opačné straně zrcadlové stěny průhledné jedním směrem se Nick Makin věnoval láhvi s vodou a dálkovému ovládání obrazovky na kraji konferenčního stolu. Zbytek břídlícově šedivé plochy byl prázdný, až na sloupec zabudovaných monitorů poblíž středu.

„Myslíš, že se to dneska rozhodne?" zeptal se Chris.

Mike se ušklíbl. „Podle včerejší reakce bych řekl, že jo. Z toho, že na nás hulákal, usuzuju, že máme pořád šanci. Kdyby měl v úmyslu z toho vycouvat, pak podle mě s námi mluvit vůbec nebude. Jo, to bylo dobrý znamení."

Echevarria volal dvě hodiny před obědem, v době, kdy se v MESA rozednívalo. Musel celou noc hovořit s policejními techniky v Medellínu. Hovor vzal Mike. Chris ho neslyšel, ale pochopil, že probíhal nějak takhle: Co si kurva, vy bastardi, myslíte, že děláte na mým písečku, kdo si kurva myslíte, že jste, že jednáte s tím marxistickým zrádcem Diazem za mými zády, kdybyste byli čestní muži a ne hajzlové v šedivých oblecích, tak atd., atd., atd., bia, bia, bia, na mrtvici.

„Jo, to není špatná metafora," připustil Mike. „Naštěstí ho nekleplo. Jinak bysme byli fakt v průseru. Vůbec nedokážu odhadnout naše šance při jednání s Echevarriou juniorem. Takže se musíme při schůzce ovládat. Smířlivej přístup."

Později ten den se dozvěděli novinu. Bojové vrtulníky se vznesly

do vzduchu, vysočina na západ od Medellín byla v plamenech a prorežimní deník MESA tvrdil, že Diaz je buď mrtvý, nebo uprchl k panamským hranicím, kde bude chycen a dán za mříže jako zbabělý marxistický pes, kterým je. Ve městech probíhalo hromadné zatýkání.

„Bude na koni, což je pro nás výhodný.“ Mike se snažil ve třech minutách, které zbývaly do začátku jednání, navodit optimistickou atmosféru. „Bude mít pocit, že má vítězství na dosah a s trochou štěstí si bude myslet, že je neporazitelný. Myslím, že se správnou dávkou vyděšených omluv ho dokážeme přesvědčit.“

Chris se natáhl pro židli a opřel se o opěradlo. „Víš určitě, že mě u toho nechceš místo Makina?“

Bryant se na něj jen podíval.

„Co?“

„Co kdybys to nechal plavat?“

„Kurva, Mikeu, dokonce to není ani můj klient. Vlastně je mi to úplně ukradený. Ale nebudeš mi tvrdit, že to Makin neudělal schválně.“

„Kurva, přestaň s těma spikleneckejma teoriema, Chrisi. Co kdybys to prostě bral tak, že šlo o chybu v komunikaci? Copak je tomu tak těžký uvěřit?“

Makin v konferenční místnosti stál čelem k nim a zaťukal na sklo.

„Dvě minuty, Mikeu.“

Bryant se naklonil k jednomu z mikrofonů a stiskl tlačítko přenos. „Hned jsem u tebe, Nicku. Připoutejte se, dámy a pánové.“

Sundal si z ramen baseballovou pátku a opřel ji v rohu. Chris mu položil ruku na rameno.

„Mikeu, viděl jsi přece jeho obličej, když jsme to s ním ve čtvrtek konzultovali. Byl jsi u toho. Odmítl změnit přístup a dal zatraceně jasně najevo, že se to obrátí proti nám. Prozradil Diaze, abysme neměli v ruce žádný trumf, a ty to víš.“

„A skoro si zlikvidoval vlastního klienta? Připravil se každej kvartál možná o tisíce na prémiech. Chrisi, no tak. To by ho postavilo do špatného světla. Proč by to dělal? K čemu by mu to bylo?“

Chris potřásl hlavou. „Já nevím, ale -“

„Přesně tak.“ Mike ho chytil za ramena. „Nevíš. Ani já nevím. Tady není co vědět. Nech to plavat.“

„Mikeu, nemáme nic, čím ho přitlačit ke zdi. Chtěl jsem -“

Další hlasitě zaťukání na sklo. „Máš to jen taktak, Michaeli.“

„Chtěl jsem ti pomoci, a jsem -“

Stisk na jeho ramenu zesílil a Mike se mu zadíval do očí. „Chrisi, já vím. A jsem ti za to vděčnej. A taky vím, že za to, co se stalo, nemůžeš. Ale teď to nech plavat. Vrať se k své Kambodži a začni pracovat na své kvartální zprávě.“

„Mikeu -“

„Už mám zpoždění, Chrisi.“ Naposledy ho stiskl a chvatně zamířil ke dveřím. Chris skrz sklo sledoval, jak se složil na židli vedle Makina a pohodlně se na ní uvelebil jen pár vteřin předtím, než telefon zazvonil.

Jedna věc, kterou měli společnou všichni klienti Válečných investic, s nimiž Chris kdy jednal, byla láska k technologickým hračkám vyspělého světa. To byla základní

moudrost Válečných investic, kterou znali všichni od společníků po analytiky. Nešetřete hračkami. Na prvním místě každého seznamu nejžádanějších dárků jste uvedli nejmodernější komunikační zařízení. To a soukromá letadla s iniciálami vlastníka. Potom vojenskou výzbroj. Vždy v tomhle pořadí. Nikdy to neselhalo. Echevarriův holografický obraz byl dokonale ostrý a současně se objevil na desíctech propojených monitorů.

Chris jeho tvář samozřejmě znal ze složek Hammett McColl a občasného zpravodajství z MESA, nicméně ve skutečnosti ho už nějakou dobu neviděl. Naklonil se těsně ke stěně se zrcadlem a pozorně se zadíval na ochablý, kožovitý obličej; váčky pod očima a pevně sevřené rty, vychrtlý krk, rovný jako svíčka, který mizel ve výstřihu slavnostní uniformy zdobené medailemi a vyznamenáními. Krajní obrazovky, rozprostřené za jeho zády do tvaru vějíře, zůstaly tmavé a připomínaly černou svatozář. Ruce spočívající na holografickém obrazu stolu vypadaly jako oteklé.

„Ach, plukovníku,“ zašveholil Bryant. „Tady jste. Vítejte.“

Echevarria zvedl jednu ruku k ústům a pohlédl doleva. Telefon znovu zazvonil a za stolem se asi metr od plukovníka začala formovat další postava.

„Pokud nebudou pánové nic namítat,“ usmál se diktátor a odhalil oslnivě bílé zuby, které očividně nebyly jeho vlastní, „k jednání se připojí můj syn.“

Z jeho poznámky číselná těžká ironie, ale mnohem horší bylo to, co se skrývalo za ní. Francisco Echevarria byl právě v Miami, jak Chris věděl, a rychlost, s níž neohlášený přenos prolomil bezpečnostní

ochranu Shornu, naznačovala, že má k dispozici zařízení, které obvykle nabízejí hostům v miamském Hiltonu.

Podporují ho ty zkurvený Američani. Musel to být Rimshaw nebo Medreck. Chris zalovil v paměti. S největší pravděpodobností Rimshaw. Zkurvenej Lloyd Paul. Calders nejsou obvykle tak velkorysí...

Když se holografický obraz zklidnil, objevil se před nimi snědý, pohledný Francisco Echevarria v jednom ze svých obleků od Susany Ingramové. V obličeji byl rudý vztekem a hledal, kde si ho vybít.

Mike Bryant si toho všiml a využil příležitosti.

„Ale samozřejmě. Jsme rádi, že můžeme přivítat i seňora Echevarriu. Ve skutečnosti čím rozmanitější informace najednou -"

„Hijo de puta," vyplivl Echevarria junior bez úvodu. „Jediná zkurvená informace, kterou vám chci sdělit, je, že kdyby můj otec nebyl tak sentimentální ohledně starých vztahů, jeli byste zejtra tendr. Z toho vašeho evrop-skýho pokrytectví mi je na zvrá -"

„Paco! Prosím!" Otec měl v hlase lehce pobavený tón. Jeho angličtina, jak si Chris všiml, měla oproti miamsko-hispánské kadenci jeho syna afektovaný, protáhlý pří-zvuk jižanských států. „Tihle pánové se nám chtějí omluvit. Bylo by nezdvořilé je nevyslechnout."

Takže.

Chris viděl, že se Makin napjal. Netušil, jestli si toho otec se synem všimli.

„Jistě," pronesl Mike Bryant klidně. „Došlo k závažnému nedorozumění a já se domnívám, že zodpovědnost leží na nás. Když vám můj kolega odeslal záznamy o vzbouřencích, zřejmě dostatečně nezdůraznil, že se obáváme -"

Echevarria junior prohodil něco španělsky. Otec se na něj přísně podíval a mladík zmlkl. Bryant na otce vděčně kývl a pokračoval.

„Obáváme se, že vnímaná nestabilita přiláká nové a méně skrupulózní investory, než jsme my."

Hernan Echevarria na druhé straně polokoule se neradostně usmál.

„Tahle nestabilita, o které mluvíte, se vyřešila. A máte pravdu, seňore Bryante. Tohle nám vaši kolegové sdělit zapomněli." Jedna z krajních obrazovek se probudila k životu. „Chcete vidět, co nám zaslali?"

Bryant zvedl ruku. „Všichni jsme ten vzkaz viděli, plukovníku. Navrhují, abychom neplýtvali vaším cenným časem víc, než je

nutné. Jak jsem řekl, šlo o nedorozumění, za něž neseme plnou zodpovědnost."

Sarkasticky se zadíval na Makina.

„Geneuále Echevauuio," pronesl, jako by z něho ta slova někdo rval kleštěmi. „Omlouvám se, bezvýhradně, za veškeué potíže, které jsem způsobil. Neměl jsem v úmyslu ve vás vyvolat dojem, že chceme jednat s vašimi politickými nepuáteli -"

„Nepřáteli mé země, seňore. Nepřáteli naší národní pověsti, všech kolumbovských patriotů. Odsouzených, jak si určitě vzpomenete, katolickou církví a všemi dalšími jihoamerickými symboly slušnosti."

„Ano," pronesl Makin škrobeně. „Jak uíkáte."

„Mám tu něco," přispěchal mu Bryant na pomoc, „co by vás mohlo zajímat."

Jeden ze zabudovaných monitorů se rozzářil a Chris věděl, že Echevarriovi na opačné straně světa sledují za ramenem Mikea Bryanta obraz, který se na něm objevil.

„Tohle je část základní dokumentace, kterou jste od nas obdržel, v původním formátu," prohlásil Bryant, zatímco jednou rukou ležérně pohyboval myší.

„Jak vidíte ze zvětšeniny, tento dokument nepochází

ze Shornu. Logo, jak zcela jistě poznáte, patří ve skutečnost firmě Hammett McColl."

Mohlo jít o počítačově vytvořené falzum a všichni v místnosti to věděli. Ale Echevarria osobně pozval před rokem Hammett McColl do MESA a věděl, že je dokument pravý.

„Odkud to máte?" zeptal se.

„Od zdroje."

Echevarria junior opět vychrlil několik španělských urážek týkajících se matky. Bryant počkal, než si uleví. Otec syna opět umlčel, tentokrát podrážděným gestem.

„Jakého zdroje?"

„V této fázi jednání," pronesl Bryant opatrně, „nejsem oprávněn vám tuto informaci sdělit. Zdroj je užitečný jen tak dlouho, dokud zůstane v tajnosti, a tahle linka není bezpečná. Nicméně," všiml si, že se syn naježil, a pokusil se ho uklidnit, „mezi čtyřma očima s vámi rád proberu všechny podrobnosti, které s touhle záležitostí souvisejí. Mám dojem, že vám po tomto víkendovém nedopatření dlužíme jistou otevřenost."

„Vy chcete, abych přiletěl do Londýna?"

Bryant rozhodil ruce. „Přirozeně až se vám to bude hodit. Jsem si vědom, že doma musíte řešit nespočet naléhavých záležitostí."

„Ano." Echevarria se opět usmál, tentokrát mnohem chladněji. „Zejména dát do pořádku zmatek, který tam způsobil jeden z vašich agentů."

Mike si vzdychl. „Plukovníku, udělal jsem, co bylo v mých silách, abych dokázal naše poctivé úmysly. Dávám vám své slovo -"

Echevarria junior se ušklíbl.

„- ať ten muž dělal v Medellínu cokoli, nebylo to na naši žádost. Možná operoval na příkaz Hammett McColl

nebo někoho jiného. Nepopírám, že náš zdroj v Hammett jVlcColl mohl stejně tak prodat tytéž informace někomu jinému, kdo byl ochoten zaplatit korporační ceny. Víím, že ta osoba, řekněme, má dobré kontakty v New Yorku i Tokiu a -"

„Dobře, señore Bryante. Myslím, že tuhle omluvu jsem už slyšel. Nabídl jste mi schůzku mezi čtyřma očima. Proč?"

„No," Mike opět pohnul myší. Dokument Hammett McColl zmizel a místo něj se objevil jeden ze seznamů výzbroje, který ukázal před týdnem Chrisovi. „Mohli bychom projednat důležitou otázku týkající se vojenského materiálu. Vzhledem k novému vývoji situace a potížím, které způsobí, jsem měl v úmyslu upravit rozpočet."

Chris si všiml Echevarriovy reakce. Udivilo ho, že se Mike dokázal ovládnout a neusmát se.

„Takže?"

„Příští měsíc se v Londýně koná zbrojařský veletrh North Memoríál. Navrhují, abychom zabili dvě mouchy jednou ranou: navštívíme veletrh a přímo na místě projednáme vaše bezprostřední požadavky. A až tu budete, můžeme probrat záležitost týkající se informací z Hammett McColl a její důsledky pro Spojené státy."

Echevarria přimhouřil oči. „Důsledky pro Spojené státy?"

„Omlouvám se, měl jsem na mysli mezinárodní důsledky." Mike přesvědčivě napodobil rozpaky. „Mám sklon dělat ukvapené závěry, které nejsou vždy oprávněné, ale... no... o tom si můžeme důkladněji promluvit, až budete v Londýně."

Poté Chris slyšel jen hluk. Bryant se opět několikrát omluvil a omluvu vykřikl i Makin. Echevarria junior něco reptal a občas cosi vykřikl, ale jeho otec, který o na-

bídce podle všeho hluboce přemýšlel, ho vždy okarrT-^v usadil. Pak

se srdečně rozloučili. Mike se přiřítíl znátl^ do pozorovací místnosti a zabouchl za sebou dveře

„Sežeň Lopeze. Do konce tejdne se chci zkontaktov s povstalci. Ten hajzl nás chce podrazit.”

Chris zamrkal. „Myslel jsem, žeš ho přesvědčil.”

„Jo, na chvíli. Ten veletrh by ho měl nějakou dobi zdržet a ten kec o důsledcích pro Spojený státy znejistí miamský konexe mladýho Echevarrii. Ale nakonec je to takovej barák ve slumu, kteréj každou chvíli spadne. Starej Hernan ve skutečnosti neuvěřil ničemu z toho, co jsme mu tu řekli. Jen hraje o čas, aby se dozvěděl, co z nás může dostat. A nehodlá se nechat podplatit hrstkou levných leteckých bomb, což je všechno, co si teď, v současný situaci, můžeme dovolit. Ne, Američani ho dřív nebo pozdějc dostanou, a než k tomu dojde, chci mít ve hře vlastního hráče.”

„Jo, ale koho?” Chris ukázal skrz sklo na místo, kde seděl u stolu Makin a upřeně zíral před sebe. „Tomu idiotovi se podařilo Diaze vyřadit. Kdo nám ještě zbejvá?”

„Budeme se muset obrátit na Barranka.”

„Na Barranka?”

„Chrisi, nikoho jinýho nemáme. Sám jsi říkal, že Ar-benz, vzhledem ke svýmu zdravotnímu stavu, letos nepřipadá jako vůdce ozbrojenýho povstání v úvahu.”

„Jo, ale Barranco... Je to idealista, Mikeu.”

„Ale no tak. Všichni takhle začínali.”

„Ne, on je novej Guevara, Mikeu. Podle mě ho nedokážeme zvládnout.”

Bryant se usmál. „Ale dokážeme. Ty to dokážeš.” Letmo se zadíval na Makina, který nehnutě seděl na židli-„Hodlám o všem informovat Hewittovou a navrhnout, aby Nicka odvolala. Je nejvyšší čas. Ty zatím Barranka

• * je mi fuk za jakou cenu. Jestli to bude nutný, ^{2P}Třtam leť, ale přesvědč ho k jednání.” ^{ki} rhrisovi bleskla hlavou vzpomínka z doby, kdy ho do vyslal Hammett McColl, noční obloha posetá í!¹ ězdaml teplá tma pod ní a zvuky noční ulice. Ty chceš, abych letěl do Panamy?”

„jestli to bude nutný...”

Hewittový se to nebude líbit. Přidělila Echevarriu Makinovi. Když mu ho vezmeš, bude to vypadat, že udělala nesprávný rozhodnutí. A to nemluvím o jejím vztahu ke mně. Nemůže mě ani cejtít.”

Kurva, Chrise, seš totálně paranoidní. Už jsem ti to přece říkal. Hewittová má ráda prachy a právě teď jich spoustu vyděláváš. Počítá se výsledek." Mike se opět usmál. „A když bude mít námitky, promluvím si o tom s Notleym. Seš v tom namočenější, ať chceš, nebo nechceš, kámo. Vítej v MESA."

Makin se v konferenční místnosti zavrtěl na židli a zadíval se na ně. Skoro jako by slyšel, co si povídali. Na tváři měl poraženecký, zklamaný výraz. Chris ho chvíli pozoroval a snažil se zahnat lehké znepokojení, které nemizelo.

„Díky."

„Hele, zasloužil sis to. Využij příležitosti." Bryant ho objal kolem ramen. „Navíc jsme kurva tým. Ted' Hernana Echevarriu vyšachujeme ze hry a vyděláme nějaký prachy."

Kapitola dvacátá třetí

Někdo uvázal k molu poškozený motorový člun a pak ho nechal potopit. Příd', pevně připoutaná k železnému kruhu, byla zvednutá, ale voda za předním sklem posetým mouchami sahala přes interiér ze světlé kůže téměř až k palubní desce. Chris viděl rybu, která se vznášela pod hladinou jako malá vzducholod' a ožďbovala něco na spodním oblouku ponořeného volantu. Kolem potopené zádi pluly větvičky a hniající listí, a když k molu dorazily vlny od vodního taxíku, který projížděl kolem, chaoticky měnily směr. O dřevěné pilíře tiše pleskaly vlnky. Na opačné straně laguny viselo nad stromy na ostrově nízké mračno připomínající šedivou cukrovou vatu, plulo přes moře a přinášelo s sebou déšť. Slunce vypadalo na světle šedé obloze jako rozmazaná skvrna a vzduch byl teplý a vlhký.

Chris odvrátil pohled. Tohle nebyl Karibik, který si pamatoval. Vrátil se k místu, kde Joaquin Lopez seděl otočený zády k dřevěné chatrči, která ospravedlňovala existenci mola.

„Víš určitě, že dorazí?"

Lopez pokrčil rameny. Byl to vysoký, šlachovitý muž afro-karibského původu a místo paniky, která z něho čísel, když mu telefonoval z Medellín, z něho teď vyzařoval klid. „Má pro to všechny důvody. Jinak bych tě sem netahal, kámo. Cigaretu?"

Chris zavrtěl hlavou. Lopez si zapálil a vyfoukl kouř nad vodu. Nepřítomně si poškrábal jízvu na čele.

„Určitě to pro něj nebude snadný. Na tyhle části pobřeží je spousta

poldů. Želví hlídky mají právo zastavit a prohledat každého, kdo jim připadá jako pytlák. A někdy tu přistávají protidrogový americký jednotky. Ty žádný pravomoci nemají, ale..."

Znovu pokrčil rameny. Chris přikývl.

„Kdy jim to vadilo, co?"

„Jo." Lopez odvrátil zrak a usmál se.

„Co je?"

„Nic. Nemluvíš jako gringo."

Chris zívł. Během posledních pár dní toho moc nena-spal. „Beru to jako poklonu."

„Pokračuj v tom. Možná ti to pomůže s Barrankem."

Letělo mu to teď před očima. Londýn, Madrid, San Jo-sé v Kostarice. Šmouhy letišť, oddělení pro manažery v tlumených pastelových barvách, tiché hučení klimatizovaných letů. Honba za sluncem, den k dobru. Za úsvitu helikoptérou ze San José přes hranice do Panamy. Přistání na sluncem zaplaveném letišti u Davida, kam se Lopez uklidil z Panama City a kde se měli setkat. Další krátký let na sever do Bocas del Tóro, řada chatrčí a lidé, které Lopez znal, vypůjčená zbraň, vodní taxík *sem*, ať už to bylo kdekoli, a čekání, čekání na Barranka.

„Už ses s ním někdy setkal?"

Lopez potřásl hlavou. „Před několika dny jsem s ním mluvil videotelefonem. Vypadá unaveně, ne jako na těch snímcích z roku '41. Potřebuje to, Chrisi. Je to jeho poslední šance."

Ten rok mu rezonoval v hlavě. V roce '41 vypustil Edward Quain duši v rozježděných cárech na studeném asfaltu M20. Tehdy to Chrisovi připadalo jako nějaký druh konce. Ale druhý den se probudil a zjistil, že se svět nezměnil a že nic, co v Hammett McColl začal, se nezlepší-

lo, natož aby to skonalo. Teprve tehdy mu došlo, že bude muset žít dál a že k tomu bude muset najít nějaký nový důvod.

Od moře zaslechli tiché hučení.

„Přijíždí člun," oznámil mu Lopez.

Zpoza zalesněného mysu vyplula loď a zvedala čelní rázovou vlnu, která byla stejně hlasitá jako její motory. Byl to velký, námořnický šedý člun určený k rychlé jízdě, a soudě podle dvou kulometů za kupolí z nerozbitné-ho skla na přidi, k přepadovým akcím. Na zádi pleskala vlajka s bílým znakem na zeleném pozadí. Když ho Lopez spatřil, ulehčeně si oddychl.

„Želví hlídka," pronesl.

Když motory ztichly, člun zpomalil a položil se na hladinu. Přídi narazil do mola a na přední palubu vyšla postava v khaki uniformě. Výkřiky ve španělštině, na které Lopez odpovídal. Muž na palubě zvedl lano a lehkovážně s ním skočil na molo. Když dopadl na prkna, zkušeně se přikrčil v kolenou. Na palubě se objevila stejně oblečená žena, opřela se o kupoli z neprůstřelného skla a zírala na ně. Chris cítil, že se ho zmocňuje ostražitost.

„Máš taky zbraň, že jo?" zamumlal k Lopezovi.

„Jasně. Ale tohle je želví hlídka, žádný -"

Z člunu vyskočil další muž ve stejné vojenské uniformě, který měl přes rameno přehozený kalašnikov. Letmo se zadíval na Chrise, pak pomalým krokem zamířil k Lopezovi a něco na něj španělsky vychrlil. Když mu Lopez odpověděl, zmizel v chatrči za nimi. Chris se zadíval na moře na opačné straně mola a dumal, jaká je tam hloubka. Musel by mít dobrého půl metru nad hlavou, aby si byl jistý, že ho nezasáhne kulka. Smith a Wesson, který mu Lopez půjčil, by ve vodě určitě fungoval, ale proti ka-lašnikovům -

Priznejme si to, Chrisi, pět minut bys nevydržel. Tohle není film s Tonym Carpentarem.

„Señore Faulknere?"

Prudce se otočil zpátky ke člunu. K ženě na přední palubě se připojila další postava v khaki uniformě. Když muž skočil na molo, Chris ten hlas poznal. Byl to Barranco.

Stejně větrem ošlehané rysy, které si pamatoval z loňské služební cesty v Hammett McColl - tvář snědá díky slunci a nadmořské výšce, široké lícní kosti a modré oči, které vhodil do genového rybníku nějaký evropský kolonista asimilovaný před desítkami či stovkami let. Stejně nakrátko ostříhané prošedivělé vlasy, stejná výška a paže, když ji k němu Barranco natáhl. Stejný stisk mozolnaté dlaně, stejný pátravý výraz v očích, když se k němu člověk přiblížil. Ten pohled patřil na můstek nějaké válečné lodi z minulého století nebo možná posledního pirátského trauleru, který pátral po znamení na šedivém obzoru.

„Señore Faulknere. Už si na vás vzpomínám, vy jste z Hammett McColl. Ten muž s laptopem. Tehdy jste byl velice nenápadný."

„Poslouchal jsem." Chris si sáhl do saka. „Tentokrát -"

„Pomalu, prosím." Barranco zvedl ruce. „Moji přátelé jsou takhle daleko od domova trochu nervózní a nebylo by dobré, aby si mysleli,

že chcete použít tu špatně schovanou zbraň za opaskem."

Nejdřív udělal uklidňující gesto na ženu vedle kupole a pak na muže, který vystoupil na břeh jako první, protože se teď zvedl od uzavazovacího kruhu a držel v ruce pistoli. Chris zaslechl cvaknutí, jak někdo natáhl spoušť. Když se otočil k chatrči, zjistil, že se z ní opět vynořil muž s kalašnikovem. Zbraň se mu pohupovala u boku.

„Takže," pronesl Barranco, „vítejte opět v Latinské Americe."

V chatrči se nacházelo základní vybavení - toaleta za umělohmotnou přepážkou, malá kamínka v rohu a dva metry dlouhý, starobylý dřevěný stůl, poškrábaný dlouholetým užíváním a pokrytý celými generacemi nápisů vyřezaných nožem. Kolem stolu stálo půl tuctu opotřebovaných plastových židlí - Chris je vytahal z hromady, kterou našli po svém příjezdu za chatrčí. Ke standardu Shornu měla tahle zasedací místnost daleko. Okna byla malá a velice špinavá, ale pod střechou visely v pravidelných rozstupech žárovky z vodního světelného systému a dlouhý absorpční knot, protažený nahrubo proraženým otvorem v prknech podlahy do vody pod pilíři, byl stále nedotčený. Chris už systém vyzkoušel a knot byl dobře prosáknutý. Nyní stiskl spínač na stěně a tři z pěti žárovek se slabě rozzářily.

Barranco se rozhlédl po chatrči a přikývl.

„No, Panama Hilton to není," pronesl, „nicméně já nejsem Luis Montoya."

Zdálo se, že čeká na reakci. Chris se snaživě zasmál a ukázal ke stolu. „Posaďte se, prosím, señore Barranco. Bohužel, šlo nám spíš o bezpečnost než o pohodlí. Luis Montoya nemá v Latinské Americe kromě jednoho nebo dvou vytrvalců z protidrogové jednotky žádné skutečné nepřátele. Vy jich naneštěstí máte mnoho."

„Což je problém, který za mě chcete vyřešit, ne?" Barranco se neposadil. Místo toho kývl na členy své ochranky, z nichž dva ho doprovodili dovnitř. Beze slova se postavili k oknům a zaujali nenucený postoj, který však nikoho neoklamal. Ani jeden z nich nevěnoval Chrisovi víc než letmý pohled a ten byl plný pohrdání.

Chris přistoupil ke stolu a odtáhl jednu židli pro Barranka.

„Jsem přesvědčený, že muž jako vy, když má čas a trochu štěstí, dokáže ten problém pravděpodobně vyřešit

u_{ez} pomoci takových lidí, jako jsem já. Když má čas a štěstí. Prosím, posaďte se."

Barranco se nepohnul. „Lichotky na mě neplatí."

Chris pokrčil rameny a posadil se sám. „Myslel jsem si, že ne. Jen

konstatuju holý fakt. Věřím, totiž moji kolegové v Shornu a já věříme, že dokážete vyřešit celou řadu záležitostí, kterým v současné době Kolumbie čelí. Proto jsem tady. Tato návštěva je projevem důvěry, kterou ve vás máme."

Po těch slovech Barranco pomalu přistoupil ke stolu.

„Říkáte Kolumbie," pronesl. „Tak o nás vaši kolegové v Londýně mluví?"

„Ne, samozřejmě že ne." Chris přejel rukama po desce stolu, zvedl je, a než pomalu sáhl do bundy a vytáhl z ní složený laptop, upřel pohled na Barrankovy gorily. Usoudil, že to vzhledem k situaci působilo velice nenucené. „Říkáme vám Monitorovaná ekonomika Severních And, jak jistě víte. A také jistě víte, že nejsme jediní."

„Ne," opáčil hořce Barranco. Ruce měl položené na opěradle židle naproti Chrisovi. „Nejste. Celý svět nám tak říká. Jenom ten zkurvysyn v Bogotě používá název Kolumbie, jako bychom byli pořád stát."

„Hernan Echevarria," poznamenal Chris tiše, „ždímá ze svých krajanů patriotismus, aby podpořil režim, který přináší horním pěti procentům obyvatel země bohatství a zbytek drží v chudobě. K tomu, abych vám to řekl, mě nepotřebujete. Ale myslím si, že mě potřebujete k tomu, abych vám s tím pomohl něco udělat."

„To je ale rychlost." Na Barrankově tváři se objevil výraz, jako by k němu přes umělohmotnou přepážku ze záchodu zavanul odporný zápach. „To je ale rychlost, nejdřív lichotky, vzápětí uplácení. Copak jste neříkal, že muž jako já dokáže vyřešit -"

„*Když má čas.*" Chris na něj upřel pohled, aby se ujistil, že druhého muže umlčel, a pak začal rozkládat laptop. „Řekl jsem, když má čas. A když má štěstí. A řekl jsem *pravděpodobně.*"

„Aha." Chris se na Barranka nedíval, ale měl pocit, že se usmívá. *To je ale rychlost. Od posměchu k úsměvu.* Ale zatím oči nezvedl. Laptop byl na několika místech silně pomačkaný a chvíli trvalo, než se zahřál. Snažil se vyrovnat monitor. Slyšel, že židle naproti němu zaskřípala. Slyšel, že na ni Barranco dosedl.

Na obrazovce se objevila mapa Monitorované ekonomiky.

Chris vzhlédl a usmál se.

Později, s čísly rozebranými ze všech stran, kráčeli po molu a na konci se zastavili a pozorovali oblohu. Na východě se mračno protrhalo.

„Cigaretu?" zeptal se Barranco.

„Jo, díky." Chris si vzal nabídnutou krabičku a vyklepal z ní pomačkaný váleček. Barranco mu připálil otlučeným stříbrným benzínovým zapalovačem, na kterém byl kolem lebky se zkříženými hnáty a datem 2007 vyrytý nápis v azbuce. Chris do sebe vtáhl kouř a okamžitě se rozkašlal tak, až mu vyhrkly slzy do očí.

„Páni!" Vytáhl si cigaretu z úst a zamrkal na ni. „Odkud je máte?"

„Z jednoho krámku, kde jste nikdy nebyl." Barranco ukázal směrem na jihozápad. „Sedm set kilometrů odtud, v horách. Vede ho jedna stará ženská, která si pamatuje den, kdy se Echevarria dostal k moci. Neprodává americké značky. Tohle je černý tabák."

„Jo, všiml jsem si." Chris znovu potáhl z cigarety, tentokrát opatrněji, a cítil, jak se mu kouř zakousl do

dříc. Ukázal rukou. „A ten zapalovač? Vojenský, nemám pravdu?"

Omyl-" Barranco znovu zvedl zapalovač a přejel prstem P° nápisu v azbuce. „Reklamní. „Stojí tu *Cigarety smrti - škoda, že chceš umřít*. Ale je to, jak se to říká anglicky...? Nelegální kopie?"

„Padělek?"

„Jo, padělek. Nějaký bláznivý Angličan v minulém století opravdu vyráběl cigarety s tímhle názvem."

„Nezní to právě chytře."

Barranco se otočil a vyfoukl na něj kouř. „Minimálně byl upřímný."

Chris na to chvíli neodpověděl. Barranco přešel molo, a zatímco kouřil, čekal, co bude následovat.

„Myslím, že byste měl přijet do Londýna, seňore Barranco. Musíte -"

„Vaši rodiče jsou naživu, seňore Faulknere?"

Ta slova jím projela jako nůž a probodla pomalu sílící pocit dobře udělané práce, který ho začínal naplňovat.

„Ne."

„Pamatujete se na ně?"

Letmo se zadíval na muže vedle sebe a pochopil, že se odpovědi nevyhne. Barranco ji vyžadoval.

„Otec zemřel, když jsem byl malý," pronesl, překvapený, jak snadno to vyslovil. „Moc si ho nepamatuju. Matka umřela později, když jsem byl v pubertě. Na trnovou horečku."

Barranco přimhouřil oči. „Co to je? Trnová horečka?"

Než Chris odpověděl, chvíli pokuřoval a ověřoval si, zda má vzpomínky pevně pod kontrolou. Usoudil, že ano.

„To je typ tuberkulózy. Kmen, na který nepůsobí antibiotika. Žili jsme v zónách, jak vy říkáte ve favelách,

a tam je toho spousta. Nemohla si dovolit drahé léky, nikdo si je tam nemůže dovolit, a tak brala jen běžná antibiotika, až se jednoho dne zhroutila. Na konci nikdo nevěděl, co ji zabilo, jestli trnová horečka, nebo něco, s čím se nedokázal její zdevastovaný imunitní systém vyrovnat. Trvalo -"

Neměl je pod kontrolou. Uhnul pohledem.

„Promiňte," pronesl Barranco.

„To nic." Chris namáhavě polknul. „To je dobrý. Už je to dávno."

Opět potáhl z cigarety, ale najednou se ušklíbl a hodil ji do vody. Přitiskl si konec ukazováčku k očím, nejdřív k jednomu, pak k druhému, a pozoroval vlhké šmouhy, které na něm zůstaly.

„Moji matku odvěkli," prohodil Barranco za jeho zády. „V noci, vojáci. Tenkrát to bylo běžné. Taký jsem byl v pubertě. Otec nás už dávno předtím opustil a já byl na politickém shromáždění. Možná přišli pro mě. Ale místo toho odvěkli ji."

Chris to věděl. Četl jeho záznamy.

„Znásilnili ji. Echevarriovi muži. Dlouhé dny ji mučili, elektrinou a rozbitou láhví. A pak ji střelili do obličeje a nechali ji umřít na skládce na kraji města. Doktor z La Amnestia mi řekl, že umírala asi dvě hodiny."

Chris by byl řekl promiňte, ale to slovo mu náhle připadalo bez významu, zbavené svého obsahu.

„Chápete, proč bojuju, señore Faulknere? Proč posledních dvacet let bojuju?"

Chris beze slova potřásl hlavou. Otočil se k Barrankovi a všiml si, že nemá ve tváři o nic víc emocí, než když se bavili o cigaretách.

„Nechápete, señore Faulknere?" Barranco pokrčil rameny. „No, nemůžu vám to mít za zlé. Někdy to nevím

ani já. Občas mě napadne vzít kalašnikov, vejít na policejní stanici nebo do baru v kasárnách a zabít všechny, kdo nosí uniformu. Ale vím, že za těmito muži jsou další, kteří uniformu nenosí, a tak svůj plán změním a začínám si myslet, že bych měl udělat totéž s vládní budovou. A pak si vzpomenu, že tihle lidé jsou zase jen fasádou pro celou třídu zámožných rodin a finančníků, kteří si říkají krajané. Hlavou se mi honí nové cíle." Barranco mávl rukou. „Banky. Ranče. Předměstí hlídaná bezpečnostní službou. Počet těch, které bych měl zabít, se zvyšuje jako množství peněz v loterii. A pak si vzpomenu,

že Hernan Echevarria by nevydržel u moci ani jediný rok, kdyby neměl podporu z Washingtonu a New Yorku." Zvedl prst a ukázal na Chrise. „A z Londýna. Jste si jistý, señore Faulknere, že chcete, abych přijel do vašeho hlavního města?"

Chris, který stále bojoval s přílivem emocí, pokrčil rameny. Hlas mu v krku trochu zaskřípal.

„Risknu to."

„Jste kurážný." Barranco dokouřil a uhasil cigaretu mezi palcem a ukazovákem. „Tedy, buď kurážný, nebo hráč. Jak vám mám říkat?"

„Říkejte mi znalec lidských povah. Myslím si, že jste natolik chytrý, abych vám mohl důvěřovat."

„Lichotíte mi. A vaši kolegové?"

„Moji kolegové mi budou naslouchat. Za to jsem placený."

„Jo. Asi jo."

Chris si všiml chladu v Barrankově hlase, stejného, jaký spatřil v očích dvou dalších marxistů v chatrči.

Kurva

Přehnal to, moc machistické manažerské uspěchanos-ti, která vyplynula z rozrušení. Snažil se škodu napravit,

ale to, co chtěl říct, se cestou ven překroutilo. Konsternované slyšel sám sebe, jak říká syrovou pravdu.

„Co můžete ztratit? Jste v prdeli, Vincente. Oba to víme. Dřepíte v horách, nemáte zbraně a žijete z keců. Jestli si teď pro vás Echevarria přijde, stejně jako pro Dia-ze, jste minulostí. Jako Marcos. Jako Guevara. Nádherná legenda a zkurvený triko. To chcete? Všichni tihle lidi v MESA procházejí tím, čím prošla vaše matka, k čemu jim jste takhle dobřej?"

Potom co mu vyšlo z úst poslední slovo a čas se zastavil, měl na okamžik pocit, že se svět kolem něho hroutl. Barrankův pohled ztvrdl a tělo se mu napjalo. Bylo to tak nápadné, že žena na palubě pomalu vstala a zvedla poloautomatickou pušku. Chris zatajil dech.

„Myslel jsem-"

„Já vím, co jste myslel." Barranco se uvolnil jako první. Otočil se k ženě na člunu a dal jí znamení, že je všechno v pořádku. Opět se posadila. Když se obrátil zpátky, něco v jeho výrazu se změnilo. „Já vím, co jste myslel, protože tohle je poprvé, kdy jste jednal na rovinu a řekl to. Nedovedete si představit, jaká je to úleva, Chrise Faulknere. Nedovedete si představit, jak málo pro mě všechna ta čísla znamenají bez nějakého náznaku, že máte duši."

Chris se opět nadechl. „Měl jste se zeptat.“

„Zeptat se, jestli máte duši?“ Barranco se nevesele zasmál. „Copak se na něco takového může člověk v Londýně ptát? Když mám sedět s vašimi kolegy u stolu a debatovat, jakou část hrubého domácího produktu naší země musím nabídnout, abych získal jejich podporu? Kolik obilí musí moji lidé vypěstovat, zatímco jejich děti hladoví, jaké základní lékařské úkony se musí naučit, aby se obešli bez lékařů. Zeptám se jich pak, kde mají duši, seňore Faulknere?“

„To bych vám neradil/“

„Neradil. Tak co byste mi radil?“

Chris se zamyslel -

k čertu s tím, zatím to fungovalo

- a znovu řekl čistou pravdu.

„Radil bych vám, abyste si od nich vzal co nejvíc a co nejmíň jim za to slíbil. Protože stejně tak se budou oni chovat k vám. Ponechte si únikové klauzule, nezapomeňte, že nic neplatí navždycky. Všechno se dá změnit, jestli dokážete, aby se jim to vyplatilo.“

Ticho. Barranco se opět rozesmál, tentokrát mnohem vřeleji. Znovu mu nabídl cigarety a obě zapálil ruským padělkem.

„Dobrá rada, příteli,“ pronesl skrz kouř. „Dobrá rada. Asi bych si vás najal jako poradce, kdybych si to mohl dovolit.“

„Můžete. Jsem součástí nabídky.“

„Ne.“ Barranco na něj upřel pohled kapitána pirátského trauleru. „Ted' už o vás něco vím, Chrisi Faulknere, a vy nejste součástí nabídky v Londýně. Je ve vás něco, díky čemu se nedáte začlenit. Něco,“ Barranco pokrčil rameny, „čestného.“

Chrisovi bleskla ta vzpomínka hlavou dřív, než ji stihl zastavit. Tělo Liz Linshawové v šatech z bílého hedvábí, které se rozvazovaly a otvíraly jako dárek. Křivky a stinná místa uvnitř. Zvuk jejího smíchu.

„Myslím, že se ve mně mýlíte,“ pronesl tiše.

Barranco potřásl hlavou. „Uvidíte. Když na to přijde, i já jsem celkem dobrým znalcem lidských povah. Možná vás ti lidé platí, ale nejste jedním z nich. Vy k nim přece nepatříte.“

Za soumraku ho Lopez odvezl zpátky do Bocas. Seděli v kavárně na nábreží a čekali na noční let do Davida. Míhotavá světla restaurací na sousedním ostrově vypadala jakoby přilepená přímo na temnou oblohu. Pangy místních obyvatel sloužící jako taxíky se kolébaly na kanálu mezi ostrovy a čekaly na zákazníky. Nad vodou

se rozléhaly hlasy, španělština tu a tam protkaná slovem vypůjčeným z angličtiny. V zadní části kavárny za jejich zády se ozýval cinkot z kuchyně.

Celá schůzka s Barrankem už vypadala jako sen.

„Takže to šlo dobře?“ zeptal se Lopez.

Chris se u koktejlu rozpačitě zavrtěl. „Vypadá to tak. V každém případě přiletí do Londýna.“ Jeho mozek se zbavil vzpomínek na Liz Linshawovou a unaveně se pustil do práce. „Chci, abys to zařídil co nejdřív, ale bezpečně. Hlavně bezpečně. Udělej to co nejrychleji, ale nesmíš ohrozit jeho život ani strategickou pozici. Já dám věci do pohybu v Londýně.“

„Platby?“

„Přes tajnej účet. Nechci, aby se to provalilo, než... Ne, zatím bude lepší, když to budeš platit sám. Hotově. Hned jak se vrátím, pošlu ti ty prachy na účet do Curychu. Zejtra ráno mi mailem pošli do hotelu předběžnej odhad. Jo, a nemáš něco na spaní?“

„Ne u sebe.“ Lopez vylovil mobilní telefon. „Bydlíš v Sheratonu, že jo?“

„Jo. Pokoj 1101. Jenkins.“

Displej telefonu se zeleně rozzářil. Lopez vytočil číslo, které vyhledal v seznamu, a zvedl si přístroj proti obličejí. Po několika zvoněních se ozvala španělština.

„*En inglés, guei,*“ pronesl Lopez netrpělivě.

Ten, na koho se díval, něco sprostého odsekl a pak změnil tón. „Seš ve městě, kámo?“

„Ne, ale můj přítel tam brzo bude. A potřebuje něco na spaní.“

„Je fizi?“

Lopez zvedl oči od telefonu a podíval na se na Chrise. Užíváš takový věci často?“

„Kristepane, ne.“

Jihoamerický agent opět upřel zrak na displej. „V žádným případě. Potřebuje něco slabýho.“

„Dostane to. Dej mi adresu.“

„Sheraton, pokoj 1001. Pan Jenkins.“

„Kreditka nebo účet?“

„Moc vtipný. *Hasta luego.*“

„*Hasta la menta, amigo.*“

Zaklapl telefon. „Máš to na recepci. Zajdeš tam a jen se zeptáš, jestli nemáš vzkaz. Bude tam obálka.“

„Můžeš se za toho chlápka zaručit?"

„Jo, je to plastickéj chirurg."

Chris nechápal, proč by ho to mělo uklidnit, ale přestával si dělat starosti. Představa, že pohrbí pásmovou nemoc pod měkkou, černou příkrývkou sedmi nebo osmi hodin chemií garantovaného spánku, byla jako cílová čára. Liz Linshawová, Mike Bryant a Shorn, Carla, Barranco a jeho důkladný výslech; pustil je všechny z hlavy jako balíček, který držel v ruce. Přicházel spánek. Bude se tím trápit až zítra.

Ale za bolestnou úlevou se stejně jako hlasy nad vodou vznášela Barrankova slova.

Vy k nim přece nepatříte.

Kapitola dvacátá čtvrtá

Probudil se v standardně luxusním apartmá hotelu Sheraton do tichého, vytrvalého pulsování příchozího signálu z laptopu. Otočil se a kalným zrakem se rozhlížel po místnosti. Konečně tu zpropadenou věci uviděl. Ležela na koberci uprostřed cestičky z jeho odhozeného oblečení. *Pííííp, pííííp*, kurva, *pííííp*. Zavrčel, natáhl se z postele, jednou rukou zašátral po podlaze a druhou držel tělo ve vodorovné poloze nad zemí. Pevně laptop chytil, vytáhl ho na postel a posadil se, aby si ho v klíně otevřel. Usmívala se na něj tvář Mikea Bryanta.

„Dobrá ráno. Jestli jsem to dobře načasoval, počítám, že ti zbejvají zhruba tři hodiny do odletu. Seš v průšvih. A tentokrát prohraješ!"

Chris, omámený prášky od plastického chirurga, ucítil, že jím projel křečovitý zachvěv paniky. Pak obličej druhého muže zmizel a nahradila ho stylizovaná šachovnice. Zatímco spal, Mike na něj podnikl nenadálý útok věží a jezdcem. Vypadalo to špatně.

„Ty hajzle."

Vstal a pomalu se pustil do balení. Během snídaně, pořád ještě pod vlivem prášků na spaní, zbrkle zareagoval na Mikeův gambit a ztratil střelce. Bryant, jak se zdálo, hrál v reálném čase. Deprimovaný ztrátou figurky dorazil na letiště a v oddělení pro manažery opět otevřel laptop s šachovnicí. Byla sobota, a kdyby Mike věděl, co je pro něj dobré, nechal by následující tah na víkend. Během

několika dalších dní si ho mohl promyslet a v klidu Chrise rozložit, ale Chris ho dobře znal. Bryanta poháněla představa vítězství a bude teď hrát v reálném čase. Podívej se, zpracuj, reaguj, celou noc, když

bude třeba. Chris mu před několika měsíci půjčil Rachimovovy *Rychlé šachy a útočná síla* a Bryant je celé prostudoval. Byl odhodlaný vyhrát.

Někde nad Karibikem Chris jeho útok odvrátil. Zaplatil za to jediným zbývajícím jezdce, jeho pečlivě vybudovaná obrana ve tvaru hradu se zhroutila, ale Mikeova útočná síla byla pryč. Rychlost tahů se zpomalila. Chris během celého letu přes Atlantik zarputile hrál, a než přistáli v Madridu, dostal Bryanta do patové situace. Mike mu na oplátku poslal v příloze záběr Tonyho Carpentera - po nerozhodném souboji z *Podvodníka*. Carpenterův typický nedostatek hereckého talentu, slova skřípající pod tíhou klišé. *Jste rovnocenní soupeři, ty a já. Měli bychom bojovat na stejné straně.* Bylo to tak směšné, že to bylo skoro teatrální.

Chris se usmál a sbalil laptop.

Energickým krokem vystoupil z letadla, a zatímco čekal na další let, v oddělení pro manažery zašel do sauny, osprchoval se a celý let do Londýna prospal. Zdálo se mu o Liz Linshawové.

Na Heathrow na něj čekala Carla. Opírala se o mantinel u příletů, nalíčená a oblečená v šatech, které ji těsně obepínaly.

„Ne, jen že... Nemusela jsi to dělat. Víš, platí mě Shorn. Zatahnou za mě účet za taxi až domů.“

„Chtěla jsem tě vidět.“

Tak proč jsi kurva jela do Tromsø? Spolkl to a sledoval zatačky silnice před sebou. V sobotu ráno byl na městském

okruhu slabý provoz a Carla se se sebedůvěrou profesionální automechanicky řítila stopadesátikilometrovou rychlostí v prostředním jízdním pruhu.

„Jak se má matka?“

„Je v pohodě. Má děsně práce. Chtějí vydat interaktivní verzi její nové knihy, takže ji přepisuje a s nějakým počítačovým expertem z univerzity do ní vkládá odkazy.“

„Chrápe s ním?“ To se nevydařilo. Příliš drsné, příliš ticha kolem. Bývaly doby, kdy Chrisovi tyhle poznámky ohledně Kirstina sexuálního života procházely a Carla se jim s předstíraným pobouřením smála. Teď se na něj jen podívala a se stisknutými rty dál sledovala silnici před sebou. V autě se rozhostil téměř hmatatelný chlad.

„Promiň, já -“

„To bylo hnusný.“

„Nemyslel jsem to tak," hájil se bezmocně.

Co se to s náma do prdele děje, Carlo. Co tady do prdele děláme? Jsem to jen já? Je to tak?

Znovu viděl Liz Linshawovou, ten nenucený úsměv v pokoji pro hosty, obličej a vlasy poseté tečkami pouličního osvětlení, které na ně dopadalo skrz větve stromu za oknem, sklenici vody v její ruce. Řídila ten okamžik se stejnou jistotou jako Carla saab po silnici. Přistoupila o krok blíž, než bylo nutné, aby mu vodu podala. Teplý závan whisky z jejího dechu. Když zatáhl za pásek ze surového hedvábí a šaty se rozevřely, distingovaným tónem, který se v její relaci nikdy neobjevil, pronesla tiché, překvapené *ach*. Přerušované světlo z ulice na křivkách pod látkou. Když jí položil ruku na ňadro, páliho ho v dlani jako rozžhavený kov. Její tichý hrdelní smích.

Highgate.

Při té vzpomínce bezděčně rozevřel ruku. Podíval se na ni, jako by tam měl vypálený cejch.

Jd, uhm, nemůžu to udělat, Liz, zalhal, promiň, a otočil se k oknu, přesvědčený, že je to jediný způsob, jak zastavit ujíždějící půdu pod nohama. Třásl se jako osika.

Tak dobře, řekla mu. Sledoval v okně, jak se sklonila, aby položila skleničku na stůl vedle futonu. Než odešla, na chvíli se zastavila ve dveřích, dívala se mu na záda, ale mlčela. Šaty si znovu nezavázala. Škvíra mezi jejich okraji byla v odraze na skle černá, bez detailu, který si jeho mozek s horečným vzrušením doplnil.

Když se ráno probudil, našel šaty rozložené přes příkrývku, pod kterou spal. Někdy během noci se vrátila, sundala si je a nahá ho pozorovala, jak spí. I přes mírnou kocovinu ho ta erotická představa silně vzrušila a Chris ucítil erekci.

Dům byl tichý. Slyšel jen zpěv ptáků ze stromu za oknem, osamělý zvuk motoru kdesi v dálce. Omámený včerejším popíjením ležel v posteli a opíral se o loket. Bezděčně natáhl ruku k šatům, přitáhl je k sobě a přitiskl si je k obličejí. Důvěrně voněly ženou, jedinou ženskou vůní, kterou kromě Carliny během posledních téměř deseti let vdechoval. Zapůsobilo to na něj jako fyzický šok, který zahnal kocovinu a jako rozzlobený vyhazovač ho mrštil zpátky do reality. Jediným pohybem odhodil šaty a příkrývku a oblékl se. Pak z nočního stolku zvedl hodinky s peněženkou a obul si boty. Když vyklouzl z hostinského pokoje na chodbu, zastavil se.

Byl tam sám. Ten pocit, kterým dům rezonoval, dobře znal. Ná

kuchyňském stole ležel rukou napsaný vzkaz, kde najde věci na snídani, číslo dobré taxislužby a jak před odchodem zapnout alarm. Byl podepsán *uvidíme se*.

Vyšel ven.

Neměl chuť snídat ani odvahu udělat něco tak stupidního, jako se jí hrabat ve věcech, nebo, což bylo ještě

horší, na ni počkat, než se vrátí domů. Zapnul bezpečnostní zařízení, a když se ochrana domu aktivovala, dveře se za ním se sílícím kvílením zaklaply.

Ocitl se na svažující se ulici lemované stromy, která za jeho zády stoupala nahoru a pak se opět vracela dolů. U obrubníků parkovaly dva luxusní vozy a limuzína a u spodní části paraboly, kterou ulice opisovala, někdo věnčil německého ovčáka. Nikoho jiného neviděl. Zdálo se, že jde o klidnou čtvrť.

Chris Highgate neznal, byl v těchhle končinách jen párkrát v životě na večírcích u spolupracovníků z Ham-mett McColl, jejichž domy si vzhledem k alkoholu a drogám jen matně vybavoval. Ale vzduch byl vlahý a obloha bez jediného mráčku.

Rozhodl se, že půjde dolů z kopce.

Saab nadskočil na špatně vyspraveném výmolu a vrátil ho zpátky do reality. Vzpomínka na Highgate bledla a mizela ve zpětném zrcátku.

„Carlo.“ Natáhl k ní paži a hřbetem ruky jí přejel po tváři. „Promiň mi to. Nemyslel jsem to tak. To o tvé matce. Byl to jen vtip.“

„Ha ha ha.“

Potlačil nával zlosti. „Carlo, musíme toho nechat. Jsme spolu jen půl hodiny a už se hádáme. Ničí nás to.“

„To ty -“ Zarazila se a Chrise napadlo, jaká slova spolkla stejným způsobem jako on před chvilkou.

Takhle to je? přemítal sklíčeně. Je to jedinej způsob, jak udržet dlouhodobě vztah? Skrejvat svoje myšlenky, potlačovat svoje pocity, budovat neutrální mlčení, který neublíží. O tom to všechno je? Neutralita kvůli teplý posteli?

Kvůli tomu jsem odmítl Liz?

Liz, čekající, zahalená bílým hedvábím, které vonělo jejím tělem.

„Carlo, zastav.“

„Cože?“

„Zajed' ke krajnici. Zastav. Támhle. Prosím!“

Letmo se na něj zadívala a musela v jeho výrazu něco spatřit. Saab

zpomalil a přešel přes sousední jízdní pruhy. Carla přeřadila a snížila rychlost pod sto kilometrů v hodině. Když vjela na zpevněnou krajnici a zastavila, otočila se k němu.

„Dobře.“

„Carlo, poslouchej.“ Položil jí ruce na ramena a hledal způsob, jak jí říct to, co chtěl. „Prosím tě, už takhle nikdy neutíkej... Tak, jak jsi to udělala. Chyběla jsi mi. Moc. Potřebuju tě, a když tu nejsi... strašně moc mi chybíš... a já... já dělám hlouposti.“

Vytřeštila na něj oči.

„Jaký hlouposti?“

A to jí kurva říct nedokázal. Nedokázal.

Myslel si, že to půjde, dokonce začal, začal s večírkem u Troye Morrise, dokonce se dostal tak daleko, že mluvil o Liz a jejím návrhu na knihu, ale nedokázal pokračovat, a když pochopila, že je za tím něco víc, a naléhala na něj, stočil hovor na zóny a na to, co udělali s Mikem Bryan-tem Griffu Dixonovi a jeho kamarádům.

Když jí to řekl, zbledla jako stěna.

„To není pravda,“ zašeptala. „Člověk... lidi nemůžou,“ vykřikla téměř, „nemůžou *dělat* takovýchle věcí. Není to *legální*.“

„To řekni Mikeovi. Ach, bože, řekni to celému zkurvenému Shornu, když v něm pracuješ.“ A pak to z něho muselo všechno ven, následující ráno, kontrakt MESA, svinstvo s Lopezem a Langleyem, mrtví v Medellínu a rychlé pohřbení faktů, Panama a Barranco a jeho tichá asistence. *Ty sem přece nepatříš.* Než se Chris dostal na konec, zjistil, že se chvěje a v krku cítil šimrání smíchu, ale když se nakonec rozesmál, měl slzy v očích. Rozepnul si bezpečnostní pás a naklonil se přes mezeru mezi jejich sedadly. Přitiskl se k ní a z posledních sil se snažil se zatnutými zuby ovládnout.

Mlčky se objímali.

„Chrisi.“ I v jejím hlase zaregistroval něco jako smích a to, co říkala, nedávalo žádný smysl, ale když ho objímala, jako by na tom nezáleželo. „Chrisi, poslouchej mě. To je dobrý. Existuje způsob, jak se z toho dostat.“

Začala mu všechno vyprávět. Za necelou minutu ji podrážděně okřikl.

„To nemyslíš vážně, Carlo. To není způsob, jak se z toho dostat.“

„Chrisi, *prosím*, vyslechni mě.“

„Zkurvenej *ombudsman*. Kdo si myslíš, že jsem, socialista? Že jsem ztroskotanec? Tyhle lidi jsou -“

Gestem naznačil, jak je celá ta věc obłudná, a marně hledal slova. Carla si založila ruce v podpaží a dívala se na něj.

„Jsou co? Nebezpečný? Chceš mi znovu vyprávět, jak jsi minulej víkend zavraždil v zónách tři neozbrojený muže?"

„Byli to grázlové, Carlo. Ať ozbrojený, nebo ne."

„A ty zloději aut tenkrát v lednu? To byli taky grázlové?"

„To -"

„A ty lidi v kavárně v Medelínu?" Opět zvýšila hlas. „Ty lidi, který jsi zabil při kambodžským tendru? Isaac Murcheson, o kterým se ti od té doby, cos ho zabil, už rok každou noc zdá? A teď máš kurva tu drzost mi tvrdit, že ombudsmani jsou *nebezpečný*?"

Zvedl ruce. „To jsem neřekl."

„Ale chtěls."

„Nemůžeš vědět, co jsem chtěl říct," zalhal. „Chtěl jsem říct, že ty lidi jsou, že to jsou ztroskotanci, Carlo, bojujou proti globalizaci, proti *pokroku*, kurva!"

„Je to pokrok?" zeptala se náhle tichým hlasem. „Bal-kanizace, vraždění v zahraničí a volnej trh, kterej na tom profituje, ekonomika na hranici chudoby a gladiátorský souboje na silnicích doma. To má bejt ten pokrok?"

„Mluví z tebe tvůj otec."

„*Jdi do prdele*, Chrisi, to mluvím já. Myslíš si, že nemám vlastní názory? Myslíš si, že se nedokážu rozhlídnout a sama vidět, co se děje? Myslíš si, že nenesu důsledky?"

„Ty ne -"

„Víš, když v Norsku lidem řeknu, kde žiju, kde jsem se *rozhodla* žít, dívají se na mě, jako bych byla morálně retardovaná. Když jim řeknu, čím se živí můj manžel, tak -"

„A je to tady." V stísněném prostoru auta se od ní odvrátil. Vítr bičoval násep za oknem a ohýbal k zemi dlouhou travu. „A je to kurva zase tady."

„Chrisi, poslouvej mě." Když mu položila ruku na rameno, rozzlobeně ji setřásl.

„Chrisi, musíš se na to podívat zvenčí. Přesně to jsem udělala, když jsem byla v Tromso. Musíš se na to podívat s odstupem, abys to pochopil. Seš placenej zabiják, Chrisi. Placenej zabiják, diktátor se vším všudy, kromě jména."

„Ech, pro -"

„Echevarria, jo? Vyprávěl jsi mi o Echevarriovi."

„Co je s ním?"

„Mluvíš, jako bys ho nenáviděl. Jako by byl monstrum."

„On je monstrum, Carlo."

„A jaké je mezi váma dvěma rozdíl, Chrisi? Na každý zvěrstvo, který spáchá, mu dáš peníze. Vyprávěl jsi mi o mučení, o lidech v policejních celách a tělech na sklad-

kách. To tys tam ty lidi dostal, Chrisi. Je to stejný, jako bys tam s těma elektrodama byl ty."

„To není fér. Echevarria není můj."

„Není *tvůj*?"

„Není to můj klient, Carlo. O tomhle člověku nerozhoduju. Vlastně -"

„A Kambodža je něco jinýho? O tý jsi rozhodoval, protože jsi mi to *řekl*, a když jsem byla pryč, Chrisi, četla jsem zprávy. Nezávislej tisk, pro změnu. Psali, že tenhle Khieu Sáry bude stejnej jako původní Rudý Khmerové."

„To jsou kecy. Khieu je pragmatik. Je to dobrá volba, a i kdyby se vymknul kontrole, můžeme -"

„Vymknul *kontrole*? Co to znamená, Chrisi, vymknul se kontrole? Myslíš tím, jestli počet obětí dosáhne desítek tisíc? Jestli jich bude tolik, že je nebudou moci tajně pohřbíť? Do prdele, Chrisi, poslouvej se!"

Otočil se zpátky k ní. „Já tenhle svět nestvořil, Carlo. Jen se v něm snažím žít."

„Nemusíme žít takhle."

„Ne? Chceš snad žít v zónách?" Natáhl ruku a sevřel v ní koženou bundu, kterou měla na sobě. „Myslíš si, že tohle se tam nosí? Myslíš si, že když budeš žít v zónách, odletíš do Skandinávie, kdykoli se ti zachce?"

„Já ne -"

„Chceš, aby z tebe byla ve *čtyřiceti* stařena?" vykřikl posměšně, až sebou škubla. Přestával se ovládat a v očích ho pálily slzy. „To opravdu chceš, Carlo? Bejt tlustá z toho svinstva, který cpou do jídla, diabetička ze spousty cukru, alergická z přísad, nemít prachy na pořádný léky? To chceš? Chceš umřít chudá, umřít *proto*, že jsi chudá? *To kurva opravdu chceš, Carlo, protože -*"

Vlepila mu facku. Ten úder mu uvolnil slzy zpod víček. Zamrkal a ucítil v ústech krev.

„Ted' poslouvej ty mě," prohlásila klidně. „Zavřeš hubu a

vyslechněš, co ti chci říct, nebo s tebou končím. Myslím to vážně, Chrisi."

„Nemáš tušení," zamumlal.

„Nesnaž se zneužívat svých znalostí, Chrisi. Můj otec bydlí v zónách -"

„Tvůj otec?" opakoval posměšně. Opět zvýšil hlas. „Tvůj otec ne -"

„Varuju tě, Chrisi."

Zadíval se stranou a snažil se ovládnout vztek. „Tvůj otec," pronesl tiše, „je jako turista. Nemá žádný děti. Nikdo na něm není závislej. Nic ho k místu, kde žije, neváže, nic ho k ničemu *nenutí*. Není jako lidi, kterýma se obklopuje, a nikdy nebude. Kdyby chtěl, mohl by hned zejtra odjet, a v tom je ten rozdíl."

„Myslí si, že dokáže něco změnit."

„A dokáže?"

Ticho. Nakonec se na ni podíval.

„Dokáže, Carlo?" Natáhl se a vzal ji za ruku. „Včera jsem byl na opačný straně zeměkoule a mluvil jsem s člověkem, kterej ve MNĚ možná dokáže Echevarriu zabít. Jestli si půjdu za svým, podaří se to. Copak to nemá žádnou cenu? Není to lepší než články, který tvůj otec píše pro čtenáře, který s předstíraným pohoršením zavrtí hlavou a nehnou prstem, aby něco změnili?"

„Když ti zničehonic tak záleží na tom, aby se něco změnilo, proč nemůžeš -"

Nad hlavou zaslechli hlasitý hukot rotorů. Vůz se za-kolébal na závěsech a vysílačka se probudila k životu.

„Silniční hlídka. Tady silniční hlídka."

Hučení sílilo, dokonce i skrz zvukotěsnou kabinu saabu. Předním sklem spatřili černé, zářivě zelené břicho helikoptéry s přistávacími lyžinami, podvěšenými kame-

I

rami a vícehlavňovými zbraněmi. Vznášela se několik metrů od nich, jako by ji stojící auto znervózňovalo. Ve vysílačce se opět ozval hlas.

„Majiteli vozu Saab Custom, registrační číslo S810576, identifikujte se, prosím."

O co ti jde, idiote? blesklo Chrisovi vztekla hlavou.. Co kdyby sis mě zjistil podle záznamu, kterej jste právě natočili skrz přední sklo? Místo abys mě buzeroval.

„Jde o bezpečnostní požadavek," upozornil ho hlas.

„Tady je Chris Faulkner," pronesl neochotně. „Řidičské oprávnění 260B354R. Pracuju pro Shorn Associates. A teď jděte laskavě do hajzlu, ano? Mojí ženě není dobře a tůmhle to ještě zhoršujete."

Zatímco čísla ověřovali, rozhostilo se krátké ticho. Když se hlas opět ozval, zněl rozpačitě.

„Promiňte, že jsme vás obtěžovali, pane, ale na silnici většinou nikdo nezastavuje. Pokud vaše žena potřebuje dopravit do nemocnice, můžeme -"

„Řekl jsem, abyste šli do hajzlu."

Helikoptéra ještě pár vteřin váhala, pak se otočila a zmizela z dohledu. Chvilí nehnutě seděli a poslouchali vzdalující se hukot.

„Nic člověka nepotěší víc, než když ví, že ho hlídají," pronesla Carla trpce.

„Jo." Zavřel oči.

Dotkla se jeho paže. „Chrisi."

„Dobře." Přikývl a podíval se na ni. „Dobře. Promluví si s nima."

Soubor 3: Zahraniční pomoc

Kapitola dvacátá pátá

Dva týdny.

Chrisovi, pohybujiícímu se na okraji příprav, uběhly jako sen. Žil zdeformovanou napodobeninu svého skutečného života, poznamenanou stejným množstvím děsivého napětí a zvláštní, nečekané romantické nostalgie.

Práce byla taková, jakou čekal. Choval se normálně a měl se na pozor. Vojenské manévry v Ásámu, zajetí rukojmí v Paraná a v Kambodži několik poprav, které nikdo nepředvídal. Všechno zvládal s podivuhodným klidem

Doma si netroufal s Carlou otevřeně mluvit, takže vedli bizarní dvojí existenci, život v domě, jako by se nic nezměnilo, v protikladu k šeptem vedeným hovorům v bezpečném prostoru uvnitř saabu. Carla nějak přesvědčila Erika s Kirsti, aby fungovali jako kontakt s ombudsmanky, a pravidelně chodila k otci do Brundtlandu pro informace. Při komunikaci přes Erikovu internetovou linku používali kód, předstírané usmířování mezi rodiči, které sloužilo jako zástěrka pro záležitosti, na kterých se Chris s Carlou dohodli při chvatných poradách v autě.

A pak tu byla nostalgie, hořkosladká chuť něčeho téměř vyčerpaného. Chvilé strávené v saabu měly kouzlo zakázaných sexuálních schůzek a jednou nebo dvakrát tak dokonce skončily. A zbytek doby se k sobě chovali s neobvyklou něhou a ohleduplností, aby možným zvědavým uším předstírali normální život. V obou stránkách nové existence spolu vycházeli lépe než v minulých měsících.

Bylo to zvláštní.

Uplynuly dva týdny a ombudsman dorazil.

Od prvního pohledu Trulse Vasvika nesnášel.

Zčásti to souviselo s jeho norským původem - vyzařovala z něho stejná rozčilující aura nenucenosti člověka zvyklého žít v přírodě, které si při těch několika příležitostech, kdy byli s Carlou v Tromso, všiml u většiny jejích přátel. Ale ještě víc to souviselo s oblečením. Vasvik byl kvalifikovaným odborníkem, který, jak Carla tvrdila, vydělával přinejmenším tolik co on, a Chris by si mohl koupit celé jeho oblečení za méně, než obvykle nechával za ostříhání v kadeřnickém salonu. Jeho šedivý vlněný svetr byl vytaháný a samý žmolek, kalhoty neurčité barvy a střihu měly boule na kolenou a mokasíny vzhledem k stálému nošení přijaly tvar Vasvikových chodidel. Jeho kabát vypadal, jako by v něm spal. Obrázek pubertálního antiglobalisty, který nikdy nedospěl, doplňovaly šedivějící vlasy, nedbale stažené do culíku.

A tím přesné byl.

„Díky, že jste přijel," pronesl Chris obezřetně.

Vasvik pokrčil rameny. „Já bych měl poděkovat vám. Riskujete mnohem víc než já."

„Opravdu?" Chris se snažil ignorovat úder, který mu Vas-vikova poznámka zasadila do žaludku. Naprosto ho vyvedla z míry. V duchu přemítal, jestli se ho ombudsman snaží psychicky rozložit. „Řekl bych, že nás můžou zavřít oba."

„To ano. Ale vaše vláda by mě musela propustit. Tolik moci ještě máme. Policie by si mě možná trochu podala, ale určitě by to nebylo horší než to, co jsem už zažil."

„Tvrdák, co?"

Opět pokrčil rameny. Vasvik se rozhlédl po dílně a u jedné stěny zahlédl starobyrou kovovou stoličku. Vy-

dal se pro ni. Chris spolkl podrážděnost a čekal, než se Nor vrátí. Opět si nebyl jistý, jestli to Vasvik dělá schválně, nebo ne.

Ombudsmanův klid byl neproniknutelný.

Ve zbylé části Melova autoservisu kvílely a skřípaly nástroje. Ten hluk mu lezl na nervy. Nebylo snadné najít bezpečné místo ke schůzce, a dokonce i teď mu bleskla hlavou otázka, nakolik může Carlinu šéfovi důvěřovat.

„Takže," Vasvik si přitáhl stoličku pod audi, které Mel nechal na zvedáku, a posadil se, „promluvme si o přestupu."

„Hned." Chris se proplížil pod zvednutým audi. *Přestup*. Způsob, jakým to slovo viselo ve vzduchu, byl dalším úderem sám o sobě, jako kdyby přistoupil na kvartální oslavě k Louise Hewittové a nahlas se jí zeptal, jestli si nechce zašoustat. „Pořád si na to zvykám. Možná Potřebuju přesvědčit."

„Pak oba marníme čas. Nejsem tu proto, abych vás k něčemu přemlouval, Faulknere. Zvládneme to v UNECT i bez vás."

Chris na něj zíral. „Carla říkala -"

„Carla Nyquistová o vás má strach. Já ne. Pokud jde o mě, Faulknere, mně je úplně fuk, jak žijete. Myslím, že jste grázl. Přijel jsem, protože lidi z Komise pro etické obchod by se rádi dozvěděli to, co víte, ale nejsem obchodní cestující. Nemusím vás chytit na udičku, aby moje jméno viselo někde na nástěnce, a upřímně řečeno, mám na práci spoustu důležitějších věcí. Buď do toho půjdete, nebo ne. Je to na vás. Ale nemarněte můj čas."

Chris zrudl.

„Slyšel jsem," pronesl klidně, „že UNECT nabírá lidi, *grázly*, jako jsem já, jako ombudsmany. To je důležitý, protože hledám zaměstnání. Jsou moje informace správné?"

„Ano, jsou."

„Takže bysme mohli bejt kolegové."

Vasvik se na něj chladně podíval. „Dělají pro nás různý typy lidí."

„To musí bejt těžký" popíchl ho Chris, „pracovat s lid-ma, který se vám hnusí. Snášet takový ubožáky."

„Žít s tímhle odporem je dobrá příprava na tajný úkoly."

Místnost, kterou jim dal Mel k dispozici, před hodinou zkontrolovali, jestli v ní nejsou štěnice, a z dalších dílen se ozývalo tolik rámusu, že je nikdo zvenku slyšet nemohl. Přesto když se po Vasvikových slovech rozhostilo ticho, jako by je sledovalo vyčkávající obecnstvo. Chris cítil, že se mu ruce zařaly v pěst.

„Máte kurva vůbec představu," pronesl, „s kým mluvíte?"

Muž se ironicky pousmál. „Co kdybyste mi to objasnil?"

„Chovám se k vám slušně -“

„Nemáte na vybranou, Faulknere. Jsem vaše záchrana. Chcete odtud pryč tak moc, že to z vás cítím. Vaše dušička se konečně unavila tím, čím se živíte, a teď hledáte spásu za stejně vysoké plat. Jsem vaše jediná naděje.“

„Pochybuj, že vyděláváte tolik, na kolik jsem zvyklej.“

„Nepochybujte.“

„Opravdu? Všechno utratíte za oblečení, ne?“ Chris namířil na Nora prst. „Já lidi, jako jste vy, znám, Vasviku. Vyrosl jste ve vašem pohodlném skandinávském státečku, a když jste zjistil, že zbytek světa si nemůže dovolit stejně vysokou ekonomickou úroveň, nedokázal jste se s tím vyrovnat. Teď z toho máte špatnou náladu a záchvaty vzteku, protože svět se nechová tak, jak chcete -“

Vasvik si prohlížel dlaň. „Jo, ale na druhý straně jsem neviděl svoji mámu umírat na nemoc, která se dá léčit, a -“

„Bekáte -“

„A pak jsem nešel dělat pro lidi, který za to mohli.“

Bylo to jako zásah bleskem. Doutnající hněv se změnil ve výbuch zuřivosti a Chris se na něj vrhl. Téměř se neovládal. Rozmáchl se k šotokanovému úderu do spánku, který by byl Vasvika zabil, ale ombudsman byl pryč. Stolička se zakymácela a pak se zřítila na bok. Vasvik, ve víru černého pláště a s nataženými rukama, na něj ze strany zaútočil. Chris cítil, že se mu něco oťřelo o zápěstí, pootočil se a pak ho pohybová energie odmrštila na opačný konec dílny.

S nataženými rukama narazil do pracovního stolu. Za zády zaslechl pohyb, v tu chvíli se mu něco zaháklo kolem kotníků a podtrhlo mu to nohy. Obličejem dopadl na desku mezi vrtáky a šrouby. Něco ostrého ho škrábalo do tváře. Ucítil na sobě Vasvikovo tělo a pokusil se ho kopnout. Nor mu přitiskl paži na šíji, chytil ho za vlasy a udeřil mu hlavou o ponk.

„Chyba,“ sykl Chrisovi do ucha. „Tak budeš se chovat slušně, nebo ti mám zlomit ruku?“

Chris se ho znovu pokusil setřást, ale marně. Nakonec to vzdal. Vasvik ho zničehonic pustil a odešel. Někde za zády Chris uslyšel, jak zvedá stoličku. Když se napřímil a otočil, Vasvik opět seděl. Bledé čelo měl lehce orosené potem, ale jinak se zdálo, že ke rvačce nikdy nedošlo.

„Moje chyba,“ pronesl tiše, aniž se na Chrise podíval. „Neměl jsem ti dovolit, aby ses ke mně dostal takhle blízko. V kambodžské oblasti

určený k podnikání by mě taková neopatrnost stála kulku do týlu."

Chris tam stál a několikrát zamrkal, aby se zbavil slz. Vasvik si těžce povzdychl. Hlas měl tichý, unavený.

„Jako operační ombudsman si vyděláte přibližně sto osmdesát tisíc euro ročně, podle situace. V tom je zahrnutý rizi-kovej příplatek, kterej dostáváte zhruba za šedesát procent svý práce. Za tajný úkoly, razie, ochranu svědků. Zbytek do-

by strávíte v kanceláři. Administrativa a plánování budoucích akcí. Takže vám nehrozí syndrom vyhoření." Opět si zhluboka povzdychl. „Bydlení a školy pro děti jsou zdarma, ubytování a výlohy při plnění úkolů propládíme. Omlouvám se za to svinstvo o vaší mámě. Nezasloužil jste si to."

Chris se ironicky zasmál. „Říkal jsem, že vydělávám víc než vy."

„Jo, tak jdi do prdele." Vasvikův vyčerpaný tón se ani na okamžik nezměnil. Ani na okamžik neodvrátil pohled z rohu dílny.

„Máte tu práci rád?" zeptal se ho Chris nakonec.

Ombudsman se na něj podíval. „Záleží na tom," odpověděl a po každém slově se odmlčel, jako by mu angličtina najednou dělala potíže, „že děláte něco, na čem záleží. Asi to nechápete. Když to člověk řekne, zní to směšně. Ale je to tak."

Chvíli se navzájem měřili. Pak Chris sáhl do saka a vytáhl z něj kompaktní disk v plastovém pouzdru.

„Tohle je přehled mých klientů v Shornu. Není tam nic, co byste mohl použít, ale každěj, kdo se v problematice orientuje, z toho zjistí všechno, co vím já. Odvezte jim to a zeptejte se jich, jestli vám za to stojím. Chci všechno, co jste mi vyjmenoval, plus milion dolarů nebo ekvivalentní částku v eurech za přestup."

Viděl Vasvikův výraz. Slyšel sám sebe, jak mu ztvrdl hlas.

„Nehodlám o tom smlouvat. Jestli teď odejdu, o hodně přijdu. Žiju tady. Pohodlně. Mám předkupní právo na podnikový akcie, manažerský odměny. Dům. Slušný renomé, kontakty. Všechno tohle má pro mě jistou cenu. Jestli mě chcete, musí se mi to vyplatit."

Hodil mu kompaktní disk. Vasvik ho chytil a zvědavě si ho prohlížel. Pak se podíval zpátky na Chrise.

„A když vás nebudeme tak strašně moc chtít?" Chris pokrčil rameny. „Pak zůstanu tady." „Opravdu? Víte určitě, že na to máte ještě žaludek?" „Nejsem jako vy, Vasviku." Chris si otřel šrám na tváři,

a když se podíval na prsty, měl je potřísněné krví. „Mám

žaludek na všechno, co mě dokáže uživit."

Vasvik odjel na korbě Melova nákladáku kryté plachtou, který mířil do Paříže pro náhradní díly na renaulty. Řídil Jess a jel bez ochranky s brokovnicí. Pracovníci UNECT si ombudsmana na konci cesty vyzvednou. Žádné dotazy. Carla Melovi celou věc vysvětlila jako jednání o kontraktech na zvýhodněnou dodávku, tajnou nabídku od Volva, které chce otřást výsadním postavením firmy BMW v Shornu. Jak Mel, tak Jess BMW hluboce a vášnivě nenáviděli, a pokud šlo o ně, všechno, co mohlo omezit počet jejich vozů v ulicích Londýna, je určitě v pořádku, drahoušku, určitě je.

Carla přišla o pár minut později. Na hlavě měla pořád ještě svářecí masku. Chris se snažil v opřeném střepu zrcátka, který našel na podlaze, zjistit škody na obličeji.

„Cos mu řekl?" zeptala se naštvaně.

Chris si přitiskl ruku na tvář a zkoumal šrám v zrcadle. „Sdělil jsem mu naše podmínky. Dal jsem mu kompakt. Šlo to jako po másle."

„Poprali jste se, co?"

„Měli jsme menší nedorozumění." Vykašlal se na zrcátko a otočil se k ní. „Řekl jsem pár věcí, který jsem neměl. Pak on řekl něco, co *fakt* neměl. Chvilku trvalo, než jsme si to vysvětlili."

„Snaží se ti *pomoc*, Chrisi."

„Ne!" vybuchl. Nedokázal se ovládnout. „Hledá výhody, Carlo. Stejně jako každé jiné parchant na tomhle světě. Půjčka za zkurvenou oplátku."

Chvilí na něj beze slova zírala, pak se otočila a vyšla z dílny.

Nechal ji jít.

Kapitola dvacátá šestá

Většinu dalšího týdne přšelo a silnice byly zrádné. Asfaltové záplaty jako obvykle nevydržely letní počasí a nejrůznější dodavatelé, kteří se podíleli na jejich opravě, se stále dohadovali, kdo z nich za to nese zodpovědnost, a měl by je tedy dát do pořádku. Chris jel opatrně, takže dorazil do Shornu později než jindy, ale vyřídil si z auta většinu telefonátů.

Zpátky v práci. Zpátky v přetvářce.

Ted', když se rozhodl, to bylo snazší. Dva týdny znervózňující nejistoty, kdy nevěděl, jestli se jim podaří sejít, a ještě méně, jak schůzka dopadne, vystřídaly konkrétní informace. Věděl už, že ho

chtějí, věděl to s jistotou, které věřil víc než Carlinu ujišťování, jež vycházelo z toužebného přání, a než svým smíšeným pocitům. Bylo jen otázkou času, kdy se dozví, zda si ho můžou dovolit. Nemohl prohrát. Když si ho budou moct dovolit, půjde. Když si ho nebudou moct dovolit, zůstane. Tak či tak měl práci, měl záruky. Měl *příjem*.

V koutku duše věděl, že když zůstane, ztratí Carlu, ale nějak mu na tom nezáleželo tolik, jak věděl, že by mělo.

Zpátky v práci.

Ve středu ráno, právě když odbočoval na nájezd v Elsenhamu, se ozval Lopez. Potvrdil datum příjezdu Vincenta Barranka.

„Klaplo to,“ pronesl jihoamerický agent skrz praskání šifrovacího zařízení a špatné satelitní linky. „Podle mě tě

čeká na North Memoríál. Mohl bys ho tam provést a možná mu koupit pár samopalů.“

„Jo, přesně tak. *Do prdele!*“ Když mu to došlo, sundal nohu z plynu. Málem zabrzdil.

„Chrisi?“ zeptal se Lopez ustaraným tónem. „Seš tam?“

Chris si povzdychl. Auto opět zrychlilo a řítilo se dolů po nájezdu. „Jo, jsem. Myslíš, že by se ti podařilo tu schůzku o tejden posunout?“

„O *tejden*? Ježíši, Chrisi, říkal jsi co nejdřív. Říkal jsi, že dáš věci do pohybu, aby -“

„Jo, já vím.“ Když sjel z nájezdu, děšť zesílil. Zapnul stěrače. „Hele, zapomeň na to a přivez ho sem. To je můj problém, nějak ho vyřeším.“

„Děje se něco?“

„Ne. Udělal jsi to dobře, všechno je v pořádku. Ozvu se.“ Přerušil spojení a vytočil další číslo.

„Ano, tady Bryant.“

„Mikeu, tady Chris. Musíme -“

„Moje slova. Už jsi u sebe?“

„Na cestě. Hele, Mikeu -“

„Nemohl bys mi půjčit nějaký starý materiály ze Vznikajících trhů, o kterých v současné době nerad mluvíš? Nebudeš věřit, co se dneska ráno stalo v Harbinu.“

„Mikeu -“

„Pamatuješ si na tu věc, kterou jsme dávali dohromady s lidma ve Vznikajících trzích? Ten odprodej dopravní sítě?“

Chris to vzdal a zalovil v paměti. Severovýchodní konec bývalé

Čínské lidové republiky nebyl jeho šálkem kávy. Kromě snah etnických Číňanů, kde se angažoval Tarim Pendi, nevěnoval téhle oblasti velkou pozornost. A jeho styky s divizí Vznikajících trhů v Shornu byly zatím minimální. Šlo o tvrdé profiky, nicméně podle měřítek oddělení Válečných konfliktů velice decentní.

Na druhé straně, když vyslechne Mikeův strastiplný příběh, možná kolega přijme informaci, kterou mu chtěl sdělit, s větším porozuměním.

Takže myslí.

Vzpomněl si na informativní schůzku, která se odehrála minulý týden v noční vinárně. Mike a nějaká elegantní Číňanka ze Vznikajících trhů. Spolupráce na starém klientovi Válečných investic, partyzánské osobnosti posledních deseti let, které nyní zastávají pohodlná místa politických vůdců. Privatizační schémata a diskreditace nejvýznamnějších aktérů. Komu z nich nehrozí svržení. Chlapská záležitost. To víno bylo mizerné.

„Chrisi?“

„Jo, jo.“ Zatápal v paměti po jméně. „Myslíš tu věc s Tsengem?“

„Jo.“ Nedokázal říct, jestli se Bryant zlobí nebo baví. „Všechno bylo dohodnutý a připravený k podpisu. Teď nějaký idiotskej státní úředník vydal, jen si to představ, *zákaz*, kterým ten odprodej znemožnil. Tvrdí, že podle Ústavy z roku '37 je to nezákonný.“

„A je?“

„Jak to můžu kurva vědět? Copak jsem ze Vznikajících trhů? Právní záležitosti má na starosti tým Ireně Lanový.“

„No, já nevím, nemůžeš nějaký zákon obejít nebo tak něco? Změnit ho? Nejde přece o válku. Ty seš tam vlada.“

Mike si hlasitě vzdychl. „Jo, já vím. Zkurvená politika. Takže... co se děje?“

„Cože?“

„Připadáš mi zvadlej.“

„Uhm, jo. Objevil se menší zádrhel. Barranco přiletí do Londýna osmnáctýho -“

„*Osmnáctýho*? Kurva, Chrisi, to je dva dny po Echevarriovi.“

„Já vím.“

„Nemohl jsi -“

„Jo, moje chyba, já vím. Dal jsem Lopezovi volnou ruku, aby ho sem co nejdřív dostal. Žádný další podmínky.“

„No, podle mě na tom zas až tolik nezáleží. Jen to musíme zařídit

tak, aby se nepotkali na chodbě."

„Nebo na North Memoriál. Napadlo mě -"

Náraz!

Pronikavé skřípění plechu o plech. Saab sebou prudce škulbl doleva a zadek vozu začal bruslit po vozovce. Chris šlápl na plyn, a když se kola otočila ve vodě, ucítil zrádné smeknutí.

„*Do prdekl*"

„Co je?" zamumlal Bryant a zívł.

Bojoval se smykem a co nejrychleji, jak se odvážil, snižoval rychlost. Vrhł pohled do zrcátek a se zatátými zuby hledal další auto.

„Kde seš, ty hajzle?"

„Chrisi? Seš v pořádku?"

Další skřípot vzadu. Ještě nestačil smyk úplně vyrovnat a už řešil další. Strhł volant na opačnou stranu.

„*Ty hajzleV*

„Chrisi!" Teprve teď to Mikeovi došlo. Naléhavým tónem se zeptal: „Co se děje?"

„Mám -"

Další náraz. Měl pocit, že tentokrát se saab snad otočí kolem dokola. Zatímco zápasil se smykem, zahlédl za sebou šedivý vůz. Siluetou připomínal staré mitsubishi, ale vzhledem k mohutnému pancéřování těžko říct.

Neznámý vyzyvatel?

Opět se přibližoval a smyk -

Rozhodl se příliš rychle na to, aby to útočník stačil zaregistrovat. Když druhé auto vyrazilo dopředu, Chris strhł

volant nazpátek, aby smyku pomohl. Zhoupl se mu žaludek. Neznámý vyzyvatel do něho narazil, ale Chris manévř správně odhadl. Vzhledem k rotaci saabu útočníkův náraz ve směru, kterým se už stejně stácel, téměř neucítil.

Saab se otočil kolem osy.

Na zlomek vteřiny se ocitli vedle sebe, tváří v tvář proti sobě. Skrz přední sklo druhého vozu spatřil bledý obličej. Pak vůz zmizel a pokračoval v cestě na jih, zatímco Chris zastavil rozhoupaný saab předkem k severu.

Do střechy bubnoval déšť a Chris cítil, že jeho puls tepe ve stejném rytmu.

„*Chrisi?*"

„Jsem v pořádku." Zařadil rychlost a s pohledem upřeným do

proudu vody na předním skle se krátkým obloukem otočil. V dálce před sebou zahlédl brzdová světla. „Nějaký hajzl chce mít pomačkaný šasi.“

„Někdo na tebe zaútočil?“

„Vypadá to tak.“ Postupně přeřadil na nejvyšší stupeň a pokračoval vyhnal otáčky nahoru tak prudce, jak si jen v dešti troufl. Brzdová světla před ním zmizela a Chris měl co dělat, aby druhé auto viděl. „Právě do mě narazil, Mikeu. Neznámej vyzyvatel a bez varování.“

Zamračil se. A kolizní alarm nefungoval.

„Chrisi, zavolej poldy,“ pronesl Bryant ustaraným hlasem. „Když není registrovaný, nemusíš výzvu k souboji přijmout. Nedodržel -“

„Jo, jo. Za chvíli jsem u tebe.“ Vůz před ním se zvětšoval; pohyboval se, ale zpomalil a čekal na něj. „Tak pojď, ty grázle. Podíváme se, co umíš.“

Šedivý automobil najednou přibrzdil a snažil se dostat za něj. Chris udělal totéž a narazil mu do boku. Plech zaskřípal a roztrhl se. Upadlo mu boční zrcátko a poskakovalo za nimi jako granát. Otočil hlavu na stranu a skrz

okna, po kterých stékaly proudy deště, se mu zadíval do očí. Viděl, že druhý řidič sebou škubnul.

Autá se od sebe oddělila. Když neznámý vyzyvatel šílenou rychlostí vyrazil dopředu, Chris se divoce zašklebil.

Bojí se.

Vyrazil za ním.

Šok ho pomalu opouštěl, puls se mu zklidňoval, mozek začínal fungovat. *Ted' toho hajzla zabiju.* Zdálo se, že Bryant zavěsil, a jediným zvukem byl řev motoru a bubnování deště. Druhé auto si udržovalo náskok. Ani jeden z nich si nemohl při souboji v dešti dovolit sešlápnout plyn až k podlaze a neznámý vyzyvatel to dobře věděl. Chris se přestal snažit mezeru mezi nimi zmenšovat a přemýšlel o silnici před nimi.

„Tady silniční hlídka.“

Překvapeně se zadíval na vysílačku.

„Ano?“

„Řidičské oprávnění 260B354R, Chris Faulkner. Účastníte se neautorizovaného souboje -“

„Já si to nevybral.“

„Žádáme vás, abyste souboj okamžitě přerušil.“

„Ani náhodou! Já toho hajzla dostanu.“

Ticho. Chris by mohl přísahat, že uslyšel odkašlání.

„Opakuji, žádáme vás, abyste souboj okamžitě přerušil a -“

„Zkusili jste to říct našemu malému kámošovi v šedivém autě?“

Další odmlka. Mezera mezi auty byla necelých deset metrů. Chris zvýšil rychlost, víc, než si mohl na kluzké vozovce dovolit. Cítil, jak mu hrudníkem stoupá bublinka strachu.

„Váš soupeř na naši výzvu neodpovídá.“

„Jo, právě si s ním jedu promluvit.“

„Žádáme vás, abyste *okamžitě* -“

Na okamžik sešlápl pedál plynu k podlaze a narazil autu před sebou do blatníku na řidičově straně. Zatímco se z vysílačky linul hlas policisty, saab se odpojil. Chris snížil rychlost a přemáhal nutkám prudce zabrzdít. Řidič před ním se snažil zpomalit. Přiblížil se k němu a zabránil mu v tom. Když do sebe opět narazili, ozvalo se další zařinčení. Jak se druhý vůz snažil oddělit, zvedl ze silnice spršku vody a ztratil rychlost. Chris vycenil zuby. Opatrně pohnul volantem vlevo, protože cítil, že nemá saab pevně pod kontrolou, a znovu přidal plyn.

„Sbohem, ty hajzle.“

Šikmo do něj narazil a obě auta se dostala do smyku. Ucítil, že předek saabu začíná bruslit, a viděl, že totéž se, v elegantní zrcadlové souhře, děje se zadkem druhého vozu. Poslední zbytky sebeovládání ho opouštěly jako písek mezi prsty. Zavrčel a sešlápl pedál plynu k podlaze. Tvrdě, neovladatelně narazil do zadního nárazníku vyzyvatele klouzajícího stranou. Natolik silně, že ani jeden z nich neměl naději z té šlamastyky vyváznout. Odpojili se od sebe jako hůl zlomená přes koleno.

Bylo to, jako by se přetrhlo lano.

Ztráta kontroly, zdánlivý stav beztlíže, něco připomínající klid, když se saab otočil kolem osy. Nekonečnou dobu bylo téměř ticho. Dokonce i vrčení zklamaného motoru jako by utichlo. Pak ucítil boční náraz, jak se od sebe auta v opilém tanci odrazila. Saab se zakymácel a čas se opět rozběhl. Chris dupl na brzdy. Jeho ruce na volantu, beznadějně opožděné za nekontrolovatelným pohybem vozidla, připomínaly rozmazanou skvrnu. Děšť zvítězil. Na předním skle jako by se na okamžik roztáhla opona a odhalila násep, který se k němu šílenou rychlostí přibližoval.

Hluboký nádech.

Saab do něj narazil.

Síla nárazu zvedla vozidlo na dvě kola. Okamžik visel ve vzduchu - stačil si všimnout trávy na náspu, přitisknuté na okně spolucestujícího - a pak tvrdě dopadl zpátky na asfalt. Při přistání mu cvakly zuby o sebe a ukousl si špičku jazyka.

Nekonečně dlouhou dobu seděl v nehybném autě, ruce na volantu, hlavu skloněnou, a v ústech cítil pachův krve.

Do střechy hlasitě bubnoval déšť.

Zvedl hlavu a zadíval se na vozovku. O padesát metrů dál zahlédl v šedivém lijáku druhé auto napasované ve svodidle. Z pomačkané kapoty stoupala pára.

Zavrčel a opatrně zkoumal poraněný jazyk. Víceméně automaticky zvedl jednu ruku, zapnul výstražná světla, vypnul motor, který - *strašně tě miluju, Carlo* - nezhasí. Otevřel přihrádku v přístrojové desce a vytáhl z ní nemex. Zkontroloval zásobník a s cvaknutím zasunul záklopku.

V pořádku.

Otevřel dveře a vystoupil do deště.

Než urazil polovinu cesty k druhému autu, byl promočený na kůži. Košile se mu lepila na tělo, kalhoty měl nasáklé vodou a v botách z argentinské kůže mu čvachtalo. Musel zamrkat, aby se zbavil vody v očích, odhrnul si vlasy z obličeje a nahlédl do havarovaného vozu. Vypadalo to, že je jeho řidič uvězněný na sedadle a snaží se vysvobodit. Kupodivu se ho nezmocnil očekávaný pocit vítězství. Možná zchladil jeho zuřivost déšť, možná rychle se skládající fakta, která do sebe nezapadala.

Kolizní alarm nefungoval.

Neznámý vyzyvatel souboj nenahlásil.

Zadíval se na bok vozidla natřeného základní barvou. Nikde neviděl číslo.

To nedávalo smysl.

Ostražitě vrak obešel. Oběma rukama držel nemex tak, jak mu Mike ukázal. Zamrkal, aby se zbavil deště v očích.

Dveře u řidiče byly otevřené, ale zdálo se, že náraz posunul blok motoru dozadu a řadicí páka ho uvěznila na sedadle. Byl mladý. Ani ne dvacet, jak mu připadalo. Podle nezdravě bledé pleti zřejmě pocházel ze zón. Chris se na něj s nemexem v rukou zadíval.

„Co sis kurva myslel, že tam předvedeš?“

Chlapec se ušklíbl. „Hele, di *do prdele*.“

„Jo?“ Zvedla se v něm zlost a vzpomínka na útok se náhle vrátila.

Nasál vzduch a zachytil v dešti zápach benzínu. „Máš prasklej palivovej přívod, mladej. Kurva copak chceš, *abych tě zapálil, ty smrade?*”

Chlapcova předstíraná odvaha se zhroutila jako domeček z karet. Vyděšeně na něj vytřeštil oči. Chris se náhle zastyděl. Byl to nějaký zlodějíček aut, sotva odrostlý plenkám, milovník rychlé jízdy, kterému

se právě podařilo ukrást neoznačené) vůz po bouračce? Milovník rychlé jízdy, kterej právě brázdil dálnici hodinu jízdy od města? Kterej se rozhodl rozdat si to s vozem, očividně vyrobeným pro korporaci, jemuž náhodou právě selhal kolizní alarm? Jo, fajn.

Chris si otřel děš' z obličeje a snažil se navzdory odlivu adrenalinu a promoknutí logicky uvažovat.

„Kdo tě poslal?”

Chlapec nasadil vzdorovitý výraz. Chrise se opět zmocnil vztek. Udělal krok dopředu a přitiskl mu ústí ne-mexu ke spánku.

„Nedělám si prdel!” zahulákal. „Když mi řekneš, kdo tě poslal, možná ti zavolám odtahovku s hydraulickéjma nůžkama. Jinak ti tu tvoji zkurvenou palici rozmáznu po

čalounění.” Tvrdě ho dloubl pistolí, až chlapec vyjekl. „Takže *kdo tě poslal?*”

„Řekli mi -”

„Seru na to, co ti řekli.” Znovu ho dloubl hlavní. Chlapci se na spánku objevila krev. „Chci slyšet jméno, mladej, nebo tě odprásknu. Přímo tady a teď.”

Chlapec se sesypal. Roztrásl se jako osika a najednou se mu v očích objevily slzy. Chris přestal tlačit na pistoli.

„Jméno. Poslouchám.”

„Říkej mu Fucktional, ale -”

„Fucktional? Někdo ze zón? Člen gangu?” Znovu ho dloubl pistolí, tentokrát jemněji. „Dělej.”

Chlapec se rozplakal nahlas. „Je to šéf gangu, bude -”

„Jakýho?”

„V Mandele. Skalní útesy.”

Jižní zóny. To byl začátek.

„Fajn, a teď mi řekneš -”

„ODSTUPTE OD VOZIDLA,” ozval se z oblohy kovový hlas.

„NA TOMHLE ÚSEKU JSTE NEOPRÁVNĚNĚ. ODSUPTE.”

Vrtulník silniční hlídky se zhoupł z náspu, ve kterém skončil saab,

a krabím způsobem se vzduchem přesunul nad dělicí pás, nad nímž zůstal v desetimetrové výšce viset. Chris si povzdychl a zvedl ruce nad hlavu. Nemex držel ostentativně za hlaveň.

„USTUPTÉ STRANOU A POLOŽTE ZBRAŇ NA ZEM.“

Chlapec vypadal zmateně, protože si nebyl jistý, jestli je z toho už venku. Nedokázal se pohnout ani natolik, aby si otřel slzy z obličeje, ale v očích se mu už zračila nechutná sebejistota.

Kdo proboha řekl, že dobře řidič musí být taky chytřej.

„Promluvíme si pozdějc!“ vyštěkl Chris a přemítal, jak to sakra dokáže zařídit. Šéfové gangů měli ohavný zvyk

zbavovat se svých nájemných vrahů, když se stali přítěží, a příliš nevěřil, že policie dokáže zajistit, aby se bezvýznamnému zločinci ze zón ve vazbě nic nestalo. Bude se muset obrátit na agenturu, nasadit na vyprošťovací tým soukromou bezpečnostní službu a vystopovat chlapce do zařízení pro mladistvé delikventy, kam ho zřejmě odvezou. A pak si s Troyem Morrisem promluvit o ganzích na jihu.

O pár kroků couvl, sehnul se a položil nemex na zem. Potom se napřímil a zvedl paže k vrtulníku.

„VRAŤTE SE KE SVÉMU VOZU A ČEKEJTE NA INSTRUKCE.“

Dal se do pohybu, ruce, čistě pro případ, stále nahoře.

Když byl asi v polovině cesty, ozvaly se výstřely z více-hlavňových zbraní.

Slyšel hvízdání, svištění oceli a ohlušující řev vycházející z mnohočetných hlavních. Vrhle se obličejem dolů na asfalt a teprve po pár vteřinách mu došlo, že nestřílejí na něj, určitě ne, protože je pořád naživu. Nepatrně zvedl hlavu a ohlédl se.

Vrtulník sestoupil téměř k povrchu silnice a otočil se čelem k havarovanému autu. Chris později usoudil, že ho tím manévrem chtěli dostat mimo palebné pole. Když krupobití z vícehlavňových zbraní roztránilo přední sklo a všechno za ním, chlapec musel dostat přímý zásah.

Nádrž s tlumeným bouchnutím explodovala. Chris si zakryl hlavu rukama a obličej přitiskl na asfalt. V hloubi duše věděl, že z opancéřovaného vozidla šrapnely nehrozí, ale pořád je tu sklo. Slyšel, jak kolem něho se svištěním proletělo pár střepů.

Vícehlavňové zbraně utichly. Místo nich se ozvalo dychtivé praskání, jak se oheň zmocňoval vraku. Pak uslyšel hučení odlétajícího vrtulníku. Opět zvedl hlavu, prá-

vě včas, aby viděl, jak mizí za náspem směrem, ze kterého přiletěl. Ze zasaženého vozu šlehalo navzdory dešti jasné, veselé plameny. Právě když se chystal vstát, zaslechl řadu náhlých výbuchů a znovu se přitiskl k zemi. Kulky v odloženém nemexu, odhadl, rozpálené žárem z ohně do bodu vznícení. Zjistil, že se usmívá.

Louise bude mít radost.

Konečně usoudil, že mu nic nehrozí, a pomalu se zvedl. Odtáhl paže od těla a zadíval se na sebe. Košili měl promočenou a špinavou od toho, jak ležel na zemi, ale krev nikde nespátřil. Nic ho nebolelo, jen ho trochu štípaly odřeniny na dlaních a na boku a kolena měl pár míst, která necítil. Nedokázal říct, jestli si nějak poškodil kalhoty, ale dospěl k závěru, že jsou stejně špinavé jako košile.

Děšť už ve vaku uhasínal plameny.

Kapitola dvacátá sedmá

Jednání kolem obrovského oválného stolu v Notleyho podkrovní zasedací místnosti probíhalo věcným korpo-račním stylem. Shorn dal veřejnému sektoru tři dny *-podle mého názoru nadměrně velkorysě*, jak prohlásila Hewittová - a čas právě vypršel.

Zasedací místnost byla vhodnou arénou. Na stěnách viselo agresivní umění z nové brutalistické školy. Jednotlivé obdélníky základních barev se střídaly s nejasnými, rozmazanými čmáranicemi, což mohly být nápisy nebo skupinky drobných postav. Na stropě se jako korálky blýskaly videokamery, ale nahrávací zařízení vše zachycovalo s obvyklým čtyřicetivteřinovým zpožděním, a jednání se účastnili dva právníci Shornu, aby všechno, co mohlo být potenciálně nevhodné, zastavili dřív, než to dotyčnému vyšlo z úst. Na začátku jak Chris, tak Mike opakovaně vyslechli instrukce od právníckého týmu, až je znali téměř slovo od slova. Louise Hewittová a Philip Hamilton se připojili k Notleyemu, aby vytvořili operativní kvorum, ačkoli všichni na korporáční straně stolu věděli, že na téhle schůzce se žádná závažná rozhodnutí přijímat nebudou. Jen se je snažili zastrašit. Shorn byl stočený jako chřestýš a naznačoval, že tvrdě zaútočí.

Přes stůl naproti Chrisovi seděla posádka vrtulníku a důstojník dopravní policie, který měl službu v den souboje. Dali se poznat podle oblečení - člověk si mohl kou-

pit jakýkoli z těch tří obleků, který měli na sobě, za cenu bot Jacka

Notleyho.

Mezi Notleym a policistou seděli zástupkyně komisaře dopravní policie a superintendent okrskové policie pro Jižní Londýn 9. Na opačně straně stolu byl holograficky přítomen současný ministr dopravy, který se vznášel na židli jako kající duch.

„To, co je na této záležitosti nejvíce znepokojivé," pronesl Notley, když se vzájemné obviňování začalo vyčerpávat, „není *reakce* silniční hlídky, ale její rychlost. Nebo bych snad měl spíše říct *pomalost*."

Policejní důstojník sebou škubl, ale zachoval klid. Měl už za sebou hodně horké chvíle a naučil se nereagovat. Jakýkoli pokus o obranu ze strany zástupců veřejného sektoru za stolem představitelé Shornu okamžitě rozcupovali na cucky. Hewittová, ostrá jako břitva, jednání vedla, Hamilton, hovořící tichým hlasem, představoval povýšený kontrapunkt a Notley je podporoval tím, že vyhrožoval korporační mocí Shornu. V místnosti nebyl jediný člověk včetně ministra, který by se - kdyby Notley usoudil, že nadešel čas stínat hlavy - nemusel obávat o své zaměstnání.

Zástupkyně komisaře se šlechetně snažila zachránit, co se dalo, a během celého jednání hledala řešení přijatelné pro obě strany. „Myslím, že se shodneme na tom, že silniční hlídka by dorazila dřív, kdyby původní telefonát pana Bryanta podpořily odpovědi pana Faulknera při komunikaci přes vysílačku. Na záznamu je -"

„Na záznamu je rozzlobený manažer, který se chová pošetile," skočila jí do řeči Louise Hewittová a vrhla lehký úsměv na Chrise. „Myslím, že všichni dokážeme pochopit, jak se Chris Faulkner cítil, ale to neznamená, že jednal správně. Byl, řekněme, rozrušený. Jako policista

§ možností objektivně posoudit situaci jste si to měl uvědomit a podle toho zareagovat."

Policejní důstojník statečně čelil jejímu pohledu. „Ano, jsem si toho vědom. Neměl jsem dovolit, aby nějaký manažer ovlivnil mé profesionální instinkty. Už se to nestane."

„Dobře." Hewittová přikývla a něco si naškrábala do poznámkového bloku. „Beru na vědomí, a cením si toho. Superintendante Lahiri, vraťme se k té záležitosti se zločincem, který si podle svědectví Chrise Faulknera vraha najal."

Superintendent přikývl. Byl to šlachovitý, drsně vyhlížející muž po padesátce, očividný pozůstatek z dob, kdy se člověk musel o sebe

postarat sám. Většinu jednání mlčel a pozorně sledoval dění. Když promluvil, pak s precizností člověka, který si každou větu před vyslovením důkladně promyslel.

„Chálid Iarescu, ano. Zatkli jsme ho.“

„Přiznal se?“

Lahiri se zamračil. „Je to recidivista, paní Hewittová. Jen při zatčení způsobil třem mým mužům vážné zranění. Přiznání z něj pravděpodobně nedostaneme.“

„Nemůžeme přitlačit na jeho rodinu?“

„Ne, pokud neprovedeme další rozsáhlé razie na jih, a to bych nedoporučoval. Obyvatelstvo je již pobouřené víc, než by se nám líbilo. A Iarescu má nad Mandelou nezpochybnitelnou moc, a navíc dohody s šéfy gangů v sousedních oblastech. Jeho nejbližší příbuzní jsou už nepochybně dobře schováni a střeženi. A jeho právníci se nyní snaží na základě Listiny základních práv a svobod dosáhnout jeho propuštění.“ Lahiri rozhodil ruce. „Můžu ho obvinít z toho, že se bránil při zatčení, možná z jednoho či dvou nedořešených drogových přestupků, ale kro-

mě toho si velké naděje nedělám. Dokonce *ani tak* si nedělám naděje, že ho dokážeme usvědčit. Chálid Iarescu má vynikající styky.“

Bryant si posměšně odfrkl. „Vždyť je to jen zkurvenej gangster.“

Notley na něj vrhl káravý pohled. „To jméno, superintendente. Je maďarské?“

„Rumunské. Tedy, jeho otec byl rumunský přistěhovalec. Matka pochází z Maroka.“

„Můžeme mu pohrozit vyhoštěním?“ Notley se zadíval na ministra.

Hologram zkormouceně zavrtěl hlavou.

„Ne, prostudoval jsem záznamy. Oba rodiče dostali naše občanství. Iarescu je, z právního hlediska, Angličanem stejně jako vy.“

Notley obrátil oči v sloup.

Hamilton letargicky mávl rukou. „Tak mě napadá... Ten chlapec, který to auto ukradl... měl rodinu?“

„Ano.“ Lahiri se podíval do poznámek, a zatímco mluvil, nechal oči sklopené. „Goodwinovi. Rodiče, dva bratři a sestra. Byli soudně vystěhováni z bytu. Přesně podle zákona.“

„Dobře.“ Hamilton se natáhl pro sklenici s vodou a trochu se napil. „Nepředpokládám, že s nimi bude Iarescu někdy osobně jednat. Nabízet jim pomoc, abych tak řekl. Solidarita šéfa místního gangu.“

Šlechetnost, uhm, významného muže."

Lahiri zavrtěl hlavou. „Takhle to funguje jen ve filmech, pane. Iarescu je úspěšný zločinec. Má styky uvnitř zón i mimo ně. Pravděpodobně se od celé záležitosti distancuje. Ve skutečnosti -" vrhl nejistý pohled na Chrise, „- se obávám, že jejich spojení nelze nijak dokázat."

Chris ovládl výbuch zlosti. Tuhle věc už probrali. „Řekl jsem vám, co jsem slyšel, superintendante. Nevymyslel jsem si to. Ten chlapec jmenoval Mandelů a Iareska."

„Ano, tomu rozumím, pane. Ale jistě chápete, že to samo o sobě není důkaz. Ne, prosím," zvedl ruku, „vyslechněte mě. V kultuře gangu postavení člověka úzce souvisí s jeho konexemi. Možná ten chlapec doufal, že když jmenuje jako svého chlebodáře významného muže, dokáže se zachránit."

„Fascinující," zamumlal Hamilton. „Téměř magické, nemám pravdu? Téměř kmenové."

Lahiri se málem usmál. „Navíc přezdívka *Fukcional* je velice běžná. Jen v samotných jižních zónách existují vůdci gangu, kteří si říkají *Fuktion Red*, *Sataz Fuktion*, *Fuktyal*, *Fuktyal Bass*. A podobných je mnohem víc. Kultura gangu je vynalézavá jen ve velmi omezených, pevně určených hranicích. To, co jste slyšel, je podle mě obvyklá odpověď."

Chris zavrtěl hlavou.

„Chcete k tomu něco nového dodat, Chrise?" zeptala se Louise Hewittová sladce.

Ticho. Policejní důstojník se zavrtěl na židli. Ministrův hologram se nenápadně podíval na hodinky. Jack Notley sundal s hlasitým cvaknutím víčko ze starobylého plnicího pera.

„V tom případě," pronesl úsečně, „tedy můžeme přikročit k závěrečnému prohlášení."

„Zkurvený kecy." Chris neměl jistotu, jestli nejsou v Mikeově domě štěnice; před Vasvikem ho něco takového nikdy nenapadlo. Teď mu to bylo prostě fuk. Už příliš dlouho potlačoval dlouhodobé napětí, kdy dodržoval pravidla Shornu. „Zkurvený lži a zasraný osobní zájmy od začátku do konce."

„Myslíš?"

Mike se naklonil s láhví španělského červeného vína přes kuchyňský stůl a nalil mu plnou sklenici. Při tom pohybu vytáhl obočí na Suki, která pokrčila rameny a dál na prkýnku šikmo

seřezávala stonky růží.

Chris si toho nevšiml. „Samozřejmě že to tak bylo. Obvyklá odpověď, do prdele. Toho kluka najal Iarescu, aby mě zabil, a někdo najal Iareska, aby to udělal. Někdo pra-chatej."

Mike mlčel. Chris máchl rukou, v níž držel sklenici s vínem.

„Slyšel jsi přece, co řekl Lahiri. Iarescu má styky, v zónách i mimo ně. Je v tom namočená korporace, Mikeu. Stojí za tím někdo z nejvyšších míst."

„Chrisi, uvědomuješ si, jak to zní paranoidně?"

„Byl jsem u toho, Mikeu. Toho kluka odpráskli, aby držel hubu."

Bryant se zamračil a opřel se. „Ve zprávě se píše, že sahal po zbrani."

„Ale, Mikeu. *Byl v tom zkurveným vraku uvězněnej.*" Chris zachytil Sukin pohled ke stropu. Dala Arianu spát teprve před hodinou. Ztišil hlas. „Promiň, Suki. Jsem prostě... rozhozenej."

„Všichni jsme rozhozený, Chrisi." Mike vstal a začal přecházet po kuchyni. „Samozřejmě. Tím chci říct, že si po silnicích nemůže jen tak někdo jezdit a útočit bez autorizace. To se celej ten zatracenej systém zhroutí."

„Právě tohle ti říkám, Mikeu. Tohle *nebyl jen* tak někdo. Dovolili mu to. Vyslali vrtulník až ve chvíli, kdy věděli, že jsem toho smrada dostal. Udělali, co jim nařídili, a *dovolili to*. Tím chci říct, proč myslíš, že nikoho nevyhodili? Posádku vrtulníku, toho poldu -"

„Ale no tak. Všichni dostali důtku. Budou mít -"

„*Důtku?*"

„Zápis v materiálech. Kristepane, toho policejního důstojníka na tři měsíce suspendovali. Bez nároku na mzdu."

„Jo, a viděl jsi, jak ho to potěšilo? Postarají se o něj, Mikeu."

„Myslím," pronesl Bryant vážně, „že měl radost, protože má pořád práci, do který se může vrátit. Notley ho mohl nechat klidně vyhodit."

„Přesně tak. Tak proč to neudělal? Někdo tahá za nitky na obou stranách, a ty to víš, Mikeu. Někdo s Notleym manipuluje."

Tentokrát se Mike Bryant hlasitě rozesmál. Suki se na něj zamračila.

„Michaeli, to od tebe není hezký. Chris je rozčilenej."

„Já vím, promiň. Jen mě pobavila představa, jak někdo manipuluje s Jackem Notleym. No tak, Chrisi. Vždyť ho znáš. Suki, ty ho znáš taky. Není to právě poddajnej typ."

Oba se zadívali na Chrise. Povzdychl si.

„Dobře, možná to není Notley. Možná to nesahá tak vysoko. Možná v tom má prsty Hewittová, nikdy mě neměla ráda. Nebo, poslechni, možná je v tom zapletený Nick Makin, kterej se mi chce pomstít za tu ránu, kterou jsem mu dal." Tentokrát si pohledu, který si manželé vyměnili, všiml. „Dobře, dobře, já vím. Ale nejsem parano-idní, Mikeu. Někdo si hrál s mým kolizním zařízením."

„Ve zprávě se píše, že tu poruchu způsobil děšť, Chrisi. Vždyť jsi tu škvíru viděl." Bryant se otočil k Suki. „Automechanici od dopravy objevili v krytu na bezpečnostním zařízení saabu štěrbinu. Ten alarm zkratovala vlhkost."

„To je *blbost*, Mikeu. Carla ten kryt kontroluje minimálně každé -" mávl rukou, jako by ho náhle vlastní nejistota vyčerpala, „-já nevím, každé tejden. Určitě by si jí všimla."

Ně řekl jim, že když se Carla dozvěděla předběžné výsledky vyšetřování, příšerně se s ním pohádala. Že ji z toho samozřejmě obvinil a věřil tomu, čemu očividně pořád věřil Mike, že Carla tu štěrbinu přehlédla.

Trvalo jí celou hodinu, než ho přesvědčila o opaku.

Do prdele vím, co dělám, pronesla zarputile, když hádka sama od sebe vyhasla. Kdyby v tom obložení byla škvíra, musel ji tam někdo udělat, a navíc nedávno.

„Carla ví, co dělá," prohlásil s pohledem upřeným do sklenice.

Nikdo mu neodpověděl. Ticho začalo skřípat pod vlastní tíhou. Chris zíral na desku stolu a snažil se vymyslet něco, co by nepůsobilo vyšinutým dojmem.

„Ty tomu fakt věříš, co, Chrisi?" zeptala se Suki. Nevyznělo to tak loajálně, jak se očividně snažila být.

Chris potřásl hlavou. „Nevím, čemu věřím. Hele, Mikeu, je možný, že to nějak souvisí s těma kontraktama pro MESA? Chci říct, že v tom má prsty někdo mimo Shorn? Možná si všimli, že jsem byl v Panamě."

Bryant pokrčil rameny. „Říkal jsi, že sis dával majzla."

„Dával. Ale něco se děje, Mikeu. Cítím to."

Samozřejmě, že se něco děje. Chceš zradit své kolegy kvůli teplému místěčku ve veřejném sektoru u vyděračský partičky z OSN. To se děje, Chrisi.

A možná o tom někdo ví.

Po zádech mu přejel mráz.

„Dobře." Mike se opět posadil a sepal prsty na stole. „Víš co? Podíváme se na to. Neoficiálně, myslím. Promluví s Troyem a řeknu mu, aby se poptal kolem. Má v jižních zónách přátele. Uvidíme, co zjistí. Mezitím se musíme věnovat důležitějším věcem. Echevarria -"

Chris zasténal. „To mi nepřipomínej."

„- přiletí v úterý, Chrisi. Barranco dorazí hned po něm. nejsou mezitím ani celý dva dny."

„Pekelnej tejden."

Mike se ušklíbl. „Přesně tak. Takže dneska večer na tu zkurvenou věc prostě zapomeneme a opijeme se. V kolik podle tebe dorazí Carla?"

„Říkala, že před osmou." Chris se podíval na hodinky. „Možná se zdržela u kontroly."

„Nechceš jí zavolat?"

„Ne, to je -" Uvědomil si, jak to vypadá. „Jo, možná bych měl."

Carla měla hodinu zpoždění a nepokládala za nutné ho vysvětlit. Chris spolkl rozmrzelost.

„No, až -" začal odměřeně.

„Ach, Chrisi, prostě začněte beze mě. Určitě se už dobře bavíte."

Ohlédl se na Mikea se Suki, šťastný, že použil mobil a ne videotelefon. Bryant se zezadu tiskl k ženě a skrz dokonalou kaštanovou hřívu ji šimral na uchu. Rozesmála se, uhnula, pak natáhla ruku za sebe, chytila konce jeho rozvázané kravaty a přitáhla si ho k sobě. Z toho laškování číšela nepředstírána manželská spokojenost, směs sexu, bohatství a rodinného života jako z televizní reklamy. Náhle si vzpomněl na kuchyni v Highgate a zvedla se v něm neodpuštělná touha.

„No, tak se sem pokus co nejdřív dorazit," pronesl a zavěsil.

Mike zvedl hlavu. „Všechno v pořádku?"

„Jo, za hodinku tu bude. Nějaký problém s mazacím systémem," usmál se nepřesvědčivě. „Asi bych měl být rád, že je tou prací tak posedlá."

„Do prdele, to jo. Kdyby Suki byla moje automechanická, nedovolil bych jí vylízt z garáže. Au!"

„Mizero."

Snažil se smát s nimi, ale ten smích mu nešel od srdce.

„Chrisi, znáš ten fór s koněm?" Bryant dolil víno. „Vejde chlápek do baru a uvidí tam koně. Přistoupí k němu a řekne: *Pročten*

protáhlej ksicht, kámo!"

Krásnou kuchyni zaplnil nový výbuch smíchu jako vůně jídla, na které nebyl pozván. Přál si, aby si Liz pospíšila a *Carla*).

Přál si, aby si *Carla* pospíšila a

A co? No tak, Chrisi. Jen tu myšlenku dokonči.

Museli to na něm poznat. Mike k němu došel a poplácal ho po rameni. „Chrisi. No tak, kámo. Upřímně. Fakt si nemyslím, že by sis měl dělat starosti. Chci říct, nakonec jsi toho malýho parchanta sejmul. Je z něj uzený. A přiznejme si, s tvou pověstí si to s tebou nebude chtít rozdat nikdo než nějaký vypatlanej spratek z gangu.” Zvedl sklenici. „Nemusíš se *ničeho* bát, kámo.”

Kapitola dvacátá osmá

Uprostřed týdne byl ve *Změně režimu* klid. Levné koktejly a decentní tanec u tyče dovnitř přilákaly pár úředníků z místních kanceláří a dělníky ze zón po výplatě, kteří věděli, že v pátek nebo v sobotu večer se sem nikdy nedostanou. Do půl deváté nebo devíti většina odcházela, obyvatelé ze zón mířili s prázdnými peněženkami domů, úředníci do méně decentních klubů, kde si člověk může na tanečnice sáhnout.

„Navrhoval bych přesunout se někam jinam.” Chris ukázal na prostředek Irácké restaurace, kde se kolem nově instalované stříbrné tyče vlnila na pomalou melodii Káhírského příběhu žena v závoji, od krku dolů nahá. Diváci seděli u stolků s vodními dýmkami nebo stáli v malých hloučcích kolem a pozorovali ji. „Neuvědomil jsem si to.”

Liz Linshawová se rozesmála a potáhla z dýmky mezi nimi. Vyfoukla kouř provoněný whisky směrem k tanečnici.

„Tobě se to nelíbí?”

„Ééé.” Bezmocně rozhodil ruce. „No, neměl jsem na mysli právě tohle.... teda, když jsem ti volal.”

„Chrisi.” Naklonila se blíž, aby překřičela hudbu, a usmála se. „Opravdu se nemusíš tak snažit, aby ses na ni nedíval. Já už vím, že seš počestnej chlap. Vlastně víc než to.”

Tanečnice se přitiskla k tyči a nechala ji klouzat nahoru a dolů mezi řadry. Chris se soustředěným zájmem

zkoumal nízký stůl z tepané mědi, na kterém ležela vodní dýmka. Liz Linshawová se opět rozesmála.

„Hele.“ Naklonila se k němu, lehce mu přitiskla ruku na tvář a otočila mu hlavu zpátky k tanečnici. Ovládl okamžitý impuls chytit ji za ruku a odtáhnout ji. „Chci říct, aby ses na ni *díval*, opravdu díval. Ať je to za námi. Je sexy, ne? Mladá. Ne, jen se dívej. Má krásný tělo. Vypracovaný. A evidentně na něm *pracovala*, pokud někdo v poslední době nevymyslel antigravitační pole. Jo, kdybych byla chlap, přitahovala by mě. Vzrušovala by mě, *Chrisi*, hej, *Chrisi*, ty se *červenáš*.“

„Ne, já -“

„Ale *červenáš*. Cítím to. Máš horkou tvář.“ Znovu se rozesmála, potěšené. „*Chrisi*, ty se fakt stydíš. Seš dospělej chlap, máš na kontě deset zabití a nedokážeš se dívat na měkký porno a nečervenat se při tom jako puberták. Tak mě napadá, co vlastně *děláte* s Carlou Nyquistovou v ložnici?“

Musela si všimnout, že se jeho výraz změnil. Než se stačil pohnout, natáhla se a dotkla se jeho paže.

„Promiň, *Chrisi*. Mrzí mě to. To bylo nefér.“

Tentokrát její ruku sevřel. Odstrčil ji zpátky přes stůl a mlčky ji pozoroval.

„*Chrisi*, řekla jsem, že mě to mrzí.“

Zachránila je servírka. Přiloudala se k nim, zvedla ochrannou mřížku a vrhla zkušený pohled na žhnoucí uhlíky tabáku v pánvi. Pohlédla na *Chrise*.

„Mám vám přinést další?“

Z první dávky moc nevykouřil, byla to jen cena za to, že tam mohl sedět, zatímco čekal na Liz Linshawovou. Pokrčil rameny.

„Ne, myslím, že jsme už měli dost.“

Servírka odešla. Setkal se Liziným pohledem.

„*Chrisi* -“

„Chci ti říct, proč jsem tě sem pozval, *Liz*. Máš přátele u dopravní policie, ne?“

Uhnula pohledem, ale pak se na něj opět zadívala. „Jo, to mám.“

„Nějaký tajný zdroj? Lidi, který ti můžou sehnat informace?“

„To je skutečně ten důvod, proč jsi mě sem pozval, *Chrisi*?“

„Jo. Máš zdroj, že?“

Pokrčila rameny. „Jsem novinářka.“

„Něco bych se potřeboval dozvědět. Potřebuju zjistit, jestli -“

„Páni, *Chrisi*.“ Tvrdě se na něj usmála. „Zpomal. Možná jsem to s tím fórkem o tvý ženě trochu přepískla. Ale to neznamená, že jsem ti

něco dlužná. Proč bych kurva pro tebe měla přes svýho informátora, kterýho jsem si namáhavě sehnala, něco zjišťovat? Co z toho budu mít já?"

„Píšeš další knížku, ne?"

Přikývla.

„Takže když budeš mít kliku, budeš mít celou kapitolu." Zaváhal a pátral po něčem, čím by překlenul propast, která mezi nimi najednou vznikla. „Víš, že na mě minulej tejden zaútočil neznámej vyzyvatel?"

„Jo. Slyšela jsem, že s ním měl nějakej problém. Musela přiletět silniční hlídka a zklidnit situaci." Usmála se, tentokrát poněkud vřeleji. „Promiň, Chrisi. Mám tě ráda, ale nesleduju, co o tobě píšou každěj den na netu. Bylo tam něco o selhání softwaru, a že se vyzyvatel nezaregistroval, ne?"

„Jo, to je oficiální verze."

Vytáhla jedno obočí. Blesklo mu hlavou, že trochu posměšně. A neoficiální verze?"

„Tak především ten vyzyvatel nebyl registrovaný nikdy. Nějakej kluk ze zón šlohnul terénák a snažil se mě v dešti sejmut. Bez ohlášení souboje. A hlídka situaci nezklidnila. Objevili se s vrtulníkem chvilku potom, co jsem toho kluka vytlačil ze silnice, a nakrmili ho olovem."

S jistým uspokojením si všiml, že jí to vyrazilo dech. Její pečlivě vybudovaná lhostejnost se zhroutila. Když promluvila, téměř šeptala.

„Zabili ho?"

„Přesně tak."

„A zjistili, komu patřilo to auto?"

Chris přikývl. „Nezaměstnanýmu počítačovému poradci. Asi hodinu po souboji ohlásil, že mu ho ukradli před domem v Harelsdenu."

„Musel to vědět dřív!"

„Nemusel. Nějakou dobu s ním zřejmě nejedil. Tohle čtvrtletí si nemohl dovolit obnovit licenci."

„Ty tomu věříš?" zeptala se s probuzeným zájmem novinářky.

„Podle toho, jak vypadal na nahrávce z výslechu, si stěží mohl dovolit plnou nádrž benzínu, natož licenci, aby mohl řídit, takže ano, věřím. Ale v konečném výsledku na tom nezáleží. Ten, kdo to zorganizoval, je na horním konci řetězu buď od něho nebo od toho kluka, kterej ten auťák šlohnul. A ten, kdo to zorganizoval, má taky

svý lidi u dopravní policie."

„Jo, vypadá to tak. Co ještě víš?"

„To je všechno." Nehodlal jí vykládat o kontaktu v Mandele. Troy Morris už sháněl v jižních zónách informace, nenápadně se poptával po vystěhované rodině Robbieho Goodwina a snažil se získat bezpečný kontakt v gangu Chálida Iareska. To poslední, co potřeboval, bylo, aby se po zónách potloukala nějaká novinářka a celou

záležitost rozvířila. Liz Linshawová byla užitečná tam, kde už byla - na vysokém komentátorském postu ve světě soutěžního ježdění, s prestiží a kontakty.

Usmála se, jako by mu dokázala číst myšlenky.

„Ne, je toho víc. Jen mi to teď nechceš říct." Pokrčila rameny. „Dobře. Přežiju to. Samozřejmě promluvím s nějakýma lidma, který znám. Nemělo by dát velkou práci zjistit, jestli policie něco tají. Dokážu to vydolovat." Zvedla vodní dýmku a potáhla z ní. Uvnitř nádoby vzplanuly poslední uhlíky. „Asi chápeš, že to nebude zadarmo. Udělám to, ale budu to mít u tebe, Chrisi. Počítej s tím."

„Jak jsem řekl, budeš z toho mít celou kapitolu -"

„Ne." Zavrtěla hlavou, až jí vlasy spadly do obličeje. Zatoužil jí je odhrnout. „To tím nemyslím."

„Tak co tím myslíš?"

Zvedla koutek úst a uhnula pohledem. „Ty víš, co tím myslím, Chrisi."

Chvilí to mezi nimi viselo ve vzduchu a doutnalo jako vodní dýmka.

„Hele," pronesl.

„Já vím, Chrisi. Vlastně jsem to tušila. Máš nějaký problém, kterej potřebuješ vyřešit. Nedělej si s tím starosti a... nelichoť si. Nemám o chlapy nouzi, věř mi."

„Vídáš se zase s Mikem?" Bylo to venku dřív, než to stačil zadržet.

Prohrábla si vlasy a usmála se do rohu místnosti. „Do toho ti *fakt* nic není, Chrisi."

„Nejsem jako on, Liz."

„Ne, nejsi."

„Nedívám se na ženy kolem sebe jako na... věci." Vybavily se mu výjevy z pornoklipu. Kůže s cvočky oddělující hýždě a lemující nepřirozeně velká ňadra. Oblečená Liz Linshawová, která seděla naproti němu, pokrčila rameny.

„Mike Bryant ví, co chce, a vezme si to a pak se o to stará, jak nejlíp umí. Nemyslím si, že jeho morálka sahá dál, ale přinejmenším ví, co chce.”

Zadívala se mu do očí. Stále se usmívala.

„Hele, Liz. Tu noc...” Namáhavě polkl. „Mám nějaký potíže v manželství, ale to neznamená, že -”

„Chrisi.” Ještě nikdo nikdy ho tak jemně nepřerušil. „Mně je to fuk. Chci s tebou šoustat, ne ti nahradit manželku. Ale něco ti řeknu. Ten večer jsi jel ke mně domů a osahal sis vystavený zboží. Ať se děje ve tvém vztahu s Carlou cokoli, stejně jsi mě mohl ošoustat. Ty bys měl stejnej pocit viny a já tvýho klacka. To, žes to neudělal, je jen formální stránka věci.”

„Ty -”

Mávla rukou, vstala a nasoukala se do saka.

„Až se něco dozvím, dám ti vědět. Ale až ke mně příště přijedeš přespat, tak si tu svoji kapitulu odpracuješ.”

Nakonec přišla servírka a řekla mu, že jestli tam chce dál sedět, bude si muset něco objednat.

Kapitola dvacátá devátá

Lopez směřoval Barrankův letový plán přes Atlantu a Montreal, takže za úsvitu přistanou na Reagan International v New Yorku, kde je jako ekonomické poradce Pa-ranské mimořádné rady vyzvedne tryskáč Shornu. Lopez hovořil brazilskou portugalštinou téměř stejně dobře jako rodnou španělštinou a Barranco, stejně jako většina politických osobností v současné Latinské Americe, ji ovládal natolik dobře, aby s ní vystačil. Lopez byl přesvědčený, že bezpečnostní služba na Reagan International ten rozdíl nepozná, ani ji to nebude zajímat.

Jeho odhad byl zřejmě správný. Letadlo Shornu bez problémů odstartovalo a krátce po poledni přistálo v Londýně. Chris jim přiletěl vrtulníkem naproti.

„Señore Barranco.” Musel zvýšit hlas, aby překřičel řev rotorů a studený vítr, netypický pro toto roční období, který se proháněl po asfaltu terminálu pro soukromé lety. Na tváři měl vytesaný úsměv. Kolem něho stála ozbrojená ochranka v oblecích, které se neustále nadzvedávala saka a odhalovala pouzdro se zbraní. „Vítejte v Anglii. Jaký jste měl let?”

Barranco se ušklíbl. V nenucené elegantním oblečení konzultanta, kterým ho Lopez maskoval, vypadal dobře, ale tvář nad pletenou vlněnou vestou měl poznamenanou pásmovou nemocí.

„Jaký let myslíte? Připadá mi, že jsem už týden na cestě. A teď vrtulník?"

„Věřte mi, señore Barranco, že skrz tuhle část Londýna byste nechtěl jet autem. Je s vámi Joaquin Lopez?"

Barranco ukázal palcem zpátky k letadlu. „Už jde."

V průlezu se objevil Lopez a následován dvěma dalšími muži se zavazadly sešplhal dolů. Usmál se a zamával na Chrise. Žádné stopy únavy, kterou viděl na Barrankovi. Zpod jeho oblečení konzultanta vyzařovala energie, která, jak Chris odhadl, byla chemického původu. Od doby, kdy bez přítomnosti dalšího doprovodu opustili Panama City, byl Barrankovým jediným ochráncem.

Chris je odvedl na palubu vrtulníku a usadil na místo. Dveře se samy zasunuly a se vzduchotěsným lupnutím zahradily přístup větru. Pilot se točil na Chrise.

„Jo, hotovo. Odvezte nás domů."

Vrtulník se vznesl k obloze. Letěli nad městem. Barranco se naklonil k oknu a díval se na živelně zastavěnou plochu pod sebou.

„Nevypadá to tak strašně," poznamenal.

„Ne," přisvědčil Chris. „Odtud ne."

Barranco k němu otočil opálený obličej. „Takže byste mi procházku po těchto ulicích nedoporučoval?"

„To záleží na čtvrti. Ale obecně se dá říct, že ne. Můžou vás napadnout a okrást, možná na vás budou jen házet kameny. Přinejmenším poznají, že nejste odtud, a to, co se stane pak -" Chris pokrčil rameny, „- záleží na tom, na koho narazíte."

„Nejsem oblečený jako vy."

„To je jedno. V zónách se nestarají o politiku. Platí tam zákony kmene. Místní gangy, teritoriální násilí."

„Aha." Barranco se zadíval zpátky na město ubíhající pod nimi.

„Zapomněli, kdo jim to udělal."

„To je jeden úhel pohledu."

Zbytek cesty proběhl v tichu. Přeletěli západní zóny a zamířili k West Endu. Vše řídily automatické přístroje, které vyhodnocovaly letové údaje a vedly vrtulník naprogramovanou cestou. Pod nimi se objevil Hyde Park. Hotely na jeho okraji připomínaly zakotvené zaoceánské parníky z dřívější doby.

Mike ubytoval Hernana Echevarriu v srdci Mayfairu, kus cesty od těchhle moderních hotelů. Hráli na diktátorovy starosvětské struny. Královské apartmá v hotelu Brown's, atmosféra dvě stě let staré tradice a jména příslušníků evropských královských rodin v historické knize hostů. Každý den vyzvedla Echevarriu před vchodem v Albemarle Street opancéřovaná limuzína Shornu a dopravila ho podle pečlivě připraveného programu na schůzky s vysokými bankovními úředníky, významnými dodavateli zbraní a jednou či dvěma vychovanými politickými osobnostmi. Večery byly zasvěceny opěře a večerím s méně zajímavými hodnostáři.

„Nedám mu čas vydechnout," slíbil Bryant. „A tomuhle konci Hyde Park se budeme vyhejbat velkým obloukem. Ubytuj Barranka v Hiltonu nebo tak někde. Objednej mu apartmá ve věži. Projedeme spolu program, abysme měli jistotu, že ti dva budou vždycky pár kiláků od sebe."

Rozhodnutí padlo na Hilton. Když dosedli na heliport na střeše mrakodrapu, uvítali je livrejovaní zaměstnanci hotelu, kteří se ujali zavazadel a odvedli Barranka s Lo-pezem k výtahům. Chris šel s nimi především proto, aby se postaral o spopitné.

„Tohle dělat nemusíte," pronesl, když z místnosti vyklouzl poslední portýr a nehlučně za sebou zavřel dveře. „Jen podepište spopitné za každou pokojovou službu, kterou si objednáte, a my je uhradíme. Doporučoval

bych deset procent. Čekají mnohem méně, ale nikdy neuškodí být velkorysý. V každém případě, uhm, doufám, že se tu budete cítit příjemně."

„Příjemně?"

Barranco stál uprostřed luxusního apartmá a vypadal jako lovec, jehož velká a nebezpečná kořist náhle zmizela do okolního porostu.

Chris si odkašlal. „Ano, uhm, Joaquin Lopez bude bydlet o patro níž. Pokoj číslo 4148. Do 4146 jsem navíc dal dva ozbrojené muže. Hotel má vlastní, spolehlivou bezpečnostní službu, ale opatrnosti nikdy nezbyvá, dokonce ani tady nahoře." Vytáhl malý, matně černý mobil a podal mu ho. „Tohle je jednoúčelový telefon. Kódovaná linka přímo ke mně, ať jsem kdekoli. Kdyby se objevil jakýkoli problém, ať ve dne, nebo v noci, zavolejte mi. Stačí stisknout tlačítko."

„Díky," odpověděl Barranco odměřeným tónem, ale pokud v něm byla ironie, Chris ji nezaslechl.

„Domnívám se, že teď si budete chtít pravděpodobně odpočinout.“

„Ano, to bych rád.“

„Později bych vás rád seznámil s mým kolegou a také se svou ženou. Napadlo mě, že bychom třeba mohli společně povečeřet. V hotelovém mezzaninu je skvělá peruánská restaurace. Mohli bychom se sejít později, řekněme v devět třicet, ale pokud chcete zůstat tady a nechat to na další večer, záleží čistě na vás.“

„Ne, ne.“ Zhluboka, unaveně si povzdychl. „Rád vaši ženu poznám, seňore Faulknere. A samozřejmě vašeho kolegu. Devět třicet mi vyhovuje.“

„Dobře, to je skvělé. Takže se tu pro vás po deváté zastavím.“

„Ano. Zatím si půjdu na chvíli lehnout.“

„Jistě.“

Vyšel z pokoje a sjel si o patro níž promluvit s ochrankou. Vypadali přesně tak, jak očekával - dva muži s tvrdými rysy, kteří měli svá fyzicky nejlepší léta za sebou, v košilích s dlouhým rukávem a ramenním pouzdrem se zbraní. Přišli mu otevřít se stejně nevzrušeným klidem, jako odpovídali na jeho otázky. Na dlouhém stole u stěny stálo nenápadné sledovací zařízení, které nařídil napojit do Barrankova apartmá. Pod řadou malých obrazovek z tekutých krystalů pomrkávala světýlka signalizující, že jsou v pohotovostním režimu. Na jedné z nich spatřil Barranka, který, stále oblečený, už ležel na posteli. Chris se sklonil a chvíli ho pozoroval.

„Spí?“

„Usnul jako špalek.“

„Víte určitě, že žádnou z těch kamer nenajde?“

„Ano, pane. Pokud není odborníkem na sledovací zařízení. A navíc je zatím nehledal.“

„No, kdyby po nich začal pátrat, dejte mi vědět.“

„Jistě, pane.“

„A když bude chtít odejít z apartmánu, chci to vědět dřív, než ho opustí. Máte na mě přímé spojení?“

Vyměnili si otrávený pohled. Jeden z nich přikývl.

„Ano, pane. Všechno máme pod kontrolou.“

Pochopil narážku a odešel navštívit Lopeze. Jihoamerický agent na něj už čekal. V důsledku působení chemických látek se pohyboval po místnosti nevypočítatelným, znervózňujícím způsobem. Chris se snažil předstírat klid.

„Takže cestou žádný problémy?“

„Ne, kámo. Přestupní letenky." Lopez se krátce ušklíbl. „Je jim úplně fuk, co seš zač, jakmile máš namířeno dál."

„A Barranco? Mluvil s tebou vůbec?"

„Jo, řekl mi, že jsem přísluhovač globální kapitalistický tyranie a že bych se měl stydět."

„Takže žádná změna." Chris došel k oknu a zadíval se ven na park.

„Jo, dávej si na něj pozor, Chrisi. Korporace nenávidí a bude se chovat defensivně. S největší pravděpodobností se bude držet toho, co ví. Podle mě tenhle tejden vyslechneš hromadu přežitých dogmat."

„No, má na svůj názor právo."

To Lopeze vytočilo.

„Jo, jsme svobodná země," zasmál se ironicky. „Ne? Každý má právo na svůj názor, nemám pravdu? Jsme *svobodná* země! Přesně tak!"

„Joaquine, musíš si vzít nějaký sedativa."

„Ne. Jen potřebuju trávit méně času s těma marxistickýmá hrdinama. Tak je to, kámo!"

Prudkost, kterou zaslechl v jeho hlase, ho přiměla odvrátit pohled od okna. Lopez, zaskočený svým náhlým výbuchem zlosti, stál uprostřed místnosti, oči se mu leskly a ruce měl sevřené v pěst.

„Joaquine?"

„Ach, *do prdele* s tím!" Jeho vztek vyhasl stejně rychle jako vzplanul. Najednou působil unaveně. „Promiň. Ale mladší brácha mi to taky pořád dokola opakuje. Přísluhovač kapitalismu, přísluhovač kapitalismu. Od chvíle, co mám panamskou licenci Komise pro obchod a investice. Jako poškrábaný disk."

„Nevěděl jsem, že máš bráchu."

„Jo." Jihoamerický agent mávl rukou. „Nechlubím se tím. Ten spratek dělá odborovýho předáka v banánovní-kový oblasti kolem Bocas, kde jsme spolu byli. Tohle člověk nepíše do životopisu pro Obchod a investice, když se tomu může vyhnout."

„Asi máš pravdu."

Lopez sklopil oči. „Snažím se ho chránit před tím nejhorším svinstvem. Udělal jsem si kontakty, který na to stačí. A když si ho vezmou do parády stávkokazi, platím mu účty za nemocnici a živím jeho děti. Jakmile se postaví zpátky na nohy, navštíví mě, aby mě mohl zase urážet."

Chris si vzpomněl na Erika Nyquista. „Rodina, co?"

„Jo, rodina." Agent se probral z drogového zamyšlení a vrhl na Chrise podezřívavý pohled. „Jen tu tak spolu klábosíme, ne, šéfe? Nebudeš to o mně vykládat společníkům?"

„Joaquine, mně je úplně fuk, čím se tvůj bratr živí, a stejně tak by to bylo fuk všem společníkům v Shornu. Ti mají na starosti důležitější věci. Každý z nich má v tajných záznamech nějakýho Ollieho Northa nebo dva. Dokud to nevadí byznysu, tak co?"

Lopez potřásl hlavou. „To je možná londýnskej postoj, Chrisi, ale v panamským Obchodě a investicích to takhle nechodí. Nechci se jednou ráno probudit a zjistit, že jsem dostal předvolání na Plaza de Toros, jako jsi to udělal sta-rýmu Harrisovi."

„Hele, Harris byl fušer."

„Jo, ani neuměl moc zacházet s nožem, dokonce ani na gringa." Lopez se nepříjemně usmál, ale v očích měl něco jako zoufalství. „Až mi bude tolik, co jemu, chci z tyhle sračky vypadnout. Odvádím pro tebe dobrou práci, ne, Chrisi?"

„Jo, jasně." Chris se zamračil. Takovou otevřenost od něho nečekal a slabost ještě méně. Naléhavá úzkost v Lo-pezo-vě hlase se ho dotkla v místech, o kterých si myslel, že jsou už dávno neprodyšně uzavřená.

A to jsme ještě nezačali otevřeně jednat s Barrankem, proboha...

„Tím chci říct, udělal jsem vždycky všechno, cos chtěl, nemám pravdu? Zařídil jsem, cos potřeboval, a tak brzo, jak jsi potřeboval, ne?"

„Sám víš, že je to pravda." Nevěděl, jak ho uklidnit. Možná -

„Já vím, že jsem to v MESA podělal, a pořád jsem ti za to dlužnej, ale -"

„Joaquine, vykašli se na to." Chris zamířil k minibaru. Vydával na stůl láhve a led z mrazáku a celou dobu mluvil. „Hele, ten problém vznikl tady u nás. Řekl jsem ti to a taky jsem ti řekl, že se o tebe postarám. Jen si vzpomeň. Ježíši, jestli mi nevěříš, vzpomeň si, jak to všechno proběhlo. Copak bych tě odtud vytáhnul, vyhodil tolik peněz jen proto, abych tě mohl za šest tejdnu hodit přes palubu?"

„Nevím, Chrisi. Vytáhnul?"

„Joaquine, myslím to vážně. Pochop to *konečně*."

„Znáš Mikea Bryanta, že jo?"

Chris se se sklenicí v každé ruce zastavil. „Jo. Je to kolega, takže si dávej pozor, co teď řekneš, ano?"

„Víš, že právě teď dělá na conosurským portfoliu? Že kontakty

zprostředkovává přes Carlose Caffariniho v Buenos Aires?"

„Jo, slyšel jsem o tom. Nevěděl jsem, že jde o Caffariniho, ale -"

„Už ne," pronesl Lopez chladně. „Minulej tejden ho Bryant vyhodil, protože v Santiagu byly stávky v telefonickém centru a on je nepředvídal. Nebo si možná myslel, že to není natolik důležitý, aby to ohlásil. Teď je na respirátoru na intenzivce, než mu dojde zdravotní pojištění, a nějakej zkurvenej sedmnáctiletý chlápek dělá to portfolio za čtvrtinu původního honoráře. Byly to jen *stávky*, Chrisi. Vedení zneužívalo zaměstnankyně, lokální záležitost, *žádný* politický požadavky. Ověřil jsem si to."

Chris položil sklenice na stůl a povzdychl si. Lopez ho napjatě pozoroval.

Do prdele, Mikeu, proč prostě nemůžeš -

„Hele, Joaquine. Stávky se můžou vymknout z ruky, ať už je jejich příčina jakkoli oprávněná. Reed a Mason, pravidlo číslo jedna. Vždyť víš."

„Jo." Do hlasu se mu opět vrátila hysterie. „Takže mi řekni, Chrisi, co se se mnou stane, až se na jistý banánov-níkový plantáži nedaleko Bocas vymkne nějaká stávka z ruky?"

Chris se na něj zadíval.

„Nic." Upíral pohled na Lopeze, dokud tu odpověď nestrávil. „Spokojen? Je ti to jasný? *Nic* se s tebou nestane."

„Můžeš mi dát -"

„Nejsem Mike Bryant"

Vyštěkl to tak ostře, že sebou oba škubli. Ovládl se a pokračoval v přípravě nápojů. Vhodil do obou sklenic led, přelil kostky rumem a nápoj zamíchal. Pak opět klidným hlasem pokračoval.

„Hele, jsem spokojenej s tím, co pro nás děláš, a je mi úplně fuk, k čemu došlo v Medellínu. Zapomeň na Caffa-riniho a na všechno, co se stalo v Buenos Aires a Santiagu. Dávám ti slovo, že u nás máš své jistý. A teď se na to napijeme, Joaquine, protože jestli se okamžitě neuklidníš, zcvokneš se z toho. No tak, tohle je drahej, kvalitní rum. Kopni ho do sebe."

Podal mu skleničku. Po několika vteřinách ji Lopez přijal. Dlouho zíral do nápoje a pak zvedl hlavu.

„Nikdy na tohle nezapomenu, Chrisi," pronesl tiše.

„Ani já ne. O své lidi se postarám."

Přitukli si. Alkohol pálil jako čert. Jak se odpoledne hladce měnilo v podvečer, světlo za okny o odstín ztmavlo.

Kapitola třicátá

„Pořád nechápu, proč mě tam chceš.“ Když Chris vjel do podzemních garáží hotelu Hilton, Carla si ve zpětném zrcátku stažené střechy znovu zkontrolovala make-up. „Já o MESA přece nic nevím.“

„O to právě jde.“ Chris přelétl pohledem přeplněnou parkovací plochu, a když nenašel nic, co by mu vyhovovalo, zamířil po rampě do dalšího podlaží. „Můžeš ho přimět, aby ti o tom vyprávěl. Nechci, aby měl pocit, že jsou kolem něho jen odborníci v kvádrech. Potřebuju, aby se uvolnil. Aby měl chvíli pocit, že má všechno pod kontrolou. Přesně podle příručky, jak zacházet s klientem.“

Ucítil na sobě její pohled.

„Cože?“

„Ale nic.“

Nížší podlaží bylo téměř prázdné. Chris zaparkoval dobrého půltuctu míst od nejbližšího vozidla. Od té doby, co ho zradil kolizní alarm, parkoval na otevřeném prostoru, kde ho mohly sledovat bezpečnostní kamery. Věděl, že je to iracionální - v první řadě by se do Hiltonu nedostal přes bezpečnostní opatření nikdo bez speciální jednotky, natož aby dokázal odemknout Saab dřív, než by si ho někdo všiml. Ale kolizní alarm *selhal*. Jak k tomu přesně došlo, bylo stále záhadou, ale prozatím neměl v úmyslu dovolit, aby se to opakovalo. „Půjdu nahoru a přivedu ho,“ pronesl a vypnul motor. „Restaurace je v mezzaninu. Jmenuje se *ElMe-son Andino*. Mike říkal, že tam na nás bude čekat.“

„Nechceš, abych šla nahoru s tebou?“

„To opravdu není třeba.“

Neřekl jí, že chce cestou zkontrolovat ochranku a že se nějakým nedefinovatelným způsobem za ty dva neotesané muže středního věku s jejich obrazovkami a mikrofony stydí.

„Jak myslíš.“ Vydolovala z kabelky cigaretu a vložila si ji do úst. Když si ji zapalovala, jako by se stáhla do sebe.

„Takže zatím.“

„Jo.“

Muži z ochranky mu neměli co sdělit. Barranco na obrazovce přecházel po pokoji sem a tam jako vězeň v cele. Měl na sobě černý smoking, deset let vyšlý z módy. Chris ho šel vyzvednout.

„O peruánské kuchyni toho moc nevím,“ pronesl, když sjížděli

výtahem dolů.

„Ani já ne," opáčil Barranco úsečně. „Jsem z Kolumbie."

Ukázalo se, že je jídlo skvělé, ačkoli to, nakolik je peruánské, se stalo po několika skleničkách během večere předmětem debaty. Ledy se s hlasitým prasknutím prolomily. Barranco namítal, že některé chody byly čistě kolumbijské, a Chris, když si vybavil dobu, kterou v MESA strávil, s ním musel souhlasit. Mike, ve skvělé společenské formě, s velkou přesvědčivostí a téměř žádnými důkazy tvrdil, že kuchyně různých oblastí se musela v průběhu doby *prolnout*. Na to Carla dost jízlivě poznamenala, že to má pravděpodobně víc společného s trhem než s míšením regionů. Název *peruánská* je označení pro zákazníka, ne pro národní identitu. Barranco souhlasně přikývl. Carla ho očividně okouzila, jestli svým blond půvabem či neortodoxními politickými názory, to Chris nevěděl a bylo mu celkem jedno. Potlačil nečekané bodnutí žárlivosti a odolal pokušení přitáhnout si židli blíž

k manželce. Zabránila mu v tom jen úleva z toho, jak příjemně večer probíhá.

Obchodní záležitosti pronikaly do konverzace v krátkých poryvech, převážně z Barrankovy strany a podporovány Carliným nelíčeným zájmem. Chris s Mikem do toho nezasahovali, ale když vycítili politické úskalí, rychle zasáhli a stočili hovor jinam.

„Sluneční farmy jsou samozřejmě nádherná myšlenka, ale je tu starý argument zranitelnosti. Infrastruktura je příliš drahá a příliš snadno zasažitelná sabotážemi."

„Neplatí totéž pro atomové elektrárny? Myslela jsem, že vláda chce vybudovat dva ty nové Pollokovy reaktory."

„Ano." Barranco se zasmušile usmál. „Francisco Echevarria je blízkým přítelem Donalda Cordella, který je výkonným předsedou Horton Power Group. A ty elektrárny budou postaveny daleko od Bogoty."

Carla zrudla. „To je nechutné."

„Ano."

Mike vrhl na Chrise varovný pohled a zvedl láhev.

„Señore Barranco, ještě trochu vína?"

„Chtěl jsem se na něco zeptat ohledně Bogoty," pronesl Chris a předstíral, že si nemůže vzpomenout. „Ach, jistě... Když jsem tam byl posledně, viděl jsem ten nádherný kostel v centru města. Zajímalo by mě..."

A tak dále. Pokud byla Barrankovi ta manipulace nepříjemná, nedal to najevo. Nechal se unášet tokem konverzace a celou dobu se choval zdvořile. Chris podle Car-lina výrazu poznal, že ví, co se děje, ale mlčela.

Pouze jednou, když Mike Bryant odešel podruhé na toaletu, se pozlátko odlouplo. Barranco za ním kývl hlavou.

„Tam, kde pracujete, taková věc nevadí?“

„Jaká věc?“

Carla delikátně potáhla nosem. Chris pohlédl směrem k toaletám. Něco takového ho skutečně nenapadlo.

„No,“ pokračoval Barranco. „Neřekl bych, že má váš kolega problém. Ale ani se se svou zálibou nijak netají. V bo-gotském Hiltonu, v restauraci plné lidí, to chodí trochu jinak. V současné době si musí dávat pozor na svůj postoj k drogám na veřejnosti dokonce i naše vládnoucí rodiny.“

„Možná proto Francisco Echevarria tráví tolik času v Miami.“ V tu chvíli, příliš pozdě, Chrisovi blesklo hlavou, že moc pil.

Barranco přimhouřil oči. „Ano, taky si myslím. A jeho otec zatím bojovými vrtulníky, které mu kupujete, k nepoznání ničí kokové plantáže. Ironie osudu, nemyslíte?“

Rozhostilo se ticho. Carle unikl tichý zvuk, v němž se mísilo pobavení se znechucením, ze kterého Chris pochopil, že od ní se mu pomoci nedostane.

„Ééé, já... neřekl bych,“ tápal. „Politika Shornu jako taková nestaví produkci koky mimo zákon. Ve skutečnosti máme k dispozici studie o tom, jak tuto plodinu uvést na trh legitimních produktů. Oddělení Finančních nástrojů na to téma nedávno vypracovalo podrobnou analýzu.“

Barranco pokrčil rameny. „Čekáte, že mě to ohromí? Legitimizace koku jen promění ve stejné zboží jako kávu. Bohatí lidé v New Yorku a Londýně ještě zbohatnou a farmáři budou dál hladovět. To je součást nabídky, kterou mi tu hodláte předložit, pane Faulknere?“ Dotklo se ho to. Tím víc, když viděl, že se Carle rozzářil obličej satisfakcí. Mike se neobjevoval. Najednou si připadal příšerně sám a zoufale se snažil zachránit vytrácející se dobrou náladu u stolu.

„Jste ke mně nespravedlivý, seňore Barranco. O té studii jsem se zmínil jen proto, abych dokázal, že v Shornu nejsme zaslepení morálními předsudky.“

„Jo, tomu bych klidně věřil.“

Carla se bezbarvě usmála, ale Chris zatvrzele pokračoval.

„Nicméně jsem chtěl říct, že podle studií by byla legiti-mizace koky na trhu příliš problematická, aby se o ní dalo vážně uvažovat. Především hrozí, že by vyčerpala volné finance prakticky ze všech dalších investičních oblastí. A to si zcela jasně nemůžeme dovolit.“

Bylo to myšleno jako vtip, ale nikdo se nezasmál. Barranco se k němu naklonil přes stůl. Modré oči měl jasné a planul v nich vztek.

„Varuju vás, pane Faulknere. Nemám tolik slitování, abych jím plýtvat na rozmazlené děti západního světa a jejich problémy s drahými drogami. Dívám se skrz zvětšovací sklo, které nám vaši stoupenci volného trhu prodali, a vidím výhodný obchod. Takže..“ Krátké, prudké gesto mozolnatou dlaní, něco mezi karatistickým úderem a nabídkou k potřesení ruky. „Prodejte nám vaše zbraně a my vám prodáme kokain. To se nezmění, až Lidová revoluční brigáda převezme moc v Kolumbii, protože já se *nevzdám* bohatství, které může kokain mému lidu přinést. Když vašim vládám tolik záleží na oběhu zboží, ať ho kupují na otevřeném trhu stejně jako všichni ostatní. Pak ho můžou spálit nebo si ho prohnat nosem, jak budou považovat za vhodné.“

„Hej, hej!“ Mike Bryant se vrátil, a zatímco kráčel kolem stolu zpátky na své místo, pochvalně fleskal. Oči mu zářily natolik jasně, že mohly soupeřit s Barrankovým rozzuřeným pohledem. „Hej, *hej!* Opravdu, skvělá analýza. Měl jsi pravdu, Chrisi. Tohle je náš člověk. O tom není pochyb.“

S úsměvem se posadil.

„K tomu samozřejmě nikdy nedojde. Naším vládám na tom ve skutečnosti nezáleží natolik, aby tenhle očividný

krok udělaly. Ve střežených zónách provádějí mocenskou politiku, takže závislost na cracku a heroinu je tam skoro nic nestojí. A bohatí, no, člověk se může vždycky spolehnout, že bohatí se o své slabůstky postarají nezávisle na společenském vývoji.“

Barranco na něj s neskrývaným odporem podíval. „Pak je zvláštní, señore Bryante, že se v posledních sedmdesáti letech tak halasně podporovaly vojenské akce zaměřené na zničení kokového obchodu.“

Mike pokrčil rameny a posilnil se dalším vínem. „No, před několika desítkami let samozřejmě nebyly věci tak jasně vymezené. Tehdy se vlády často snažily lidem zavděčit,“ opět se usmál, „čehož se v současné době nemusíme obávat.“

„A přesto kotví v barranquillském přístavu fregaty a hájí cizí zájmy. Naše pobřežní vody jsou v rozporu se zákony Organizace spojených národů zaminovány a na naše lidi shazujete napalm za to, že se snaží vydělat si na živobytí.“

Mike opět pokrčil rameny. „To je otázka kontroly, señore Barranco. Určitě dobře víte, jak to chodí. Je to nechutné, souhlasím, ale Echevarriova vláda a její věřitelé se s tímhle přístupem *spokojili*. To je ve skutečnosti jeden z důvodů, proč jsme teď tady. Pokud se s vámi dokážeme realisticky dohodnout, señore Barranco, mohl byste být tím, kdo ten přístup změní.“

Barranco vytáhl horní ret. Bryant si toho zřejmě nevšiml, potáhl nosem a kloubem ruky si zamnul obě nosní dírký.

„Zatím vám dávám slovo jako zástupce našeho oddělení Válečných investic, že až nastane čas tyto změny provést, umožníme vám přístup k stejným tajným exportním cestám, nad nimiž Hernan Echevarria v současné době přivírá oči.“

„Vy chcete, abych jednal s Langleyem?“ Barranco přejížděl pohledem z Chrise na Bryanta. V hlase mu zazněla nedůvěra.

„Samozřejmě.“ Mike vypadal překvapeně. „O kom jste si myslel, že mluvím? V Severní a Latinské Americe patří k hlavním distributorům ilegálních narkotik. V Shornu nemáme rádi polovičatá řešení. Tím chci říct, že vás také přirozeně zkontaktujeme s nějakými dalšími evropskými a asijskými distributory, ale po pravdě řečeno, žádný z nich nepatří do stejné třídy jako Langley. Navíc stejně budete pravděpodobně dodávat převážnou část své produkce Langleymu a ten, pokud vás to zajímá, zásobuje většinu států na západním pobřeží Pacifiku. Ještě trochu vína? Dá si někdo?“

Cestou domů řídila Carla a plně se soustředila na silnici před sebou. V teple auta ozářeného přístrojovou deskou z ní ve vlnách vyzařovalo mlčení. Chris, stále rozčarovaný z toho, že se přidala na Barrankovu stranu, zíral z postranního okna na ubíhající světla velkoměsta.

„No, to bylo fakt skvělý,“ pronesl nakonec.

Carla ujížděla po dálničním přivaděči. Mlčela. Kdyby se na ni Chris podíval, viděl by, jak málo je dělí od pádu do propasti.

„Mike si na záchodě vyšňupával ten svůj zkurvenej nos, Barranco spustil tu svoji politickou tirádu a tys ho ještě při každý větě podporovala -“

„Nech toho, Chrisi.“ Saab se ani na okamžik neodchýlil ze své

zrychlující se dráhy po nájezdu, ale Carla měla v hlase nabroušenost, která ho konečně donutila se na ni podívat.

„Nebo ne?“

„Měl bys mi za to děkovat. Copak to dneska večer nebyl můj úkol? Udělat všechno pro to, aby se tvůj klient cítil příjemně? Aby se *uvolnil*. Copak jsi to neříkal?“

„Jo, ale to neznamenal, že mě necháš ve štychu.“

„No, možná ses měl líp vyjádřit. Nezapomeň, že jsem tvoje žena a ne nějaká zubící se kurva z eskortní agentury. Já se tím neživím.“

„*Zkurveně ses bavila, když se do mě Barranco navázeli*“

Vrhla na něj letmý pohled. Celé dvě vteřiny ho mlčky pozorovala a pak upřela oči zpátky na vozovku.

„Hodláš takhle zejtra hulákat na Mikea Bryanta?“ zeptala se tiše.

„Za ty jeho vejlety na záchod?“

„Kurva, odpověz mi na otázku, Carlo!“

„Neuvědomuju si, že by ses mě na něco ptal.“

„Bavila ses, když se do mě Barranco navázal, *nemám pravdu?*“

„*Zní to, jako bys o tom byl už stejně přesvědčenější.*“

„*Kurva odpověz -*“ Sevřel ruku v pěst a stiskl rty. Ovládl vztek. Normálním hlasem větu dokončil: „Prostě mi odpověz na otázku, Carlo.“

„Nejdřív mi ty odpověz na moji. Křičel jsi takhle někdy na Mikea?“

„Mike Bryant stojí na *mý straně*. Ať udělá cokoli, ať má jakýkoli problémy, prostě to vím. Nemusím na něj křičet.“

„Nemusíš? Nebo si netroufáš?“

„Jdi do prdele, Carlo,“ zamumlal. Potlačený vztek v něm vyhasl. Nebyl pryč, ale najednou vychladl, a to ho vyděsilo ještě víc. Vyděsilo ho to, protože cítil, jak v něm něco pomalu umírá.

„Ne, ty jdi do prdele, Chrisi,“ opáčila hlasem, který byl stěží hlasitější než ten jeho, ale zasyčel na něj. „Chceš slyšet odpověď na svoji otázku: Ano. Dneska večer jsem se

bavila. A víš, proč jsem se bavila? Bavila jsem se, když jsem viděla člověka, kterému jde o něco víc než o zkur-vený kvartální prémie. Bavila jsem se, když jsem slyšela někoho, komu záleží na tom, co se stane s jinejma lidma, když jim popravdě řekne, jak ten váš hnusnej svět funguje.“

„Člověk, kterému na něčem *záleží*.“ Chris unaveně praštil hranou ruky do okna. „No, jistě. Člověk, kterej chce prodávat kokain a heroin dětem v zónách. Jo, Barranco je fakt hrdina. Vždyť jsi slyšela,

co říkal."

„Jo, a taky jsem slyšela, jak mu Mike Bryant slibuje, že ho zkontaktuje s Langleyem, kterej zásobuje osmdesát procent měst v Severní Americe. S Langleyem, se kterým pravidelně spolupracuješ. A tenhle víkend vezmete vy dva *jak* Echevarriu, *tak* Barranka na North Memoríál, abyste jim prodali zbraně, který potřebujou k tomu, aby spolu mohli válčit. A teď tu budeš zaujímat nějakej *morálníp*ostoj? Ježíši Kriste, vždyť ty bys mohl přednášet o pokrytectví Simeonu Sandsovi. Co jinýho těm lidem zbejvá, Chriši? Co jsme pro ně udělali? Proč by nás všechny neměli zahrnout crackem?"

„Neřekl jsem, že by *neměli*."

„Ne, protože pravda je, že ani na tom ti nezáleží. Vlastně ti záleží jen na tom, abys ten kšeft dotáhnul úspěšně do konce, a mohl ses tak s dalšíma vlivnýma lidma dál podílet na moci. O to ti jde, nemám pravdu, Chriši?" Rozesmála se, ale její smích spíš připomínal vzlyk. „Chris Faulkner, globální hybná síla. Všimni si střihu jeho obleků, jeho chladnokrevnosti za jednacím stolem. Princové a prezidenti si s ním potřásají rukou, a když mluví, naslouchají mu. Dodávky ropy půjdou tam, kam řekne a kdy řekne, ozbrojený muži na jeho rozkaz povstanou a pustí se do boje -"

„Co kdybys *kurva* zavřela hubu, Carlo!" Vztek se zničehonic opět rozhořel, hrál ho v útrobách a hledal, kde uškodit. „Když tak hájíš Barranka a jeho morální postoj, možná jsi s ním měla jít nahoru na pokoj, místo abys jela se mnou domů. Možná tě nějakej čestnej chlap rozpálí o něco víc než já."

Náhle ucítil tlak na hrudníku, téměř bolest. Pás ho uvěznil v sedadle. Uslyšel pronikavé zakvílení pneumatik, jak saab na místě zastavil.

„Ty hajzle! Ty zkurvenej *hajzM*"

Carla seděla na sedadle, ruce na volantu sevřené v pěst, hlavu skloněnou. Auto stálo lehce pootočené od středu sodíkové záře lamp kolem dálnice. Motor si tiše brumlal. Zatímco ji pozoroval, Carla pomalu zavrtěla hlavou a zvedla ji. Na obličejí měla nejistý, šokovaný úsměv. Znovu zavrtěla hlavou, a jako by to pro ni byla naprostá novinka, zašeptala.

„Ty hajzle."

To byla její nejhorší urážka, kterou vůči němu, kromě hry, nikdy nepoužila. Za celých sedm let jejich vztahu od ní tu nadávku slyšel

jen párkrát. Označila jí několik mužů a jednu ženu, které chtěla vymazat ze svého života, a ve většině případů to udělala. Pro Carlu představovala definitivní konec. Takový člověk pro ni přestal existovat.

Seděl na sedadle a cítil, že po něm to slovo stéká jako něco hmatatelného.

„Mám pocit, že to myslíš vážně," pronesl.

Nepodívala se na něj.

„Tohle je nová fáze, Carlo." V oranžovém světle, které pronikalo předním sklem dovnitř, zíral na ruce. Cítil divoký příliv radosti, kterou si netroufal blíž analyzovat. „Moc nám to v poslední době neklapalo, ale tohle je něco nového. Tohle je..."

Zvedl ruku a neurčitě jí mávl.

Musela to koutkem oka zachytit. Kradmo se na něj podívala. V očích měla strach, ale ne z něho.

„Kurva, asi bych tě měla vyhodit z auta." Hlas se jí třásl a Chris věděl, že prožívá něco podobného jako on. „Asi bys měl jít domů po svejch."

„To je moje auto," namítl tiše.

„Jo, a každej jeho centimetr jsem udělala pro tebe a znovu a znovu ho předělávala. Chrisi, jestli mnou budeš ještě *někdy* takhle mluvit -"

„Promiň," vyklouzlo mu z úst dřív, než si to uvědomil.

A pak po sobě zatápali přes mezeru mezi sedadly, Carle tekly slzy po tvářích, Chrisovi se stáhlo hrdlo dojetím, a oběma jim v tom bránily ty idiotské pásy přes hrudník. Náhle opět ucítili pevnou půdu pod nohama svého vztahu, okraj propasti zmizel, v uších jim slábl ohlušující rachot sesouvající se země a důvěrně známý příliv výčitek svědomí a lítosti,

bezpečí

toho všeho, je opět zachránil a udržel je pohromadě.

Vyprostili se z bezpečnostních pásů a mlčky se objímali. Dost dlouho na to, aby jí zchladly a uschly horké, vlhké stružky na tvářích. Dost dlouho na to, aby se mu uvolnilo stažené hrdlo a přestal se uvnitř trást.

„Musíme z toho pryč," zamumlala nakonec, zatímco mu tiskla obličej na krk.

„Já vím."

„Zabije nás to, Chrisi. Ať tak, nebo tak, na silnici, nebo jinde, oba nás to zabije."

„Já vím."

„Musíš toho nechat."

„Já vím."

„Vasvik se vrátí. Víím to. *Prosím*, Chrise, nepokaz to, až se objeví."

„Dobře." Nezbyl v něm žádný odpor. Cítil se vysátý. Ve víru posledních tří dnů ho to poprvé napadlo: „Víš něco víc?"

Stále přitisknutá k němu zavrtěla hlavou.

V jednom oku se mu vytvořila osamělá slza. Mrknutím se jí zbavil. „Dávají si pěkně na čas."

„Chrise, je to pro ně spousta peněz. A velký riziko. Ale to, že se zatím neozvali, znamená, táta říká, že to znamená, že to udělají. Tvrdí, že jinak by ti už dali vědět. Myslí si, že shánějí finance a zdůvodňují je v rozpočtu."

Chris ji pohladil po vlasech. Dokonce i jeho podrážděnost kvůli její věčné, nehynoucí víře v otcovu nadlidskou moudrost zmizela, protože ji dočasně odboural šok, jak blízko jim chybělo k rozchodu.

„Dobře, Carlo." Na tváři se mu objevil neveselý úsměv. „Ale ať udělají cokoli, musí si pospíšet. Někdo mě chce zabít. Někdo, kdo má konexe. A jestli mě nesejmou na silnici, najdou si nějaký jinej způsob."

Zvedla hlavu a podívala se na něj.

„Myslíš, že to vědí? O Vasvikovi?"

„To nevím. Ale vím, že jestli si Vasvik a jeho kamarádi nepospíší, dorazí tak akorát včas na to, aby uklidili krev. Stejně jako do Nigérie, Kurdského teritoria a všech dalších míst, kde se OSN angažovalo."

Kupodivu zjistil, že se usmívá čím dál víc. Nedokázal zjistit příčinu. Carla se od něho odtáhla, jako by si nasadil tvář cizího člověka. Odvrátil od ní pohled a zadíval se na vozovku před sebou.

„Neděláš si velký naděje, co?"

Kapitola třicátá první

Na North Memoriál si vybrali dobrý den. Víchř netypický pro toto roční období rozehnal do konce týdne mraky a v neděli byla obloha nad Norfolkem téměř jasná. Když jim chybělo ještě asi deset kilometrů k místu, kde se veletrh konal, všimli si, že na modrém nebi lenivě krouží obrovský tryskáč.

„Radiolokátor," prohlásil Mike. „Pravděpodobně novej Lockheed. Slyšel jsem, že konečně vychytali všechny chyby z programu. Budou se s tím vytahovat. Ááá, tady to je. Křížovatka číslo 17."

Odbočil do krajního jízdního pruhu. Někdo za jeho zády stiskl klakson tak prudce, jako by na něj šlápl oběma nohama. Chris se otočil dozadu a spatřil, jak se je snaží předjet zmodernizovaný červený ford. Za tónovaným předním sklem rozeznal našťvanou mladou tvář.

„Měl jsi vyhodit blinkr, Mikeu."

„Jo, jo." Mike mrkl do zrcátka. „Blbče. Kdyby tady nebylo kvůli veletrhu třikrát víc policajtů než jindy, natrhl bych ti prdel."

„Děje se něco?" Barranco na předním sedadle podřimoval.

„Nic," odpověděl Bryant. „Nějakej chlapík, kterej chce zřejmě umřít mladej."

Barranco vytáhl krk a otočil se dozadu. Chris zavrtěl hlavou, aby si nedělal starosti, a usmál se. Celou cestu z Londýna byl silný provoz. Než vyjeli z města, museli

potkat snad sto aut, a zatímco se blížili k odbočce na La-kenheath, doprava stále houstla. Bryant nebyl zvyklý řídit za těchto podmínek. Nikdo na to nebyl zvyklý.

Když dorazili ke sjezdu, červený vůz vklouzl před ně. Bryant se usmál a přidal rychlost.

„Možná jsme měli letět," poznamenal Barranco nervózně.

„V den, jako tenhle?" Mike se stále usmíval. „Ale no tak!"

Ford jedoucí v pravém jízdním pruhu se dostal na stejnou úroveň. Chris přelétl pohledem obrys vozidla a odhadl ho na levné, dobře vyhlížející pancéřování. Pravděpodobně začínající analytik nebo náborový spratek. Žádný soupeř. Bezděčně se zapřel do sedadla a o vteřinu později Bryant naznačil výpad směrem k němu. Druhý řidič se vyděsil, přibrzdl a uhnul do strany. Mike obsadil prostor, který mu uvolnil, a řít se středem ulice. Pár desítek metrů před vrcholkem začal brzdít a na křížovatce s kruhovým objezdem hladce zastavil. S očima upřenýma do zrcátka čekal. Po pár vteřinách je ford dojel a s respektem se za ně zařadil.

„Díky," zamumlal Mike a rozvážně vjel na objezd.

Barranco se ohlédl na Chrise, aby mu ujasnil situaci. „O co šlo?"

„O nic," odpověděl Bryant žoviálně. „Na tomhle úseku jsou dneska souboje zakázané. Jen jsem dal tomu holo-brádkovi lekci, jak se má chovat ke starším." Chris zamrkal.

O deset minut později projeli hlavní bránou letecké základny a pracovník v uniformě jim ukázal, aby vjeli do parkovací části. Parkoviště bylo plné korporačních terénních vozů a najatých limuzín. Tu a tam stálo jedno dvě

vozidla ozbrojených sil v khaki barvě, hlavně proto, jak Chris usoudil, aby podtrhly atmosféru veletrhu. Kmotrové v oblecích občas neučinili na klienty z rozvojových zemí, kteří se na nich stali závislými, naprosto žádný dojem. Tohle pomáhalo zdůraznit vojenský aspekt, který diktátorům a revolucionářům připomněl jejich situaci.

Když vystoupili, přes letiště se přehnala nízko letící trojice nebezpečně vyhlížejících bojových letounů a pak s řevem, při kterém se svíraly útroby, zamířila zpátky na azurovou oblohu. Chris koutkem oka zaregistroval, že sebou Barranco škubnul.

„Zatracení šašci," utrousil. „Nechápu, proč to dělají."

„To jsou Harpies," vysvětlil mu klidně Barranco. „Předvádějí bombardování. Vyrábějí se v Británii. Vloni jste jich patnáct prodali Echevarriovu režimu."

„Ve skutečnosti," poznamenal Mike, když zamykal BMW, „se vyrábějí v licenci BAe v Turecku. Myslím, že už několik let."

Zamířil směrem k hangárům, kde byl vidět korzující dav lidí. Chris s Barrankem ho s odstupem několika metrů následovali.

„Nemuseli jste mě sem vodit," zamumlal Barranco.

Chris potřásl hlavou. „Myslím, že budete rád, že jsme to udělali. North Memorál je přehlídkou nejmodernější výzbroje ze všech významných zbrojařských závodů na světě. Kromě bojových vozidel tu jsou poloautomatické pušky, granáty, ruční raketomety a pozemní obranné systémy. Nové pohonné hmoty, nová munice, nové výbušniny. Vincente, i když si toho moc nekoupíte, musíte vědět, co proti vám Echevarria může použít."

Barranco na něj upřel pronikavý pohled. „Proč mi jednoduše neřeknete, co Echevarria má, a nešetříme si oba čas?"

„Uhm..."

„Vy to přece víte, nebo ne? Zásobujete ho, všechno to platíte."

„Já ne." Potlačil v sobě pocit provinilosti a znovu potřásl hlavou. „To není můj klient, Vincente. Je mi to opravdu líto. Nevím o tom o nic víc než vy."

„Ne, ale mohl byste to zjistit."

Chris si odkašlal a rozesmál se. „Vincente, takhle to nefunguje. Já

prostě nemůžu přijít do kanceláře někoho jiného a prohlížet si složky jeho klientů. Nehledě na bezpečnostní systémy, je to otázka etiky. Ne, vážně. Kvůli něčemu takovému bych mohl přijít o práci."

Barranco uhnul pohledem. „Dobře, to nevadí. Zapomeňte na to. Je mi jasné, že máte hodně co ztratit."

Nezdálo se, že by to myslel ironicky, a Chrise napadlo, že začíná mít Vincenta Barranka přečteného natolik, aby tyhle věci poznal. Měl dojem, že během posledních dvou dnů si pro svůj vztah s Kolumbijcem vybudoval velice dobré základy. Pozval ho k sobě domů na večeři a vybídl Carlu, aby se k Barrankovi chovala se stejnou solidárnos-tí jako ten večer v Hiltonu. Byl s ním na skleničku v několika lehce nebezpečných klubech na hranicích střeženého území. A druhý den, v sobotu ráno, dokonce Barranka, který o tom moc stál, vzal na krátký výlet po východních zónách. Kolumbijec absolvoval celou jízdu téměř v naprostém tichu a nakonec mu položil jedinou otázku. *Tady jste vyrůstal, Chrise?*

Bylo to poprvé, kdy oslovil Chrise křestním jménem. Bod zlomu. Chris o tom chvilku uvažoval, pak otočil volantem a obrátil se na ulici do protisměru. Spleť liduprázdných jednosměrek a silnic, o kterých si myslel, že je už zapomněl, zamířil na jih. Nezapomněl. Našel opuštěné, rozestavěné několikaposchoďové garáže, ze kterých byl výhled na západ na čtvrt' u řeky, a po spirálovité ram-

pě vyjel až na střechu. Na jejím okraji zaparkoval a ukázal hlavou skrz přední sklo.

„Dole," pronesl jednoduše.

Barranco vystoupil z auta a došel na kraj plošiny. Po chvíli vylezl z auta i Chris a připojil se k němu.

Břeh řeky.

Ten název měl v jeho ústech zvláštní příchut'. Chutnal hořce. Zíral dolů na nízkou zástavbu, na bujnou zeleň miniaturních parčíků, mezi kterými kdysi divoce pobíhal, na vodní plochu pokrytou olejem, kterou čtvrt' ze tří stran obklopovala. Tohle nebyl Brundtland, pomyslel si, tohle nebylo betonové bludiště domů, které mělo od počátku sloužit spodině. Ani náhodou. Tady selhalo něco úplně jiného.

„Kdybyste bydlel tady," pronesl Barranco, čímž se záračnou přesností rezonoval s jeho myšlenkami, „v mojí zemi by vás nikdo za chudáka nepovažoval."

„Tuhle čtvrt' nepostavili pro chudé lidi."

Kolumbijec se na něj letmo zadíval. „Ale chudí lidé se sem nastěhovali.“

„No, víte, nikdo jiný sem nechtěl. Po dominové recesi. Nejsou tu žádná veřejná zařízení. Žádné obchody, žádná doprava, pokud si nemůžete dovolit taxík nebo benzin a řidičskou licenci. Což si s postupem času nikdo dovolit nemohl. Chcete se někam dostat?“ Chris se otočil a ukázal na sever. „Nejbližší autobusová zastávka je dva kilometry daleko tímhle směrem. Bývala tu železnice, ale investoři se vydělali a stáhli se odsud. Když jsem tu žil, těch pár lidí, co mělo práci, používalo kolo, ale dětské gangy na ně začaly házet kameny. Jednu ženu srazili z mola do vody. Házeli na ni kameny tak dlouho, dokud nezmizela pod hladinou jednou provždy.“ Pokrčil rameny. „Mít práci, skutečnou práci, vás odlišovalo.“

Barranco mlčel. Zíral na čtvrt', jako by dokázal celé místo posunout do minulosti a zahlédnout ženu zmítající se ve vodě, kterou pokrývaly mastné skvrny.

„Dvě děti, se kterými jsem si hrával, umřely taky tak,“ pokračoval Chris, který si na to poprvé po dlouhé době jasně vzpomněl. „Chci říct, že se utopily. Víte, kolem přístaviště nebyl plot. Prostě spadly z mola dolů. Máma mi vždycky říkala, abych ne -“

Odmlčel se. Barranco se na něj opět podíval.

„Omlouvám se, Chrisi. Neměl jsem po vás chtít, abyste mě sem vzal.“

Chris se pokusil o úsměv. „Nežádal jste mě, abych vás vzal právě sem.“

„Ne, nicméně jste mě sem zavezl.“

Ve vzduchu mezi nimi visela zřetelná otázka, ale Barranco se na ni nezeptal. Chris byl rád, protože na ni neměl odpověď.

Nastoupili zpátky do auta.

„Tak chcete to vidět, nebo ne?“

Mike Bryant si uvědomil, že Chris s Barrankem zůstali vzadu, a vrátil se pro ně.

Barranco si s Chrisem vyměnil pohled a pokrčil rameny.

„Jistě. I když toho moc nekoupím, musím vědět, co proti mně Echevarria může použít. Nemám pravdu?“

„Přesně tak!“ Mike tleskl a ukázal prstem před sebe.

„To je správný přístup.“

Obrovské klimatizační jednotky v hangárech rozháněly od stropu teplý, provoněný vzduch. Vystavené exponáty tonuly v kuzelech

měkkého světla a doplňovaly je ostré, opakující se hologramy, které je ukazovaly v provozu. Nad nimi se vznášely obchodní značky, vyvedené světélkujícími tiskacími písmeny, a stěny hangárů zdobila loga.

Bryant zamířil k poloautomatickým zbraním, kde se jich ujala elegantní obchodní zástupkyně. Vypadalo to, že se znají mnohem lépe, než by vysvětlovala Mikeova včerejší návštěva s Echevarriou.

„Chrisi. Señore Barranko. Rád bych vám představil Sally Huntingovou. Zastupuje firmu Vickers, ale ve volném čase pracuje jako nezávislá poradkyně v oboru ručních zbraní. Nemám pravdu, Sal? Bez omezení.”

Sally Huntingová na něj vrhla vyčítavý pohled. Pod kostým od Lily Chenové a rozježeným kaštanovým účesem byla bledým, nenápadným způsobem velice krásná.

„Ve volném čase, Mikeu? Co to proboha je?”

„Sally, chovejte se slušně. Tohle je señor Vincente Barranco, náš významný klient. A tohle je můj kolega Chris Faulkner.”

„Samozřejmě, Chris Faulkner. Znáám vás z fotek. Z toho tendru s Nakamurou. Velice mě těší. Takže co pro vás mohu, pánové, udělat?”

„Señor Barranco vede partyzánskou válku proti tyranskému režimu a dobře vyzbrojeným vládním vojskům,” pronesl Bryant. „Máme dojem, že k tomu není dostatečně vybaven.”

„Chápu. To musí být velice těžké.” Sally Huntingová byla plná předstírané účasti.

„Používáte kalašnikovy? Hmm? Jistě, myslela jsem si to. Skvělé zbraně, mám klienty, kteří chtějí jenom je. Ale možná by vás zajímal nový Heckler a Koch. Má trochu složitější ovládání než kalašnikov, ale -”

Barranco zavrtěl hlavou. „Señorito, mým vojákům není často ani čtrnáct let. Pocházejí z vybombardovaných vesnic, kde byla většina dospělých zabita nebo zmizela. Máme nedostatek učitelů a ještě méně času nové vojáky vycvičit. Jednoduché ovládání je pro nás nezbytné.”

Obchodní zástupkyně pokrčila rameny. „Takže kalaš-nikov. Nebudu vás nudit podrobnostmi. Už téměř sto let vyrábějí v podstatě stejnou zbraň. Ale možná byste se rád podíval na nějakou modifikovanou municí. Víte, tříštivé střely, kulky s toxickým pláštěm, protipancéřové nálože. Všechno kompatibilní se

standardními zásobníky."

Ukázala na pult s vystaveným zbožím.

„Ano?"

Barranco odešel z North Memoriálu vyzbrojený - na papíře - až po zuby. Objednal si sedm set zbrusu nových kalaš-nikovů, osmdesát ručních protiletectvých raketometů se samonaváděcím zařízením, dva tisíce lehkých granátů a dvě stě tisíc nábojů nejmodernější munice pro poloautomatické zbraně. Přes veškerou snahu Sally Huntingové mu nedokázali prodat našlápne miny ani automatický bezpečnostní pozemní obranný systém.

„Nic moc," řekla jim, zatímco Barranco hovořil se specialistou, který mu vysvětloval jedy tlumící imunitu. „Za kalašnikovы dostanu běžnou provizi. Samozřejmě ne tak vysokou jako za Heckler a Koch, protože ti se neustále snaží narušit dominantní postavení, které má na partyzánském trhu Kalašnikov, a jsou letos *velice* štědří. Přesto si díky tomu, co jsem vydělala na raketometech a granátech, nemůžu stěžovat."

„To rád slyším," zavrčel Mike, „protože jsem měl dojem, že jsem vám ho naservíroval jako na talíři. Jste mou velkou dlužnicí, Sally."

Mrkla na něj. „Můžete si to kdykoliv vybrat, Mikeu. Mám spoustu práce, ale dobře víte, že na vás si čas vždycky udělám."

„Budu si to pamatovat."

Cestou zpátky Barranco mlčel. Pokud ho nákup potěšil, nedal to najevo. Celou jízdu držel v ruce jednu opláštěvanou kulku a převaloval ji mezi prsty jako doutník. Podle jeho výrazu bylo zřejmé, že nemá chuť k hovoru ani ke komentáři. Vypadá, jak Chrisovi blesklo v jeden obzvlášť morbidní okamžik hlavou, jako člověk, kterému právě oznámili, že trpí neléčitelnou chorobou.

Kapitola třicátá druhá

Vysadili Barranka před Hiltonem, a právě když chtěli odjet, rozblikaly se kontrolky bezpečnostního rámu a ozvalo se tlumené houkání. Kolumbijec, stále hluboce zamyšlen, se snažil projít skenerem s kulkou v ruce. Chris vyběhl po schodech ke vchodu, a když urovnal situaci, poplácal Barranka po rameni a řekl mu, aby si trochu odpočinul. Další den ráno v devět se u něj zastaví, aby projednali smlouvu. Pak se nasoukal zpátky do BMW a zařadili se do řídkého provozu. Mike objel Mramorový oblouk a po Oxford

Street zamířil na východ. Pořád bylo světlo.

„Nezajdeme se někam najíst?" zeptal se Mike.

„Jasně, proč ne?"

„Nudle?"

„To bych si dal." Chris ukázal palcem dozadu. „Myslíš si, že je v pořádku?"

„Barranco? Jo. Jen trochu šokovanej. Pravděpodobně ještě nikdy neviděl tolik zbraní pohromadě."

„Já nevím. Nepřipadal mi moc spokojenej."

Mike si pohrdavě odfrkl. „*Měl* by bejt zatraceně spokojenej. Tohle je největší částka, jakou jsem kdy jednou kreditní kartou zaplatil."

„Echevarriovi jsi včera žádný hračky nekoupil?"

„Převodem z účtu." Mike se na něj usmál. „S šedesáti-denní lhůtou na vypovězení."

„Prodal jsi mu je taky přes Sally Huntingovou?"

„Ani *náhodou*. Nezapomeň, naprostá separace klientů. Když se peníze nezúčtují, Sally provizi stejně nedostává. Nechceš -"

Telefon v BMW signalizoval hovor. Mike naznačil Chrisovi, aby byl zticha, a zvedl ho.

„Jo, Bryant."

„Mikeu. Tady Troy. Volám kvůli té věci s Faulknerem, o který jsme spolu mluvili. Něco jsem objevil."

„Fajn, je tu se mnou, Troyi. Pověz nám, cos zjistil."

Nastala krátká pauza. „Bylo by lepší, kdybysme se setkali osobně. Nechci vám to vykládat přes tuhle linku. Můžete se u mě zastavit?"

Mike se na Chrise podíval a ten přikývl.

„Jedeme k tobě."

Troyův dům vypadal v podvečerním světle podivně tichý. Chrisovi chvilku trvalo, než mu došlo, že ho srovnává se vzpomínkami na dobu, kdy tu byl posledně, když byl večírek v plném proudu. Energicky potlačil sílíci paranoii a následoval Mikea k hlavnímu vchodu.

Jeho obavy na něm musely být vidět. Mike se na něj povzbudivě usmál.

„Všechno bude v pořádku," uklidnil ho.

Než Troy Morris otevřel, zkontroloval je prostřednictvím bezpečnostní kamery a vpustil je dovnitř, jako by se blížila bouřka. Než znovu promluvil, zasunul všechny západky a zapnul bezpečnostní zařízení. Alarm se okamžitě se zakvílením aktivoval.

Mike se podíval na Chrise a vytáhl obočí.

„Trochu nervózní, co?"

„Dobře, že jste přijeli," pronesl Troy. „Je tu někdo, koho bych vám rád představil."

V obývacím pokoji v křesle neklidně poposedával štíhlý černoch kolem dvaceti. Přes dolní čelist se mu táhla

jizva a podle oblečení bylo zřejmé, že jde o člena gangu. Bez velkého nadšení se zadíval na příchozí.

„Tohle je Marauder," představil ho Troy. „Maraudere, tohle je Mike Bryant a Chris Faulkner. Mý přátelé."

„Jo, jo, to je fuk."

„Mikeu, Chrisi, nechcete se posadit? Dáte si něco k pití?"

Mike Bryant přikývl, ale stále upíral pohled na Marau-dera. „Dal bych si tu polskou vodku, co skladuješ v mrazáku. Malýho panáka."

„A ty, Chrisi? Whisky?"

„Jo, jestli máš. Díky."

„Aberlour nebo Lagavulin? Nebo mám irskou."

„Dal bych si Lagavulin. Bez ledu."

„Maraudere?"

Mladík pomalu otočil hlavou ze strany na stranu. Neodpověděl. Troy pokrčil rameny a odešel do kuchyně. Všichni tři seděli a čekali, až se vrátí.

Mlčení se protahovalo.

„Z jakýho seš gangu?" zeptal se zničehonic Mike.

Marauder vystrčil čelist. „Kurva, co je ti do toho?"

Chris se napjal. Ani on, ani Mike neměli zbraň a Marauder vypadal natolik zkušeně, že do rvačky s ním by nebylo radno se pouštět. Koutkem oka se zadíval na Mikea, ale viděl, že je naprosto klidný.

„Ptám se jen ze zvědavosti," opáčil Mike lhostejně. „Napadlo mě totiž, kterej idiotskej gang dovolí svým lidem fetovat."

Marauder se vzpřímeně posadil. „Hele, sráči, chceš si to se mnou rozdat?"

„Ty mi nerozumíš," namítl Mike Bryant trpělivě. „Jsem kravaťák. Představuju vládnoucí třídu. Kdybych si to chtěl s tebou rozdat, skončil bys v nemocnici pro trestance, abys daroval ledvinu společnosti, a tvoji mámu by

vystěhovali na ulici a kouřila by ptáky, aby ti zaplatila pooperační péči. *Sedni si!*"

Mladík se zvedl z křesla. Při tom pohybu se mu mezi klouby pravé

ruky objevil nůž. Zamával jím ve vzduchu.

„Hele, vyser si voko, sráči.“

„Na tvým místě bych ten nůž schoval. Jestli se mě dotkneš, nechám váš zkurvenej dům srovnat se zemí. Varu-ju tě.“

Očividně rozzuřený Marauder zaváhal. Chrisovi blesklo hlavou, že kdyby Mike vstal, mladík by na něj zaútočil.

„Ernie, dej tu zkurvenou věc pryč, nebo ti ji vezmu,“ ozval se Troy, který se vrátil s podnosem, na kterém stály láhve a sklenice. Na tváři měl unavený výraz. „Kde si myslíš, že seš, v hotelovém baru v Carlton Arms? Tady seš kurva u mě doma!“

„Ernie?“ Bryant se rozzářeně usmál. „Ernie!“

„Ty se taky kontroluj, Mikeu. Měl bys mít víc rozumu než on.“ Troy kývl směrem k mladíkovi, který uhnul pohledem, zasunul nůž zpátky pod triko a posadil se na kraj křesla. Chris cítil, jak z něho napětí z něho pomalu vyprchává, a začal znovu dýchat. Mike si prohlížel nehty na pravé ruce. Troy Morris ani nepoložil podnos s pitím na stůl.

„Tak je to lepší.“

„Seš černocho,“ zamumlal tiše Marauder, „ale vždycky seš s nima, takže seš skoro stejnej sráč jako voni.“

„Sklapni!“ Troy se na něj ani nepodíval. Rozdal nápoje a položil podnos na nízký stolek. Se sklenicí whisky se uvelebil ve zbývajícím křesle a mávl rukou. „Marauder vám chce něco říct. Řekl jsem mu, že mu za to zaplatíte.“

„No,“ Mike se zadíval na strop. „To zní férově. Tak ven s tím. Ernie.“

Rozhostilo se vzdorovitě, nenávisť prosycené ticho. Všichni se dívali na Maraudera.

„Kolik?“ zeptal se nakonec a podíval se na Chrise.

„Dvě kila,“ navrhl Chris. „Slibuju. Možná víc, jestli se mi to bude líbit.“

„Nebude se ti to líbit ani trochu,“ ušklíbl se mladík. Zdálo se, že se dostává zpátky do formy. „Ty seš Faulkner, co? Vím to, protože sem tě viděl v televizi. Slavnej, oblíbe-nej jezdec, co? No, vypadá to, že nejseš až tak voblíbenej. Vypadá to, že si někdo myslí, že seš zkurvenej podrazák.“

Chris ucítil, jak se mu stáhl žaludek. „Pokračuj.“

Marauder přikývl. „Jo, je to tak. Gang dostal příkaz. Šlohněte káru a posad'te za volant sicaria. Někdo zacvakal padesát táců, aby tě

sejmul."

„To není tolik."

„Jde o Skalní útesy, Mikeu," pronesl Troy vážně. „Na Iarescově území seženeš vraha za litr, litr a půl. Možná za pět, když musí ject do města."

„Jo, náklady." Mike mávl rukou. „Ukrást auto."

Marauder se znovu ušklíbl. „Ten auták nebyl kradenej, sráči. Ten chlápek věděl, že přijedou. Dva dny předtím, než ta kára zmizela, poslal Iarescu do Kilburnu elektrikáře a počítačovýho vodborníka, aby tu káru vodalarmova-li. Ten chlápek vo tom *věděl*, kámo, *zaplatili mu* za to."

„Jak to všechno víš?" zeptal se ho Chris.

„Vod krysy. Patřím k Zlatým jestřábům -"

Mike Bryant zvedl ruce. „No tak proč jsi s tím před chvílí dělal takový tajnosti, když nám to teď říkáš jakoby nic? Kurva -"

„Mikeu, *bud' zticha*." Chris se podíval zpátky na mladíka. „Jo, Zlatý jestřábi. A?"

Marauder pokrčil rameny. „Jak sem řek, krysa. Ten elektrikář k nám přeběhnul. Je černej, Skalní útesy sou

gang sráčů, vzali ho jen proto, že to umí s drátkama. Má teď novou buchtu v Actonu, takže se mu hodilo vod lares-ca vypadnout. Před několika dny mi vo tom vyprávěl. Slyšel sem, že se na to Troy vyptává, takže... to je všechno."

Troy se naklonil dopředu. „A teď jim řekni, co ten elektrikář udělal s tím autem."

„Jo. Přej do něj namontovali frekvenční rušičku."

Chris s Mikem se na sebe podívali.

„Cože?"

„Elektrikář vo tom moc nevěděl." Vypadalo to, že Marauderovi se začíná v roli vypravěče líbit. „Většinu práce dělal ten počítačovej expert. Přej mu řek, že je to systém, kterej voblažne nějakej typ alarmu. Příšerně drahej, říkal. Iarescu ho sehnal speciálně pro něj."

Chris pro sebe pokýval hlavou. „Mhmm, Mikeu? Už mi věříš?"

„Kurva!" Mike prudce vstal. Marauder sebou škubl, ale to už byl Bryant u okna a zíral ven. „*Kurva* V

„Říkal jsi, že si někdo myslí, že jsem podrazák." Chris upřel zrak na mladíka. Musel se na to zeptat. „Co to znamená? Kdo ti to řekl? Elektrikář?"

„Jo. Iarescu toho byl plnej, mluvil vo tom, jak se kra-vaťáci

vzájemně podrážej. Jak ten Faulkner nejní týmo-vej hráč, nepatří tam, a proto ho sejmou."

„Chrisi, je prostě možný, že Iarescu posiluje vlastní systém loajality. Podívejte se, o kolik jsme lepší než ty zkurvený kravaťá-ci. Při každý příležitosti jeden druhýho podrazí. Nejsou jako my, který držíme pohromadě, a já jsem nejlepší šéf, jakýho jste kdy měli. Jestli měl někdo mimo Shorn kontakty na správným místě, mohl zjistit frekvence tvýho alarmu. Třeba Lloyd Paul. Možná Nakamura. Kdokoli z nich si mohl tu informaci koupit."

„Nemyslím."

Venku se stmívalo. Zatímco se Mikeovo BMW proplétalo opuštěnými ulicemi k mrakodrapu Shornu, nad nimi se hrozivě tyčily výškové budovy finanční čtvrti. Většina oken budovy byla temná a nad celým místem se vznášelo přízračné ticho. Prázdnota nedělního umírání, připomínající poslední den nějaké civilizace, dosahovala svého vrcholu. Chris cítil, jak se ho opět zmocňuje strach.

„Proč by to dělali takhle, Mikeu? To nedává smysl. Proč by důvěřovali nějakému druhořadému sicariovi víc než vlastnímu jezdcí? V dalším tendru proti mně můžou postavit ty nejlepší, co mají."

„Ne, když chtěli použít ten trik s rušičkou. To by si na nich Komise pro obchod a finance zgustla. Dala by jim takovou pokutu, že by zbankrotovali."

„No právě." Chris potřásl hlavou. „Velký korporaci se nevyplácí porušovat pravidla kvůli jednomu řidiči. Ne, když nejde o prachy."

„Třeba je to osobní záležitost. Stojí za tím rodina Mít-sue Jonesový nebo někdo takovej."

„To je totéž, Mikeu. Přijdou o pojištění, penzi, pohřebný. Do prdele, půjdou do vězení. Nakamura by je nechala ve štychu a bez ochrany korporace by je Shorn pravděpodobně sejmul už jen pro výstrahu."

„Kdyby se nechali chytit. A pomsta je silná -"

„Kurva ty si myslíš, že to nevím? Já -" Chris se ovládl, zděšený, co se právě druhému muži chystal říct. „Plácáš nesmysly, Mikeu. Kolik příbuznejch lidí, který jsi zabil, šlo po tobě?"

„Žádný, ale -"

„No právě. Žádný. Takhle je to zařízený, Mikeu. Agrese na silnicích je součástí každodenního života. Nikdo už pravidla neporušuje. Testujou, sondujou, hledají novej

silniční precedens, ale tohle nikdo nedělá. Nikdo neriskuje potíže, pokud nejde o velký prachy. A to znamená, že je za tím někdo ze Shornu."

„Ty myslíš Makin?"

„Nebo Hewittová."

Bryant potřásl hlavou. Před nimi se objevila budova Shornu a Mike několik metrů před vjezdem do garáží zastavil.. Položil si ruce na volant a s prázdným výrazem ve tváři zíral na mrakodrap.

„Dobře," povzdychl si. „Dejme tomu, že máš pravdu."

„Jo."

„Dejme tomu, že to má, jak jsi řekl, na svědomí někdo v Shornu. To by taky znamenalo, žeš měl pravdu ohledně silniční hlídky. Dobře víš, že Liz má u nich informátory. Možná bych jí mohl zavolat a požádat ji, aby se tam poptala."

„Cože?" Chris se otočil a snažil se potlačit náhlý záchvěv paniky v hlase. „Liz Linshawový? Ééé, možná to není, chci říct, je to dobrej nápad? Zatahovat ji do toho?"

„Uklidni se. Liz můžeš věřit."

„Jo, ale... myslel jsem, že vy dva, vždyť víš... že to skončilo."

Mike se usmál. „S ní? Ani náhodou. Chvilku je to žhavý, chvilku ne, podle toho, kdo se objeví na obzoru. Ale funguje tu vzájemná přitažlivost. Ani pro jednoho z toho není úniku. Čím dýl jsme od sebe, tím je to žhavější, když spolu nakonec skončíme v posteli. Posledně mě tak kousla do ramene, že bys tomu nevěřil."

Chris se upřeně zadíval na přístrojovou desku. „Jo? Co na to řekla Suki?"

„No." Mike se spiklenecky usmál. „Asi tomu nebudeš věřit, ale víš, co jsem udělal? Vrátil jsem se do kanceláře a praštil se baseballovou pálkou do nosu."

„Cože?"

Jo. Zkurveně to bolelo. Teklo ze mě krve jako z vola. Umazal jsem si celý kimono. Řekl jsem jí, že jsem narazil při tréninku na psychouše."

Chris si vzpomněl, že Mike měl před několika týdny pohmožděný nos.

„To jsi řekl i mně."

„Jo, řekl. Nechtěl jsem, abys kvůli mně musel lhát, kdyby na to někdy přišla řeč." Mike Bryant nasadil pře-mítavý výraz. „Víš, kdyby nebylo toho, že mám už Suki a Arianu, myslím si, že Liz by

asi byla ta pravá."

„Fakt si to myslíš?"

Mike vážně přikývl. „Jo, fakt. Liz je opravdu třída, Chrisi."

Na parkovišti stál v šeru osamělý saab. Všichni ostatní, kteří pracovali o víkendu, odjeli domů na večeri. Než Chris nastartoval, dlouho seděl v autě. V uších mu tiše hučelo. Na opačném konci podlaží blikalo vadné stropní světlo jako záhadný nouzový signál. Chris měl pocit, jako by na někoho čekal.

Když konečně nastartoval a vyjel do ulic, řídil jako ve snu. Po obou stranách kolem něho ubíhalo město, jako by se řítilo na kolečkových bruslích. Vnitřek saabu představoval bublinu neurastenického klidu, bezpečné místo, které, jak se děsil, možná nedokáže lehce opustit. Přístrojová deska a volant, pedály a řadicí páka mu umožnily vůz řídit a daly mu lhotejnou sílu autopilota. V uchu mu ševalily možnosti. Odjed'me *tam*. Ne, zůstaňme *tady*. Ne. Nejezděme *někam*, prostě *odjed'me*.

Odjed'me a nechme to všechno za sebou.

Byl už téměř v ulicích Highgate, když se autopilotní neurastenie vypnula a Chris si uvědomil, že tohle není cesta domů.

Soubor 4: Kapitálová nestabilita

Kapitola třicátá třetí

Když dorazil domů, Carla už spala. Matně si vzpomínal, že mu říkala něco o tom, že musí brzy ráno vyrazit s Me-lovou vyprošťovací četou na západní periferii. Kvalifikační závod v nějaké konzultační firmě, která se zabývá úpravami ekonomické struktury. Chris o ní nikdy neslyšel, ale v současně době to nebylo nijak neobvyklé. Od té doby, co odešel z Nově vznikajících trhů, pracoval se strukturalizačními programy mnohem méně a nové konzultační firmy vřdycky rostly jako houby po dešti. Koneckonců, nešlo o raketový výzkum. Sniž výdaje ve veřejném zdravotnictví a školství, otevři zemi přílivu cizího kapitálu, odbourej překážky v místní právní a pracovní oblasti. Lži o výsledcích a získej na svou stranu místní armádu, aby rozdrtila nepohodlný odpor. Zvládl by to cvičený lidoop. Prostřednictvím dálkové výuky mohl člověk získat kvalifikaci během deseti týdnů. Pak už jen stačilo pořídit si oblek a řidičské oprávnění.

Stál v ložnici, a když pozoroval spící Carlu, přemohla ho vlna téměř nesnesitelné něhy. Trochu jí povytáhl deku k ramenům a Carla, aniž se probudila, něco zamumlala. Vyklouzl ven, tiše za sebou zavřel dveře a sešel dolů do pracovny. Za dalšími zavřenými dveřmi si pustil pornografický záznam s Liz Linshawovou a její chirurgicky vylepšenou partnerkou.

Hodinu tam seděl, jednou rukou si podpíral hlavu a snažil se zjistit, co cítí.

Špatně spal, mučily ho tíživé sny, po kterých, když se nakonec probudil, zůstal jen nekonkrétní pocit blížícího se nebezpečí. Carla byla pryč, její polovina postele už téměř vychladla a do místnosti proudilo napůl roztaženými závěsy světlo. Na budíku bylo půl deváté.

„KurvaV

Odhodil přikrývku, zašátral po košili a kalhotách a chvatně se oblékl. Když v zrcadle v koupelně spatřil své rozzlobené oči a strniště, zvedl žiletku, pak ji ale odhodil do umyvadla a spokojil se s tím, že strčil hlavu pod kohoutek. Pramínky ledové vody mu stékaly po krku a dolů po zádech. Vytřepal si ji z vlasů, přitiskl si na hlavu ručník, aniž ho stáhl z držáku, a zapnul si košili. Kolem krku si přehodil kravatu. Ještě boty a manžetové knoflíčky. Náprsní taška a hodinky. Obléct sako a ven ze d -

Sakra, klíče!

Vyběhl po schodech nahoru a nemohl je v nočním stolku najít. Vzpomněl si na svou noční hlídku v pracovně, vřítel se dovnitř a sebral je ze stolu. Pak vycouval z příjezdové cesty, na jejím konci saab prudce otočil, a když zamířil na západ, nechal za sebou na opotřebovaném šedivém asfaltu šmouhu po pneumatikách. V rekordním čase dorazil na nájezd v Elsenhamu.

Projel kolem křižovatky číslo 10 a podíval se na hodinky. Pár minut po tři čtvrtě na devět. *Skvělý. Fakt skvělý.* Zavolal Barrankovi do Hiltonu. Nikdo telefon nebral. Stoupající podráždění se zničehonic změnilo v iracionální strach. Přerušil spojem a vytočil číslo ostrahy. Kdosi se zívnutím zvedl sluchátko.

„Ano?“

„Faulkner. Co je s Barrankem?“

„Co se stalo? On se ještě neobjevil?“

Chris ucítil, jak ho bodlo u srdce.

„Neobjevil kde?“

Hlas na druhém konci linky náhle získal uctivý tón. V Shornu, pane. Neměli jsme ho tam poslat? Odjel korporační limuzínou. Volal do Shornu, aby přijela a vyzvedla ho."

Sešlápl plyn k podlaze. V hlavě měl pořád zmatek.

Mysli-

„Kdo tu zkurvenou limuzínu poslal?" zaskuhral.

„Uhm, podívám se."

„To se teda podívejte. Okamžitě! A zůstaňte na lince." Vylovil z paměti denní rozvrh a snažil se vybavit si, co v tuhle dobu dělá Hernan Echevarria. Hlava odmítala spolupracovat. Snídaně se spoléčníky, nebo až v úterý? Prohlídka nové továrny na výrobu inteligentních min v Crawley? Jestli se nemýlí, není už ve městě a Mike Bryant ho má pod dozorem. Cítil, že jeho napětí trochu polevilo.

Člen ochranky se vrátil ze sousední místnosti k telefonu. „Vyslání limuzíny schválil jeden ze spoléčníků firmy," oznámil mu hlas, blazeovaný opožděnou úlevou. „Louise Hewittová. Prohlásila, že ji překvapuje, že to ne-zařizujete vy."

„Ach, kurva"

„Ještě něco, pane?"

Chris zavrčel a přerušil spojení. Saab se řítil po příjezdové silnici k prvnímu podjezdu.

Když ujížděl po visutém úseku, který vedl nad severními zónami, náhle si vzpomněl, kde Mike Bryant a Hernan Echevarria to dopoledne jsou.

Znovu sešlápl plyn k podlaze.

Průšvih.

Věděl to. Prudce zaparkoval saab co nejbliže k výtahům, věděl to a blesklo mu hlavou, proč se s tím vůbec

ještě obtěžuje. Zatímco mu dělal společnost sdílný hlas výtahu, jel nahoru a málem ječel nedočkavostí, protože to věděl. Když na padesátém třetím poschodí proběhl kolem dvojice překvapených recepcních, věděl to nade vší pochybnost. Zíral na dveře s kódovaným vstupem do tajné pozorovací místnosti, na děsivou jistotu bezstarostně pootevřeného křídla, a věděl to. Navzdory tomu, když dveře otevřel dokořán a spatřil uvnitř Barranka, měl pocit, jako by dostal ránu do žaludku.

Za sklem seděli Nick Makin a Mike Bryant s Hernanem Echevarriou a dalším člověkem v uniformě a očividně probírali

výslechové metody. Jejich hlasy doléhaly do místnosti. Pronikavý výbuch smíchu se ozval tak nečekaně, že téměř připomínal výboj statické elektřiny.

„Vincente...”

Barranco k němu otočil kamenný obličej. Pod opálením byl bledý jako stěna, rty měl pevně sevřené. Na spánku mu tepala žíla.

„*Hijos de puta*,” zašeptal. „Ty -”

Echevarria v konferenční místnosti rozvážně přikyvoval.

„Vincente, vyslechněte mě -”

Když spatřil Barrankův pohled, couvl dozadu a téměř zaujal obranný postoj karatisty. Kolumbijec se třásl vztekem. Chrisovi blesklo hlavou, jaké bojové techniky vybroušené ve skutečné válce použije proti jeho korporační-mu výcviku v šotokanu. Barranco se na něj se zhnuseným ohromením podíval a pak se odvrátil. Upřel oči na stůl, kde někdo nechal kopii Echevarriova denního programu.

„Když mi to recepcní řekla,” pronesl tiše, „nevěřil jsem tomu. Zeptala se mě, jestli jsem tu s Hernanem Echevarriou. Jestli jsem se *neztratil*, a odvedla mě sem, s úsměvem, kurva s *úsměvem*. Odvedla mě sem, abych viděl, jak -”

„Vincente, není to tak, jak to vypadá -”

„*Je to přesně tak, jak to vypadal*” zahulákal hlasitě. Zdálo se nemožné, aby ho lidé za skleněnou stěnou neslyšeli. Barranco kopl do stolu. Ten se posunul a časový program s kompaktními disky a papíry se rozlétl po desce. Židle se skácela na zem, narazila do Mikeovy baseballové pálky a ta se začala kutálet po podlaze.

„Vincente,” pronesl Chris prosebně. „Přece jste musel vědět, že s Echevarriou stále jednáme. Ale už je odepsaný. Vsadili jsme na vás. Copak to nechápete?”

Kolumbijec se k němu otočil. Ruce měl zaťaté v pěst.

„Vsadili jste na mě,” sykl. „Odepsaný. Co to je, nějaká zkurvená hra? Co máte v žilách, Faulknere? Co jste kurva za člověka?”

Chris si olízl rty. „Jsem na vaší straně, Vincente -”

„Na straně? Na *mojí straně*?” Barranco si odplívl na podlahu. Opět zvýšil hlas. „Ty jeden sráči, neříkej mi nic o stranách. Pro lidi, jako jsi ty, žádný strany neexistují. Přítel vrahů,” s blýskajícíma se očima ukázal na sklo, „mučitelů, když se to vyplatí. Seš zkurvenej *zmetek*, bez-ducej gringo *puto*, *svině*.”

Chrisovi se náhle něco objevilo před levým okem. Cítil, že sebou při tom škubnul. V hlavě se mu rozvlnila rudě protkaná křídla. Jako

křiklavě natřené padací dveře se před ním otevřela složka Hammett McColl. Na obloze nad deštným pralesem pokryté oblaky kouře viděl vznášející se helikoptéry, slyšel kvílení a rachocení vícehlavňových zbraní, svištivé dopady raket. Vesnice v plamenech, ohořelé stromy, zuhelnatělá těla roztroušená po spálené zemi. Pronikavý jekot z věžeňských cel rozléhající se tropickou nocí. Tyhle vzpomínky ho od smrti Edwarda Quaina nenavštívily a teď na něj útočily ze všech stran.

Baseballová pálka.

Už ji držel v ruce.

Kód u dveří. Pět rychlých doteků na klávesnici. Skleněné dveře se otevřely a Chris vpadl do konferenční místnosti.

„Faulknere, co tady *kurva* děláš?”

Makin, jemuž přeskakoval hlas šokem.

Mike, který se otočil od stolu, kde připravoval pití.

Echevarria, který upíral oči na Barranka za Chrisem. Na odolé stařecké tváři mu naskákaly skvrny. Snažil se vstát. Hlas měl plný zuřivosti.

„*Tohle je-*”

Chris ho praštil. Ze strany, oběma rukama, rozmáchlým švihem baseballové pálky plným nenávisti. Do žeber. Slyšel, jak kosti povolily, a skrz pálku ucítil tiché křupnutí. Echevarria ze sebe vydal zvuk, jako by se dusil, a svezl se na hranu stolu. Rozmach a další úder. Na stejné místo. Stařec zavřískl. Mike Bryant se vrhl dopředu. Chris mu obratně zabodl konec pálky do žaludku. Bryant zavrával, zalapal po dechu a dopadl zády na stěnu. Druhý muž v uniformě vykřikl a snažil se kolem stolu dostat ke svému šéfovi. Zakopl však o vlastní židli a přepadl přes ni dozadu. Chris se opět rozmáchl. Echevarria zvedl paži a pálka mu ji se slyšitelným prasknutím zlomila. Stařec zaječel. Zpátky nahoru a další rozmach. Tentokrát diktátora zasáhl do obličeje. Přerazil mu nos a zlomil kost nad jedním okem. Na Chrise vystříkla krev a teplá a vlhká mu stékala po tváři a rukou. Echevarria se zhroutil na podlahu, stočil se do klubíčka a stále ječel. Chris se rozkročil a sekal pálkou, jako by štípal polena. Hlava a tělo, nevybíravá sprška rozzuřených ran. Slyšel ochraptělý řev a byl to jeho vlastní. Všude plno krve, která se řinula po pálce a kterou měl v očích. Bílý záblesk odhalené kosti v hromádce u nohou. Zalykavé, bublavé zvuky vycházející z Echevarrii.

Druhý muž v uniformě konečně oběhl stůl. Chris, který se konečně

vzpamatoval, se chladnokrevně rozmáchl a vší silou ho udeřil do krku. Muž odlétl dozadu, jako by ho někdo přitáhl na neviditelném lanku. Dopadl na zem na záda jako převrácený brouk a hlasitě chroptěl.

Všechno utichlo. Echevarria na podlaze bublavě vzdychl a zmlkl. Metr a půl od něho konečně vstal Nick Makin.

„Faulkneue!”

Chris zvedl pátku. V obličeji mu zacukalo. Jeho hlas jako by vycházel ze dna studny, skřehotavé tóny, které sám nepoznával.

„Nepřibližuj se ke mně, Nicku. Nebo za sebe neručím.”

Slyšel, že se Mike snaží postavit na nohy. Ohlédl se ke dveřím, kterými vešel dovnitř, v nichž stál Vincente Barranco a celý ten masakr pozoroval. Chris si otřel krev z obličeje a omámeně se na něj usmál. Začal se třást. Hodil pátku na podlahu vedle Echevarriova ztlučeneho těla.

„Tak, Vincente,” pronesl rozechvěle, „a teď mi kurva řekni, na čí straně jsem.”

„Víš, to, cos udělal, nebylo právě rozumný.”

Mike Bryant mu podal sklenici s whisky a posadil se zpátky ke stolu. Chris se choulil na pohovce do přikrývky, kterou mu půjčili zdravotníci, a pořád se třásl. Před ním na stole se na sebe na šachovnici mlčky dívaly šachové figurky. Onyx se leskl.

„Promiň, že jsem tě praštil.”

Mike si masíroval hrudník. „Jo, mojí vlastní pálkou. Mohl jsi mě z toho vynechat.”

Chris se napil whisky a svíral sklenici oběma rukama, jako by to byla horká káva. Alkohol ho hřál v žaludku. Potřásl hlavou.

„Právě jsem prohrál, Mikeu.”

„Neříkej!” Bryant se na něj vztekle podíval. „Představ si, že mi to taky došlo. Chrisi, co tady kurva dělal Barranco? Věděl jsi přece, že sem má dneska přijet Echevarria kvůli posouzení rozpočtu. Proč jsi Vincenta nevzal někam na vejlet nebo tak něco? Nebo ho přinejmenším ne-zdržel v Hiltonu, než si to u mě ověříš?”

Chris znovu potřásl hlavou. Apaticky odpověděl: „Zaspal jsem. Odjel beze mě.”

„To nevysvětluje, jak se sem dostal. Kdo ho pustil nahoru?”

„To jsem se ti už snažil říct. Tu limuzínu, kterou přijel, pro něj poslala Hewittová.”

Mike přimhouřil oči. „Hewittová?”

„Jo. Ta čubka Louise Hewittová. Říkám ti, že po mně jde od chvíle, kdy jsem do Shornu nastoupil. Chce -"

„*Blbosti*“ Bryant se opřel rukama o stůl a vstal. Poprvé od události v konferenční místnosti zahulákal. „*Proboha!* Ted' není kurva čas na tu tvoji debilní paranoiu a uražený city. Tohle je *vážná* věc."

Jeho vztek vyprchal stejně rychle, jako se objevil. Povzdychl si a znovu se posadil. Otočil se na židli k oknu a jednou rukou mávl směrem ke Chrisovi. „No, čekám na tvý návrhy. Co si *myslíš*, že bysme měli říct Notleymu?"

„Záleží na tom?"

„Kurva, to víš, že záleží!" Mike se otočil zpátky k němu. „O co ti jde? *Chceš*, aby tě vyrazil, nebo co?"

Chris zamrkal. „Cože?"

„*Řekl* jsem, jestli chceš, aby tě vyrazil?"

„Já... ale..." Chris bezmocně mávl rukou a téměř si převrhl whisky. „Mikeu, stejně mě vyrazí. Nebo ne? Tím chci říct, že člověk prostě nemůže umlátit klienta skoro k smrti, nebo jo?"

„No, jsem rád, že ti to *konečně* došlo."

„Došlo. Mikeu, samozřejmě že nechci, aby mě vyrazil. Mám svoji práci rád." Když si Chris uvědomil, že je to pravda, bodlo ho u srdce. „Konečně jsme se někam dostali. Říkám ti, že Barranco je ten práve. Jestli mu pomůžeme, dokáže změnit celý MESA. Dokáže, aby fungovalo. Může nás přinutit... Co?"

Mike Bryant ho s přimhouřenýma očima sledoval.

„Pokračuj."

„Mikeu, jsem v tom dobrej. Umím jednat s lidma. Ty to víš. A tímhle jsem si Barranka získal jednou provždy. Máme teď k sobě blízko. Opravdu blízko. Na tomhle *záleží*."

„A na Kambodži ne?"

„Tak jsem to nemyslel. V Kambodži se nic novýho neděje. Touhle cestou se vydali už přinejmenším čtyřikrát. Pořád stejná písnička, jen v jiným desetiletí. My toho musíme jen využít a udělat všechno pro to, aby to nepoškodilo oblasti určený k podnikání. MESA je něco jiný-ho. Máme před sebou radikální restrukturalizaci režimu, kterej tu byl od začátku století. Jak často se ještě k takový práci dostaneš?"

Mike chvíli neodpověděl. Zdálo se, že přemýšlí. Pak přikývl a vstal.

„Dobře. Na tomhle to postavíme. Radikální restrukturalizace. Ale ten svůj názor na Kambodžu nikde nevykřikuj. *Všichni* naši klienti

jsou důležitý, a ať Sára nakonec něčeho dosáhne, nebo ne, pořád tam můžeme vydělat spoustu prachů. Nezapomeň na to."

Před Mikeovou kanceláří zaslechli zvýšené hlasy. Nezaměnitelná kadence Louise Hewittové dohadující se s ostrahou. Mike se znechuceně ušklíbl.

„A je to tady," poznamenal. „Blokuj a hlídej si záda. Začni mluvit. A dej pryč tu debilní deku, vypadáš v nijako bezdomovec."

„Cože?"

„Říkej něco o MESA, Chrisi. Důležitý informace. No tak, *rychle*. Snaž se, aby to znělo inteligentně."

„Ééé," Chris zalovil v paměti. „Situace ve městech se nezlepšuje. Jistě, existuje tady celkem spokojená vyšší třída, ale je to jen -"

„Tu *deku*!"

Strhl ji ze sebe. Vstal a začal přecházet po místnosti. Když znovu našel nit, zesílil hlas a improvizoval. „Jde o to, Mikeu, že ta záležitost se studenty byla rozhodující. Některý z těch děcek z tyhle vyšší třídy pocházely, jistě, nebylo jich moc, ale vzhledem k rozsáhlému příbuzen-skýmu systému, kteréj v MESA funguje, každej z nich zná určitě někoho, kdo -"

Do kanceláře vpadla Louise Hewittová.

„*Co jste to kurva udělal, Faulkner?*"

Otočil se k ní a jako fyzický úder ho zasáhlo, jak jí to sluší, když zuří.

Vždycky si uvědomoval, že je Hewittová jistým tvrdým, temným způsobem atraktivní, ale nikdy ho nepřitahovala. Byla příliš strohá, příliš upjatá a kromě toho, *bud' k sobě upřímný, Chrisi*, se mu vždycky líbily blondýnky. Tmavovlá-sá Louise Hewittová byla ženou, která měla svůj osud pevně v rukou. Svou roli hrálo navíc to, že ji nesnášel.

Ted', s hořícími tvářemi, lehce rozčuchanými vlasy a sakem, které jí nesedělo na ramenou tak dokonale jako jindy, náhle spatřil ženu, která se skrývá pod tím. Stála proti němu s mírně rozkročenými nohama, jako by padesáté třetí poschodí byla paluba jachty na moři, které se náhle rozbouřilo, a ruce měla odtažené od boků jako filmoví pistolníci. Ten postoj byl bezděčně smyslný, protože se jí při něm napínala látka na úzké sukni po kolena a zvýrazňovala jí obrysy boků.

Malá část Chrisova mozku si zachovala tolik racionality, že si všimla bizarní perverzity jeho sexuálního naprogramování. Zbytek se

děsil toho, co přijde.

„Louise," pronesl rozjařeně Mike Bryant. „Tady jste. Takže jste o tom už asi slyšela."

„Slyšela? *Slyšela?*"" O několik kroků popošla do místnosti, stále napůl soustředěná na Chrise. „Právě jsem přijela z nemocnice, Mikeu. Echevarria je na dýchacím přístroji. Co se tady *do prdele* děje?"

„Umře?"

Hewittová na něj ukázala prstem. „Na něco jsem se vás ptala, Mikeu. Ušetřete mě úhybných manévřů."

„Omlouvám se." Mike pokrčil rameny. „Síla zvyku. Echevarria je mimo hru. Jeho vinou se nedala situace zvládnout."

„*Takže jste ho umlátili k smrti?*""

„Je to nešťastné, ale -"

„*Nešťastné?* To myslíte -"

Chris si odkašlal. „Louise, Barranco je -"

„Vy," otočila se proti němu jako zápasník, „držte hubu. Vy už jste toho dneska zpackal dost."

Mike Bryant obešel stůl a zvedl ruce, aby ji uchlácholil. „Louise, neměli jsme na vybranou. Buď bychom přišli o Echevarriu, nebo o Barranka. A Barranco je teď pro nás důležitější. Jestli mu pomůžeme, dokáže změnit celé MESA. Dokáže, aby fungovalo."

Když Chris slyšel z Mikeových úst vycházet vlastní slova, zastavil se a překvapeně na něj zíral. Hewittová pohlédla z jednoho muže na druhého. Zdálo se, že se trochu uklidnila.

„Makin tvrdí něco jiného."

„No," Mike máchl rukou, „to mě nepřekvapuje. Nick je vyděšený z vlastních chyb. No tak, Louise, vy víte, že

s touhle záležitostí od začátku zápasí. Proč byste mě jinak k tomu přizvala?"

„Ne, abyste udělal *tohle*, to si pište."

„Poslyšte, co kdybychom se na chvilku posadili?" Mike ukázal na pohovku u šachového stolu. „No tak. Nemá cenu, abychom na sebe křičeli. Situace není ideální, ale dá se zvládnout."

„Myslíte?" Hewittová ironicky povytáhla jedno dokonalé obočí. Zdálo se, že se jí opět vrátilo něco z její obvyklé vyrovnanosti. „To si ráda poslechnu."

Posadili se. Mike stočil deku a ležérně ji přehodil přes opěradlo pohovky.

„Jde o to, Louise, že Vincente Barranco je naše jediná šance. Echevarria byl právě na cestě k Američanům. Hrál si s námi. A Barranco je jediná možná alternativa, jak svrhnout režim. Chris vám to vyloží. Nikdo jiný než on nepřipadá v úvahu.“

Hewittová přesunula pohled na Chrise. „No?“

„Jo.“ Chris se snažil probrat ze svého ohromení nad tím, jak události náhle vzaly civilizovaný obrat. Dosud čekal, že bude buď sedět v zadržovací cele, nebo si vyklízet stůl. „Jo, je to pravda. Arbenz je mrtvý nebo umírá na selhání imunitního systému. Biologická munice. A Diaz je buď na útěku, nebo ho už chytli, a my o tom zatím nevíme, a v tom případě ho Echevarria tajná policie umučí k smrti.“

„Přesně tak.“ Mike přikývl. „Barranco je jediný, koho máme, a před hodinou jsme o něj málem přišli. Měli jsme jen Echevarriu, který chtěl shrábnout výzbroj, kterou jsme mu zaplatili, pak nás políbit na rozloučenou a zamířit k Lloyd Paul nebo Calders RapCap. A Barranka, který si myslel, že jsme ho zradili. Za těchto okolností si myslím, že Chris udělal jedinou věc, která mohla celou situaci zachránit. Ted' máme alespoň šanci.“

Hewittová potřásla hlavou.

„Musíte to říct Notleymu.“

„Souhlasím. Ale můžeme mu to předložit buď jako vyřešenou záležitost, nebo jako průšvih.“

„To je průšvih, Mikeu. Barranco se především neměl k Echevarriovi nikdy přiblížit.“

„Všichni děláme chyby, Louise.“

Něco v jeho tónu Hewittovou nadzvedlo. „Jak to myslíte?“

„No, to vy jste schválila tu limuzínu pro Barranka.“ Mike se tvářil jako nevinnost sama. „Tím chci říct, že jste samozřejmě předpokládala, že tu na něj bude čekat Chris. Ale Chris byl místo toho v Hiltonu, takže -“

„Chris měl zpoždění,“ poznamenala Louise Hewittová diplomaticky.

„Jo. To byla chyba. Ta limuzína byla chyba. Sakra, byla to moje chyba nebo Nickova, že jsme nechali dveře do pozorovací místnosti otevřené? Nehledě na tu nánu, která Barrankovi řekla, kde nás najde. Máte pravdu, Louise, podělali jsme to. Ale nikdo z nás to takhle Notleymu prezentovat nemusí. Musíme vyzdvihnout kladnou stránku věci.“

Hewittová několik vteřin mlčela. Chris téměř slyšel, jak jí jede mozek na plné obrátky, zatímco si to všechno promýšlela. Pak se na oba rozmrzele usmála a přikývla.

„Dobře," pronesla. „Dáme se do toho."

Kapitola třicátá čtvrtá

Echevarria před polednem zemřel na opakované vnitřní krvácení. Z bezvědomí se už neprobral. Vincente Barranco byl u něho, když umíral. Všichni ostatní měli plné ruce práce.

Od chvíle, kdy jim Hewittová dala zelenou, nevěděli, kde jim hlava stojí.

„Sežeňte záznamy jeho telefonátů z hotelu," prohodila při odchodu z kanceláře. „Zjistěte, jestli měl na dnešní odpoledne ohlášené nějaké hovory, a proveďte, jestli se s někým pravidelně kontaktoval. Tak budeme mít představu, kolik času na to máme. A začněte připravovat návrh, jak vysvětlíme jeho smrt."

Chris strávil další hodinu nad složkami a hledal v nich vhodné teroristy.

Kancelář Mike Bryanta se změnila ve velitelské stanoviště. Zatímco Chris seděl u počítače, Mike pochodoval s mobilem po místnosti a mluvil s různými lidmi. Pro telefonické záznamy poslali Makinu. Veškeré obchodní záležitosti přesměrovali na čtyřicáté deváté podlaží, kde dostali mladší analytici příkaz, aby vše, co nějak nesouvisí s MESA, odsunuli na pozdější dobu. V takto získaném čase připravovali plán pro nepředvídatelné události. V Miami si u Langleyho najali tajnou jednotku, která vyrazila najít Echevarriu mladšího. Nahrávky z konferenční místnosti izolovali od veškerých počítačových vstupů zvnějšku a na samostatném projektoru je přehráli šedovlasé

odborníci na falšování údajů z Imagicians. Odbornice pomlaskávala jako zklamaná učitelka, pak stiskla tlačítko opakovaného přehrávání a začala si dělat poznámky. S kamennou tvář a se zplnomocněním z vysokých míst dorazila interní bezpečnostní služba, laskavost od Louise Hewittové, a Mike je poslal umýt krev.

Makin jim zavolal z Brown's kvůli telefonickým údajům. Echevarria na dnes žádné ohlášené hovory neměl.

„Chvířflíflabohu?" pronesl Mike, který vzhledem k situaci parodoval Simeona Sandse s pozoruhodně dobrou náladou. Volnou

rukou zamával ve vzduchu. „*Bůh* existuje, protože mě *zachránil*. Dobrá práce, Nicku. Dělal ti tam nějaký problémy? Ééé... Dobře. Ne, ale člověk nikdy neví. Nechovej se nevděčně a tak dále. Co jinak? Ééé, ééé... Jo, no, to se dalo podle mě čekat. Jo, psi už jdou v Miami po stopě. Jo, Langley, to nejlepší, co jsme mohli narychlo sehnat. Máme je pod kontrolou. Cože? Ale no tak, Nicku, teď není čas na sebeob - Jo, jsem přesvědče-nej, že to ví taky." Podíval se na Chrise a obrátil oči v sloup. „Hele, Nicku, na tohle teď není čas. Zaplat' jim, všechno okopíruj a vrať se sem."

Když přerušil spojení, odtáhl mobil od ucha a masíroval si ho.

„Je jako kolovrátek. Vina, vina, vina, jako by to teď něčemu pomohlo. Tak co tomu říkáte, Elaine?"

Odbornice na úpravu dat zastavila pásek a prohrábla si stříbrné vlasy. Na stěně natřené pastelovou barvou se tyčil čtyři metry vysoký Chris s baseballovou pálkou nad hlavou a tváří zaslepenou zuřivostí.

„Musí to obstát jako důkaz u soudu?"

„Ne. Nic takového."

Pokrčila rameny. „Tak se s tím dá něco udělat. Jen mi řekněte, co přesně chcete."

„Dobře. Chrise, jak jsi na tom?"

Chris u počítače přikývl. „Jo, našel jsem několik možností. Ale, Mikeu, ani jeden z těch chlápků už celý léta v Londýně žádnéj teroristickéj čin nespáchal."

„Ani nebudou muset. Jen musí bejt spolehlivý. Na tuhle práci by se takovejch hajzlíků mělo najít spousta. Žádná námaha, žádný riziko, okamžitá pozornost sdělovacích prostředků. Co víc by si mohli přát?" Mike ukázal prstem na obrazovku. „Co tihle? Vypadají fakt odporně."

„Nepřipadají v úvahu." Chris zavrtěl hlavou. „Mili-tantní křesťani, jsou proti homosexuálům, proti potratům. Není na čem si přihrát polívčičku. Kromě toho jsou tak neschopný, že nikdo neuvěří, že by něco takového dali dohromady."

„Jo, ale -" Mikeovi zazvonil v ruce telefon. „Ano, Bryant. Uhm. Dobře, díky. A co ten druhej? Uhm. Fajn, tak ho při tom necháme. Ne, nevím, jak dlouho. Dobře. Jo. Měj se."

Držel telefon v ruce a zamyšleně ho studoval.

„Echevarria umřel. Právě teď. Umřel a rychle vychládá. A Nick si myslí, že svému synovi slíbil, že mu dneska večer zavolá do Miami."

Náš čas se krátí."

Nakonec se rozhodli pro skupinu revolučních socialistů se složitou zkratkou, kterou si pravděpodobně nikdo dobře nezapamatuje. Skupina prožívala v posledních letech obrození. Přitáhla velký počet rebelantské mládeže ze zón a měla na svědomí vraždy nižších manažerů a velké výbuchy na místech - nebo alespoň v jejich blízkosti - vágně označovaných jako „bašty globalizace". Během posledních pěti let se jim podařilo zabít téměř dvacet lidí, mezi nimiž byli často i ti, které měli skutečně v úmyslu zavraždit. Používali širokou škálu vojenských samopalů

výbušnin, které kupovali prostřednictvím kanálů černého trhu v Rusku a které bylo velice snadné získat. Jejich rétorika sloužící k ospravedlnění byla směskou zastaralých trockistických názorů a protikorporačních ekoblábolů a zdálo se, že na zabíjení lidí vynakládají téměř tolik energie jako na čistky a pomluvy. Infiltrování specialisté Shornu je charakterizovali jako křiklouny, ale v zásadě neškodné.

Byli ideální.

Mike odešel pro neprůstřelnou vestu.

Právě když Chris dával dohromady výzbroj, do kanceláře vstoupil bez ohlášení Jack Notley a s nenuceností člověka na organizované prohlídce se rozhlédl kolem sebe. Sako od Susany Ingramové měl zapnuté a před sebou držel lehce sepnuté ruce. Přívětivě kývl hlavou na poradkyni z Imagicians, která chodila sem a tam ze snímacího studia dole v hale s variantami požadovaného záznamu a teď, v Mikeově nepřítomnosti, si balila věci.

„Elaine, jsem rád, že vás nenecháváme zahálet."

„Jinak bych tu nebyla, Jacku."

„Ne, asi ne." Notley se zadíval na Chrise a jeho úsměv zmizel. V očích měl nečitelný výraz. „A vy. Máte také plné ruce práce?"

Chris potlačil třas. „Já, uhm, už jsme tu skoro hotovi. Ale Potřebuju se zastavit u Vincenta Barranka. Byl -"

„Nechal jsem seňora Barranka odvézt zpátky do hotelu. Elaine, mohla byste nás nechat chvíli o samotě?"

„Jistě. Už jsem stejně skončila. Pro tyhle věci se vrátím později."

Po těch slovech vyklouzla z místnosti. Chris sledoval její odchod se závistivým bodnutím. Notley obešel stůl a postavil se vedle něho.

„Na čem pracujete?" zeptal se bezvýrazně.

„Dávám dohromady výzbroj." Chris ukázal na obrazovku a snažil

se zachovat klid. Kupodivu zjistil, že se cítí spíš rozpačitě než vystrašeně. „Objevíli jsme skupinu, která na sebe vezme tu věc s Echevarriou. Porovnávám zbraně, které nejčastěji používají, s tím, co máme na skladě. Budeme muset samozřejmě použít vlastní lidi, na nic jiného není čas.“

„Ne. Času máme skutečně málo, nemám pravdu?“

„Ano, ačkoli abych byl upřímný, je to tak pravděpodobně lepší.“ Vyschlo mu v krku. „Snižuje to, uhm, riziko našeho prozrazení, což znamená, že můžeme kontrolovat situaci.“

„Kontrolovat, ano.“ Cítil, že se Notley pohnul dozadu a zmizel z jeho periferního zorného pole. Silou vůle se ovládl, aby se na židli neotočil. Nyní se rozpaky změnilly v mrazivý strach. Hlas staršího společníka za jeho zády byl hypnoticky klidný. Měl pocit, jako by mu položil ruce na ramena. „Připomeňte mi, Chrisi, proč jsme se vlastně do téhle situace dostali?“

Chris namáhavě polknul a zhluboka se nadechl.

„Protože jsem to podělal.“

„Ano.“ Nyní Notley vstoupil zpátky do jeho periferního zorného úhlu nalevo. „Mírně řečeno, skutečně jste to podělal.“

Když Notley obešel stůl, Chris zjistil, že na něj míří nemexem. Tentokrát třas neovládl. Prudce sebou škubnul. Notley na něj upřeně zíral. Na tváři měl neproniknutelný výraz.

„Nechcete mi něco říct?“

Chrise se zmocnil klid, který cítil při soubojích na silnici. Posoudil situaci a věděl, že je v pasti. Svůj nemex měl u sebe v kanceláři, pořád ještě v krabici. Stůl mu bránil v pohybu. Nemohl se na Notleyho vrhnout a na desce

nebylo nic, co by po něm mohl hodit. Byl zvyklý rozhodovat se bleskovou rychlostí, uvažovat a jednat ve zlomku vteřiny, během níž saab urazil po asfaltu pár metrů. Nemožnost pohybu a vlekoucí se čas způsobily, že mu vše připadalo neskutečné jako útržek snu.

před očima se mu mihl supermarket, ohlušující zvuk výstřelu v uších, náhlá sprška teplé krve

Napaálo ho, jestli

„No?“

„Myslím -“ Najednou to bylo snadné. Stačilo to jen vyslovit. „Myslím, že děláte obrovskou chybu. Echevarria byl pytel sraček, který se mohl každou chvíli protrhnout. Jen jsem vám ušetřil potíže.“

Notley přimhouřil oči. Pak zničehonic nemex sklonil a zasunul si

ho zpátky za opasek. Potřásl hlavou.

„Krásný obrat. Pytel sraček, který se mohl každou chvíli protrhnout. Okouzující. Musíte zlepšit svoje chování, Faulknere.“

Rozhlédl se, a když spatřil židli, přitáhl si ji ke stolu a posadil se. Chris na něj civěl s otevřenými ústy, stále zahlcený chemickými látkami z nervového systému, který čekal, že ho Notley zastřelí. Starší společník se usmál.

„Povím vám příběh,“ pronesl nenuceně. „Asi dvě stě let předtím, než jsem to udělal já, vešel do mé staré školy chlápek jménem Webb Ellis. Co z toho mimochodem vyplývá?“

Chris zamrkal. „Byl bohatý?“

„Velmi dobře. Není to úplně přesné, ale máte pravdu. Webb Ellis měl to, čemu v dnešní době říkáme konexe. Měl známé. Jeho otec zemřel, když byl ještě malý, ale matka ho s těmi lidmi zkontaktovala, a když mu bylo šestnáct, byl stále studentem. Kromě jiného hrál výborně fotbal a kriket. A během těchto fotbalových zápasů *prý* závažně porušil pravidla tím, že sebral míč ze země a utíkal s ním. Víte, jak to s ním dopadlo?“

„Uhm. Vyloučili ho?“

Notley potřásl hlavou. „Ne. Proslavil se. Kvůli němu vymysleli úplně novou hru, při které se běhá s míčem v ruce.“

„Tedy...“ Chris se zamračil, „...ragby.“

„Přesně tak. Nakonec tu hru pojmenovali po škole. Pochopte, webbellisball by bylo příliš neobratné. Ale to je příběh o tom, jak vzniklo ragby. Na té škole je dokonce pamětní deska, která připomíná starého Webba Ellise a den, kdy porušil pravidla. Chodíval jsem kolem ní každý den.“

V místnosti se rozhostilo ticho.

„Je to pravda?“ zeptal se konečně Chris.

Notley se usmál. „Ne, asi ne. Je to jen užitečná součást školní mytologie, vytesaná do kamene, aby připomínala pravdu. Ale se vši pravděpodobností je typickým příkladem toho, co tehdy celá skupina studentů z privilegované vrstvy dělala. Porušovala pravidla a vytvářela nová. Po čase tu hru oficiálně přijali a kreativní marketing ji připsal jednomu člověku, protože takhle se to mezi lidmi tradovalo. Ale zajímavé na tom je, Chrisi, tohle. Ta hra nebyla nová. Pochází minimálně z římského období. Dlouhá století se hrála v ulicích vesnic a měst po celé Británii. A víte co? Právě v době, kdy Webb Ellis a jeho přátelé psali dějiny sportu, obyčejným lidem tu

hru zákon a mocní muži v uniformě s pendreký a zbraněmi zakázali jednou provždy hrát. Protože, a to je téměř citace, narušuje veřejný pořádek v ulicích a je nebezpečná. Chápete, Chrisi, jak to funguje? Jak to vždycky fungovalo?"

Chris neodpověděl. Neuplynulo ani pět minut, co na něj ten muž přestal mířit pistolí. Nedůvěřoval tomu tenkému ledu natolik, aby se na něj pustil.

„Dobře." Notley se opřel. „Uběhne dvě stě let. Tohle byste měl vědět. Kdo poprvé při souboji na silnici někoho zabil?"

„Uhm, nebyl to Roberto Sanchez? Při kvalifikačním závodě v Calders Chicago, v... počkejte..." Chris vylovil informaci z moře televizní veteše, kterou v posledních měsících nechával bez povšimnutí. „Ted' se říká, že to nebyl Sanchez, ale Rice, jeden grázl z Washingtonu. Že v tom Sancheze asi o tři měsíce předstihl nebo tak něco, ne?"

Notley přikývl. Na okamžik se zdálo, že je ponořen v myšlenkách. „Jo, přesně tak. Taky se říká, že to byla Begoña Salasová z IberFondos. To je upravená feministická verze, ale něco pravdy na ní je. Salasová se tehdy drala na špici a jezdila jako šílenec. Jiný myšlenkový proud tvrdí, že Calders ten nápad ukradl z ideověstrategického týmu v Kalifornii. Že lidé v Oco Holdings a Sac-ramento Group to už tajně provozovali. Chcete vědět, na co si vzpomínám?"

V očích se mu opět objevil nepřítomný výraz, jako by byl někde daleko odtud.

„Jistě, co?"

Notley se pousmál. „Vzpomínám si, že jsem to byl já."

Chris si prchavě vybavil první dojem, který na něj starší společník udělal v den, kdy nastoupil do Shornu. Uprostřed kanceláře vymalované pastelovými barvami vypadal jako troll. Díval se teď na Notleyho, na drsnou sílu, která z něho vyzařovala, nacpaného v obleku od Su-sany Ingramové jako příliš svalnatý osobní strážce, a původní nutkání jeho úsměv opětovat okamžitě zmizelo. Pomalu se mu začal zrychlovat tep.

Notley se probral ze zamyšlení.

„Byla jiná doba, Chrisi. Ted' jsme na to všichni zvyklí, ale tehdy byla cítit změna ve vzduchu." Zhluboka se na-

dechl. „Pronikavá jako vůně rozlitého benzínu. Plná příslibů. Dominová hospodářská recese přišla a odešla, celou tu dobu jsme se na to připravovali, na to nejhorší, co jsme si uměli představit, a ono

to přišlo a odešlo, a my jsme zůstali. Víc než to. Drželi jsme krok. Pár pouličních bouří, pár zkrachovalých bank, ten nukleární nesmysl v Paňdžábu. Ustáli jsme to, Chrisi. *Přečkali jsme to bez úhony. Bylo to snadné.*"

Odměl se. Vypadalo to, že čeká na něco, co to ticho vyplní. Chris se mu chvatně snažil vyjít vstříc, okouzlený energií, která k němu přes stůl proudila.

„Ale pořád jste museli jezdit? Nemám pravdu?"

„Ach, jistě." Lhostejně mávl rukou. „To recese nám *dala* soutěžní ježdění. Drsné řešení v drsných dobách. Ale pořád to bylo velice civilizované, pořád šlo o podstatu. Víte, jak začala agrese na silnicích?"

Chris, vyvedený z rovnováhy, znejistěl. „Cože? Uhm, jo, jistě. Vozy Formule, viděl jsem je na historickém kanále, vypadaly jako malé rakety, nemám pravdu? Začali si je kupovat lidé, kteří vydělali peníze. A pak, uhm, když se vyprázdnily silnice a všechno..."

Odměl se. Notley vrtěl hlavou.

„Ne?"

„Ne tak docela. No, jistě, bylo to dynamické. To je podle mě jednou stránkou věci. Ale tohle všechno sahá do minulosti mnohem dál. Do konce minulého století. Otec mi o tom vyprávěl. Už tenkrát některé racionálnější firmy experimentovaly s tím, jak své nové zaměstnance stimulovat k soutěživosti. Osm nováčků v oddělení, jedna kancelář a pouze sedm stolů." Notley pokrčil rameny. „Takže, když dorazíš pozdě do práce, budeš muset pracovat na parapetu. Nebo si vyžebat místo u někoho, kdo má lepší budík. Když se ti to stane několikrát, uvidíš, jak

začnou pracovat hybné síly ve skupině. Opozdilec je nejslabším článkem. Takže si na něj začne dávat zbytek tlupy pozor. Šimpanzí chování. Když mu půjčíš kousek místa na stole, jsi slabý *ty*, tím, že mu pomáháš. Navazuješ špatné známosti. Takže to člověk nedělá. Nemůže si to dovolit."

Chris to nedokázal posoudit, ale měl dojem, že vidí v Notleyho pohledu rostoucí znechucení. Nebo to možná opět byla jen ta energie.

„A teď ten nápad aplikujte nejen na nováčky, ale na všechny zaměstnance. Nezapomeňte, jaká byla tehdy doba. Dominová recese ťuká na dveře a vy musíte něco *dělat*. Většina investičních bank a významných korporací má nadbytek manažerů. Bývalých politiků na

teplém místečku nevýkonných ředitelů, zbytečných výkonných ředitelů, kteří se přesouvají díky síti kamarádíčků od jednoho zlatého padáku k druhému, inteligentních mladých lidí, přetažených z jiné firmy, kteří zůstanou povinné dva roky a pak odejdou na lepší místo jen na základě dobré pověsti a ničeho jiného, protože, ptám se vás, co jste se za dva roky v korporaci mohl doopravdy naučit? A tak jsme to tady v anglosaském světě plichtili. Kde jinde máte idiotské synáčky a dcerušky, kteří se bezostyšně přiži-vují na papírkově koláči, protože kdo by papírkovi odmítl? A všechno tohle balancuje na okraji, když začnou padat dominové kostky. Něco se musí stát, minimálně se musíte *postarat*, aby se něco stalo. Něco drsného.

Takže co uděláte? Okamžitě se vrátíte k té kanceláři s osmi nováčky a sedmi stoly a přitvrdíte. Když dorazíš pozdě do práce, nepři-deš o stůl, přijdeš o místo. Proč ne, v době, kdy máte na každý manažerský post dvanáct stejně kvalifikovaných lidí? Bylo to stejně dobré jako každé jiné hodnocení. Ztraceně dobře jste věděl, že nemůžete

vycházet z výsledků prodeje nebo produktivity, ne v době, kdy byla světová ekonomika v chaosu. A protože si tehdy nemohl nikdo dovolit, aby přišel o zaměstnání, dostáváme se k příčině zběsilé jízdy. Skutečné agresí na silnicích. Ale tenkrát," Notley se opět usmál, tentokrát mrzivě, „tenkrát pořád stačilo, abyste *dorazil* jako první. Nemáte tu něco k pití?"

„Uhm," Chris ukázal na Bryantův vestavěný bar z leštěné oceli. „Já nevím, to je Mikeova kancelář. Ale určitě tam bude něco mít."

„To doufám." Notley se neohrabaně zvedl a došel k baru. „Nedáte si něco?"

„Já, uhm, musím -" Kývl na počítač. „Musím to ještě dokončit. Ten, uhm -"

Notley netrpělivě mávl rukou. „Tak to dokončete. Zatím vám naleju pití. Co si dáte?"

„Uhm, whisky. Laphroaig, jestli tam je." Věděl, že ji tam Mike má; obřadně ji vytáhl vždycky, když se v kanceláři zdrželi dlouho do noci. Začal tomu říkat šachový džus. „Ale jen malého panáka. Bez ledu."

Notley zavrčel. „Asi si ji dám taky. Osobně mám rád džin, ale bohužel tu žádný nevidím."

Chris se sklonil k počítači. K levným ruským kulometům, které už vybral, připsal výbušniny, potvrdil výdej a doplnil k tomu Mikeův

identifikační kód. Notley mu postavil k loktu sklenici po okraj naplněnou whisky, sám se trochu napil ze své a zadíval se na obrazovku.

„Už to máte? Dobře. Takže nasad'te shovívavý výraz a poslouchajte příběh starého muže." Vrátil se na židli a schoulil se nad sklenicí. „Když jsem pracoval v Calders UK, bylo mi takových sedmaosmdvacet, nějak tak. Rozhodně jsem byl mladší než vy. Ale stejně tak naivní."

Neusmál se a opět se napil.

Čekala mě jízda o povýšení. Nebyla první, dokonce ani jedna z prvních, ale bylo to poprvé, kdy jsem měl pocit že by to nemuselo dopadnout dobře. Barnes, druhý analytik, byl stejně starý jako já, měl dobrou pověst na silnici i mimo ni a řídil ohnivě červený sport'ák Ferrari. Velice rychlý, ale velice lehký. Ne jako ty, co se vyrábějí teď- Já tehdy jezdil v audi, neměl jsem na vybranou, bylo to jediné, co jsem si mohl dovolit. Dobrá kára, svým způsobem, ale těžká, příšerně těžká."

„Takže to se od té doby nezměnilo." Poprvé během rozhovoru měl Chris pocit, že je na důvěrně známé půdě.

Notley lhostejně pokrčil rameny. „To dělá to pancéřování. Stejně jako u BMW. Možná je to tím, že jsou německé. Věděl jsem, že když se mi podaří dostat před Barnese, dokážu vyhrát. Ten malý sport'ák mi nemohl způsobit vzadu nic, co by se nedalo v dílně opravit. To pravidlo tenkrát každý znal. Člověk nemusel nikoho zabít, stačilo se dostat do práce jako první. Takže dostat se dopředu a zůstat tam. Blokuj a hlídej si záda. A já ho použil u Barnese, na každé míli, až do té poslední. Pak se ta svině dostala přede mě."

Vytáhl obočí, možná překvapený tou sprostou nadávkou.

„Dodnes nevím, jak to udělal. Možná jsem si příliš věřil. Možná jsem při řazení příliš zpomalil, a když to člověk udělá v těžkém autě, vždyť to znáte, najednou nemá dostatečný výkon."

Chris přikývl. „Než jsem si pořídil saab, taky se mi to několikrát stalo."

„Vy teď máte to žebrované pancéřování, že?"

„Jo." Chris si nebyl jistý, jestli je to tou whisky nebo jen útlumem po hodinách napětí a panice, kdy zíral do hlavně Notleyho pistole, ale cítil, že se začíná uvolňovat.

„Je vynikající. Slyšel jsem, že BMW se snaží získat patent a vyrábět vlastní verzi."

„To je dost dobře možné." Notley se zadíval do sklenice. „Ale teď mluvíme o Barnesovi. O Barnesovi a té poslední zatáčce před vrcholem, když vjedete na rampu číslo 11. Tenkrát býval mnohem užší a já věděl, že tam není místo, abych se kolem něho protáhl. A podle toho, jak si to pamatuju já, nebyl na prvních stránkách Roberto San-chez ani Harry Rice. Možná to jen drželi pod pokličkou, samé popírání a kamufláž, než se Calders rozhodne, co musí utajit a co jim projde. Ale já si na žádný precedens nevzpomínám. Vzpomínám si jen na vztek. Vztek, že o zkrvenejch pár metrů prohraju."

Opět se zhluboka napil whisky a převaloval ji v ústech. Nakonec polknul a ušklíbl se.

„Takže jsem do toho malého sportáku v té poslední zatáčce, s podraženou rychlostí, pedálem plynu u podlahy a otáčkami vytočenými do červeného pole, šťouchnul, jako bych ho kopnul do zadku. Prošel svodidly jako pěst papírem a zřítíl se přímo na parkoviště Calders. Dopadl na jiné auto. Nejdřív vybuchla jedna nádrž, pak druhá. Než jsem dorazil dolů, bylo po všem. Později mi ale ukázali záznam z bezpečnostní kamery."

Notley zvedl hlavu a vrhl na Chrise trochu pokřivený úsměv.

„Snažil se dostat ven. Byl skoro venku, když nádrž vybuchla. Na záznamu byl dvouminutový záběr hořícího Rogera Barnese, jak zápasí s bezpečnostním pásem. Vyprostil se a ječel, celou tu dobu ječel. K tomu, že se nakonec dostal ven, ho musela donutit příšerná bolest. V plamenech uběhl několik kroků a pak se... roztekl. Zhroutil se, schoulil se na asfaltu a ztichl.

A během několika dnů se ze mě stala hvězda. Titulní strany časopisů, automobilové reklamy, představení výkonnému předsedovi Calders v Chicagu. Zčistajasna to bylo venku. Byl to precedens, Chrise, bylo to *legální* a Calders se stal průkopníkem nového oboru. Ukázal ostatním cestu z dominové pasti. Buď dorazíš s krví na kolech, nebo nedorazíš vůbec. Byla to nová morálka a my byli nová generace. Jack Notley, Roberto Sanchez, transatlantické kopie stejné nové drsné dynamičnosti. Měli jsme cenu zlata."

Zdálo se, že Notley domluvil. Znovu se podíval na Chrise.

„Precedens, Chrise. To se počítá. Vzpomeňte si Webba Ellise. Když patříš k elitě, nikdo tě za porušení pravidel nepotrestá. Ne, když to funguje. Když to funguje, povýší tě a pravidla se změní podle tebe. A teď mi povězte, jak bude fungovat Barranco."

Chris si odkašlal.

„Bude to fungovat. MESA je zvláštní místo. Jde o radikální restrukturalizaci režimu, který tam existuje skoro od začátku století. Nastal čas ho změnit. Echevarria byl jen, ééé -"

„Jo, já vím, pytel sraček, který se mohl... vzpomínám si. Pokračujte."

„S Barrankem můžeme vybudovat naprosto novou monitorovanou ekonomiku. Věří v nové věci, věří ve změny a dokáže přimět jiné lidi, aby také věřili. Tuhle jeho přednost můžeme využít. Můžeme ji využít k tomu, abychom tam vybudovali něco, co nikdo v tomhle oboru ještě nikdy neviděl. Něco, co dává lidem -"

Bylo to tou whisky. Odmlčel se.

Notley ho sledoval pronikavým, pozorným pohledem. Přikývl, postavil sklenici na kraj stolu a vstal. Zničehonic

se mu opět v ruce objevil nemex, ale volně mu ležel na natažené dlani.

„Opatrně," vyslovil pečlivě, jako by chtěl význam toho slova zdůraznit. „Líbíte se mi, Chrisi. Kdybyste se mi nelíbil, pak nepochybuje o tom, že by vás odsud vynesli v igelitovém pytli. Myslím, že máte něco, co nemá ani jeden manažer Shornu z deseti, čeho tu není nikdy dost, a to je *tvůrčí* schopnost. Schopnost vytvářet nové modely, aniž si to vůbec uvědomujete. Jste tvůrcem změn. A my musíme mít odvahu nechat vás takového, jaký jste, podstoupit riziko, že to možná poděláte, a důvěřovat vám, že se to nestane. Ale musím vám objasnit, o co nám tady jde, Chrisi.

Shorn existuje proto, aby vydělával peníze. Pro naše akcionáře, pro naše investory a pro nás samotné. V tomhle pořadí. Nejsme nějaká charitativní nevládní organizace z minulého století, která vráží peníze do bezedné díry. Jsme součástí světového řídicího systému, *kteřý funguje*. Před čtyřiceti lety jsme odstranili OPEC. Ted' Střední východ dělá, co chceme my. Před dvaceti lety jsme odstranili Čínu, a východní Asie dělá totéž. Nyní se soustředíme na mikromanagement a obchod, Chrisi. Necháme je, ať si vedou svoje nesmyslné malé války, upravíme smlouvy a dluh, a *funguje* to. Válečné investice pracují v zájmu západních investorů. To je všechno. Už je nepustíme z ruky jako minule."

„Nechtěl jsem tím říct -"

„Ale ano, chtěl. A je přirozené, že to takhle člověk někdy cítí, navíc, když narazíte na někoho takového, jako je Barranco. Sám jste to řekl, že dokáže přimět jiné lidi, aby věřili. Myslíte si, že jste proti

tomu imunní jen proto, že nosíte oblek a řídíte auto?" Notley potřásl hlavou. „Naděje je lidská vlastnost, Chrisi. Víra v lepší zítřky. Pro

vás samotného, a pokud vás skutečně zpracují, pro celý zkurvený svět. Dejte Barrankovi čas a on vás přiměje, abyste tomu uvěřil. Světu, kde se všichni dělí o přírodní zdroje jako na nějakém globálním narozeninovém večírku pro slušně vychované děti. Světu, kde je každý spokojený s tvrdou prací, nízkým platem a prostými radostmi. *přemýšlejte* o tom, Chrisi. Je to možné? Lidsky možné?"

Chris si olízl rty a upřel pohled na nemex. „Ne, samozřejmě že ne. Jen jsem chtěl říct, že Barranco je -"

Ale Notley neposlouchal. Rozjařila ho whisky a něco jiného, co Chris nedokázal identifikovat. Něco, co připomínalo zoufalství, ale s maskou rozzářeného úsměvu.

„*Opravdu si myslíte*, že si můžeme dovolit, aby se země třetího světa *rozvíjely*? Že bychom před dvaceti lety dokázali přežít růst moderní čínské supersíly? Myslíte si, že bychom mohli ovládat Afriku plnou zemí vedených inteligentními, nezkorumpovanými demokraty? Nebo Latinskou Ameriku vedenou muži, jako je Barranco? Jen si to představte. Veškeré obyvatelstvo vzdělané, zdravé, v bezpečí- a ambiciózní. Ženská práva, proboha! Nemůžeme si *dovolit*, aby se to stalo, Chrisi. Kdo bude polykat naše dotované zemědělské přebytky? Kdo bude vyrábět boty a oblečení? Kdo nás bude zásobovat levnou pracovní silou a levnými surovinami? Kdo bude skladovat náš radioaktivní odpad, kompenzovat naši nadprodukci CO2? Kdo bude kupovat naše zbraně?"

Rozčileně mávl rukou.

„Vzdělaná střední třída nechce trávit jedenáct hodin denně skloněná nad šicím strojem. Nebudou pracovat na chaluhových farmách a rýžových polích, dokud jim neshnijí nohy. Nebudou žít vedle skládky palivových tyčí a mlčet. Budou chtít blahobyt, Chrisi. Takový, jaký vidají posledních sto let v televizi. Městský život, domácí pří-

stroje a elektronické hry pro své děti. A automobily. A dovolené a místa, kde je strávit. A letadla, která je tam dopraví. To je *rozvoj*, Chrisi. Už vám to dochází? Pamatujete si, co se stalo, když jsme řekli *našim* lidem, že už nemůžou mít auta? Když jsme jim řekli, že už nemůžou létat? Proč si myslíte, že někdo jiný bude reagovat jinak než oni?"

„*Nemyslím* si to." Chris rozhodil ruce. Nedokázal přijít na to, jak se

mohl rozhovor takhle zvrtnout. „Já tohle všechno vím. Nemusíte mě přesvědčovat, Jacku.“

Notley okamžitě zmlknul. Zhluboka do sebe vtáhl vzduch a prudce vydechl. Zdálo se, že si poprvé všiml ne-mexu v ruce. Ušklíbl se a odložil ho.

„Omlouvám se. Neměl bych pít tvrdý alkohol tak brzy.“ Zvedl sklenici ze stolu a vyprázdnil ji. „Takže, zpátky k praktickým záležitostem. Plán na odstranění Echevarrii je připravený?“

„Ano. Svedeme to na CE - ...chci říct CA - ...uhm -“ Chris to vzdal a ukázal na obrazovku. „Na tyhle lidi. Mike dole vybírá vhodnou limuzínu a vybavení, ale v podstatě jsme hotoví.“

„Louise tvrdila, že je tu ještě jeden člověk. Echevarria měl pobočníka?“

„Ano. To je pravda?“

„A jak jsem pochopil, toho jste prý také ztloukl, stejně impulsivně jako Echevarriu.“

„Ano. Uhm, připletl se mi do cesty.“

Notley vytáhl obočí. „To od něho bylo neuvážené. Žije?“

„Ano, zatím ano.“ Chris začal rychle vysvětlovat. „Ale z jeho strany nic nehrozí. V nemocnici ho napojili na kyslíkový přístroj a tlumí ho, dokud nebudeme přichystaní. Ve skutečnosti je to jedna z výhod cesty, kterou jsme zvolili. Můžu vám ukázat -“

„Ne, to nebude nutné. Jak jsem už řekl, musíme mít odvahu nechat vás běžet s míčem v ruce.“ Lehce se usmál. „Jako našeho starého přítele Webba Ellise. Ocitl jste se ve vynikající společnosti, Chrisi Faulkner. Možná vás taky jednou zvěční na pamětní desce.“

Kapitola třicátá pátá

Cestou domů to zaslechl v rádiu. Nějaká reportérka přímo z místa činu, ale nebyla to -

Vykašili se na to.

„- šokování teroristickým činem v srdci londýnského West Endu. Stojím před proslulým hotelem Brown's, jen několik metrů od místa, kde byli před necelou hodinou zabiti maskovanými muži hlava státu generál Hernan Echevarria a jeho spolupracovník podplukovník Rafael Carrasco. Podrobnosti ještě neznáme, ale zdá se, že dva muži zahájili střelbu z kulometů ve chvíli, kdy generála Echevarriu přivezla k hotelu limuzína Shorn Associates. Generálova

spolupracovníka a nejmenovaného manažera Shornu zasáhla střelba v okamžiku, když opouštěli vozidlo. Teroristé pak vhodili do vozu granát a ujeli na motorce. Všechny tři muže a řidiče limuzíny odvezly vozy záchranné služby na jednotku intenzivní péče v -"

Vypnul to. Zbytek znal, Michael Bryant, který výbuch jako zázrakem přežil, se v nemocnici zotavuje ze střelných ran. Řidič limuzíny, chráněný pancéřovanou přepážkou, vyvázl s popáleninami, oděrkami a šokem. Generál Echevarria a jeho spolupracovník poletí domů v pytlích na tělesné ostatky, sežehnutí a roztrhaní střelami a šrapnely tak, že nebylo možné provést pitvu. Státní pohřeb se všemi vojenskými poctami. Čestná salva z pušek, plačící ženy. Zavřené rakve. Všichni v černém.

Barrankovi povstalci v horách se probouzejí k novému životu.

Jste tvůrce změn, Chrisi.

Cítil, jak se to v něm zvedá, probuzené stejně jako nelítostní muži a ženy v džungli MESA. Viděl sám sebe. Ztělesněné odhodlání, které se řítí ve tmě po asfaltu a svítí si na cestu dálkovými světly saabu jako nějaké rozzuřené zosobnění sil, které uvedl do pohybu na opačné straně zeměkoule. Jak se žene nocí s tvářmi zalitou měkkým odrazem světla z přístrojové desky. Neprůstředný, nepodléhající obavám, nezastavitelný.

Zavolal Barrankovi do Hiltonu.

„Slyšel jste to?“

„Jo, vysílají to v televizi. Právě se na to dívám.“ Poprvé, co si Chris pamatoval, působil Barranco nejistým dojmem. „Jste v pořádku?“

Chris se ve tmě usmál. „Jo, jsem.“

„Já... nevěřil jsem... Něco takového... Udělat něco takového... Před svými kolegy... Ve vaší situaci... Nepředpokládal jsem -“

„Nechte toho, Vincente. Ten hajzl si za to mohl sám.“

Barranco mlčel. „Jo. Máte pravdu.“

Ve sluchátko se opět rozhostilo ticho, jako sníh snášející se k zemi na opačné straně světa. Chris na okamžik cítil ten chlad jako něco živého. Jako něco, co na něj čeká.

„Viděl jsem, jak umírá,“ pronesl Barranco.

Chris pro sebe zavrtěl hlavou. „Já, uhm... Doufám, že to pro vás má nějaký význam, Vincente. Doufám, že se cítíte pomstěn.“

„Ano. Jsem rád, že je mrtvý.“

Když se zdálo, že Kolumbijec už nehodlá nic dodat, Chris si

odkašlal.

„Poslechněte, Vincente. Běžte si odpočinout. Vzhledem k tomu, co se bude v příštích týdnech dít, to budete potřebovat. Letadlo letí až v poledne, takže můžete klidně usnout. Lopez vás včas vyzvedne.”

Ticho se prodlužovalo.

„Chrisi?”

„Ano. Poslouchám.”

„Oni vás za to nepotrestají?”

„Nikdo mě za nic nepotrestá, Vincente. Všechno je pod kontrolou a vy a já míříme vzhůru, společně. Za půl roku budete v ulicích Bogoty. A teď se vyspěte. Zítřka se uvidíme.”

Čekal na odpověď. Když se nedočkal, pokrčil rameny, přerušil spojení a opět se věnoval řízení.

Tvůrce změn!

Odbočil na nájezd v Elsenhamu a zamířil na východ. Jel rychleji, než bylo rozumné. Vůz sebou házel na výmolech, a když později v zatáčkách podřazoval, motor pronikavě ječel. Ve světle reflektorů se nečekaně zjevovaly stromy stojící kolem silnice a vypadaly jako pokryté prachem. Když dorazil do Hawkspur Green, trochu zpomalil, ale pořád jel příliš rychle. V okamžiku, kdy zahrnul na příjezdovou cestu, automobil rozzlobeně zavrčel a Chris musel dupnout na brzdy.

Vypnul dálková světla a v náhlé tmě se před ním rozzářilo bezpečnostní osvětlení domu. Zamračil se a zadíval se na vysílačku. Blikalo na ní zelené světýlko, které ho ze všech sil ujišťovalo, že je všechno v pořádku. Cítil, že se ho zmocňuje napětí a přemítal, jestli Notley nakonec nepostupoval tradičně a neposlal na něj noční návštěvníky s pistolemi s tlumičem. Saab ujížděl po točité příjezdové cestě. Chris natáhl ruku k přihrádce v palubní desce a otevřel ji. Do dlaně mu vklouzl nemex, stále lehce

masťný od ochranných olejů v továrně. Znovu se narovnal a projel poslední zatáčkou.

Carla na něj čekala v županu, s mokkými, rozcuchanými vlasy. Ve světle bezpečnostních lamp vypadala jako duch utopené ženy. Když se s vlhkou tváří bez make-upu sklonila k bočnímu oknu, málem nadskočil.

Okamžitě zabrzdil a otevřel okno.

„Co tady děláš? Nastyďneš se.”

„Vasvik,” pronesla. „Právě volal.”

Zbytek týdne uběhl jako sen.

Vyprovodil Barranka a cestou na letiště získal definitivní podpisy smluv. Barranco, který seděl v helikoptéře mezi Lopezem a Chrisem, vše podepsal jako pod vlivem sedativ. Chris mu zamával z letištní plochy na rozloučenou.

Zastavil se za Mikem v nemocnici. Kromě modřin na žebrech od výstřelů z kulometů žádné vážnější zranění neměl, ale z taktického hlediska bylo vhodné, aby minimálně několik dní zůstal na jednotce intenzivní péče. Na chodbě před oddělením stála fronta novinářů, ale bezpečnostní služba Shornu je dokázala zvládnout.

„Takže teď seš slavněj, co?“

Mike se usmál ze židle vedle postele. Na tváři měl pár řezných ranek a levou ruku měl ovázanou. Vstal a při tom pohybu sebou škubl bolestí.

„Neviděl jsi venku Liz?“ zeptal se.

„Ne. Čekáš ji?“

„Člověk nikdy neví.“ Mike si nalil ze džbánu vedle postele pití do sklenice. „Popravdě řečeno, je to to poslední, co bych teď potřeboval. Všechno mě bolí, už jen když se zhluboka nadechnu. Nechceš taky?“

„Co to je?“

„Jako co to vypadá? Džus.“

„Možná za chvíli. Co to máš na obličej?“

„Eh.“ Mike mávl přezíravě rukou. „Udělal jsem si to sám rozbitou lahví, předtím. Napadlo mě, že by bylo dobrý, kdyby lidi ze sdělovacích prostředků viděli nějaký opravdový poranění.“

„A ta ruka?“

Zamračil se. „Když jsem spadnul na chodník, narazil jsem si zápěstí. Jako idiot. Snažil jsem se uhnout stranou, aby mohli Carraska spolehlivě zasáhnout. A když hodili granát, vrhnul jsem se na zem.“

„Nějaký svědci?“

Bryant zavrtěl hlavu. „Bylo pondělí večer, a navíc je to klidná ulice. Když se začalo střílet, možná se naším směrem podívalo pár lidí, ale pozdě na to, aby si všimli něčeho divnýho. Budeme mít k dispozici záznamy z hotelových bezpečnostních kamer, možná i z tý pouliční kamery na rohu Stafford Street, kterou se nám nepodařilo zakrejt. Elaine už na tom pracuje. Přej to nebude žádnéj problém. Barranco odletěl v pořádku?“

Zpátky v Shornu. Zatímco Chris seděl v tajné pozorovací místnosti, Nick Makin a Louise Hewittová hovořili prostřednictvím satelitní linky s Franciskem Echevarri-ou. Mladík byl bledý, měl kruhy pod očima a bylo evidentní, že plakal. Podle toho, jak se neustále díval stranou, bylo zřejmé i to, že není v místnosti na opačném konci linky sám. Hewittová mu vyjádřila jménem korporace soustrast a ujistila ho, že si v tuhle chvíli nemusí dělat starosti s podrobnostmi kontraktu. Manažer Shornu, který má MESA na starosti, stejně nemůže v nejbližších dnech opustit nemocnici. Nemá smysl někam spěchat. Oddělení Válečných investic celou záležitost odloží, než se rodina bude cítit na to, aby pokračovala v jednání.

po tý doby Barranco sevře vaše neschopný příznivce do svěráku tebe a celej ten váš podělanej klan

Nenávist vlastních myšlenek Chrise zaskočila.

Francisco Echevarria zmizel. Odebrali se do kanceláře Hewittová, aby projednali předběžný časový průběh Barrankovy revoluce.

Pak sjel do čtyřicátého devátého podlaží, aby poděkoval mladším manažerům, že se místo něj během krize starali o jiné klienty. Odevzdal dary - sladovou islayskou whisky, galapágskou kávu a andaluský olivový olej - a s dvěma známými drsnáky z oddělení si to rozděl v předstíraném boxerském zápase. Ne prudké rány, zůstal přátelský, ale pokaždé udeřil tvrdě, rychle a na citlivé místo. Nebylo rozumné dát najevo upřímnou vděčnost, aniž by ji člověk zmírnil projevy síly. Mohlo by se to obrátit proti němu.

Vrátil se ke svým klientům. Začal mechanicky procházet složky a v případě nutnosti přeladil na operativní úroveň.

Když odvezl do nemocnice košík indonéského ovoce a bednu tureckého vývozního piva, našel u Mikea na posteli sedět Liz Linshawovou. Mike se usmíval, jako by mu ho právě vykourila, a Liz byla ztělesněním své obvyklé ležérní mimotelevizní elegance. Chovala se k Chrisovi přesně s takovou zdvořilou směskou přátelství a nenucené koketérie, kterou si pamatoval z jejich prvních setkání. Ta změna ho ťala do živého.

„Hele, Chrisi,“ pronesl konečně Mike a ukázal rukou na postel vedle Liz. „Právě mluvíme o tvém problému s bezejmenným vyzyvatelem. Liz tvrdí, že by se mohla poptat kolem, žádný problém.“

„To je skvělý.“ Podíval se na ni. „Díky.“

„Rádo se stalo.“

Ta situace byla nad jeho síly. Přistihl se, že má na jazyku kousavou poznámku o Suki, ale spolknul ji. Omluvil se, že má spoustu práce, a vstal.

Když otevřel dveře, Liz Linshawová na něj zavolala.

„Chrisi, určitě se ozvu," ujistila ho.

Jakmile dorazil zpátky do Shornu, zamířil do tělocvičny a hodinu s veškerým nasazením boxoval do pytle.

Pracoval dlouho do noci.

Potom sjel s nemexem do střelnice a vyprázdnil do ho-lografických terčů dvacet zásobníků. Přístroj mu sdělil, že střílí s vysokou přesností a rychlostí, ale má mizernou orientaci. Zabil příliš mnoho nevinných chodců.

A pak přišla sobota.

Nastal čas.

Kapitola třicátá šestá

U vjezdu do Brundtlandu stály policejní antony. Chabě osvětlené chodníky a schodiště s monotónní pravidelností osvětlovaly otáčející se modré majáky, pokaždé prchavý dotek, který se opět ztratil v šeru. Po vnějších schodištích se pohybovaly kužely baterek a mohutné postavy v neprůstřelných vestách. Nocí se rozléhal megafon.

„KurvaV Chris za volantem landroveru šlápl na brzdu.

Carla s vyděšeným pohledem zírala na světla. „Myslíš..."

„Já nevím. Zůstaň tady."

Nechal motor běžet a vystoupil. Zalovil v kapse pro korporační průkaz a doufal, že mu pod sakem není vidět nemex. Všiml si ho policejní seržant a odpojit se od hloučku postav vedle antonů. S baterkou v jedné ruce a zbraní v druhé přešel přes rozpraskaný beton.

„Tam jít nemůžete."

Chris mu ukázal v kuželu světla svůj průkaz. „Jdu někoho navštívit. Co se tu děje?"

„Ach." V seržantově tónu okamžitě zazněla smířlivost. Zasunul pistoli do pouzdra. „Promiňte, pane. To mě nenapadlo, když jsem viděl, v čem jste přijel."

„To nevádí." Chris se trpělivě usmál. „To se stává. Moje žena je automechanická. Má k tomu autu sentimentální vztah. Takže co se tu děje?"

„Drogy, pane. Dva členové místního gangu zlobili. Prodávali svoje

zboží za hranicemi zón, v povodí Ken-singtonu. Potloukali se kolem škol a tak." Seržant se ve

světle baterky ušklíbl a potřásl hlavou. „Nestalo se to poprvé a my jsme představitele obce varovali, takže tohle je další krok. Máme příkaz v podobných případech zasáhnout. Vždyť víte, jak to chodí, pane. Vykopnete pár dveří, zastřelíte pár lidí. Jediná věc, která na tyhle zvířata nakonec platí."

„Jistě. Poslyšte, potřebuju se dostat do pátého poschodí a navštívit svého tchána. Je to nesmírně naléhavé. Nemohl byste s tím něco udělat?"

Seržant zaváhal. Chris se na něj opět usmál. Opatrně sáhl do kapsy u saka, hodně vysoko nad nemex.

„Chápu, že je to problém, ale je to skutečně důležité. Byl bych vám nesmírně vděčný."

Kužel baterky sklouzl po okrajích karty v plastovém pouzdře a holografickém znaku Shorn Associates na přední straně. Náprsní taška byla nacpaná silným svazkem bankovek. Seržant se na ni díval jako člověk, který se obává, že selže.

„Páté podlaží?" zeptal se.

„Přesně tak."

„Okamžik, pane." Vytáhl telefon a stiskl tlačítko. „Ga-ry? Seš tam? Hele, jsme na pátým pochodí? Ne? A kde teda? Dobře. Díky."

Zastrčil telefon zpátky do kapsy. Chris mu podal jednu bankovku.

„Nemusíte se ničeho bát, pane. Čistě pro jistotu s vámi pošlu dva své muže." S neohrabaností, která svědčila o nedostatku praxe, složil bankovku do dlaně a zadíval se na landrover. „Vaše žena chce jít také?"

„Ano. Upřímně řečeno, chce jít nahoru mnohem víc než já."

Jejich doprovod tvořili dva uniformovaní muži v přilbách a neprůstřelných vestách s opakováčkami a pistolemi

u pasu. Když se ozvala jejich jména, vynořili se ze zadní části antonu jako nedočkaví psi. Jeden byl bílý, jeden černý a ani jeden z nich nevypadal dost starý na to, aby se už holil- Se sebejistou rychlostí, která by u starších policistů vypadala jako profesionalita, vykrývali kouty na schodišti a jednou či dvakrát se na sebe usmáli. Bělošský mladíček celou dobu mechanicky přezvykoval a černý vypadal, jako když si tiše rapuje. Zdálo se, že si to oba užívají. Když dorazili na páté poschodí, Chris jim dal každému padesátku a policisté seběhli schodiště způsobem, jenž měl daleko k natrénované

opatrnosti, kterou předváděli cestou nahoru.

Carla zaklepala na dveře číslo 57. Když Erik otevřel, vypadal ztrhaně.

„Snažil jsem se vám dovolat. Policie -“

„Právě jsem s nima mluvil,“ přerušil ho Chris a kochal se svou převahou. „Jde o zátaň na dealery drog. Nemíjí si dělat starosti.“

Erik Nyquist stiskl rty.

„Jistě, zapomněl jsem,“ pronesl úsečně. „Když člověk patří k elitě, je to něco jiného, nemám pravdu? Když -“

„Táti!“

„Co kdybyste nás radši pozval dál,“ navrhl Chris.

Nyquist se na něj nenávidně podíval, ale ustoupil stranou a Chris s Carlou vešli do obývacího pokoje. Za zády Chris slyšel, jak zamyká dveře a zasouvá západky. Stejně tak hlasitě slyšel odvedle skrz tenké zdi obývacího zvýšené hlasy a něco, co připomínalo pláč dítěte. Rozhlédl se po přeplněném pokoji, silou vůle se ovládl, aby nedal najevo znechucení, a opatrně se posadil do jednoho ošoupaného křesla. Když Nyquist vešel za Carlou do pokoje, podíval se na něj.

„Jak vycházíte se sousedy?“ zeptal se rozjařeně a kývl ke stěnné debatě, na jakou jste zvyklý.“

Ty zkurvená čubko, proniklo přes zeď.

Erik se na něj s kamenným výrazem podíval. „Je to dealer. Pravděpodobně čeká, kdy mu vaši poldové rozmlátí hlavu.“

„To nehrozí. Jejich velitel mi prozradil, že na tomhle poschodí šťáru nedělají. Nemám zajít vedle a říct mu to?“

„V tomhle oblečení?“ Erik se ušklíbl. „Pravděpodobně by tě sejmul, hned jak by tě uviděl.“

„To by si mohl zkusit.“

„Ach, jistě, zapomněl jsem. Můj zeť je profesionální zabiják.“

Chris obrátil oči v sloup, a právě když se chystal vstát, zachytil Carlin rozzlobený pohled. Svezl se zpátky do křesla.

„Táti, to by stačilo.“

Nyquist pohlédl na dceru a povzdychl si.

„Dobře,“ pronesl. „Tak se do toho pustíme.“

Chris tleskl. Zaznělo to jako výstřel. Hlasy ve vedlejším bytě okamžitě zmlkly.

„S největší radostí. Takže kde je Vasvik? Schovává se na záchodě?“

Carla na něj rozzlobeně mávla rukou. Erik došel ke stolu pokrytému láhvemi a sklenicemi. Hlas měl vinou potlačovaného vzteku bezvýrazný. Zvedl jednu láhev a pozorně studoval vinětu.

„Co kdyby ses pro změnu choval jako civilizovaný člověk, Chrisi? Chápu, že jsi vystresovaný, ale snad by ses o to mohl pokusit. Ten muž je mým hostem a on, ostatně jako všichni v téhle místnosti, kvůli tobě hodně riskuje.“

„*Glem det, Erik.*“ Ve dveřích obývacího pokoje se objevil Truls Vasvik v ošuntělém oblečení a s několikadenním strništěm na tváři. Vypadal unaveně. „Faulkner je tu kvůli jednání, stejně jako já. Jedinej, komu něco dluží, jste vy, že jste se do toho nechal zaplést.“

Chris zavrtěl hlavou. „V tom se mejlíte, Vasviku. Nejsem tu kvůli jednání. Řekl jsem vám, co chci, a na tom trvám. Stačí odpovědět ano, nebo ne.“

„Tak dobře.“ Vasvik se složil do druhého křesla a upřel na Chrise zkoumavý pohled. „Odpověď zní ano. UNECT vás vezme. Ale obávám se, že to má jeden zádrhel. Drobnou podmínku, abych tak řekl.“

Chris pohlédl na Carlu, jejíž výraz se během několika vteřin změnil od napětí přes úlevu ke zmatku. Cítil, že se v něm zvedá malicherný, posměšný pocit zadostiučinění.

„Jakou podmínku?“ zeptal se.

„Budete muset počkat.“ Vasvik ho stále pozorně studoval. „Na přestup, myslím. Přijmeme vás a dostanete částku, kterou požadujete. Ale potřebujeme, abyste ještě tři až šest měsíců zůstal v Shornu. Než podepíšete kontrakt s Kambodžou.“

„Co je to za -“ Chris se silou vůle ovládl a nasadil sebejistý výraz, s nímž se přišel. „Co vy kurva víte o kontraktu s Kambodžou, Vasviku?“

„Pravděpodobně víc, než tušíte.“ Ombudsman přezíravě mávl rukou. „Ale o to tady nejde -“

„Ne!“ vyštěkl Chris. „Jde o to, že si ze mě děláte prdel.“

Vasvik se pousmál. „Nevzpomínám si, že bysme se někdy bavili o termínu. Co jste si myslel? Že sem přijedu a jedním mávnutím kouzelný hůlky Spojených národů vás odsud vytáhnou? Tyhle věci vyžadují čas, Chrisi. Pro změnu musíte počkat vy, než přijdete na řadu.“

Tlačí na mě, *uvědomil si Chris a jeho bezděčný hněv se změnil v podrážděnou zvědavost.* Proč na mě tlačí?

Předchozí schůzka u Mela v autodílně. Vasvikův znechucený výraz.

Pokud jde o mě, Faulknere, mně je úplně fuk, jak žijete. Myslím, že jste grázl. Přijel jsem, protože lidi z Komise pro etické obchod by se rádi dozvěděli to, co víte, ale nejsem obchodní cestující. Nemusím vás chytit na udičku, aby moje jméno viselo někde na nástěnce, a upřímně řečeno, mám na práci spoustu důležitějších -

Ale lidi z Komise pro etické obchod vás sem poslali zpátky, nemám pravdu, Vasviku? Chris cítil, jak mu v hlavě bliká odpověď jako arkádová hra. Varoval jste je, aby mě nepřijali, ale oni vás přehlasovali a poslali vás sem pro mě zpátky, a vy si teď musíte vypít kalich hořkosti až do dna.

Pokud mě ovšem nepřinutíte, abych tu nabídku sám odpís-kal.

Cítil, že se začíná usmívat. Měl obrovský manévrovací prostor. A za tím vším se mu jako černá, ochranná křídla rozprostírala Notleyho strýčkovská shovívavost. Mohl by si na Vasvika podat, vymáchat mu hubu v příkazech jeho vlastních nadřízených, aby získal Chrise Faulknera za požadovanou cenu, a i kdyby dohnal ombudsmana k něčemu nepředloženému a zpackal to, mohl by se na jejich nabídku vykašlat. Vysrat se na ně, když nerozumějí srandě. A zůstal by v Shornu.

„Dobře.“ Usmál se. „Tak si teda promluvmě o Kambodži.“

Napětí v místnosti povolilo. Carla si viditelně oddychla a Chris si všiml, že položila otci ruku na rameno. Erik zvedl paži, a aniž se otočil od nápoje, který připravoval, lehce jí ruku stiskl. Nikdo z nich se na Chrise nepodíval.

„Fajn,“ souhlasil Vasvik. „Takže podle nás máte s Khi-eu Sarym obvyklou dohodu, kdy oficiálně jedná v souladu se smlouvama, který jste všichni podepsali, ale ve skutečnosti si dělá, co chce. Verbuje lidi z vesnic, kde ho budou poslouchat, vypaluje ty, kde ho odmítají. Typickéj teror. A já se vás ptám, co hodláte dělat s oblastma určenýma k podnikání?“

Chris pokrčil rameny. „Naše úmluva se týká celého území. Džentlmenská dohoda, nic na papíře.“

Chápu. Existuje nějaký důvod, proč by se jí měl držet víc, než se až dosud držel Ženevských konvencí?“

„Jo. Kdyby ji nedodržel, zrušili bysme mu pokrytí sítě mobilních telefonů. Už jste někdy zkoušel řídit partyzánskou válku prostřednictvím klasický telefonní linky?“

Erik Nyquist se naklonil a podal Vasvikovi vysokou sklenici. Když se otočil ke Chrisovi, ve druhé ruce držel podezřele vyhlížející nápoj a na tváři se mu objevil důvěrně známý vztek.

„Moc chytrý," pronesl Vasvik zamyšleně. „Jo, protože na těchhle věcech *záleží*, nemám pravdu, Chrisi? Přece nemůžeme dovolit, aby několika špičkovým továrnám na výrobu sportovního oblečení klesla produktivita."

Chris si povzdychl.

„Eriku, máte ještě ten Ardbeg, kterej jsem vám koupil k narozeninám?"

„Ne."

„Můžete mi teda nalejt trochu tý levný whisky, kterou pijete vy?"

Erikovi se zachvěla pravá paže. Chris si všiml, že se sevřela v pěst. Pak Vasvik zamumlal něco norsky a stařec se uvolnil.

„Nalej si pití sám," pronesl a došoural se k oknu pokoje. Policejní majáky venku daly jeho očím modrý nádech a stařec se zadíval dolů. Chris pokrčil rameny, ušklíbl se na Vasvika a vstal, aby se zařídil podle tchánovy rady. Když došel ke stolu, Carla se k němu otočila zády a s pažemi ovinutými kolem těla zmizela v kuchyni. Chris opět pokrčil rameny. Na podobné reakce si začal zvykat. Zvedl ze stolu čistou sklenici a láhev a nalil si něco, co se zřejmě nazývalo Clan Scott.

„Nechápu, o co vám jde, Vasviku," prohodil přes rameno. „Je to standardní operativní postup Válečných in-
věstic. Za každou cenu chránit zahraniční kapitálovou základnu. Sáry to chápe stejně jako všichni ostatní rádoby revolucionáři."

„Předpokládám, že jste investory, který v těchhle oblastech podnikají, informovali, že jde o aktuální stav."

„Samozřejmě. Většina z nich si stejně kupuje ochranu prostřednictvím naší záruky." Chris pochybovačně přičichl ke skotské a odnesl šiji zpátky ke křeslu. „Proč?"

„Víte, že Nakamura připravuje varianty vojenského převratu proti kambodžský vládě?"

„Ne." Chris se trochu napil a ušklíbl se. Ve vedlejším bytě se podle všeho znovu rozpoutala hádka. „Ale nepřekvapuje mě to. Vzhledem k tomu, že post oficiálního poradce stále zastává Acropolitic, je to jejich jediná šance, jak se na situaci přizpůsobit. Naši špióni by se o převratu měli dozvědět dřív, než podniknou nějaký zásadní kroky."

„Díky průmyslový špiónáži možná o něm můžete získat nejrůznější

podrobnosti, ale bezprostředně vám to k ničemu nebude. Co uděláte, když to bude vypadat, že Nakamura dokáže kambodžskou armádu přimět k tomu, co chce?"

Chris pokrčil rameny. „Zřejmě zavoláme Langleymu, aby důležitý vojenský osobnosti sejmuli.“

Erik Nyquist u okna si posměšně odfrkl. Chris se na něj letmo podíval.

„Hele, omlouvám se, že jsem se dotknul vaší útlocit-nosti, Eriku. Ale takhle to na světě chodí.“

„Jo, já vím.“

Zkurvenej hajzle, zaječela žena vedle v bytě. Dítě opět plakalo. Chris se zamračil do skleničky.

„No, Eriku, možná byste dal přednost tomu, abysme ty generály nezastřelili a oni by pak mohli vject se svejma tan-kama do ulic Phnompenhu a zmasakrovat několik tisíc lidí.“

„Myslíte si, že by to Khieu Sary udělal?“

„My tohle v plánu nemáme.“

„„Aha.““

Vasvik opět něco pronesl norsky a Erik se zadíval zpátky do noci za oknem. Vypadalo to, že dole vidí něco zajímavého.

„Vaši přátelé odjíždějí,“ poznamenal bezvýrazně. „Pro tenhle měsíc to zřejmě stačilo. Museli jsme zřejmě vyčerpat náš úvěr.“

„Heleďte, to nejsou *mí* kamarádi, Eriku.“ Chris se na starce usmál. „Jen jsem jim zaplatil, to je všechno. To, že dám někomu peníze, ještě neznamená, že je můj kamarád. To je snad jasné.“

„Jde o to,“ ozval se Vasvik ostře, „že bysme byli rádi, kdybyste zůstal v Shornu do doby, než Nakamura začne jednat. Provádíme v kambodžských oblastech určených k podnikání vyšetřování -“

Chris sykl. „Jo, máte ještě nějakou novinku? Nevykládejte mi, že se skutečně chystáte někoho předvolat před ten váš směšnej soud.“

Ve vedlejší bytě něco narazilo na zeď. Ozval se mužský hlas a dohadoval se s ženským. Dětský pláč zesílil, možná ve snaze, aby ho přes ten jakot slyšeli. Chris vytáhl obočí a opět se napil Clan Scott.

„Potřebujeme interní informace o *každém* kroku, kterej kambodžská armáda udělá.“ Přesto, že Vasvik zesílil hlas, hádka ve vedlejší bytě jako by se odehrávala v televizi. „Nechci zabíhat do podrobností, ale pokud nebudeme mít přesný údaje, pak spousta lidí, který sledujeme, může využít zmatku při převratu a zahladit za sebou stopy. Odstraní důkazy a budou ve své činnosti pokračovat. A naše

práce na případu přijde vniveč."

„Copak na to nejste zvyklý?"

Čubko, čubko, čubko, vriskal muž odvedle. Ty zkurvená ČUBKO.

Rána a zvuk, jako když někdo upadne na zem. Zoufalý výkřik.

Dítě ječelo, jako by ho na nože brali

Carla se vyřítila z kuchyně.

„Táti, co ten chlápek do prdele dělá -"

„Já vím." Erik došel k dceři a vzal ji za ruce. Náhle vypadal velice staře. „To je... on... slýchám to tam často. Nedá se s tím nic -"

Vasvik zíral s kamenným výrazem před sebe.

Další výkřik a tlumený úder. Chris se rozhlédl a tiše se rozesmál.

„Jste směšný. Vy Eriku, s tím vašim zkurveným psaním, i ten zkurvenej ombudsman tady. Chcete, aby se změnil tenhle zkurvenej svět k lepšímu." Najednou ječel sám. „A podívejte se na sebe. Vždyť jste kurva úplně neschopným. Všichni!"

Něco dopadlo na zeď, něco dost velkého na to, aby to bylo tělo. Následovaly pravidelné údery a výkřiky.

Ty cubko, líbí se ti to? Ty čubko, líbí se ti to? Líbí se ti to, ty zkurvená čubko?

Byl už v pohybu a měl stejný pocit, jako když jel saabem domů. Ztělesněné odhodlání, které se nedá zastavit. Prošel předsínkou, otevřel dveře a zahrnul doleva k sousednímu bytu. Kopnul do dveří. Levné dřevo se vyštíplo z rámu a dveře se rozlétly dokořán. Narazily do zdi a s bouchnutím se opět zavřely. Znovu do nich kopnul a proběhl předsíní do obývacího pokoje.

Slyšeli ho přicházet. Žena ležela na koberci. Na sobě měla krátký, ošuntělý šedivý župan a pohybovala se jako zraněný voják, který se snaží odplížit do úkrytu. Z úst jí tekla krev. Stehna pod lemem županu měla samou modřinu. Dí-

tě sedělo v plastovém přenosném lehátku, které stálo na laciném hifi zařízení vedle kuchyňských dveří. Pusinku mělo doširoka otevřenou jakoby překvapením. Jeho otec v křiklavě červených nylonových teplácích a rudém triku bez rukávů, které se mu napínalo na boxerském hrudníku, se otočil. Přes prsa se mu bílými tiskacími písmeny táhl nápis VYJEBAT S BOHÁČEMA. Oči měl zakalené vztekem a ruce sevřené v pěst. Na kloubech pravé ruky měl krev.

„Rušíte klid v domě," pronesl Chris.

„Cože?" Muž zamrkal. Všiml si, že Chris nemá uniformu, možná i stříhu jeho obleku. „Co taky kurva děláš? Chceš dostat přes hubu?"

„Jo.“

Muž opět zamrkal. „Cože?“

„Jo. Chci dostat přes hubu.“

Ta odpověď jako by muže z nějakého důvodu zarazila. Chris, který měl strach o dítě, toho využil a udělal dva kroky stranou, aby měl volné palebné pole. Muž vytřeštil oči, jako by manažer před ním právě předvedl piruetu. Chris vytáhl nemex a jediným plynulým pohybem, na který by byla Louise Hewittová určitě pyšná, ho na něj namířil. Muž vytřeštil oči ještě víc.

„To je fuk.“

Prásk

Chris ho střelil tak nízko do stehna, aby si byl jistý, že ho zasáhne. Muž zavřískl, zhroutil se na zem a chytil se za nohu. Chris pevně sevřel zbraň, přistoupil blíž a prudce praštil muže do hlavy. Muž ztratil vědomí. Žena na podlaze vyjekla a rychle se odplazila do kouta.

„Nebojte se,“ pronesl Chris roztržitě. „Neublížím vám.“

„Chrisi!“

Ve dveřích stála Carla bledá jako stěna a vyděšeně na něj zírala.

„Neboj se, nezabil jsem ho.“ Chris nad tím chvíli uvažoval, potom mu přiložil nemex ke kolenu, těsně pod první ránu, a stiskl kohoutek. Muž sebou při výstřelu škubnul, ale neprobral se. Dítě začalo opět naříkat. Chris se zadíval na ženu, které rychle otékalo levé oko. Znovu se zamyslel. Přitiskl mu nemex na pravý loket -

„Chrisi - *nedělej to.*“

- a opět stiskl spoušť.

Carla se zapotácela, jako by zasáhl ji.

Potom zasunul nemex do pouzdra a zamířil k ženě, která se choulila v koutě. Vytáhl z kapsy náprsní tašku a dal jí asi polovinu peněz, které měl s sebou.

„A teď mě pozorně poslouvejte,“ pronesl, když jí je vtiskl do ruky. „Tohle je pro vás. Jestli chcete, zavolejte mu záchranku, ale nedovolte jim, aby ho odvezli. Budou se o to snažit. Jsou za to placení, tak vydělávají velký prachy. Nedovolte jim to. Když je o to požádáte, ošetří ho tady. Je to levnější a nic jiného ani nepotřebuje. Nic mu nehrozí. Neumře. Rozumíte?“

Jen na něj mlčky zírala.

Povzdychl si a omotal jí dlaň kolem bankovek v ruce. Když se jí dotkl, ucukla. Opět si povzdychl a napřímil se. Podíval se na dítě, na

nepořádek kolem něho, potřásl hlavou a otočil se.

Ted' tam byli všichni. Erik Nyquist, s rysy napjatými znechucením. Carla, která se mu choulila v náruči a tiskla mu obličej na hrud'. Vasvik, mlčící a lhostejný.

„Co je?“ zeptal se jich. „Co je?“

Kapitola třicátá sedmá

Landrover tvrdě a příliš rychle nadskočil na dalším výmolu. Mince a další věci na přístrojové desce se zřítily na podlahu. Chrisovi se napjal bezpečnostní pás. Otočil se ke Carle.

„Nechceš trochu zpomalit?“

Podívala se na něj a pak se odvrátila. Mlčela. Landrover se opět zakymácel. Dálková světla trhaně poskakovala po ohybu neosvětlené ulice a zpusťlé betonové stavbě, která vypadala, jako by kdysi byla zadní částí nějaké arény. Podél ulice stály temné pouliční lampy, většina z nich pozoruhodně nepoškozená a vzpřímená.

„Proboha, Carlo, tady jsme v zónách. Copak opravdu chceš, abysme tu museli vyměňovat prasklou pneumatiku?“

Pokrčila rameny. „Máš pistoli. Určitě dokážeš zmrzačit každého, kdo nás bude obtěžovat.“

„Nech toho, prosím tě!“

Vyjeli ze stáječící se ulice a odbočili vlevo kolem zchátralých nízkých domů a rozpraskaných průčelí. Ze stěn na ně škodolibě pošilhávalo obvyklé grafitti, nesouvislé nápisy plné vzteku a abstraktní klikyháky, které připomínaly protažené červené a bílé lebky. Carla s pevně staženými rty zírala před sebe. Chris cítil, že jeho povznesený pocit mizí.

„Hele, možná bys ji radši nechala utlouct k smrti, zatímco bysme seděli vedle a poslouchali to. Byl by to dob-

rej trénink na můj budoucí povolání ombudsmana. Pozoruj, dělej si poznámky a nikdy, kurva *nikdy* se do něčeho neplet’.“

Žádná odpověď.

„Tvůj táta bydlí celej svůj život vedle nich, Carlo. A nedělá *nic*. Něco horšího než *nic*. Jen potřásá hlavou, píše zoufalý společenský komentáře a krmí jima lidi, který nikdy nepoznají situace, který líčí, a *všichni* potřásají hlavou a nedělají *nic*. A vedle dál nějaký grázl mlátí svoji ženu jako psa.“

„Mýmu tátovi je přes šedesát. Viděls toho chlapa?“

„Jo. Proto jsem ho postřelil.“

„*To není řešenu*“

„Já nevím - připadalo mi, že se pak zklidnil.“

„A co až se uzdraví, Chrisi? Až se z toho vylíže a bude dvakrát vzteklejší, než byl.“

„Chceš tím naznačit, že jsem ho měl zabít?“

„*Kurva, tohle není legrace*“

Chris se k ní otočil. „Ne, máš pravdu, Carlo, není. Je to na zvracení. Snažíš se mě, kvůli nějaký zvrácený morálce, donutit, abych přestal dělat v Shornu a šel pracovat pro takový lidi, jako je Vasvik. A vidělas, jak se *angažoval*. Jakej morální postoj ten zkurvenej ombudsman zaujme tváří v tvář nespravedlnosti.“

„Kvůli tomuhle nepřijel, Chrisi.“

„Ani já ne, Carlo. Ale něco jsem s tím *udělal*. Jako něco udělám v MESA. Ježíši, copak si myslíš, že můžeš procházet tímhle životem se svýma neposkvvrněnýma ideála-ma, psát si poznámky a věřit, že nějakej idiotskej soudce Spojených národů všechno napraví? Copak si myslíš -“

Landrover se prudce zhoupl na závěsech. Silnice ozářená dálkovými světly zmizela a na jejím místě se objevilo prázdné, bíle šrafované parkoviště. Před nimi se tyčil

opuštěný supermarket s rozbitými nebo zabeďněnými výlohami. Na střeše trůnil plechový sob z bílých trubek, který s prázdným výrazem vítal zákazníky v autech. Ze zadní části zvířete trčely pokroucené trosky něčeho, co zřejmě zbylo z původních sáněk, a visely ze střechy až k propadlým okapům. Na jeden bizarní okamžik se výjev Chrisovi proměnil a spatřil stvoření s amorfními chapad-ly, které táhne soba dolů do propasti.

Carla zastavila uprostřed parkoviště.

Chvíli oba zůstali sedět a zírali na průčelí obchodního domu. Potom se k němu Carla otočila.

„Co se s tebou stalo, Chrisi?“ zašeptala.

„*Proboha*, Carlo -“

„Já -“ křečovitě mávla rukou, „-já tě už neznám. Nevím už, kdo seš. Kdo kurva seš, Chrisi?“

„Neplácej hlouposti.“

„Ne, myslím to vážně. Pořád seš naštvanej, *rozzuřený*, a teď s sebou ještě nosíš pistoli. Když jsi do Shornu nastoupil, řekl jsi mi o těch zbraních a smál ses tomu. Pamatuješ? *Dělal sis z toho legraci*. Z

celýho Shornu sis dělal legraci, stejně jako sis dělal legraci z Hammett McColl, když jsi tam pracoval. Ted' se skoro nezasměješ. Už nevím, jak s tebou mám mluvit, bojím se, že jen odsekněš a začneš na mě hulákat."

„Jestli budeš takhle pokračovat," pronesl příkře, „pravděpodobně ti odseknou a začnu na tebe hulákat. A určitě to *zase bude moje vina*."

Škubla sebou.

„Chceš vědět, kdo jsem, Carlo?" Naklonil se k ní, přímo do obličeje. „*Opravdu* chceš vědět, kdo jsem? Jsem tvoje továrna na prachy. Jako jsem vždycky byl. Potřebuješ nový šaty? Potřebuješ letenky do Norska? Potřebuješ dárek pro tátu? Potřebuješ se přestěhovat do města a žít

v hezčím prostředí? Jo, v pořádku. Chris má dobrou práci, on to všechno zacvaká. Moc toho nechce, stačí udržovat auto v čajku a pěkně mu ho vykourit. *To je prostě obchod, holčičko!*"

Těmi slovy jako by něco končilo. Cítil se fantasticky, někde v hloubi duše. Cítil závrat', náhlou slabost v ochromeném tichu, které spolklo to, co právě pronesl. Opřel se zpátky do sedadla a čekal, i když nevěděl na co.

Mlčení se prodlužovalo.

„Vypadni," hlesla.

Nezvýšila hlas. Nepodívala se na něj. Udeřila do středového ovládacího panelu a dveře se s cvaknutím otevřely.

„Možná by sis měla -"

„Varovala jsem tě. Chrisi. Už jednou jsi mi řekl, že jsem kurva. Dvakrát ti to nedovolím. Vypadni."

Zadíval se na opuštěné parkoviště, do tmy za reflektory landroveru. Lehce se usmál.

„Jistě," pronesl. „Proč ne. Stejně se k tomu už dlouho schylovalo."

Ramenem otevřel dveře dokořán a seskočil na parkoviště. Noční vzduch byl teplý a uklidňující. Pofukoval slabý větřík. Člověk snadno zapomněl, kde se nachází. Ujistil se, že má nemex v pouzdře, náprsní tašku v kapse saka, stále se spoustou peněz.

„Tak zatím, Carlo."

Náhle se na něj podívala a jejich oči se setkaly. Chris si všiml jejich výrazu, ale ignoroval ho.

„Budu v kanceláři. Zavolej, až budeš potřebovat zaplatit účty, jo?"

„Chrisi -"

Zabouchl za tím dveře.

Aniž se otočil, dlouhým krokem zamířil pryč jen proto, aby se dostal z doslechu. Za zády uslyšel, jak landro-
ver startuje a odjíždí. Na okamžik ho napadlo, jestli se za ním krokem nesune po asfaltu a co v té směšné situaci udělá on. Pak ho naposledy ozářila dálková světla a stočila se doleva přes bíle šrafované parkoviště. Jak Carla přidávala rychlost, motor zvyšoval otáčky.

Blesklo mu hlavou, co když se jí třeba cestou domů něco stane. Pak se ušklíbl a i za tímhle zabouchl dveře.

A byla pryč. Když se konečně otočil, stačil ještě zhlédnout, jak zadní světla landroveru mizí mezi nízkou zástavbou na opačné straně parkoviště. O pár vteřin později zvuk motoru zeslábl a kolem se rozhostil noční klid typický pro zóny bez automobilové dopravy.

Chvilí stál na místě a snažil se zorientovat, geograficky i emocionálně, ale neměl zdání, kde je. Okolní zástavba pro něj byla naprosto cizí. Proti němu se tyčil supermarket s poničenými výlohami a Chrise se náhle zmocnila šílená touha některou z těch desek pomoci hlavně neme-xu uvolnit, vklouznout dovnitř a najít -

Zachvěl se. Hlavou mu proletěl sen pulsující v neónových barvách.

*náhlou pršku teplé krve
padající*

Prudce zavrtěl hlavou a otočil se k supermarketu zády. Pak si namátkou vybral směr a vyrazil přes parkoviště.

Sob z kovových trubek na střeše ho sledoval očima, v nichž nebylo nic než chladný večerní vítr.

Sobotní noc, nedělní ráno. Střežené zóny.

Předpokládal potíže, dokonce se na ně těšil se stejnou zvrácenou radostí, která řídila jeho kroky v Brundtlandu. Nemex měl pod sakem. Ruce, ztvrdlé tréninkem šotoka-nu, ho svrběly touhou někomu ublížit. V nejhorším případě, kdyby to skutečně potřeboval, zavolá mobilem policii.

V hloubi duše věděl, že by mu muselo jít skutečně o život, aby telefon použil.

Jinak by se k tomu nikdy neuchýlil.

Předpokládal potíže, ale nic, co by se jim podobalo, nikde neviděl.

Chvilí kráčet anonymními, mizerně osvětlenými čtvrtěmi, jednou či dvakrát vyšel na hlavní dopravní tepnu, aby se zorientoval podle poškrábaných, poničených silničních značek, a pak se opět vnořil do spleti uliček a mířil tam, kde odhadoval východ. V oknech blikala a

zářila světla televizních obrazovek, skrz levná skla pronikaly zvuky soutěžních pořadů. Tu a tam se v místnostech pohybovaly postavy. Venku viděl děti sedící v šeru na zídkách, jak si podávají cigaretu, dvoulitrovou plastovou láhev nebo primitivní, podomácku vyrobenou vodní dýmku. Když první skupinka, na kterou narazil, spatřila jeho oblečení, s posměšky k němu zamířila. Vytáhl nemex, zadíval se na ně a partička se s mumláním stáhla. Od té chvíle nesl zbraň tak, aby byla vidět, a když procházel kolem dalšího hloučku, provázely ho jen chladné, spekulativní pohledy. Za zády zaslechl šeptem pronášené nadávky.

Nakonec vyšel na hlavní třídu, která vypadala, že by mohla vést na východ. Měl dojem, že mezi budovami vlevo rozeznává visutý nájezd M40 vedoucí ze severu, což znamenalo, že je někde nedaleko Ealignu. Nebo Greenfor-du, pokud špatně odhadl, jak daleko odsud ho Carla vysadila. Nebo Alpertonu. Nebo -

Nebo ses ztratil, Chrisi.

Do prdele, tuhle část města fakt neznáš, tak přestaň předstírat, že jo. Hlavně pořád jdi. Už brzy se rozední a pak zatraceně dobře poznáš, jestli jdeš na východ, nebo ne.

Pořád jdi. Je to lepší než myslet.

Začal si všímat známek nočního života. Kluby a herny

děl unce s různým množstvím návštěvníků. Levné jídelny, z nichž většinu tvořily jen výklenky ve zdi, zaplavené bílým neónovým světlem. Slabý zápach levného masa a zvětralého alkoholu, jednou či dvakrát provázený kyselým puchem zvratků. Hloučky lidí na ulicích, kteří jedli, pih a pokřikovali na sebe. Když procházel kolem nich, ostražitě ho pozorovali.

Nedalo se tomu zabránit. Zrychlil krok a držel nemex u boku, ale tak, aby ho všichni viděli. Kráčel středem ulice.

Teoreticky se mohl pokusit zavolat taxík. Měl teď orientační body, identifikovatelná průčelí nočních klubů, a kdyby se o to pokusil, určitě by rozeznal i názvy ulic na cedulích. Ve skutečnosti to bylo pravděpodobně zbytečné. Taxislužby, které měl uložené v telefonním seznamu, se většinou nepouštěly dál než pár stovek metrů za zátarasy, zejména v tuhle noční hodinu. A těch několik, které by se odvážily dál, se řídilo nepochopitelnou řidičskou mytologií, která určovala, na které ulici při nakládání zákazníka nic nehrozí. Když v tomhle taroku zónových kódů zadáte špatné údaje, klidně můžete čekat celou noc. Jakmile řidiči uslyšeli adresu, kterou neměli v

oblíbě *-ještě lepší je, když slyší, jak nějaký idiot něco blábolí o rohu ulice, která se jmenuje Old a pak je to rozmazaný, o nějakým bezejmenném klubu a růžovým neónovým králíkovi s kozama a vysokým kloboukem -*, pobaveně se zasmáli, ignorovali dispečink a jízdné obětovali. V zónách prostě nebylo tolik stálých zákazníků, aby se poměry změnily. Když si člověk vyrazil do zón, jel vlastním autem. Nebo šel domů pěšky.

Všiml si, že se na něj někdo dívá, a nesnažil se uhnout pohledem. Vzpomněl si, jak se Mike choval během jejich předchozích výprav do zón, a napodobil ho.

Buď tím, kým jsi, a ser na ně, jestli se jim to nelíbí.

Zbraň mu v tom pomáhala.

Nikdo neměl chuť hnát to dál než k úšklebku. Nikdo se k němu nepřiblížil. Nikdo na něj nepromluvil.

Před jedním klubem přerušily jeho šťastnou sérii dvě zdrogované šlapky. Když zaregistrovaly jeho oblečení, klopýtavě se k němu vydaly přes silnici jako děti brodící se ve studené vodě na oblázkové pláži. Pohybovaly nahýma nohama, jako by je měly špatně připevněné k tělu, a chodidla se jim viklala na absurdně vysokých podpatcích. Na sobě měly vycpané podprsenky a obtažené minisukně z černé síťoviny. Make-up měly rozteklý a slepený potem a jejich modře nalíčené oči připomínaly monokly. Jedna byla o trochu hubenější než ta druhá, ale v potměšilé ulici vypadaly jako jednovaječná dvojčata.

Oběma bylo asi čtrnáct.

„Nechceš ho vykourit?“ zeptala se ta hubenější.

„Bydlíš někde poblíž?“ Druhá byla evidentně mozkiem dvojice a uvažovala dopředu.

Chris zavrtěl hlavou. „Běžte domů.“

„Nebud' takovej, zlato. Jen ti chcem udělat dobře.“ Vyzáblá dívka zdůraznila svou obchodní nabídku olíznutím ukazováku. Zasunula si vlhký prst do jednoho košíčku podprsenky, kterou téměř nepotřebovala, a se strnulým úsměvem s ním pohybovala sem a tam. Chris sebou škubnul.

„Řekl jsem, abyste šly domů.“ Zvedl nemex tak, aby ho viděly. „Určitě se mnou nic dělat nechcete.“

„Zlato, to je ale vobrovská bouchačka,“ poznamenala vyzáblá dívka.

„Chceš, aby tě někde zahřála?“

Chris prchnul.

Asi hodinu před svítáním prošel západními zátarasý v Hol-land Park. Strážní na kontrolním stanovišti si ho podezíravě prohlíželi, ale mlčeli, a jakmile zkontrolovali jeho průkaz, zavolali mu taxík. Zatímco na něj čekal, stál před strážní budkou a zíral na zátarasý, kterými právě prošel.

Zazvonil mu mobil. Podíval se na něj, a když viděl, že volá Carla, vypnul ho.

Konečně taxík přijel.

Požádal řidiče, aby ho odvezl do kanceláře.

Kapitola třicátá osmá

Takhle brzy ráno v neděli tonul mrakodrap Shornu nad mezipatrem ve tmě a spodní rolety byly dosud stažené. Zazvonil na bezpečnostní službu a ta ho pustila bez komentáře či viditelného překvapení dovnitř. S hořkostí usoudil, že to není až tak neslýchané, aby manažer přijel o víkendu před svítáním.

Na okamžik ho napadlo, že si na pár hodin lehne do hostinského pokoje, ale pak ten nápad zavrhnul. Venku se už rozednívalo. Stejně by teď bez prášku neusnul. Místo toho vyjel až do padesátého třetího poschodí, prošel útulným šerem v chodbách zalitých tlumenou září pohotovostních světel a vstoupil do kanceláře.

Na stole mu už blikal vzkaz na záznamníku.

Zkontroloval ho, a když zjistil, že je od Carly, vymazal ho. Pak chvíli stál s prstem na tlačítku a jednou natáhl ruku pro sluchátko, ale nakonec je nezvedl. Rozhodl se zapnout počítač, ale rozmyslel si to. Šedivý klid těsně před úsvitem, který se v kanceláři rozhostil, působil stejným podivně uklidňujícím dojmem jako dětský úkryt. Jako polštář pod hlavou a budík na nočním stolku, který ukazuje, že můžete ještě celou hodinu spát. Bez světel byl v zemi nikoho, v příjemném stavu, kdy už není třeba činit rozhodnutí, kdy se už nemusíte pohybovat. Ve stavu, který nemůže trvat věčně, ale dokud trvá -

Vypnul zvonění telefonu, došel k vestavěné skříni u dveří a vytáhl z ní deku. Zamířil k pohovce a nízkému stolku

„ohu místnosti, stáhl ze sebe sako a náramenní pouzdro a zbraň, sundal si boty a lehl si na pohovku. Potom se přikryl dekou, upřeně zíral na bílý strop a čekal, až se rozední.

Dole v recepci se mladší ze dvou členů ostrahy vymluvil na močový měchýř a vyjel do mezipatra. Houpacími dveřmi prošel na toalety, zamkl se v kóji a vytáhl mobilní telefon.

Na okamžik zaváhal, pak se ušklíbl a vyťukal číslo.

V pokoji zalitým měkkým modrým světlem, vedle široké postele s šedivým povlečením zavrňel telefon. Obrovské okno v jedné stěně bylo polarizované dotmava. Na stole pod parapetem, vedle obrazovky, která ve stříbrné, černé a modré barvě zobrazovala aktuální stav, stála šachovnice s vyřezávanými figurkami. Místnost zdobily sochy v antickém stylu na podstavcích. Pod prostěradly se rýsovaly obrysy dvou těl, a když zazvonil telefon, rozespale se zavrtěly. Louise Hewittová zvedla hlavu, sáhla po sluchátku a přitiskla si ho k uchu. Rozmrzele se zamračila na budík vedle telefonu.

„Doufám, zeje to něco důležitého!“

Chvíli naslouchala chvatně se omlouvajícímu hlasu na druhém konci linky a překvapeně vykulila oči. Otočila se, vymotala se z pokrývek a opřela se o loket.

„Ne, udělal jste dobře, že jste mi zavolal. Jo, vždyť jsem vám to říkala. Ano, to je neobvyklé, souhlasím. Samozřejmě. Ne, nezapomenu na to. Děkuju.“

Když zavěsila, lehla si na záda. Ospalým pohledem bloudila po světle modrém stropě a zamyšleně pronesla: „Chris právě dorazil do práce. Taxíkem. V půl pátý v neděli ráno. Vypadá to, že byl celou noc vzhůru.“

Štíhlá postava vedle ní se úplně probrala.

Chrisovi se opět zdálo o supermarketu, ale tentokrát sledoval celou scénu zvenčí a parkoviště bylo neskutečně přečpané automobily. Byly *všude*, ve všech barvách, jako rozsypané bonbóny, a ve všech typech pohybu, jedoucí, parkující a couvající, takže to připomínalo balet robotů, a *on mezi nimi nedokázal projít*. Pokaždé když udělal krok směrem k supermarketu a lidem v jeho jasně osvětleném vnitřku, vjelo mu do cesty auto a s pronikavým zakvíle-ním brzd zastavilo. Musel je obejít, musel je obejít a jeho vymezený čas utíkal. Lidé uvnitř to nevěděli. Nakupovali v anestetickém teple a pohodlí a netušili, co se stane.

Když sob nahoře na střeše potřásl hlavou, kovové trubky zaskřípaly a zařinčely na protest.

A najednou si všiml, že jsou všechny vozy prázdné. Neseděli v nich

žádní zákazníci, nikdo neřídil, nikdo neskládal nákup do kufru, nikdo nikde nebyl. Všichni byli uvnitř. A nakupovali. *Kurva* nakupovali.

Dorazil ke dveřím a pokusil se je otevřít, ale byly zabezpečené umělohmotnou deskou a dlouhým, těžkým kovovým řetězem. Snažil se bušit na výlohy, křičet, ale nikdo ho neslyšel.

Když se ozvaly výstřely, sklo pod jeho rukama prasklo. A jako vždycky se mu zavrtaly do uší jako něco fyzického.

Vykřikl a probudil se. Ruce pod bradou měl sevřené v pěst.

Chvilku vyděšeně ležel schoulený do klubíčka na konci pohovky. Pak několikrát prudce zamrkal, vydechl a posadil se. Zatímco spal, přišel úsvit a zase odešel a kancelář byla zalitá jasným slunečním světlem.

Zvedl se z pohovky a našel boty. Když se ohnul, aby si je obul, ucítil, že mu třeští hlava. Probudil se s lehkou migrénou. Dovlekl se ke stolu, s krátkozrakou neohraba-ností otevřel zásuvky a hledal prášky proti bolesti. Kout-

kení oka zachytil blikání telefonu. Přitáhl si ho k sobě a zkontroloval čísla přijatých vzkazů. Carla, Carla, Carla, zkurvená Carla -

A Liz Linshawová.

Strnul. Volala mu před hodinou. Z otevřené zásuvky vytáhl fólii s rychle působícími kodeinovými tabletami a stiskl tlačítko „přehrát“.

„Christi, snažila jsem se ti dovolat domů, ale tvoje žena nevěděla, kde seš.“ Ironie v hlase - téměř viděl její lehký úsměv. „Moc, ehm, moc mi nepomohla, ale napadlo mě, že bys mohl bejt v práci. Takže poslouchej, v India Street je kavárna, která se jmenuje *Bod zlomu*. V půl devátý tam mám s někým schůzku. Třeba bys chtěl taky přijít.“

Podíval se na hodinky. Osm dvacet.

Sako, nemex. Cestou výtahem rozkousal kodeinové tabletky, na sucho je spolkl a chvatně vyšel z budovy.

Najít India Street mu trvalo o něco déle, než předpokládal. Pamatoval si tu kavárnu ze schůzky týkající se strategie omezení škod, kterou tam kdysi měl, když ještě pracoval v Hammett McColl. Ale protože si to místo spojil s pojišťovacími agenty, kteří se jednání zúčastnili, špatně si zapamatoval adresu a ocítl se v uličce poblíž Fenchurch Street. Než si ten omyl, otupělý působením kodeinu, uvědomil, několik minut kavárnu hledal. Znovu zalovil v paměti, zamířil na východ a opět se vnořil do spleti opuštěných ulic.

Právě když krácel na sever po Crutched Friars, kaňonu lemovaném

stěnami ze skla, někdo na něj zavolal jménem.

„Faulknere!”

Výkřik se odrazil od okolních stěn z oceli a skla a s ozvěnou se rozlehl ulicí. Chris se prudce otočil s pocitem, že je v průšvih. Asi dvacet metrů před ním, v mís-

tě, kde se zahýbalo do India Street, spatřil pět postav rozestavěných přes celou šířku ulice. Všechny měly na sobě černé lyžařské kukly a všechny držely v rukou zbraně, které jeho nezkušenému oku připomínaly brokovnice. Stály proti němu ve směšném postoji pistolníků ze Západu, a Chris přes to všechno, přes pevné přesvědčení, že za chvíli zemře, cítil, že se usmívá.

„Co chcete?”

Možná to bylo tím kodeinem. Rozesmál se nahlas a vykřikl.

„Co kurva chcete?”

Muži naproti němu se stísněné zavrtěli. Pohlédli na postavu, která stála uprostřed. Pistolník udělal krok dopředu. Ruce na brokovnici se mu pohnuly. Ulicí se rozlehlo pronikavé cvak-cvak.

„Tak pojď, Faulkneue.”

V tu chvíli to Chrisovi došlo. Otevřel ústa, aby vykřikl jméno, ale věděl, že ho muž zastřelí dřív, než je stačí vyslovit.

„Počkati”

Všichni se otočili směrem, odkud se ten hlas ozval. V ústí postranní ulice, asi deset metrů za Chrisem, stál Mike Bryant a lapal po dechu. Zatímco zvedal levou ruku, pravá mu sklouzla k opasku. Ve zdvižené pěsti svíral tlustý svazek bankovek.

Makin v kukle znejistěl. Hlaveně brokovnice o pár centimetrů klesla.

„Tohle se tě netýká!” zavolal.

„Ale týká.” Mike vyšel z uličky a kráčel ulicí, až stál vedle Chrise. Čelo měl lehce orosené potem a Chris si vzpomněl, že ho teprve včera propustili z nemocnice. Pořád před sebou držel balíček bankovek jako zbraň. „Zastřelíš na ulici manažera Shornu, takhle to skončí? Eh, Nicku? Kurva, porušuješ pravidla, kámo.”

A koutkem úst prohodil ke Chrisovi:

„Máš pistoli?”

„Jo, mám.”

„Tentokrát nabitou?”

Chris napjatě přikývl. Kodeinovou otupělost prorazil příliv adrenalinu, divoká radost z přátelství s mužem vedle něho a odhodlání spáchat spolu s ním něco ošklivého.

„To rád slyším. Dělej to, co já, bude to rychlý.“

„Chceme jen Faulkneua!“ vykřikl Makin.

Mike se ušklíbl a znovu zvýšil hlas. „To je blbý, Nicku, protože jsem tu i já.“ Tenhle rozjařený tón plný energie Chris naposledy slyšel, když Bryant zmrzačil a oslepil Griffa Dixona v jeho vlastním obývacím pokoji. „A než začneme, pánové, podívejte se na báječné ceny dnešního večera.“

Opět zvedl plnou hrst bankovek. Jeho medový hlas moderátora televizní soutěže v kaňonu z oceli hlasitě rezonoval.

„Pro vítěze! Dvacet tisíc euro, v hotovosti! Odložte zbraně a odstupte od nich! Dneska večer! Nebo to riskněte, prohraje a zemřete! Dámy a pánové, je to na vás!“

Hodil peníze do vzduchu před sebe. Byly přepásané tenkou kovovou sponkou, a když se balíček otáčel vysoko ve vzduchu, v jasném ranním světle se oslnivě zablýskla.

„Ted!“ vyštěkl.

Pak se všechno odehrávalo jako na jednotlivých filmových políčkách.

Chris sáhl pro nemex. Připadal mu v dlani příšerně těžký, příšerně pomalý, aby ho vytáhl a namířil.

Mike Bryant vedle něho už páčil.

Makinova skupinka stále zírala na peníze. Mikeova první kulka zasáhla muže vpravo od Makina pod zvědnutou bradu, rozervala mu krk a ve spršce krve ho srazila k zemi.

Zbývající čtveřice se rozprchla po ulici.

Chris držel nemex a v pravé paži se jako tepaný ornament vynořily vzpomínky na stovky hodin, které strávil na střelnici. Stiskl spoušť a ucítil zpětný náraz. Znovu ji stiskl. Jeden z mužů před ním se zapotácel. Na tmavém plátěném oblečení nebyla krev skoro vidět. Opět vypálil. Muž zavrával dopředu a zhroutil se obličejem na ulici.

Zaduněl výstřel z brokovnice.

Chris namířil a vystřelil na Makina. Minul. Koutkem oka zachytil Mikea Bryanta, jak s úsměvem kráčí dopředu, v natažené ruce drží nemex a pálí před sebe. Další Makinův muž sklesl na zem a chytil se za stehno.

Další výstřel z brokovnice. Chris cítil, jak se mu o žebra s lehkým štípnutím otřely broky, a spatřil Makina, jak nabíjí další náboj. Vykřikl, a zatímco páčil jako zběsilý, rozběhl se k němu. Když

Makin zpozoroval, že se Chris blíží, namířil na něj.

Makinovi se do cesty připletla další postava, která střílela přes ulici na Mikea. Muži do sebe narazili a Chris na ně bez rozmýšlení vypálil.

Makin muže odstrčil a znovu zvedl brokovnici. Vypadalo to, že má poraněnou paži.

Chris do něho vyprázdnil nemex. Při posledním výstřelu zapadla pojistka a otevřel se závěr pistole.

A bylo po všem.

Ozvěna se vzdalovala, jako kdyby ulicí projížděla nákladní auta. Chris stál nad Nickem Makinem a sledoval, jak přestává dýchat. Nalevo od něho došel Mike Bryant k pistolníkovi, kterého zasáhl do stehna. Zraněný muž se bezmocně zmítal na zemi. Z pokroucené nohy mu crčelo překvapivé množství krve. Hlava pod kuklou se střídavě

.'vála i Chrise na Mikea jako polapené zvíře. Muž vyděšeně zaúpěl.

Hele, stejně vykrvácíš," řekl mu Mike.

Jediným výstřelem ho dorazil. Hlava v kukle sebou po ráně škubla. Z rozcupované vlny v místě, kudy kulka vyšla ven, se po asfaltu rozlila čerstvá stružka krve. Mike si klekl, zkontroloval výsledek své práce, pak se zadíval na Chrise a usmál se.

„Pět na dva. To není na dvojici kravatáků tak špatný, co?“

Chris otupěle potrásl hlavou. Nemex mu visel v ruce jako činka. Zacvakl otevřený závěr a zašátral po pouzdře. Zmocnila se ho pozávodní třesavka.

„To je slušný." Mike zvedl brokovnici mrtvého muže a obdivně šiji prohlížel. „Remingtonka. Nechceš suvenýr?“

Chris neodpověděl. Bryant se napřímil a ležérně si zasunul zbraň do podpaží. „To je dobrý, promluví s policií, aby po skončení vyšetřování dvě z nich vyřadili z důkazních materiálů a dali nám je. Abys měl co ukázat vnukům." Potrásl hlavou. Díky vysoké hladině adrenalinu mluvil trochu rychleji než obvykle. „To je neuvěřitelný, co? No, zkontroloval jsi, jestli to má Makin za sebou?“

„Jo." Chris se lhostejně zadíval na místo, kde ležel jejich kolega, stále s kuklou na obličej. Zblízka byly vidět rány v hrudníku a žaludku. Celé tělo měl od krve. „Je mrtvěj."

Mike se spokojeně rozhlédl.

„Myslím, že jsou mrtvý všichni. Počkej ještě." Došel k muži,

kterého Chris zasáhl, když se srazil s Makinem. Sehnul se, přiložil mu dva prsty na krk a pokrčil rameny. „Podle mě to má spočítaný, ale...”

Narovnal se a namířil mu nemex na maskovaný obličej. Jakmile stiskl kohoutek, obrátil se k němu zády.

„Odkud jsi věděl, že tu budu?” zeptal se Chris.

Mike opět pokrčil rameny. „Ráno mi volala Carla. Brečela. Řekla mi, že jste se pohádali, že jsi vystoupil v zónách a teď tě nemůže sehnat. Jel jsem tě hledat. Musel jsem se vloupat do tvý kanceláře. Omlouvám se za to, ale měl jsem o tebe strach. Nicméně jsem uviděl vzkaz od Liz a napadlo mě, že tě tu zastihnu. Chvíli mi to trvalo, protože mě pořád bolí žebra.”

Chris přimhouřil oči a podezíravě se na něj zadíval. „A čirou náhodou jsi u sebe měl dvacet táců v hotovosti?”

„Jo, tohle.” Mike se znovu usmál a zamířil k místu, kde stále ležel na ulici balíček peněz. „Improvizace. Hele.”

Podal mu peníze. Chris je neohrabaně vzal do levé ruky. Samé dvacetieurové bankovky. V balíčku bylo maximálně tisíc euro.

„Nic jinýho mě v tu chvíli nenapadlo. Tys opravdu chodil včera v noci po zónách?”

„Jo.”

„To jste se museli pohádat jako psi.”

Stáli uprostřed masakru, zbraněmi a zvětšujícími se kalužemi krve a Chrisovi pomalu docházelo, že ho z hloučku lidí, kteří se shromáždili na rohu India Street, pozoruje Liz Linshawová.

Zamířil k ní.

„Máte vůbec představu, jak to vypadá?”

Louise Hewittová stála škrobeně v čele stolu a ukázala na plátno. Za zády jí běžel zvětšený záznam z bezpečnostních kamer, zrnitý a tichý, jak Mike Bryant dává dvěma maskovaným mužům, kteří stále dýchají, ránu z milosti.

„Máte vůbec představu, co tahle *přestřelka* udělá s naším obrazem seriózní finanční instituce?”

Chris pokrčil rameny. Od chvíle, co mu lékař podal lokální anestetikum, aby mu mohl vytahat broky, necítil jeden bok. Zbytek těla necítil o nic víc. „O tom byste si měla promluvit s Makinem. On si začal.”

„*Kurva, tady nejsme na dětském hřišti, Faulknere!*“

„Louise, chováte se nerozumně.” Když se Mike Bryant zadíval přes

stůl na Philipa Hamiltona, druhý muž uhnul pohledem a upřel ho na Hewittovou. Jack Notley sedící vedle něho zíral před sebe, jako by si neuvědomoval bouřku, k níž se kolem něho schylovalo. „Vyprovokoval to Makin. Kdybych tam nebyl, Chris by byl už po smrti a obvinili by z toho členy gangu ze zón. Ani bychom se nedozvěděli, že jsme mezi sebou měli neřízenou střelu.“

Chris na projekčním plátně se vzdaloval od těl a nakonec zmizel ze záběru. Bylo zvláštní sledovat sám sebe, ocitnout se zpátky v době před třemi hodinami při konfrontaci s Liz Linshawovou.

Ušila jsi na mě boudu.

Urazilo ji to. Poprvé, co ji znal, měla na tváři raněný výraz. Při tom pohledu se mu sevřelo srdce.

Kurva ušila jsi na mě boudu, ty čubko.

Ne. Vrtěla hlavou. Chrisi, já -"

A pak k nim přistoupil Mike a oba si opět nasadili masku lhostejnosti. Žádné vášně, jen sebeovládání, slova, která něco znamenala, inflace vět. Vysvětlování, hovor a panáky ostré whisky v Bodu zlomu, kterými se snažil přebít třas. Zdravý rozum prosakující do děsivé reality jako krev na asfaltu.

Prostě mi někdo zavola. Ten chlápek tvrdil, že dělá u dopravní policie, že ví, co se Chrisovi na M1 1 doopravdy stalo, jestli to přej nechci vědět taky? Měla jsem se tu s ním sejít. Chtěl pět táců na ruku.

Vytáhla peníze z peněženky. Jako důkaz své neviny.

Když Mike odešel na záchod, natáhla se přes stůl s levným igelitovým ubrusem a vzala Chrise za ruku. Žádná slova, jen upřený pohled z očí do očí. Náhlá závrať, pak skrz tenké stěny zvuk splachujícího záchodu a jejich ruce od sebe odskočily jako magnetické póly se stejným nábojem.

Louise Hewittová na něj mluvila, ale nedokázal se na to soustředit. Postavil se. S rozzuřenou nevěřičností na něj zírala.

„Už toho mám po krk, Louise. Kurva, je přece naprosto jasný, co se tady stalo.“

„Sedněte si, Faulknere, ještě jsem -“

„Makin si s MESA nevěděl rady. Převzal jsem to od něho, a to se ho dotklo. Nedokázal mě sejmout na silnici, a tak si najal kluka z gangu, aby udělal to, na co si on sám netroufal. Když mu to nevyšlo -“

„Řekla jsem vám, abyste se posa -“

Překřičel ji. „Když mu to, Louise, *do prdele* nevyšlo, najal si další mizery a zkusil tohle. Nedokázal mě porazit podle pravidel Shornu, a tak je porušil. A teď je mrtvěj. Všichni jsou mrtvý.“

„Chrisi.“ Nezdálo se, že by Notley zvýšil hlas, ale bylo v něm ostří, které prořízlo vzduch jako zaječení pneumatik. „Takhle se společníci nemluve! Jste přetažený, ale to vás neomlouvá. A teď vypadněte!“

Chris se na něj podíval a spatřil muže, který ho před týdnem málem zastřelil v jeho vlastní kanceláři. Přikývl.

„Dobře.“

MLčky sledovali, jak Chris odchází. Mike Bryant se opět rozhlédl kolem stolu a potřásl hlavou.

„Není to dobré, Jacku. Vlastně chci říct, že je to průšvih. Ale vyprovokoval to Makin. Od chvíle, co převzal MESA, se choval jako idiot, odjakživa o sobě měl moc

vysoké mínění. Sám bych ho byl vyzval na souboj, ale jde o to, že každý mohl vidět, že mrknul jako první.“

Hamilton zamrkal. „Prosím?“ S někým si to nemusíte rozdat na silnici, abyste poznal, že jste lepší než on, Phile. To je primitivní. Někdy prostě víte, jak by to dopadlo, a to stačí. Jenže tomu brání heslo dnešního dne: zabij, nebo budeš zabit.“

Pohled, který si společníci vyměnili, projel nad stolem jako elektrický proud. Záznam na promítacím plátně se vrátil na začátek. Přestřelka opět začínala. Jack Notley si odkašlal.

„Mikeu, mohl byste nás teď nechat chvíli o samotě? V pondělí ráno si o tom znovu promluvíme.“

Bryant přikývl. „Samozřejmě.“

Když se za ním zavřely dveře, Louise Hewittová se otočila k Notleymu.

„Slyšel jsi to? Víš přece, odkud to má, ne? To je ta šachová neojaponská filozofie Chrise Faulknera. Ten chlap je jako jed. Jacku. To on je ta neřízená střela mezi námi.“

„Na výsledcích se to neprojevuje, Louise.“

„Tady *nejde* o výsledky.“

„Ne?“ Notley vytáhl obočí. „*Neuniká mi něco? Nechtěla bys mi říct, o co jiného kromě výsledků ve Válečných investicích jde?*“

„Neptej se tak hloupě. Jde o etiku. O korporální kulturu. O způsob jednání. A jestli to necháme plavat, stane se *tohle*,“ zabodla prst do záznamu z kamery. Maskované postavy, které se hroutily jako loutky. Kaluže a potoky krve. „Zhroucení struktury, anarchie v

ulicích. To je naprosto jasné. Má někdo z vás, kteří sedí kolem tohoto stolu, tušení, proč to Nick Makin udělal? Proč považoval za nutné, a dokonce snad věřil, že mu to projde, takhle porušit pravidla chování v Shornu? Přemýšlej, Jacku. Přemýšlej o jistém významném klientovi, kterého jeden

naš manažer před týdnem utloukl při jednání k smrti. Přemýšlej, jak jsi za to Faulknera odměnil. Nevidí v tom někdo spojitost?"

Jack Notley na okamžik zavřel oči. Když promluvil, měl v hlase lehce varovný tón.

„Podle mě se k tomu nemusíme vracet, Louise."

„Podle mě musíme, Jacku. Dal jsi Chrisovi zelenou pro chování za přijatelnými hranicemi. A Makin si z toho vzal příklad, a takhle to dopadlo. A navíc Bryant, náš nejlepší jezdec, teď mluví jako nějaký zkurvený ombudsman. Ať se na to dívám z jakékoli strany, Jacku, destabilizoval jsi Shorn. A to si nemůžeme dovolit."

„Napadá mě, jak by se na to díval Martin Page?"

Hamilton s Hewittovou si vyměnili letmý pohled. Hewittová přistoupila ke stolu a pomalu se posadila.

„To je obvinění?"

Notley pokrčil rameny. „Řekněme, že tvoje slova o neřízených střelách jsou selektivní, Louise. Page byl mladším společníkem. To, co jsi mu provedla, bylo v rozporu přinejmenším s nepsaným *chápáním* toho, jak tady partnerství funguje."

„To odmítám, Jacku. Page mě vyzval na souboj."

„Ano, na souboj bez volného místa, které by to ospravedlňovalo. Spor mezi manažery na úrovni společníků. Akt čiré, oboustranné chamtivosti."

„S kterým jsi souhlasil, pokud si dobře vzpomínám."

„Tedy ano. Protože tenkrát, Louise, jsi byla neřízenou střelou ty a já tě za to obdivoval."

Hewittová se pousmála. „No, děkuju. A myslím, že existuje hranice -"

„Eh, *přestaň*. Nevykládej mi o -" Notley netrpělivě máchl rukou „-*destabilizaá*, jako by to bylo něco, o čem můžeme rozhodovat. Jako by to bylo něco, čemu se mů-

žerné vyhnout. My tady v Shornu na nestabilitě *stavíme*. Xo je sakra nezbytný předpoklad."

Philip Hamilton si odkašlal. „Podle mě chce Louise říct -"

„Jo, myslel jsem si, že přijdeš se svou troškou do mlýna, ty

patolízale. *Bože, začíná se mi z tebe dělat špatně, z vás obou.*"

Notley vstal a dlouhým krokem došel do čela stolu. Dvěma prsty vypnul promítačku, a obraz na zdi okamžitě zmizel. V hlase mu bublal potlačovaný vztek.

„Louise, pomohl jsem ti dostat se až na vrchol a tobě jde teď, když jsi nahoře, jediné o to, aby ses obklopila neškodnými kolegy, jako je tenhle tlustouch, a odkopla žebřík pro případ, že by se chtěl nahoru vyšplhat někdo chytřejší a všechno kolem tebe *destabilizoval*. Copak ses cestou vzhůru *nic* nenaučila? Ani jeden z vás? Nemůžete mít stabilitu a dynamický kapitálový růst. To je základní pravidlo z příručky. No *tak*. Co transformovalo burzu v minulém století? Proměnlivost. Konkurence. Deregulace. Uvolnění zákonů, *odstranění systému sociálních jistot*. Co transformovalo zahraniční investice v posledních třiceti letech? Proměnlivost. Konkurence. Malé války. *Stejný* vzorec. A co zajišťuje, že zůstáváme na vrcholku toho všeho? Proměnlivost. Inovace. Porušování pravidel. Neřízené střely. Bože, proč myslíte, že jsem Faulknera přijal? My tenhle faktor *potřebujeme*. *Musíme* s ním držet krok. Jinak se všichni proměníme ve stejnou tlustou, pohodlnou spodinu ve společenských klubech, která nás minule skoro stáhla ke dnu. Jistě, lidé jako Faulkner jsou nespolehliví. Jistě, celou dobu si na ně musíme dávat pozor. *Ale právě díky tomu zůstaneme tvrdí*”

Několik vteřin nikdo v zasedací místnosti nepromluvil. Nikdo se nepohnul. Notley se podíval z Hewittové na Hamiltona a zase zpátky, aby se k tomu vyjádřili. Nakonec Hewittová zavrtěla hlavou.

„Tebe to možná udržuje ve střehu, Jacku,” prohlásila s mírnou drzostí, „ale podle mě je to špatný nápad. Máme zavedené systémy, které proměnlivost a konkurenci zajišťují. Podle mě nemusíme vyvolávat chaos. Tohle čtvrtletí podám návrh na Faulknerovo propuštění.”

Notley téměř vlídně přikývl.

„Dobře, Louise. Jak chceš. Ale jedno pochop. Vyvoláváme chaos od chvíle, kdy jsme se pustili do Válečných investic. Všichni z nás. To nás žene dopředu, díky tomu máme výsledky. A já se nebudu dívat, jak se tomu zpronevřuješ jen proto, že jsi zpohodlněla. Jestli navrhneš jeho propuštění, najdu si důvody, proč tě vyzvat na souboj. Rozumíš mi? Smetu tě ze silnice.”

Tentokrát nikdo nepromluvil. Notley prudce otočil krk na stranu a všichni v tichu slyšeli, jak mu v něm prasklo.

„To je všechno.“

Když odešel, Hewittová vstala, došla k oknu a zadívala se ven. Hamilton si dlouze vydechl.

„Myslíš, že to myslel vážně?“

„To si piš,“ odsekla Hewittová podrážděně.

„Co budeš dělat?“

„Nevím.“ Posadila se na kraj stolu a zadívala se Hamiltonovi do tváře. „Ale budu potřebovat tvoji pomoc.“

Kapitola třicátá devátá

Mike Bryant se na chodbě zeptal ostrahy. Řekli mu, že Chris sjel do přízemí. *Vypadal dost namíchnutý*, přiznal jeden ze strážných. Mike si přivolal výtah a vydal se za ním.

Když Chrise uviděl, byl už asi v polovině cesty přes halu zalitou slunečním světlem. Hala byla prázdná, holo-gramy, fontány a podprahové reklamy byly vypnuté. V opuštěnosti nedělního odpoledne, které tu zůstalo, náhle místo působilo tvrdým, nelidským dojmem.

Mike si odkašlal a zavolal na něj.

„Chrisi! Hej, Chrisi! Počkej na mě.“

„Ted' není vhodná doba, Mikeu,“ houkl Chris přes rameno, aniž se zastavil.

„Dobře.“ Mike popoběhl, aby ho dostihl. Zhmožděná žebra ho při prudkém pohybu zabořila. „Máš pravdu, není vhodná doba. Tak co kdybysme si zašli někam na skleničku?“

„Musím si vyzvednout auto z Hawkspur Green. A pak si najít nějaký hotel.“

„Ty nepojedeš domů?“

„Co myslíš?“

Mike natáhl ruku. Namáhavě lapal po dechu. „Myslím, že se potřebuješ napít tý brečky z mořskejch chaluh, kterou máš rád, a popovídat si o tom. A naštěstí jsem tu já a budu ty tvoje kecy poslouchat. Souhlas? No tak, zachránil jsem ti tam život, Chrisi. Aspoň mi koupíš panáka. Co ty na to?“

Chris se na něj podíval. Neochotně se usmál. Mike to uviděl a usmál se taky.

„Tak fajn. Dojdu pro auto.“

Na Lime Street vedle Leadenhallské tržnice objevili starobyrou

hospůdku *U hroznu*, kterou navštěvovali hlavně pojišťovací a kde v neděli obsluhovala jediná servírka. Jako většina podniků v centru měli otevřeno sedm dní v týdnu, protože už jen to, že je vždy otevřeno, samo o sobě něco znamenalo. Pojišťovací agenti věděli, že tu můžou každý den, kdy pracují, zahnat hlad a žízeň, a to se počítalo. Pro amatéry, kteří měli otevřeno pět dní v týdnu, tu nebylo místo.

Chris ve třech - *nebo čtyřech!* - panácích whisky utopil svůj vztek, seděl na barové židli a otupěle pozoroval, jak v paprscích slunečního světla, které do místnosti dopadalo okny naproti baru, tancují smítka prachu. Z naleštěného dřevěného pultu vycházela slabá, všudypřítomná vůně alkoholu. Laphroaig seděla na třech panácích levné skotské, kterou vypil v *Bodu zlomu*, kodeinových tabletkách a jinak téměř prázdném žaludku. Připadal si jako přední sklo zacákané bahnem.

„Hele,“ říkal Mike, „je úplně fuk, co si myslí Hewittová. Sejmul jsi Makinu. To se počítá. Jistě, nebylo to podle pravidel, ale právě o to jde, nebo ne? Jen ti to vylepší pověst ranáfe. Posílí tvoji pověst zabijáka.“

„Pověst zabijáka.“ Chris zíral do sklenice, pak se krátce zasmál a potřásl hlavou. „Chceš o mně něco vědět, Mikeu?“

„Jasně.“

„Moje *pověst zabijáka* je zkurvená náhoda.“

Viděl, jak druhý muž přimhouřil oči. Přikývl, hodil do sebe zbytek whisky, a když mu projela útroby, zavrčel, jako by se vzdával.

je to pravda. Jsem zkurvenej podvodník, Mikeu. Hewittová mi nevěří. Nikdy mi nevěřila. Nespletla se. Nepatřím sem.“

Mike se zamračil, dopil vodu a mávl na barmanku.

„Pořád to samý, Chrise. O čem to mluvíš? Minimálně od té doby, cos sejmul Quaina, seš stroj na zabíjení.“

„Ach! Quain.“ Chris pozoroval, jak mu barmanka nalévá další sklenici whisky. „Quain, Quain, Quain. Co o něm chceš vědět?“

„Já o něm už všechno vím. Chrise, rozmáznul jsi ho na třiceti metrech asfaltky. To je jasný. Pětkrát jsi ho přejel, kámo.“

„Jo.“

Chris seděl a vzpomínal. Jasně jarní slunce a drtivý náraz jeho deset let starého Volva do elegantního zeleného boku Quainova závodního audi. Paprsky se od kapoty odrážely s takovou intenzitou, že musel přimhouřit oči.

A Quain, jak ve smyku letí do svodidel a nakonec skončí napasovaný v prasklém úseku mezi sloupky. V okamžiku, kdy Chris dosáhl toho, o co se snažil během těch náročných posledních fází souboje, přestalo to mít smysl. Quain, vystrašený muž středního věku, který na něj s vyděšeným výrazem zíral rozbitým oknem na straně řidiče, když volvo couvlo, aby se připravilo k dalšímu nárazu. Který na něj zíral, když Chris vypnul motor a vystoupil.

Cítil, že mu při té vzpomínce zacukalo v obličejí.

Připadalo mu, že cestu mezi oběma auty urazil v obrovské vzdálenosti od sebe sama. V uších mu pulsovala krev. Tehdy neměl žádný nemex. Došel přímo k oknu a ukázal Quainovi věc, kterou držel v ruce. Recyklovanou láhev a vlhký hadr. Závan nafty, když s ním zamával ve vzduchu. Cvaknutí zapalovače a bledý plamínek v jasném světle. Quain začal něco blábolit.

Vypadnu vyšťekl na něj Chris, což ho samotného překvapilo. Původně chtěl Quaina upálit zaživa. Chtěl mu říct proč a pak láhev mrštit do auta tak prudce, aby se mu rozprskla na podlaze mezi nohama. Chtěl se dívat, jak se Quain mění v ječící, zmítající se, planoucí věc, poslouchat jeho křik-

Vypadni a utíkej, ty hajzle!

A Quain to udělal.

Možná šílený strachem z toho, co viděl v jeho očích, hypnotizovaný bledým, poskakujícím plamínkem. Chris tam stál, díval se, jak běží pryč, a hledal v hlavě důvod, proč to udělal. Něco se tam dělo a on nedokázal pochopit co.

I tak vhodil láhev do audi a bylo v tom stejně tolik zklamání jako něčeho jiného. Po dopadu se rozlétla a uvnitř vyšlehly plameny. Ten pohled v něm něco uvolnil. Rozběhl se zpátky k volvu, nastartoval a sešlápl plyn k podlaze. Smykem se otočil a upřel zrak na tělnatou, kulhající postavu na silnici před sebou. Quain musel motor slyšet a věděl, co to znamená. Volvo ho dojelo právě v okamžiku, když dorazil k středovému dělicímu pásu. Chris si později uvědomil, že na tom stejně nezáleželo. Aby se ke Quainovi dostal, projel by skrz něj.

Zařadil nižší rychlost a motor zaječel. Quain se ohlédl přes rameno těsně předtím, než do něj volvo narazilo. Chris viděl jeho oči. Pak zmizel a do kapoty, předního skla a střechy náhle naráželo neuvěřitelně aerodynamické kutálející se tělo. Černý záblesk pádu ve zpětném zrcátku poté, co Chris s kvílením pneumatik prudce zabrzdil.

Nestačilo to.

Nikdy se nedozvěděl, jestli byl Quain mrtvý, když ho poprvé pozpátku přejel. Ale viděl, co se vynořilo zpod předních kol, když pět metrů od těla zastavil.

Pořád to nestačilo.

Udělal to znovu. A ještě jednou.

pětkrát, než mu došlo, že to nikdy nebude stačit.

„Zabil máho tátu," pronesl.

A Mike Bryant na něj ve vířících částech prachu mlčky zíral. Tenhle výraz u něho Chris nikdy neviděl. Bezmocný, zoufalý.

„Tvýho tátu?"

Chris si povzdychl a sbíral síly na dlouhé, únavné vysvětlování. „Ne přímo. Quain se s mým tátou nikdy osobně nesetkal. Táta pracoval pro restrukturalizační konzultační firmu, která se jmenovala MEŘ - Mezinárodní ekonomická řešení."

Stiskl rty, potřásl hlavou a tiše si odkašlal.

„Vytvářeli modely administrativních systémů, infrastruktury, prostě takovýchle věcí. Měli zakázky ve střední Africe, na Středním východě. Byla to malá firma, ale na silnicích nenasytá a tvrdá, jak jen to tenkrát bylo možné."

Mike přikývl. „Stačilo dorazit jako první, nemám pravdu?"

„Přesně tak." Chris zíral na paprsek světla dopadající na barovou desku. Na naleštěném dřevě byly vidět kroužky po dnech skleniček. „V roce 2018 byl Edward Quain ambiciózní mladík a pracoval v oddělení Nově vznikajících trhů v Hammett McColl. Nemohlo mu být víc než pětadvacet, když díky němu Hammett McColl vstoupil do Etiopie a vytvořil podmínky pro významnou politickou změnu. Podle měřítek Válečných investic nešlo o nic zásadního, nezapomeň, že se to odehrálo před víc než třiceti lety. Ale stačilo to, aby padla vláda. A spousta vysoce postavených úředníků přišla o práci. A Quainův nový tým nedodržel hromadu zahraničních kontraktů. Stalo se to doslova ze dne na den. MEŘ nedokázal tu ránu ustát. Šli ke dnu, stáhli s sebou zhruba deset dalších

fírem a asi čtyřicet procent obchodního sektoru v tehdejší Etiopii. Přej to uspíšilo občanskou válku."

„Jo, vzpomínám si na to." Mike luskl prsty. „Ten Ayel-skej protokol, co? Četl jsem o tom v Reedovi a Masonovi."

„Jo. Quain za to dostal obrovskou provizi, Hammett McColl získal v oblasti Rudýho moře regionální převahu a můj otec, aniž o tom

něco věděl, se probudil s peněženkou plnou neplatných kreditek. Ještě ten samej den ho zastřelili, když se dohadoval s ochrankou v supermarketu. Jeho kartu čtečka odmítla, nebrali ho vážně a pak..." Chris s fascinovanou roztržitostí sledoval, jak mu zbělely klouby na ruce, v níž svíral sklenici s whisky, jako by patřily někomu jinému, „...se jim situace vymkla z ruky. Máma říká, říkala, že kdyby byl táta ten den líp obleče -nej, nikdy by k tomu nedošlo. Táta totiž nesnášel oblek. Mimo kancelář chodil jako vágus. Možná si mysleli, že tu kartu ukradl, nebo tak něco. Snažili se ho z obchodu vyhodit, přej dost nevybíravě. Nějaká obstarožní kráva mu ustřelila hlavu."

Zadíval se na sklenici s whisky. Okamžitě ji pustil a zíral na dlaň své náhle prázdné ruky.

„Přišli jsme o všechno. O dům, o obě auta. O zdravotní pojištění, o úspory. O zaměstnanecký akcie. Mámu přestěhovali do východních zón. Tátovi přátelé nám ze všech sil pomáhali, ale většina z nich taky bojovala o přežití. Všichni pracovali v MERŘ nebo v příbuzných firmách."

Chris opět uchopil pití a hodil je do sebe. „A navíc, dokonce už tenkrát, přej viselo ve vzduchu, že se blíží dominová recese. Chybělo do ní ještě deset let, těch nejhorších, ale lidi už začínali panikařit, protože byli závislí jen na tom, co měli. A Quain se postaral o to, že my jsme neměli nic."

■ Jy si to všechno pamatuješ?"

Ne. Byly mi dva, když tátu zabili. Byl jsem u toho, ale ." Chris se zachvěl, jak se snažil vymanit ze vzpomínek, „...nepamatuju si to. Pamatuju si jen, že jsem vyrůstal v zónách s přízvukem, kterej všichni nesnášeli. S neurčitým pocitem, že kdysi bylo líp. *Předtím*. Ale tohle všechno vím od mámy. Když jsou ti dva roky, tak si prostě nic pamatovat nemůžeš."

Ne, ale..." Mike bezmocně máchl rukou. „Jak jsi to do prdele dokázal? Myslím s Quainem. Copak mu to nedošlo, když jsi nastoupil do Hammett Mc Coll? Jak ses tam vůbec dostal?"

„Změnil jsem si jméno. Můj táta se nejmenoval Faulkner, to bylo jméno mojí mámy za svobodna. Když mi bylo sedmnáct, umřela na trnovou horečku. Přijal jsem její jméno, prodal jsem všechno, co jsme měli, a začal nověj život. Najal jsem si počítačovýho odborníka, kterej dělal v Plaistow pro gang, aby mi upravil záznamy. Za ty prachy, co jsem mu dal, to pravděpodobně odfláknul, ale víc jsem si dovolit nemohl. Pochybuj, že by se na to při důkladnějším

zkoumání nepřišlo, ale když seš ze zón, je to všem fuk. Seš jen levná, anonymní pracovní síla. A v době, kdy jsem nastoupil do Hammett McColl, jsem už měl za sebou pět let života s novou identitou. Ross Mobile a LS Euro jsem vydělal spoustu peněz, uměl jsem řídit. Nic jinýho náboráře z Hammett McColl nezajímalo." „Lajdáci. To byli jejich vlastní lidi?" „Ne, pracovali na smlouvu. Nějaká levná dvoupoko-jová kancelář nedaleko Ludgate Circus. Získávali lidi pro Hammett McColl na základě finančních požadavků. Nevyžadovali souboj na silnici. Nejnižší nabídka vyhrává."

Mike potřásl hlavou. „Zkurvený amatéři."

„Jo, ale něco ti řeknu.. Stejně by to nehrálo žádnou roli. Quain by jméno mého táty stejně nepoznal. Nějaký-ho chlápka, kterýho před dvaceti lety přivedl na mizinu, jedno jméno ze stovky dalších, který pravděpodobně neznal ani tenkrát, natož po dvaceti letech. Jaká je pravděpodobnost?"

„Jo, asi máš pravdu." Mike vyfoukl tváře. „Ježíši, to je ale příběh. Ví to všechno Carla?"

„Ne. Ví jen, že jsem vyrůstal v zónách a že jsou moji rodiče po smrti, ale nemluvíme o tom. Poznal jsem ji po Quainovi. Už jsem to všechno pohřbil. Když jsme se začali scházet, vyptávala se mě. Myslím, že ji to svým způsobem přitahovalo, to, že pocházím ze zón. Řekl jsem jí, že se nechci ohlížet zpátky." Snažil se vybavit si vybledlé vzpomínky. „Kdykoli se zeptala, odbyl jsem ji. Po nějaký době s tím přestala."

„Jo, to je pravda. Nikdy o tom nemluvíš."

Chris pokrčil rameny. „Ani ty ne. Nikdo z nás. Máme všichni moc práce na to, abysme se bavili o minulosti. Podle toho, jak žijeme, to vypadá, že nikdo z nás žádný rodiče neměl."

„Hele, já rodiče mám a často je navštěvuju."

„To ti závidím."

Mike znovu potřásl hlavou, tentokrát trochu opilecky. „Pořád tomu nemůžu uvěřit, kámo. Připadá mi to jako nějaký film. Celá ta cesta zpátky ze zón, abys dostal Edwarda Quaina."

Chris dopil whisky. „Jo. Některý z nás k tomu mají předpoklady, jiný ne. Jen si vzpomeň."

„Do prdele, Chrisi. Tím jsem nemyslel *tebe*. Dobře víš, že neříkám, že si všichni ze zón zaslouží, aby tam byli. Kdybych tohle všechno věděl, o tvých rodičích a tak, nikdy bych neřekl -"

Ne? Musel jsi vědět, odkud jsem, Mikeu. Sám jsi mi řekl t^{en} P^{rvní} den, kdy jsme se potkali v umývárně, že než jsem nastoupil, Hewittová si mě důkladně proklepla. A to, kde jsem vyrůstal, není tajemstvím. Je to v životopise."

„Cože?" Mike na něj zamžoural. „No, jo, ale myslel jsem si... já nevím, že seš dítě nějakýho manažera, kterej si jezdil užívat do zón, a holky z baru, tanečnice nebo tak."

„Díky."

„Kurva, tím nechci říct... tím chci říct, že to nic neznamená, ale prostě jsem si to myslel. Stává se to. *Znám* lidi, kterým se to stalo. Sám jsem k tomu neměl párkrát daleko. Prostě jsem si myslel, že díky tomu jsi dostal šanci v Ross Mobile a možná i v LS Euro."

„Ne." Chris se napjatě usmál. „Do Ross Mobile jsem se dostal přes starýho kamaráda mého táty. Všechno ostatní jsem si vybojoval sám. Netrap se tím, Mikeu. Měl jsi pravdu. Některý z nás k tomu mají předpoklady a já měl nenávisť. Měl jsem v sobě tolik nenávisť, že bych s ní natřel celej mrakodrap. Vyrůstal jsem s nenávisť. Hnala mě dopředu. Když nenávidíš, nic jinýho skoro nepotřebuješ."

„Hele -"

„A pak jsem se jednou ráno probudil, zabil jsem Edwarda Quaina a život šel dál. Měl jsem práci, měl jsem soukromej život, no, vlastně životní *styl*. V Hammett McColl mě právě povýšili. Měl jsem peníze, *spoustu* peněz, poprvý v životě." Pohrával si s prázdnou sklenicí, pak se do ní podíval a rozesmál se. „Připadalo mi trochu nevděčný přestat chodit do práce."

Oba chvíli mlčky seděli. Nakonec se Mike stísňeně zavrtěl a odkašlal si.

„Chrisi," zaváhal, „uhm, nechceš u nás dneska přespat?"

„Ne. Díky. Potřebuju bejt chvíli sám, Mikeu. Musím si něco vyřešit. Pojedu do hotelu. Ale děkuju. A..." Neurčitě mávl rukou. „Díky, za, vždyť víš, za to, žeš mi zachránil život a vůbec za všechno."

Bryant se usmál.

„Jdi někam, dlužil jsem ti to za Mitsue Jonesovou. Řekněme, že jsme si kvit."

Hotel ho nezadržel.

Nalil si whisky - *dalšízkurvenou whisky* - a zíral na telefon, jako by byl otrávený. Mobil měl pořád vypnutý. Nikdo kromě Mikea nevěděl, kde je. Musel by zvednout sluchátko a vytočit číslo.

Místo toho zvednul dálkové ovládání a projel televizní kanály. Nekonečné, bezduché sračky v jasných barvách a optimistická reportáž z Kambodže, vysílaná v přímém přenosu. Poznal, že jde o upravený sestřih.

Vypnul televizi a vyšel na balkon. Po tváři ho pohladil teplý noční vzduch. Sedm pater pod ním se táhla jasně osvětlená kensingtonská ulice. Kráčela po ní dvojice, zavěšená do sebe. Dolehl k němu smích. Opačným směrem projel pomalu taxík, který hledal zákazníka.

Zamířil do ložnice. Lehl si na postel a zíral na dokonale omítnutý strop. Napětím ho svrběly končetiny.

Přecházel po apartmánu a okousal si nehet na palci do masa.

Zapnul laptop a snažil se v databázi provést jednoduché úkony.

Mrštíł sklenici na opačnou stranu místnosti.

Sebral peněženku, nemex, sako a odešel.

Cekala na něj.

jVlusela venku na ulici uslyšet taxík. Jakmile stiskl zvonek, otevřela dveře. Byla oblečená stejně jako v *Bodu zlo-mU* v černých legínách a volné šedivé sportovní mikině, nenalíčená, s vlasy staženými vzadu. Stáli tam a dívali se

na sebe.

Musím si s tebou promluvit," začal, ale ona zavrtěla hlavou.

Když přešel práh, natáhla k němu ruku. Připadalo mu, že padá. Byl natolik blízko, že z jejího dechu ucítil závan právě vypité kávy a za tím ženský pach smíšený s vůní pomerančovníku. Vášnivý polibek mu vehnal slzy do očí, vzájemný útok jazyků, zubů hryzajících rty a rukou na oblečení pod nimi. Když se k sobě přitiskli a Chrisovy ruce se nemohly jejího těla nabažit a sevřít je s dostatečnou silou, vzrušeně se mu rozesmála do rozevřených úst. Kopnutím za sebou zabouchl dveře a pod mikinou našel chirurgicky dokonalé ňadro bez podprsenky - *hlavou mu bleskla ukázka z porna* - tvrdé pod hebkou kůží, pevné břicho, dlouhé stehno a nad ním výběžek hýždě. Na ničem z toho nedokázal dlouho setrvat.

Vsunula mu nohu mezi jeho a přitiskla mu ji k penisu. Byl už tvrdý. Kousla ho do krku. Za ruku ho odvěkla halou, kolem kuchyně a koupelny do neuklizené ložnice nalevo. Stolek s hromadou drobností, vratká hromada knih a sklenice se zvětralou vodou. Světlo modrá příkrývka zmuchlaná na neustlané posteli. Nasával to do sebe a z té nové intimity, z pohledu do vnitřní svatyně, zabudované do

předchozí představy, kterou si o jejím bytě udělal, ho zašimralo v žaludku. Zničehonic ho pustila, jako by ji pálił, svezla se před ním na postel a dvěma energickými pohyby ze sebe stáhla leginy. Prsty se dotkla vy-výšeniny pod bílými bavlněnými tangy, které měla

vespod, a přejala si jimi po žlábků sem a tam. Při tom pohybu se na něj usmála. Volnou ruku natáhla k nočnímu stolku, otevřela zásuvku a sáhla dovnitř.

„Ne, počkej.“

Svlékl si sako a košili, klekl si vedle postele, zabořil obličej do bílé bavlny a vdechoval její koncentrovanou vůni. Zajíkla se a pomalu se položila na zmuchlanou pokrývku. Vzrušený střed těla mezi jejími stehny byl vlhký. Rukama, prsty napřed, jí přešel po jejich vnitřní straně, odtáhl kalhotky na stranu a vsunul do ní jazyk. Ucítil křečovitý stah. Pak mu rukama pevně sevřela hlavu, na-zvedla nohy a složila mu je na záda jako křídla. Celou dobu přerývaně lapala po dechu.

Když to na ni přišlo, s hlubokým zasténáním se k němu pevně přitiskla a zmítala se v záchvěvech orgasmu, až nakonec úplně znehybněla. Jemně se vyprostil z jejího sevření a vstal. V otevřené zásuvce našel lahvičku Dure-xu. Položil jí studený váleček na břicho, a když ho ucítila, ještě jednou se zachvěla. Dokutálel ho k řadřům, vložil ho mezi ně a pomalu ho převáloval sem a tam v prohlubni, kterou vytvořily šikovné ruce plastických chirurgů. Nadzvedla se na loktech.

„Takže tohle *ted* chceš?“ zeptala se ho posměšně.

„Chci tě ošoustat, Liz.“

Lehce sklonila hlavu ke straně a chvíli to vypadalo, jako by o tom uvažovala. Pak se posadila, rozpustila si vlasy a začala mu rozepínat pásek. Z látky, v níž byl uvězněn, mu uvolnila ztopořený penis, s dychtivou opatrností ho sevřela a vsunula si ho na okamžik do úst. Potom ho palcem a ukazovákem uchopila u kořene, zvedla lahvičku a rovnoměrně mu ho odshora dolů nastříkala.

Uplynulo už pár let od chvíle, kdy tuhle věc používal, a náhlé sevření studené membrány, která se na pe-

nisu okamžitě vytvořila, na něj zapůsobilo jako šok. Zajíkl se, a když to Liz Linshawová uslyšela, znovu se usmála.

„To je pro začátek,“ pronesla chraplavým hlasem a zvedla mu lahvičku před obličej. „Drahá speciální věcička. Musíš počkat, až začnou působit kontaktní senzibi-lizátory. Dlouho nevydržíš.“

Natáhl se k ní, ale Liz se položila na záda a rozevřela stehna. Se zasténáním se do ní vnořil, oběma rukama jí sevřel jedno ňadro a začal je masírovat. Sál bradavku tak intenzivně, až se mu dotýkala patra v ústech.

Měla pravdu. Dlouho nevydržel.

„Chceš slyšet, jak mi buší srdce?“ zeptala se ho později.

S hlavou položenou na jejím hrudníku omámeně přikývl.

„Pořád mi tluč jako splašený, Chrisi. To když si vzpomenu, jak jsi mi to udělal. Chci, abys to udělal zase.“

„Cože? Ted' hned?“

Rozesmála se. „Jo, to by bylo nejlepší. Ale můžu počkat.“ Zvedla hlavu, aby mu viděla do obličje. „Zůstaneš přes noc?“

„Jestli mě o to požádáš.“

„Zůstaň přes noc.“

„Ne, musím odjet.“

„Ty mizero.“ Plácla ho do boku. „Myslím to vážně. Chci, abys zůstal, Chrisi. Chci tě líp poznat.“

„Poznala jsi mě. Jen se na mě podívej.“ Ale pod laškováním ucítil neurčitý záchvěv paniky. Ne kvůli tomu, co chtěla. Kvůli tomu, co možná chtěl on od ní.

„Takže si to zopakujeme?“

Vzpomněl si na Carlu a opět tu myšlenku zahnal. Nech to plavat.

„Jo, zopakujeme. Bydlím ted' v hotelu, Liz. Už nebudou žádný komplikace.“

A vzadu v mozku něco zvedlo hlavu k obloze a rozesmálo se jako hyena.

Louise Hewittová seděla na kraji postele s šedivým povlečením, obklopené řeckými sochami na podstavcích, a zírala za bílý kužel halogenové lampy na nočním stolku. Místnost kolem ní byla tichá. Cestou do bytu si automaticky pověsila sako na ramínko a ted' seděla se svěřenými rameny na posteli jen v hedvábné blůze. V krku měla nezvyklou hořkou pachut'.

Zadívala se na postel a stiskla rty. Pak si lehla na bok na přehoz a zabořila obličej do polštáře. Z šedivé bavlny vycházela jeho vůně a Louise pevně zavřela oči.

„Ach, bože. Nicku,“ zamumlala, a když polkla, stáhlo se jí hrdlo. „Copak jsem ti to neříkala? Copak jsem tě *ne-varovala!*“

Chvilí tam ležela a zpod pravého víčka jí vyklouzla osamělá slza. Trhaně jí stekla po tváři a vpila se do polštáře.

Když jí vyhrkla druhá a třetí slza, prudce se posadila a rozzlobeným pohybem člověka strhávajícího masku si je otřela. Odkáslala si, vstala z postele a zamířila do pracovny. Zapnula počítač a posadila se před jeho měkkou, pestrobarevnou záfi.

Pustila se do práce.

Soubor 5: Závěrečný audit

Kapitola čtyřicátá

V několika dalších týdnech přepadly Chrise okamžiky, kdy si musel důrazně připomínat, že tohle je jeho vlastní život.

Zčásti za to mohl hotel. Na životě, při němž dlouhodobě využíval jeho prvotřídních služeb, bylo něco izolovaného, jako kdyby měl na ruku tenké gumové rukavice. Domácí práce, na které byl zvyklý, mu začaly připadat vzdálené, téměř neviditelné. Špinavé oblečení nosil do prádelny a zpátky se vracelo nažehlené a voňavé, jako by je vyprali skřítki. V koupelně se stejně zázračně objevovaly každý den čisté ručníky a lahvičky s mýdlem a šamponem. Objednal si jídlo a to se objevilo u jeho dveří z kuchyně, kterou nikdy neviděl, nebo se najedl v jedné z hotelových restaurací. V obou případech si ušetřil fyzickou a emocionální námahu, která vyžadovala, aby opustil hotel a našel si podnik, kde by se mohl najít.

V Shornu fungoval s lehce otupělou automaticností. Po náhlém zmizení Nicka Makina jim práce přerůstala přes hlavu. Razil si skrz ni cestu jako člověk, který se s tupou mačetou prodírá hustým křovím. Soustřed' se před sebe, *sekni*, chyt', odhod' a pokračuj, soustřed' se před sebe, *sekni*. Občas nemohl dál, ale síla zvyku ho držela na nohou.

Škrábance od broků na boku se mu zahojily a bolest se rychle změnila v nepříjemnou, matnou vzpomínku. Sny o Carle tehle způsob řešení zatvrzele odmítaly.

Z MESA přicházely od Lopeze tajné zprávy. Barranco dostal první dodávku od Shornu - tři sta kalašnikovů s municí, třicet protiletadlových děl a rovnou tisícovku granátů King. Všechno dorazilo v noci na jednu pláž v Tichém oceánu díky zprivatizované ruské přepadové ponorce třídy Epsilon a její demobilizované posádce. Té nejlepší, kterou si bylo možné koupit.

Na opačné straně zeměkoule hrála Nakamura v Kambodži svou hru

způsobem, který Vasvik předpovídal. Plány na vojenský převrat se daly do pohybu. Chris měl připravené odpovídající místní opatření - zařídil je téměř duchem nepřítomný - dávno předtím, než získal informace od špiónážní služby. Předstíral, že zprávy studuje, o hodinu později zavolal prostřednictvím předem dohodnutých autorizačních kódů Langleymu, posadil se a čekal.

Phnompenhem se šířily výbuchy jako vyřážka. Plukovník a jeho rodina zahynuli při explozi v autě. Generál v restauraci. Velitel leteckých sil v bordelu, zasažen třemi výstřely s neobvyklou precizností, která v Chrisovi vyvolala podezření, že ten podnik je nějakou Langleyho chráněnou koncesí. Dva další atentáty, z projíždějícího auta a bomba ve vozidle, v tomto pořadí. Zbytek to pochopil. Přebírat skončil dřív, než vůbec začal, a Nakamura se stáhla. Chris se dozvěděl, že je vedení spokojené. Na Notleyho to udělalo dojem.

Zatím probíhalo intenzivní vyšetřování záhadného zmizení Nicka Makina. Nikdo kromě lidí, kteří se tehdy zúčastnili porady v Shornu, nevěděl, kde je. Jeho tělo spolu s ostatními, stále s maskami na hlavách a teplými, odvezla z Crutched Friars helikoptéra. Žádný záznam obličejů a žádná stopa DNA - než odletěli, jednotka rychlého nasazení, kterou Mike přivolal, vyčistila zakrvácený asfalt pomocí chemikálií, které zmaří jakoukoli analýzu

tkání. Přestřelka byla odložena s tím, že šlo o nájezd gan-který posléze stihl spravedlivý trest. Ve sdělovacích prostředcích se objevily pečlivě zfalšované dohady, že se Makin stal osamělou obětí stejného gangu dřív, než stačil uniknout. Chris s Mikem předali připravená prohlášení a sledovali celé dění od postranní čáry.

Sdělovací prostředky dělaly svou práci mnohem lépe, než všichni čekali. V senzačním záznamu plném násilí, který natočily bezpečnostní kamery v Crutched Friars, se přesné informace rychle rozplynuly. Pistolnická prezentace záležitosti měla obrovský úspěch. *Soutěžní jezdci v masakru eastwoodského stylu! Gangy ze zón sklízejí v pravé poledne bouři! Policie chválí hrdiny ze Shornu!* Tu událost znal celý svět a televize a pánské časopisy šlely. Chris s Mikem dostali jako suvenýr remingtonky, které jim v bílé smršti oslepujících blesků předal šéf korporační policie. Všichni se navzdory té mediální vichřici usmívali. Ve srovnání s tímhle vypadalo vítězství nad Mitsue Joneso-vou a jejím týmem jako zcela bezvýznamná událost. Jednou ráno přišel Mike do práce a na

záznamníku našel vzkaz od hollywoodského agenta. Studia, sdělil mu agent, stojí ve frontě. Autorská práva, nabídky, finanční částky, nad kterými by dokonce i Louise Hewittová zalapala po dechu. Mluvílo se o knize navazující na filmové zpracování. O počítačové hře. O akčních figurkách.

Nic nepodepisujte, nařídil Notley s typickou tolerantní blahosklonností. *Zatím*.

Jednotky korporáční policie vyrazily pátrat do zón po známých a příbuzných těch čtyř mužů, kteří zahynuli spolu s Makinem. Vykopávaly dveře a rozbíjely hlavy, zastrašovaly a podplácely a nakonec zjistily, že nikdo neví nic, co by stálo za řeč. Zatýkáni bylo v plném proudu. Sdělovací prostředky tomu nadšeně tleskaly. *Shorn řídí*

tvrdý zásah proti gangům! Zákon a pořádek - priorita korporáční komunity! Rozprášíme drogovou spodinu, tvrdí společník Shornu! Manažeři slibují bezpečnější ulice pro naše děti!

Po deseti dnech původní události kolem smrti Nicka Makina vyšuměly. Nikdo si nepamatoval nic kromě záběrů Chrise Faulknera a Mikea Bryanta, stojících proti početní a mnohem lépe vyzbrojené přesile, kteří sejmuli pět chladnokrevných, zbabělých maskovaných dealerů drog.

Realita v tom humbuku vybledla.

Chris neúnavně poskytoval rozhovory a usmíval se do objektivů. Čelil záplavě telefonátů od automobilových fanoušků a londýnské Obchodní komory. Ze všech stran na něj útočila pozvání na večere, prosby o opotřebované součástky z motoru saabu a nabídky bizarních sexuálních služeb. Znovu se mu na počítači hromadily vzkazy od žen s východoevropským jménem a stejně lačným výrazem na tváři a z webových stránek jako *Silniční vlna* a *Extrémní asfalt*. Četl filmové scénáře a zprávy Válečných investic s omámeným pocitem, že brzy možná nedokáže rozeznat rozdíl. Hlásal do telefonu oficiální linii Shornu, předepsanou firemní politikou. Staral se o Kambodžu, MESA, Paraná, Ásám. O Makinovy zákazníky v Guatemale, Kašmíru, Jemenu i jinde.

Bral si na střelnici remingtonku a vybíjel si potlačovaný stres na holografických terčích. Zásahy rozptýlených broků v něm vyvolávaly hluboké uspokojení, kterého při střelbě z nemexu nikdy nedosáhl. Postupně si zbraň oblíbil tak, jak si u pistole nikdy nedovolil. Ten pocit používal jako drogu.

Po večerech, v anonymním ústraní hotelu, měl, jako smyslové přetížení na cloně svých pocitů, Liz Linshawovou. Nahá, elegantně natažená na posteli, namydlená ve sprše, zády přitisknutá ke stěně pokoje s nohama kolem

íeho pasu, napjatá orgasmem, pokrytá potem, usmívající se skrz rozcuchané vlasy.

Také ji používal jako drogu. Jako zmaterializovanou návštěvu z nějakého placeného kanálu s měkkým pornem, který hotel připomínal. Když tam nebyla - asi každou třetí noc, *musíme se prostě chovat rozumně*, Chrisi - ma-sturboval a při tom na ni myslel. Pomáhala mu spát, pomáhala mu vyhnout se příliš vědomému pozorování, když se na konci dne vrátil do hotelu a přemítal, jestli člověk takhle dokáže žít skutečně celý život.

Nakonec se v hotelu objevila Carla.

Nejdřív zavolala. Několikrát. Její telefonáty na mobil a do kanceláře měl blokováné, ale nějak z Mikea vymámila jméno hotelu. Když volala poprvé, zvedl sluchátko. Visel na konci linky jako ve stavu beztlíže a jednoslabičně odpovídal. Po chvíli se rozplakala.

Zavěsil.

Zavolal na ústřednu a požádal je, aby monitorovali a hlásili mu všechny další příchozí hovory. Pak rozzuřeně zavolal Mikeovi. Dostalo se mu jakés takés omluvy, ale bylo zcela jasné, co si o tom druhý muž doopravdy myslí.

„Jo, já vím, Chrisi. Moc se omlouvám. Pořád mi volala - už jsem ji nedokázal odmítnout. Byla rozrušená, víš? Opravdu rozrušená.“

„Já jsem taky rozrušenej, Mikeu. Zasloužil bych si trochu solidárnosti. Já tě před Suki *za tvýma* žádama nepo-mlouval, nebo jo?“

„Musíš si s ní promluvit, kámo.“

„To je tvůj názor, Mikeu, a máš na něj právo. Ale o svém manželství si kurva rozhoduju sám. Jasný?“

Na druhém konci linky se rozhostilo dlouhé ticho.

„Jasný," pronesl Mike nakonec.

„Fajn." Chris si odkašlal a trochu zmírnil tón. „Tak zejtra v osm. Na poradě ohledně Kambodži.“

„Jo.“

„Tak dobrou.“

„Jo, dobrou noc, Chrisi," pronesl Mike bezvýrazným tónem, který se Chrisovi moc nelíbil, ale byl tak rozzlobený, že mu nevěnoval

velkou pozornost.

Z koupelny se vynořila nahá Liz a energicky si vysoušela vlasy ručníkem.

„Kdo to byl?”

Mávl rukou. „Mike. Kvůli práci.”

„Jo? Vypadáš dost našťvaně.”

„Jde o tu Kambodžu.”

„Nechceš mi o tom něco říct?”

Prinutil se k úsměvu. „Pravděpodobně existuje spousta věcí, který bys *chtěla* slyšet. Ale bavme se třeba o Marsu.”

Hodila po něm ručník.

„Stejně to z tebe dostanu,” pronesla a přistoupila k němu.

Druhý den ráno cestou do práce si Mikeův tón znovu vybavil a napadlo ho, jestli to na něj zkusí po poradě ohledně Kambodži znovu. Když taxík projížděl kolem Hyde Park Corner, nacvičil si rozzlobené repliky.

Neměl příležitost je uplatnit. Ten den volali z Hollywoodu a Mike se chtěl bavit jedině o neskutečných cifrách, které s tím telefonátem souvisely, a možnosti, že by se mohli vidět na plátně zvěčnění Tony Carpenterem a Eduardem Rojasem.

Ten týden volala Carla ještě několikrát a pak, zničehonic, stála u recepčního pultu a chtěla ho navštívit. Naštěstí k tomu došlo v den, kdy se Liz Linshawová rozhodla neukázat. Krutě mu blesklo hlavou, že požádá recepčního, aby ji poslal pryč, pak zachytil svůj obraz v zrcadle na zdi

a ušklíbl se. Převlékl se do čistého oblečení, obul si mokasíny a sešel dolů.

Seděla na jedné pohovce v hale, na sobě měla vybledlé džíny, které s ní kupoval, kozačky a černou koženou bundu. Když ho uviděla, vstala a s nejistým úsměvem mu šla naproti.

„Takže... mám schůzku s hrdinou. Je to asi fajn pocit bejt zase slavněj, co?”

„Co chceš?”

„Nemůžeme jít k tobě nahoru?”

„Ne.”

Důkladně se rozhlédla po tichém, slušně vychovaném hemžení v hale. Bolest v jejím hlase nebyla téměř patrná.

„Ty tam někoho máš?”

„Nechovej se jako nána. Ne, nikoho tam nemám. Ježíši, Carlo,

tohle není kvůli někomu jinému. To *ty* do prdele opustila mě."

„Takže tu musím stát, zatímco na mě řveš?"

Ovládl se a ztišil hlas. „Támhle je restaurace, za tím obloukem. Můžeme si sednout tam."

Pokrčila rameny, ale tu lhotejnost jen předstírala. V rohu restaurace se posadila a lesklýma očima se na něj zadívala. Nedávno plakala, došlo mu. Poznal to. V tu chvíli ucítil, že jeho hněv mizí, zaplavila ho vlna vřelosti. Potlačil to. U stolu se objevila servírka se zdvořilým úsměvem na tváři. Pro sebe objednal laphroaig, a když se zeptal Carly, zda si dá něco k pití, všiml si, že ji jeho oficiální tón zabolet. Zavrtěla hlavou.

„Nepřišla jsem s tebou popíjet, Chrisi."

„Jak myslíš." Kývl na servírku a ta se vrátila k baru. „Tak proč jsi přišla?"

„Omluvit se."

Chvilí se na ni díval. „Tak do toho."

Pokusila se o úsměv a zavrtěla hlavou. „Ty parchante. Stal se z tebe opravdovej parchant, Chrisi. Víš to?"

„Sakra, vysadila jsi mě uprostřed zón, Carlo. Ve dvě hodiny v noci. Musíš se mi za to omluvit."

„Řekl jsi, že jsem kurva."

„A tys řekla, že -" Bezmocně máchl rukou, protože si nevzpomínal, jak hádka vygradovala. „Tys řekla -"

„Řekla jsem, že tě už nepoznávám, Chrisi. To nebyla urážka, to byla pravda. Už tě nepoznávám."

Pokrčil rameny a zatvrzele ignoroval kapku hořkosti, kterou cítil uprostřed hrudníku. „Takže proč jsi teda přišla? Jsem odepsanej, nenapravitelnej. Silniční zabiják. Tak proč na mě plejtváš časem?"

„Řekla jsem ti, proč jsem přišla."

„Jo, omluvit se. Zatím jsem žádnou omluvu neslyšel."

Objevila se servírka s laphroaigem. Podepsal účet, napil se a položil sklenici na stůl mezi ně. Opět se zadíval na Carlu.

„No?"

„Nepřišla jsem se ti omluvit za to, že jsem tě vysadila v zónách." Když otevřel ústa, Carla zvedla ruku, aby ho umlčela. „Ne, poslouvej mě, Chrisi. Udělala bych to zase, kdybys se mnou znovu takhle mluvil. Zasloužil sis to."

Zadívala se přes restauraci a připravovala si řeč. Roztržitě se natáhla přes stůl pro sklenici s whisky, ale jakmile si uvědomila

automatickou důvěrnost pohybu, okamžitě se zarazila. Několikrát rychle zamrkala.

„Za to se omlouvat nemusím, Chrisi. Musím se omluvit za to, že jsem tě měla už dávno opustit. Poslední rok, poslední roky, já nevím, možná ještě dýl, jsem se snažila, aby se z tebe stal zase ten člověk, kterým jsi podle mě byl když jsme se poznali." Nepřesvědčivě se usmála. „A ty už

tím člověkem být nechceš, Chrisi. Už tím člověkem nejseš. Našel jsi něco tvrdšího a rychlejšího a miluješ to víc." To je blbost, Carlo."

„Myslíš?"

Ticho. Zpod levého víčka jí vyklouzla slza. Předstíral, že ji nevidí, a místo toho se natáhl pro whisky. Našla v bundě kapesník.

„Opouštím tě, Chrisi. Myslela jsem možná... ale měla jsem hned poprvé pravdu. Nemá to smysl." Ukázala na hotel kolem nich. „Takhle seš šťastnější. V hotelu s pokojovou službou, izolovanéj od okolního světa. Nejde jen o práci, kterou dál děláš, o ten zkurvenej mrakodrap, ze kterýho na dálku řídíš ty svoje války. Jde o všechno. Dvacet čtyři, sedm, odtrženej od reality. Jak dlouho bys tady dřepěl, kdybys sem za sebou dneska večer nepřišla? Jak dlouho bys se mnou odmítal komunikovat, jako se všema ostatníma?"

Prudce vstala. Chris seděl a zíral přímo před sebe z oken restaurace na venkovní ulici.

„Kurva, to tys opustila mě, Carlo. Nesnaž se to převracet."

Chladně se na něj usmála. „Ty mě neposloucháš, Chrisi. Opouštím tě. Potřebuju pár tejdnu, abych si sbalila věci."

„A kam pojedíš?" vyhrkl.

„Budu bydlet u -" tiše se zasmála. „Ne, to už s tebou nemá nic společnýho, Chrisi. Nějakej čas zůstanu v Tromso. Než se rozvedeme. Předpokládám, že budeš s rozvodem souhlasit. Určitě se už nemůžeš dočkat, až budeš volnej. Budeš pak mít spoustu času na svoji novou přítelkyni, ať je to kdokoli."

„O čem to kurva mluvíš?"

„Nech toho, prosím tě. Nejsem hloupá, Chrisi. Viděla, jsem jak se na mě recepční dívali, když jsem sem přišla. Slyšela jsem, jak reagovali, když jsem se ti snažila dovolat. Nejsem jediná ženská, která sem za sebou chodí. Jen doufám, ať je to kdokoli, že za ty prachy, který do ní vrážíš, stojí."

Pokrčil rameny. „Mysli si, co chceš. Nebo si radši zkontroluj

výpisy z kreditních účtů. Označ si všechny platby pro eskortní agentury, který musím platit. Tys o mně nikdy neměla vysoký mínění, co?"

Potřásla hlavou a rozechvěle se nadechla. „Ani nevíš, jak moc se pleteš, Chrisi. A nikdy se to nedozvíš."

„No, to je fuk."

Otočila se k odchodu. Pak se zarazila a obrátila se zpátky.

„Jo. Měl bys vytáhnout paty z hotelu a vyzvednut si saab, Chrisi. Co nejdřív. Zatím jsem se ho nedotkla, ale nejsem si jistá, jak dlouho ho snesu na příjezdový cestě, když vím, že tady šoustáš s nějakou placenou děvkou s umělýma kozama. Dochází mi trpělivost."

A odešla.

Kapitola čtyřicátá první

Liz Linshawová přišla další večer a našla Chrise rozladěného ze včerejší schůzky. Byl popudlivý a nedůtklivý, a když si vlezli do postele, potřeboval pomoci rukou. Milovali se, ale za moc to nestálo. Vykonával příslušné pohyby, podrážděně plnil její přání a měnil polohy, a podařilo se mu uvolnit až na konci, kdy se udělal do jejího dokonalého těla z placeného pornokanálu. O pár vteřin později na něj jako cihla z padesátého patra dopadl reálný svět. Žádný pocit postkoitální blízkosti, žádné špitání a laskání zpoceně pokožky. Před očima i v hrudníku měl prázdno.

Rozpojili se a lehli si vedle sebe.

„Díky," pronesla s pohledem upřeným do stropu.

„Promiň." Překulil se jí do klína. „Pojď sem."

Odstrčila mu hlavu. „Zapomeň na to, Chrisi. Jen mi řekni, co se děje."

„Určitě to nechceš slyšet."

„Ale chci."

Znovu si lehl na záda. Vyfoukl ke stropu kouř imaginární cigarety. „Byla za mnou Carla," oznámil nakonec.

„Skvělý." Posadila se, opřela se zády o čelo postele a založila si ruce v podpaží. „Fakt skvělý. Dáte to zase dohromady?"

„Říkal jsem, že to nechceš slyšet."

Rozzlobeně se na něj podívala. „To se pleteš. Chci to slyšet, chci to slyšet do nejmenších podrobností. Každou

maličkost. Teď s tebou trávím večery, Chrisi. Všechno, co to zničí,

je špatný, takže věř, že to chci slyšet. Dáte to zase dohromady?"

„Pochybuj.“

Zopakoval jí rozhovor v restauraci, téměř slovo od slova. Když došel ke Carlině větě na rozloučenou, Liz se ušklíbala.

„Hezký.“

„Jo.“ Chris se zadíval do rohu pokoje. „Někdy mě děsilo, jak se mi dokázala dostat do hlavy. Číst moje myšlenky, jako bych byl obrazovka.“

Liz Linshawová se na něj podívala. „Prosím?“

„Chci říct, jak poznala, že -“

„Že máš v hlavě mě? Placenou děvku s umělýma ko-zama? No, pěkně děkuju, Chrisi. To ti *pěkně* děkuju.“

„Liz, já... takhle jsem to nemyslel. Jen...“ Snažil se najít nějaké vysvětlení, jak to myslel, že se stala neoddělitelnou součástí hotelové reality, v níž žije. „Bože, seš *nádherná*, to je to, co se ti snažím... co našla v mé hlavě. Chci říct, hele, s těma umělýma kozama měla pravdu, nebo ne?“

Liz sevřela ňadra do dlaní. Její vzteklý výraz zbavil to gesto smyslnosti.

„Něco se ti na nich nelíbí? To je zvláštní, protože když jsi měl před chvílí obličej mezi nima, tak to tak nevypadalo. Víš, Chrisi, tohle jsem já. Jsem opravdu tady, ne jen jako. Nesnažím se ti nabízet jako nějaký zkurvený zboží.“

„Ne?“ Prázdnou pod žebry mu začala pronikat zpátky trocha vlastního hněvu. „Tak proč jsi mi poslala ten svůj pornoklip? Ty dvě potetované holky v akci? To ti nepřipadá jako nabízení zboží?“

Zírala na něj. „O čem to sakra mluvíš?“

„Ale no tak, Liz. Copak mi chceš tvrdit, žeš nedělala porno?“

Ne, dělala.“ Něco v jejím výrazu se změnilo. „Když to byl nejlepší způsob, kterej jsem znala, jak si vydělat prachy. J^{en} cnc^ vědět, proč jsi mi nikdy neřekl, že sis ho při tom honil.“

„Liz, přece jsi mi ho *poslala*.“

„Ne. Chrisi. Neposlala.“

„Chceš říct, žeš mi neposlala videoklip, na kterým seš ty a nějaká blondáta macanda na něčem, co vypadá jako lavička v posilovně? Nikdy jsi mi to neposlala?“

Povzdychla si a znovu se opřela o čelo postele. Zadívala se před sebe a zdálo se, že se stáhla do sebe.

„*Donnino dominium*,“ zamumlala.

„Cože?"

„*Donnino dominium*. Tak se to dílko špičkového erotický-ho umění jmenovalo. Byla jsem Donna Strašlivá, domina z posilovny." Nevesele se usmála. „Dost infantilní, co?"

Chris rozpačitě mávl rukou. Byl přesvědčený, že se červená. Liz Linshawová přikývla.

„Ale postavil se ti, nemám pravdu?"

„Uhm." Uhnul pohledem.

Znovu si vzdychla. „Hele, nic si z toho nedělej. Proto se to taky točí. Jako chlap bys byl vlastně k ničemu, kdyby se ti při tom nepostavil. Předpokládá se, že na tebe zapůsobí mladý kozičky a tys viděl na obrazovce hned čtyři, jak se o sebe třou, a všechny vyvedený v nadskutečný velikosti. Stejně tak bys byl vybudenej ze čtyř lajn kokainu z MESA, kterej tě udrží celou noc nahoře. Je to jen droga, Chrisi. Rafinovanéj, upravenej prášek, kterej spouští sexuální procesy." Další unavený úsměv. „Takže jsem tě vzrušovala, co?"

Odkašlal si. „Tobě se to, uhm, fakt líbilo s - vždyť víš."

„Holkama?" Pokrčila rameny. „Ani ne. Chci říct, že když tě někdo líže, je to vždycky příjemný, ať od chlapa,

nebo od ženský. Teda když si zvykneš na to, že tě při tom pozoruje šest nebo sedm lidí za kamerou. Asi by tě překvapilo, jak rychle si na to zvykneš. Ale ne, nikdy jsem nebyla lesba, dokonce ani bisexuálka ne. Je to jen divadlo, Chrisi. Jen práce. A navíc, když točíš s holkama, platíš nižší zdravotní pojištění. Menší riziko, menší opotřebení."

„Proč jsi, chci říct, jak ses k tomu dostala?"

Tentokrát se usmála doopravdy. Narovнала se, zavrtěla hlavou, sáhla přes okraj postele pro kabelku a začala v ní něco hledat. „No, nepřinutili mě k tomu otrokáři s bílým masem, jestli máš na mysli tohle."

Vylovila ohnutou, pomačkanou hašišovou cigaretu a zapalovač. Znovu se opřela o čelo postele a zapálila si. Zakašlala a v náhlém oblaku dýmu vytvořila malé víry.

„Dáš si? Ne? Opravdu?" Zhluboka do sebe vtáhla kouř, chvíli ho podržela v plicích a pak ho vyfoukla. Kriticky se zadívala na konec cigarety. „Potíž je v tom, že když posloucháš takový zvrácený evangelický idioty, jako je Simeon Sands, uvěříš, že všechny *jme* sexuální otrokyně, jen se nám říká jinak, unesený, omámený drogama, oběti vlastního nemravného chtíče - myslím, že lidi jako

Sands to mají obzvlášť rádi, když slyšíš, jak to omílají pořád dokola. Jedna ruka na kazatelně, druhá pod ní, eh..." Na tváři se jí objevil hořký úsměv. „Ale tak to prostě není, Chrisi. Chci říct, že nejsme ani to druhý, co se ti snaží namluvit pornografickej průmysl. Víš, že jsme neukojený, vlhký coury, který se nemůžou dočkat, až jim ho tam někdo vrazí. Na to zapomeň. Jestli chceš vidět něco aseptickýho a znuďenýho, pusť si porno. Je to prostě jen práce, Chrisi. Více či méně profesionální, podle toho, pro koho děláš, a líp či hůř placená. Ale nikdo mě nikdy netlačil, abych dělala něco, co nechci, a nikdo mi nebránil, když jsem se rozhodla odejít."

„Myslíš, že je to běžný?"

Liz opět zadržel kouř v plicích. Zamračila se a pak ho vydechla. Zavrtěla hlavou. „Na světě? Ne. Slyšela jsem spoustu ošklivejch historek o tom, co se děje v Kostarice a Thajsku. Pořád slýchám. Ale o tom ti určitě vyprávět nemusím, Chrisi. Tím si přece vyděláváš na živobytí. Oblasti určený pro podnikání, politická nestabilita. Síly trhu, slabej vládní systém, chudina v prdeli. V tomhle případě to platí doslova."

„Jo." Lhostejnost, s jakou to řekla, ho vytočila. „Takže všechny holky, se kterýma jsi dělala, se usmívaly a byly šťastný?"

Vyfoukla kouř a tážavě se na něj zadívala.

„Ne. Dokonce i v Kodani existují v tyhle branži zoufalý holky. Vzpomínáš si na tu blondýnu, se kterou jsem natočila *Donnino dominium*? Renata, nevím jak dál. Myslím, že byla Polka. Měla divný nápady a ty její kozy byly prostě šílený. Obešla tři chirurgy, než našla toho, kterej jí tam ty implantáty dal, a pak s nima měla celou dobu potíže. Takže jo, kdo ví? Možná měl starej Simeon v jejím případě pravdu. Začala točit porno, protože ji táta v dětství zneužíval. Ale, upřímně řečeno, podle mě prostě nebyla moc chytrá. Jo, Chrisi, porno budou točit ženský, který jsou na dně, protože je v dětství někdo zneužíval, to je logický. Ale většina těch, se kterýma jsem dělala, byly jako já - bez zábran, možná se chtěly strašně moc proslavit a zabíjely čas, než se jim naskytne velká šance. Odjela jsem do Kodaně, abych našla práci u pirátských stanic v Christianii. Místo toho jsem začala v Dánsku točit porno. Bylo to jednodušší, bylo ho mnohem víc než práce v pirátském rádiu a bylo líp placený. Ty dva roky byly zvláštní, ale možná jsem se během nich o sobě dozvěděla pár věcí, který bych jinak nezjistila. A našetřila

jsem si spoustu peněz. Konec příběhu. A se šťastným koncem."

„Ale abys o tom mohla mluvit, musíš při tom kouřit tohle.“

Znovu se na něj tázavě zadívala. „Chrisi, podívej se na to reálně. Fakt ti vadí moje kariéra pornoherečky, který jsem se věnovala před deseti lety? Na chlapa, kterej pracuje v mezinárodních financích, máš dost velkou drzost.“

„Nevadí mi to. Navíc jsem nevěděl, že tobě vadí to, co dělám já,“ dodal nevraživě. „Popravdě řečeno jsem si myslel, že tě to rajcuje.“

Primhouřila oči. „Cože?“

„Jo. Šoustala jsi Mikem Bryantem, teď šoustáš se mnou. Vidíš tu podobnost? Hele, já si nestěžuju, Liz, ale zamysli se, co tě k tomu vede. Tohle je učebnicovej příklad spolujezdecký vášně. Bud'me k sobě upřímný.“

Prudce se napřímila a odklepla popel z cigarety. „Jo, *to je* dobrej nápad, Chrisi. Bud'me k sobě upřímný. Jestli ti na mně něco vadilo, mohl jsi mě nechat na pokoji.“

„Nechat tě na pokoji?“ Ta nespravedlnost ho ohromila. Připomínalo mu to souboj s Carlou, pořád dokola. Bezedná studná ublíženosti. „Pokud si dobře vzpomínám, tys vyjela po *mně*. Na večírku u Troye. A po tom večírku ve *Změně režimu*. *Pozvala* jsi mě tam.“

„Jo, možná jsi mi teda neměl posílat ten mail, v kolik hodin tvoje žena odlítá do Norska. Protože ty víš, Chrisi, že to byla otevřená nabídka.“

Šokované na ni zůstal zírat. Všimla si toho a s obličejem stále staženým hněvem se svezla zpátky na postel.

„Co?“

„Liz... já... já ti nic neposlal.“

„Jasně.“

„Kurva *poslouchej* mě.“ Natáhl k ní ruce, ale ona se jim s pohledem upřeným z okna vyhnula. „Já ti to neposlal. To, že Carla poletí do Tromso, jsem se dozvěděl asi hodinu předtím, než jsi mi volala. Já... kurva, někdo s náma manipuluje, Liz.“

Ostražitě se na něj zadívala. Neotočila hlavu, ale celým tělem, s pažemi defenzivně založenými v podpaží, se k němu opět přitiskla.

„Nejsem fanyнка soutěžních jezdců, Chrisi.“

„Fajn.“ Zvedl ruce dlaněmi nahoru. „Fajn, nejseš fanyнка soutěžních jezdců. To je fuk. Ale říkám ti, že jsem ti ten mail s odletama nikdy neposlal. A ty mi říkáš, žes mi nikdy neposlala *Donnino dominium*. Takže s náma někdo manipuluje, nemám pravdu? Jiný vysvětlení neexistuje.“

A měl ji zpátky. Končetinu po končetině, záhyb po záhybu se do ní měkce vkradl. Na místo, kam se už v Carle dostat nemohl, k bodu usmíření zjizvenému dlouholetými ranami do stejné emocionální oblasti. Trochu se pootevřela a otočila k němu obličej. Přikývla.

Ucítit lehký záchvěv nečekané naděje. Štípnutí na spodní straně víček a náhlý příliv do prázdného prostoru, které si v hrudníku vyhloubil.

Tentokrát, slíbil si v duchu, a téhle žene, tentokrát a téhle ženě neublížím.

Ale hyena byla stále tam, její silueta se stále plížila po horizontu jeho myšlenek.

A nepřestávala výt.

Kapitola čtyřicátá druhá

Přijel do práce brzo a stále v něm doutnaly zbytky vzteku na všechno a na všechny. Na počítači spatřil dlouhý seznam e-mailů. Úplně nahoře blikal vzkaz od *Ireny Renko-vé*, předmět: *Potřebuju rychle naložit*. Nebylo to poprvé, kdy během posledního týdne tohle jméno viděl. Něco se v něm zlomilo.

„Kurval“ Stiskl tlačítko „odpovědět“ a poslouchal, jak se vytáčí číslo.

„Dal“

„Poslouchej, ty idiotská natašo! Já tvoje kurevský služby nepotřebuju! Ted' ani nikdy jindy! Nech mě do prdele na pokoji!“

Rozhostilo se ticho, během něhož málem zavěsil. Pak se ozval hlas s cizím přízvukem, chladný, plný potlačovaného vzteku.

„S kým si kurva myslíš, že mluvíš? Ty zasranej kovboji v kvádru, takhle se mnou mluvit nebudeš. Jsem kapitán Irena Renková, velitelka ponorky *Kurt Cobain*.“

„Ééé... Promiňte?“

„To si ještě rozmyslím, ty idiote! Už čtyři dny jsem tady ve Faslaneu a čekám na další náklad. Čtyři dny! Moje posádka chlastá vglasgowskejch barech. Kdo si myslíš, že seš, že mě takhle okrádáš o čas?“

„Já... počkejte. Kurt Cobain?“ Chris natáhl ruku přes stůl a udeřil na plochu počítače. V novém okně se objevily podrobnosti. „Vy nakládáte pro MESA? Vojenskou výzbroj?“

Ne,“ zavrňela žena na opačném konci linky. „Já nenakládám, jen tu

už čtyři zkurvený dny na náklad čekám- Celní správa o něm nic neví. Volala jsem Lopezovi a ten taky nic neví. Za jiných okolností by Cobain už dávno odplul a vykašlal by se na vás. Ale Lopez mi říkal, abych vám zavolala. Přej máte porozumění. Nejste jako jiný kravatáci. Možná mluvím s někým jiným."

„Ne, ne, kapitáne Renková, mluvíte s tím správným. Já... já... omlouvám se za své předchozí chování. Nevím, kam dřív skočit."

„No, já sedím na prdeli. Žádná dodávka, žádný informace, kdy dorazí. A poplatky za kotvení mě stojí -"

„Na ty poplatky se vykašlete. Zaplatím je, a navíc deset procent za to, že jste museli čekat. Sežeňte posádku. Hned se ozvu."

Přerušil spojení a zadíval na opačný konec kanceláře. Zrak mu padl na mramorovou šachovnici, na figurky rozestavěné v pozici, která se už týdny nezměnila. Zavolal Mikeovi.

„Jo, Bryant."

„Mikeu, hele, mám problém."

„Neříkej? Zavolal bych ti dřív, ale neviděl jsem saab. Nevěděl jsem, že jsi tady."

„Mám ho pořád doma. Ještě jsem si ho nevyzvedl." Na opačném konci linky se rozhostilo mrazivé ticho. „Mikeu, právě jsem mluvil s naším kurýrem pro Barranka."

„Ted' nemáme čas řešit MESA, Chrisi. Copak jsi neslyšel ranní zprávy? Hovno, bylo to už ve večerních."

„Ne včera večer -" *jsem šoustal s tvou bývalou milenkou*, „-jsem si šel brzo lehnout. Bolela mě hlava. A z hotelu jezdím taxíkem, takže ani neposlouchám rádio. Co se děje?"

„Nějakej Langleyho spolupracovník neusnesl špatný svědomí. Slíbil SandiNet a FreeVid Montreal tajný informace z posledních dvou let."

„A kurva."

„Jo. Moje slova."

„Kambodža?"

„Zatím nevíme. Ten hajzl pracoval u Langleyho v archivu. Phnompenh je čerstvá záležitost, takže toho by se to týkat nemuselo. Ale spolíhat na to nemůžeme. Nedá se odhadnout, co jim předá."

„Nemůžeme toho chláпка prostě zlikvidovat?"

„O co si myslíš, že se právě ted' Langley snaží? Chrisi, dělal pro ně. Viděl jim pod pokličku Myslíš si, že se nebude chtít schovat? Sebere diskety a zmizí."

„Fajn, tak sežeň někoho jinýho, někoho lepšího než Langley. Výsadkáře nebo nějakýho dodavatele z Izraele.“

„To je prašť jako uhod', Chrisi. Nejdřív musíme toho hajzla najít. A zatím ScandiNet a FreeVid pustí ten materiál do éteru. Do konce tejdne po nás venku půjdou lidi z OSN.“

„Hele,“ Chris se zamračil. Něco mu tam nesesedělo. „Uklidni se. Nemají šanci zjistit podrobnosti. Maximálně můžou vyvolat rozruch. U soudu nad nima vyhráváme, celá ta věc pro ně znamená dva roky shánění důkazů a nekonečný soudní tahanice. Proč jsi z toho tak vyvede-nej z míry?“

„Je to špatný pro byznys. Jakejkoli únik informací. Publicita, kterou nepotřebujeme.“

„Jo, když už mluvíme o tom byznysu, měl bys ses obrátit na tu svoji kamarádku Sally Huntingovou. Právě na mě hulákala velitelka ruský ponorky, protože už čtyři dny čeká ve Faslaneu na náklad pro MESA, kterej nedorazil.“

Bryant na okamžik zmlkl. „Cože?“

„Slyšel jsi dobře. Barrankovy pistole se zatoulaly. Nikdo ve Faslaneu je nemůže najít.“

To není možný,“ pronesl Bryant podivně napjatým hlasem.

„Je. Hele, chci teď zavolat Lopezovi do Panamy. Zjistit, jestli o tom něco neví. Ty se spoj se Sally a pak mi cinkni.“

Lopez telefon nezvedal. Chris zavěsil, a právě když to chtěl zkusit znovu, na počítači zablikal videohovor od Philipa Hamiltona. Znovu se zamračil a zvedl ho.

„Ano?“

Na obrazovce se objevila Hamiltonova změkčilá tvář. „Ach, Chrisi. Tady jste.“

„Jo.“ Stále ten neurčitý pocit, že něco není v pořádku. Od té doby, co nastoupil do Shornu, se s mladším společníkem téměř nesetkal. Zakázka ve Střední Americe, kterou zdědil po Makinovi, okrajově souvisela s Hamiltono-vými klienty, ale -

„Co pro vás můžu udělat, Philipe?“

„No, Chrisi,“ pronesl mladší společník medovým tónem, „myslím, že jde spíš o to, co já můžu udělat pro vás. Určitě už víte, co se děje u Langleyho.“

„Jo. Mike m-“ Okamžitě se odmlčel. „Právě jsem o tom mluvil s Mikem Bryantem. Prý jde o nějaký archivní materiál. Vypadá to, že Kambodža zůstane mimo hru.“

„Přesně tak." Hamilton přikývl a na krku se mu vytvořily podbradky. „Právě nám to potvrdili. To je dobrá zpráva pro všechny. Louise vám to pravděpodobně zanedlouho oznámí. Ale, uhm, zdá se, že se vynořila jedna tajná operace, a bohužel jste pod ní podepsaný vy. Mluvím o té akci, kterou jste podnikl proti bezpečnostním složkám Hernana Echevarrii v Medellínu."

Pocit, že se děje něco špatného, zesílil. Jako by pod ním začala praskat podlaha.

Snažil se to zamaskovat. „Ano, takže?"

„No, myslím, že za těchto okolností a vzhledem k nedávnému pozitivnímu vývoji Echevarriova režimu by asi bylo nejlepší, abyste MESA předal někomu jinému, alespoň prozatím."

Chris se napřimil. „To sakra nemůžete udělat."

„Prosím?"

„O jakém vývoji mluvíte, Philipe? Když jsem o Eche-varriově režimu slyšel naposled, byl těsně před zhroutčením."

„Ach, ano." Hamilton si přejel prsty po podbradku. „Možná by bylo lepší, kdybyste přišel dnes odpoledne na poradu. Pozval jsem jen Mikea. Domníval jsem se, že by vám vše mohl později přetlumočit. Ale snad bude lepší, když se jí zúčastníte taky. Zasedací místnost, ve dvě hodiny."

Chris na něj upřeně zíral. „Dobře. Budu tam."

„Skvělé." Hamilton se oslnivě usmál a zavěsil. Jeho usmívající se tvář zmizela.

Chris se opět pokusil dovolat Lopezovi. Pořád nic. V okně na počítači vyvolal webovou stránku průmyslové špionáže, k níž měl kód, a zkontroloval Langleyho údaje. Nic konkrétního. Z fotografie ve složce zaměstnanců, která byla pět let stará, se na něj usmívala tvář práškače. Vypadal mladě a spokojeně. Netušil, co s ním práce, kterou právě získal, za pár let udělá.

Protože oni tě ukřižují, chlapče, *řekl Chris tiše fotografii*. Za tohle tě zničí.

Počítač zazvonil. Telefonický hovor od Mikea. Vzal ho.

„Tak ven s tím, Mikeu. Co se děje?"

„Já nevím, Chrisi. Kéž bych věděl. Sally tvrdí, že příkaz odešel, ale byl přesměrován na nějakýho pozemního dodavatele ze Southamptonu. Standardní transatlantická sazba, za rozdíl v ceně dostane provizi."

„Pozemního?"

já vím, já vím. Taky to nechápu. Barranco přece nemůže zajet do barranquillského přístavu a dodávku jen tak podepsat."

„Takže -" Chris se zarázil. Najednou se mu chaos posledních deseti minut v hlavě zastavil. Všechno pochopil.

„Mikeu, za chvíli ti zavolám."

„Počkej, já -"

Přerušil spojení, a zatímco celých třicet vteřin zíral na počítač, svíjel se mu žaludek nervozitou. *Je to tak*, věděl. *Kurva*, je to tak. Udělalo se mu z toho fyzicky nevolno.

Když znovu zavolal Lopezovi a uslyšel obsazený tón, aktivoval zrušení probíhajícího hovoru. Na lince uslyšel krátké elektronické hašteření, jak software Shornu bojoval se sítí v Panama City, a pak se ozval Lopez, který stále s někým mluvil rozruženou španělštinou.

„- de puta, me tienen media hora esperando -"

„Joaquine, poslouchej mě."

„Chrisi? *Como has podido* -" Než se jihoamerický agent vyrovnal se změnou hovoru, odmlčel se. „Hele, Chrisi, co se to tam u vás kurva děje?"

„Já nevím, Joaquine. *Nevím*. Právě jsem se všechno dozvěděl a nevím, o co jde. Pověz mi to ty, kámo. Já do toho odsud nevidím. Řekni mi, co se děje."

„Co se děje?" pronesl Lopez a z každé jeho slabiky číselna zuřivost. „Děje se to, žes mě právě hodil přes palubu stejně jako tvůj zkurvenej amigo Bryant. Výzva k boji v aréně, Chrisi. Nic ti to neříká? Právě jsem se to dozvěděl. Shornem schválenej tendr. Nějaký zkurvenej sicario z favely mě vyzval na souboj kvůli honoráři nižšímu o padesát procent. Je mu dvacet, Chrisi. Souboj o místo, upozornění s dvoutýdenním předstihem. Shorn to schválil, kámo."

„Dobře, poslouchej." Chris cítil, že se v něm náhle rozhostil klid jako před začátkem závodu, mrazivé vteřiny adrenalinové injekce. „Joaquine, pozorně mě poslouchej. To není moje práce. O tom tendru nic nevím. Okamžitě s tím něco udělám. Slibuju. Nebudeš muset bojovat. Zatím -"

„Jo, to říkáš ty. Říkal jsi -"

„*Kurva*, Joaquine, poslouchej mě. Dostal jsem tě živý-ho z Bogoty, nebo ne? Řekl jsem ti, že se o své lidi postarám. Teď nemám moc času. Potřebuju, aby ses spojil s Barrankem."

„Ty chceš, abych pro tebe něco *udělal*, když -"

„Kurva, poslouvej! Řekl jsem -“ Ať měl v hlase cokoli, muselo to k Lopezovi proniknout. Okamžitě zmlknul. „Tady jde o život, Joaquine. Spojíš se s Barrankem a řekneš mu, aby se příští tejden k té pláži, kam mu posíláme výzbroj, nepřibližoval. Řekni mu, že zbytek zbraní nedorazí a že tam na něj místo nich s největší pravděpodobností čeká vojenská přepadová jednotka. Řekni mu, že jsem pod palbou stejně jako on a že mi chvíli potrvá, než to nějak vyřeším. Musí se stáhnout do bezpečí a zůstat tam, dokud se mu neozvu. Jasný?“

„Jo.“ Lopez byl náhle naprosto klidný, jako by se v něm rozšířil stejný adrenalinový šok a začal se zpožděním fungovat. „Jasný. Seš taky v aréně, co?“

„Jo, dá se to tak říct.“ Vlastní slova mu zněla v uších s konečnou platností. „Jakmile budu moct, ozvu se ti.“

„Chrisi.“

Nechal ruku viset nad tlačítkem. „Jo. Jsem ještě tady.“

„Chrisi, poslechni. Až půjdeš do arény, miř nízko, kámo. Nízko, aby neviděli, že ten úder přichází. A až to uděláš, zatoč s nima. Chápeš?“

Chris roztržitě přikývl. „Chápu, Joaquine. Díky.“

„Budu se za tebe modlit, kámo.“

Philip Hamilton působil na prezentaci překvapivě rozhodným dojmem. Jeho změkčilost kamsi zmizela a stal se sebevědomou masou a rezonanční základnou sytého barytonu, díky čemuž se jeho slova vznášela ve vzduchu ještě dlouho poté, co je pronesl. Jeho argumenty byly přesvědčivé, připravil šije tak, ale silnější byla ozvěna toho, co řekl, v myslích jeho posluchačů. Chris se rozhlédl kolem stolu a viděl, že všichni včetně Mikea Bryanta přikyvuji.

„Tudíž jsme v jediném okamžiku proměnili,“ prohlásil Hamilton energicky, „nejistotu změny v *jistotu* neklidu po pozemkové reformě a pravděpodobný rozpočtový deficit klasického revolučního režimu v návrat k výnosnému státu quo, kterému jsme se v MESA těšili během posledních dvaceti let. Připadá mi, dámy a pánové, že tu skutečně není místo na pochybnosti nebo volbu a nezbývá než pokračovat způsobem, který diktuje zdravý rozum a návratnost trhu. Děkuji vám.“

Posluchači kolem stolu zdvořile zatleskali. Ozývaly se tiché poznámky. Hamilton naklonil hlavu ke straně a o několik kroků ustoupil dozadu. Zvedla se Louise Hewittová.

„Myslím, že je to naprosto jasné. Děkuji, Philipe, ale jestli má někdo nějaké otázky, může se na ně zeptat.“

„Ano.“ Jack Notley zvedl zcela zbytečně ruku. Všichni manažeři v místnosti okamžitě ztichli a upřeli pohled na šedovlasého staršího společníka. Louise Hewittová se opět posadila a Philip Hamilton zamířil zpátky na místo, které mu uvolnila. Má to tak pečlivě vypracovanou choreografii, pomyslel si Chris jízlivě, jako by šlo o taneční výstup v *Saturday Night Speciál*.

„Ano, Jacku.“

„Ti Američané,“ pronesl Notley se silným důrazem, který vyvolal tichý smích. Celé oddělení jeho výstřední

patriotismus dobře znalo. „Od Mikea víme, že Echevarria junior má, řekněme, slabost pro naše transatlantické příbuzné, a ti jsou mu, bohužel, jak geograficky, tak kulturně mnohem blíží než my. Vážím si, Phile, že spolupracuješ s CaldersRapCap, a sám dobře víš, že Martin Meldreck očividně věří ve volný trh asi stejně jako kdysi Ronald Reagan.“ Další smích, tentokrát hlasitější. „Takže pokud osloví subdodavatele, půjde výhradně o americké firmy. Tolik je jasné. Moje otázka zní, bude to stačit? Odradí to například Conrada Rimshawa z Lloyd Paul? Nebo Saun-ders Group, Gray Capital Solutions nebo Moriarty Mills & Silver? Francisco Echevarria se s těmito pány dobře zná, nebo přinejmenším s jejich zástupci v Miami. Můžeme spoléhat na to, že když se mu nebude upravený rozpočet líbit, že je nepřizve do hry?“

Zaplat'pánbu, že si toho v tyhle bandě idiotských patolízalů někdo všiml, blesklo Chrisovi hlavou.

Hamilton si odkašlal.

„To je zajímavá otázka, Jacku. Podle mě je příznačné, že firmy, které jsi právě jmenoval, kromě Saunders Group, jsou všechno rychlí a hladoví newyorští žraloci. Jistě, všichni budou situaci pozorně sledovat. Ale výhoda Calders je v tom, že mají konexe na americkém ministerstvu zahraničí. Jde o dávné kontakty - v případě senátora Barlowa mluvíme o patnácti letech a existují další, jejichž pouta jsou stará téměř stejně dlouho. A samozřejmě, jak říkáte, subdodavatelé, které lidé z CaldersRapCap přivedou, by měli mít na místě své lobbyisty. Pokud veškerou tuhle protekci zkombinujeme s vlivem, který máme na našem ministerstvu zahraničí tady v Londýně, jsem přesvědčený, že dokážeme všechny ostatní případné zájemce odrazit.“

Také jeho slova vyvolala smích. Mladší společník se s rozzářeným úsměvem rozhlédl kolem stolu.

„Nějaké další dotazy?"

„Jo, taky bych se chtěl na něco zeptat." Chris se trochu rozechvěle zvedl a zadíval se na Hamiltona. „Zajímalo by mě, proč *do prdele* odmítáte zaručenou změnu režimu, s vůdcem, který nám zaručuje stoprocentní ochranu před americkým vlivem jakéhokoli druhu - kvůli tomuhle... zkurvenýmu... dělení kořisti."

Posluchači kolem stolu na něj ohromeně vytřeštili oči. Někteří zalapali po dechu, jiní se stůsněně vrtěli, další potřásali hlavou. Mike Bryant sedící vedle něho na něj nevěřičně zíral.

„Ehm, Chrisi," Hamilton se krátce usmál, jako komik na obecenstvo těsně předtím, než jeho partner přihrávku pochopí. „Než odejdete a přinesete si Mikeovu baseballovou pálku, rád bych zdůraznil, že se tu snažíme o nenásilný model."

Pár lidí se uchechtlo, ale vzápětí zmlkli. O tom, co se Hernanu Echevarriovi skutečně stalo, neměl oficiálně nikdo kromě společníků vědět. Nick Makin promluvil, pochopil Chris, určitě to rozesl, ale nedokázal odhadnout, jak dalece s Hamiltonovu indiskrétností ostatní souhlasí. Opět se všichni podívali na Jacka Notleyho, ale rysy staršího společníka vypadaly jako vytesané z mramoru.

„Ty idiotskej hajzle," slyšel se Chris jasně. Po těch slovech se rozhostilo absolutní ticho. „Ty si opravdu myslíš, že Vincenta Barranka zastaví nějaký ubohej feťák, kterej si obleče uniformu starýho Echevarrii? Opravdu si myslíš, že to jednoduše *vzdá*?"

Viděl, že se Louise Hewittová zvedá. Viděl, jak jí Jack Notley pokládá ruku na paži a téměř neznatelně vrtí hlavou. Philip Hamilton si toho také všiml a stáhl rty, že téměř připomínaly anální svěrač.

„Asi bych vám měl připomenout, *pane* Faulknere, že hovoříte se společníkem. Jestli mu nedokážete na téhle schůzi projevovat náležitou úctu, požádám vás, abyste odešel. Rozumíte mi?"

Chris povytáhl obočí a nepříjemně se usmál.

„Zkuste to," pronesl tiše.

„Chrisi!" Místností práskl Notleyho hlas jako šlehnutí bičem. „Pokud chcete něco dodat, byl bych rád, kdybyste to učinil hned a pak se posadil. Tohle je politická porada, ne Královská shakespearovská společnost."

Chris přikývl. „Dobře." Rozhlédl se po místnosti. „Jen pro upřesnění. Já Vincenta Barranka znám a říkám vám, jestli ho chcete

takhle podvést, stáhne se zpátky do hor, jako to udělal předtím, a vezme s sebou tisíce nespokojených lidí. A pak, jednoho dne, možná za pět let, možná zítra, se vrátí. Vráti se a udělá to, co jsme po něm zpočátku chtěli my, a až bude sedět v bogotském parlamentu a Echevarria junior bude někde stát tváří v tváří popravčí četě za zločiny proti lidskosti, zjistíme, že stojíme na špatné straně. Obrátí se na někoho jiného, možná na Naka-muru, možná na Němce, a *vykašle se na nás*. Žádná procenta z hrubého domácího produktu, žádné licence na oblasti určené k podnikání, žádný obchod se zbraněmi, žádné kontrakty na dodávky zboží, žádný vývoz zemědělských plodin. *Nic*. Budeme mít jen spoustu rozzlobených Američanů a nic, čím je nakrmit."

Další ticho a tázavé pohledy kolem stolu, kam to všechno směřuje. Chris ukázal bradou na Hamiltona a posadil se.

Hamilton pohlédl na Notleyho. Když starší společník pokrčil rameny, Hamilton si odkašlal.

„No, Chrisi. Děkuji vám za, uhm, tuhle *akademickou* analýzu. Samozřejmě si vážím, že jste si udělal čas a při-

v i seru/ abyste nám sdělil váš názor na klienta, na kterém už nepracujete, ale podle mě dokážeme jednoho nepokojeného marxistu zvládnout a ve skutečnosti již podnikáme kroky -"

Chris se koženě usmál.

Nebude tam, Hamiltone. Už jsem volal Lopezovi a řekl mu, aby se Barranco k té pláži nepřibližoval. Když se *Co-bain* neukáže a juniorovi zabijáci ano, buď nikoho nenajdou, nebo ještě líp, Barranco je přepadne ze zálohy a zmasakruje je. Potom zmizí jako duch."

Než stačil domluvit, místnost explodovala. Polovina shromážděných manažerů byla na nohou, ukazovali a povykovali, a jak se zdálo, všichni nebyli proti Chrisovi. Hamilton ten chaos překřikoval, ječel něco o *zkurveným* profesionálním pochybení, a Notley hulákal, aby se uklidnili. Dveře se rozlétly dokořán a do místnosti vpadla ochranka s pendreky v ruce. Louise Hewittová je šla s rukama nahoře a zvýšeným hlasem, aby ji přes ten rámus slyšeli, zastavit.

Uprostřed toho všeho se Mike otočil k Chrisovi. Tvář měl staženou ohromením a vztekem. „Copak jsi kurva zešílel?" zasyčel.

Trvalo deset minut, než bezpečnostní služba zasedací místnost vyklidila, ale i pak jen nerada nechala společníky v Chrisově

společnosti. Také k ní se donesly fámy o té nehodě s Echevarriou.

„To je v pořádku," prohlásil Notley. „Opravdu, Hermi-one. Vážím si vaší starostlivosti, ale jsme tady všichni kolegové. Jen nám trochu povolily nervy, to je všechno. Úplně postačí, když necháte dva lidi u dveří."

Doprovodil velitelku jednotky ven, zavřel dveře a pak se otočil ke stolu. Chris, Mike, Louise Hewittová a Philip

Hamilton seděli na stejných místech, jako když byla místnost plná, a zírali na naleštěný stůl před sebou. Notley se vrátil do čela stolu a vestoje je přehlédli.

„Dobře," pronesl nevesele. „Takže to vyřešíme, co vy na to?"

Louise Hewittová netrpělivě mávla rukou. „Tady není co řešit, Jacku. Faulkner se právě přiznal k obrovskému profesionální pochybení -"

„Jo, to je -"

„Chrisi, mohl byste zavřít hubu?" zařval Notley. „Nejste společníkem a ani se jím nikdy nestanete, pokud se nebudete chovat jako civilizovaný člověk. Udělejte, co vám říkám, a sklapněte."

„Louise má pravdu, Jacku," pronesl Hamilton tichým, klidným hlasem, který ostře kontrastoval s jeho předchozí zuřivostí. Opět získal pevnou půdu pod nohama. „Tím, že jste varoval Barranka, jste ohrozil delikátní politickou restrukturalizaci. Minimálně jsme přišli o možný trumf při vyjednávání s Echevarriou. V horším případě jste pomohl teroristovi, který nám může příštích deset let působit potíže vzpourami."

„Minulý týden to byl bojovník za svobodu," zamumlal Chris.

Louise Hewittová se otočila a s hlubokým pohrdáním se na něj podívala. „Dovolte, abych vám položila jednu otázku, Chrisi," pronesla lehkým tónem. „Dalo by se říct, že jste k MESA zaujal *politický* postoj? Že jste se nechal ovlivnit místními záležitostmi?"

Chris pohlédl na Notleyho. „Můžu odpovět?"

„Jistě. Ale chovejte se zdvořile a projevujte náležitý respekt, jasné? Tohle není nějaký suterénní zápasnický klub v zónách."

„Jo, to chápu." Chris ukázal prstem na Hamiltona.

Ale nechápu zdejší systém komunikace. Až do dnešního rána jsem netušil, že jste mi vzali MESA, ani to, že měníme postoj k našemu etablovanému klientovi."

To Echevarria je etablovaný -"

Philip." Notley zavrtěl na mladšího společníka prstem. „Nech ho

domluvit."

„Ve skutečnosti," Chris spatřil šanci a okamžitě ji využil, p_{r0} mě byla změna klienta až do téhle porady novinkou, což mělo negativní dopad. Barranka jsem varoval, protože jsem se domníval, že se o našem kontraktu dozvěděl někdo zvenčí -"

„Ale jděte." Louise Hewittová se ušklíbala. „Vaše práce je v sázce, Chrisi. Zkuste si vymyslet lepší výmluvu."

„Dneska ráno, Louise, mi volala kapitánka nákladní ponorky, kterou používáme k přepravě zbraní pro Barranka. Trčí ve Faslaneu a čeká na náklad, který nedorazil, protože *tenhle*," Chris ukázal na Hamiltona, „génus ho přesměroval do armády MESA. Jen mě o tom zapomněl informovat, takže jsem to všechno logicky přičítal zásahu zvnějšku. Podle toho jsem taky jednal a ze všech sil se snažil ochránit našeho klienta. Vy jste mě kvůli tomu rozcupovali, a přitom skutečný problém spočívá v mizivé komunikaci nadřízených s podřízenými."

„Lžete!" vybouchl rozzlobeně Hamilton. Také jemu došlo, o co se Chris snaží.

„Opravdu, Philipe?" Chris se otočil a ukázal na Mikea Bryanta. „Zeptejte se Mikea. Neměl o tom tušení stejně jako já, a o tom telefonátu z ponorky ví, protože jsme se dneska ráno snažili zjistit, co se *do prdele* stalo. Nemám pravdu, Mikeu?"

Bryant se stísněně zavrtěl. Poprvé, co ho Chris znal, vypadal rozpačitě.

Notley do něho zabodl pohled. „Mikeu?"

„Jo, je to tak." Bryant si povzdychl. „Promiň, Phile, Louise. Chris má pravdu. Měli jste nám to říct dřív."

Hamilton se naklonil přes stůl, rudý jako krocan. „Bryante, vy jste věděl -"

„Věděl jsem, že je politická porada, a podle vašich narážek jsem tušil, o co tu půjde. Ale nic konkrétního jste mi neřekl, Phile. Ani o tom nákladu. Víte," vrhl na Chrise kradmý pohled, „netušil jsem, co Chris podnikne, ale ani jsem mu nemohl s jistotou říct, co se děje. Chápu, proč udělal to, co udělal."

Místnost ztichla. Pohledy Hamiltona a Hewittové se střetly. Nikdo nepromluvil. Jack Notley sepjál ruce.

„Má k tomu ještě někdo něco?" zeptal se tiše.

Louise Hewittová pokrčila rameny. „Jen to, že jsme slyšeli snůšku lží, které mají zakrýt skutečnost, že Chris zaujal k MESA politický

postoj."

„Něco *konstruktivního*," poznamenal Notley ještě tišeji.

„Ano," ozval se Chris, protože si vzpomněl na Lopeze, který by měl v aréně zápasit proti dvacetiletému sicariovi z favely, který vzhledem ke své chudobě a šanci z ní uniknout půjde přes mrtvoly. Vzpomněl si na Barranka, kterého kulometry na temné pláži rozstřílejí na cucky, na krev vpíjející se do písku pod hvězdnou oblohou. „*Nezau-jal jsem* politický postoj. Moje důvody pro podporu Vincenta Barranka nemají s politikou nic společného. A každý, kdo to chce zpochybnit, si to se mnou může rozdat na silnici."

Kapitola čtyřicátá třetí

Seš prolhaněj hajzl, Chrisi." Mike Bryant rozzuřeně pochodoval sem a tam před BMW. Jeho kroky hlasitě skřípaly na tvrdém šterku krajnice a tráva vedle dálničního nájezdu se vlnila ve větru. Zastavil se a zabodl prst do Chrise. „*Díváš se*. na to politicky. Ten zkurvenej Barranco tě dostal na svoji stranu, nemám pravdu?"

Chris se se založenými rukama opřel o dosud teplou kapotu auta. Pod nimi se táhl ohyb visutého nájezdu, v obou směrech opuštěný, kam až oko dohlédlo. Po uzavřených prostorách mrakodrapu vypadala obloha nad nimi nekonečná. Jeli necelou hodinu, ale měli pocit, jako by stáli na konci světa.

„Víš co? Dej mi pokoj. Ty *mě* obviňuješ z politického postoje. Ještě před tejdnem byl pro tebe Barranco kůň, na kterého jsme měli vsadit. Najednou *není finančně výhodnější* Co se děje, Mikeu? To není politický postoj?"

„Čísla hovoří jasně," pronesl Bryant.

„Čísla?" Chris se rozzuřeně zvedl z kapoty BMW. „*Zkurvený* čísla? Ty čísla jsou *vymyšlený*, Mikeu. Můžeš z nich vyvodit všechno, co chceš. Co ty čísla, který mluvily *ve prospěch* Barranka? Co se s nima stalo? Copak jsme zničehonic ekonomové? Chceš mi kurva nakreslit křivku? *Nemají nic společného se skutečností, Mikeu. To dobře víš.*"

Mike uhnul pohledem. „Jedno je jistý, Chrisi. Moc ses s Barrankem sbližil. Musíš dát od něho ruce pryč. Nech to na Hamiltonovi a sleduj, jak to dopadne."

„Skvělý. A co se zatím stane s Joaquinem Lopezem?"

„To není důležité!" Bryant sevřel ruce v pěst a podrážděně jimi

máchl do vzduchu. „Kurva, Chrisi, poslouchej, co ti říkám. Nemůžeš se v tý věci osobně angažovat. Je to jen byznys. Ten nověj kluk podrazil Lopeze nižší nabídkou, to je všechno. Jestli dokáže dělat stejnou práci za procenta bez provize, proč do prdele děláme dál s Lopezem?”

„Je to polovina procent, Mikeu. A jde o dvacetiletýho sicaria z favely. Jak se na něj můžeme spolehnout?”

„Jestli má hlad, bude dělat dobře. Vždycky to tak je.”

„O čem to do prdele mluvíš, Mikeu? Byl jsi na tý poradě. Ten kluk je levnej a agresivní, to je všechno, co víme. O tý situaci, kterou nám Hamilton oznámil, nemusí vůbec nic vědět. To je špatná volba, Mikeu. Tohle není byznys, tady jde o prachy. Copak to nechápeš?”

„Já jen chápu, Chrisi, že si koleduješ o průser.” Mike ztišil hlas, ale měl ho jako kovové tažné lano v záběru. Došel k němu a zastavil se. „Chápu, proč se tak chováš, ale není to dobrý. Vymknul ses kontrole. Nedáš se ovládat. A to si nemůžeme dovolit, nikdo z nás. Je mi líto, co se stalo tvýmu tátovi, opravdu.”

Když sebou Chris škubnul, Mike ho chytil za paži.

„Ne, věř mi. Je mi líto tvýho dětství v zónách a mámy a všeho, co se ti stalo. Ale to je minulost, Chrisi, a je pryč. To ti nedává důvod ničit život všem ostatním kolem sebe. Teď ti říkám, *poslouchej mě*, Chrisi, říkám ti, že MESA se tě už netýká. Konec příběhu. To já jsem tě do toho navrtal a teď tě propouštím. Máš spoustu jiných starostí. Do prdele, Chrisi, proč nejedeš domů? Promluv si s Carlou, urovnej si život.”

Chris ho odstrčil. Opřel mu hrany dlaní o hrudník. Na zlomek vteřiny oba muži zaujali téměř karatistický postoj.

„Už jsem ti to říkal, Mikeu. Nepotřebuju, abys mi dával rady ohledně mého manželství.”

„Chrisi, odhazuješ to nejlepší -”

„*Do prdele drž hubu!*” vykřikl rozzuřeně Chris, ale v tom výkřiku byl záchvěv bolesti. „Co o tom víš, Mikeu, co o tom *kurva* víš?”

„Vím -”

Chris k němu rozzuřeně přistoupil. „Zkus zůstat Suki deset minut věrněj, co ty na to? Zkus se pro změnu chovat jako zodpovědněj otec a manžel. Přestaň strkat ptáka do Sally Huntingový a Liz Linshawový a všech ostatních, se kterýma teď šoustáš. Tak. Líbí se ti to, Mikeu? Není to dobrej pocit, co?”

„S Liz se teď nevidám,” pronesl klidně Mike. „Má spoustu práce. A

se Sally Huntingovou jsem nešoustal už dobřejš šest let. Vždycky si ověř fakta dřív, než začneš plácát nesmysly."

„Sám bych to líp vyjádřit nedokázal."

Stáli naježeně proti sobě a sledovali se přes roh kapoty BMW. Z velké dálky k nim z nájezdu dolehl zvuk osamělého vozidla. Nakonec Mike Bryant pokrčil rameny.

„Fajn," pronesl. „Jestli to chceš takhle. Ale to, co jsem říkal předtím, platí. MESA se tě už netýká, seš -"

Zazvonil mu telefon. Ušklíbl se, vylovil ho z kapsy a netrpělivě ho přitiskl k uchu. „Jo, Bryant. Na nájezdu, proč? Jo, je tady."

Podal telefon Chrisovi.

„Hewittová," oznámil.

Louise Hewittová seděla za stolem a ruce měla položené na desce, jako by v ní byla zabudovaná zbraň, kterou rozmázne Chrise po koberci. Tón měla mrazivý.

„No, jsem ráda, že jste se vrátil z pikniku na venkově. Musíme si pár věcí ujasnit."

Chris čekal.

„Zprvč chci, abyste co nejrychleji předal veškeré vaše materiály týkající se MESA Hamiltonovi. Bude potřebovat vaše kontakty v Panama City, informace o Barrankovi a jména všech dalších vzbouřenců, na kterých jste pracoval pro Hammett McColl." Krátce se usmála. „Protože se opět snažíme pomoci režimu potlačit jeho odpůrce, hodí se nám všechno, co máte."

„Pak byste měla možná zrušit ten tendr s Lopezem. Situaci dobře zná. Ten se nám tam hodí."

Změřila si ho od hlavy k patám jako nějaký živočišný druh, o němž se domnívala, že už dávno vyhynul. „Obdivuhodná, Chrisi. Myslím vaše schopnost pro nemístnou loajalitu. Skutečně obdivuhodná. Mám ale dojem, že jsme se na poradě všichni shodli, že je třeba udělat čistý řez a začít znovu. Nedá se odhadnout, jak je na tom s loajalitou sám Lopez. Možná má k Vincentu Barrankovi stejně, uhm, *vřelý vztah* jako vy. Ten rebel je, podle toho, co se povídá, fascinující."

Nic. To zadostiučinění jí neposkytne.

„Ale to jsem odbočila," dodala Hewittová sladce. „Chci, abyste kromě předání agendy připravil oficiální prohlášení, v němž se omluvíte za své dnešní chování. Abychom je mohli umístit na interní síť. V první řadě to znamená omluvu za vaše arogantní chování vůči

Philipovi na poradě, ale tím to nekončí. Jsou tu ještě další záležitosti. Domnívám se, a náš starší společník je se mnou zajedno, že prohlášení by mělo také obsahovat omluvu za to, že jste se neporadil se svými kolegy dřív, než jste učinil rozhodnutí týkající se vašeho klienta."

„Notley s tím souhlasí?"

Opět se krátce usmála. „Není na vaší straně, Chrisi, ať si myslíte, co chcete. Neudělejte chybu. Notleymu jde výhradně o úspěch Válečných investic a možná, když se mu

skytne příležitost, o rozkolísání Union Jack. Říkejme mu koníček. To je všechno. Pořád ještě si myslí, že jste úspěch naší divize nezbytný. Zatím se mi ho nepodařilo přesvědčit, že se mylí, ale soudím, že po vašem dnešním výstupu změní názor. Kdysi jsem vám rekla, že ho zklamete, a myslím si, že ten okamžik se nezapaditelně blíží."

„To by vám udělalo radost, nemám pravdu?"

„Víte, co by mi udělalo radost, Chrisi? Kdybych mohla z kapsy vaší ohořelé mrtvoly vytáhnout naši kartu." Pokrčila rameny. „Bohužel, něco takového se mi zřejmě nepoštěstí. Firemní politika souboje mezi společníky a zaměstnanci zakazuje. Ale určitě se dožiju toho, že vás ze Shornu vykopneme zpátky do slumu, který se vám tak zamlouvá. Už jsem vám to jednou rekla a je čím dál jasnější, že jsem měla pravdu - nepatříte sem."

Ta věta ho kupodivu rozesmála. „No, nejste jedinej člověk, kdo si to myslí, Louise."

Hewittová na něj vrhla pronikavý pohled, ale ten po něm sklouzl jako voda.

„Notley a já jsme se také shodli, že by bylo dobré, kdybyste tu omluvu předložil Philipovi ke schválení. První návrh do dnešního večera. To je minimální podmínka, pokud chcete v téhle firmě setrvat. Philip se právě teď účastní videotelefonické konference, s Echevarriou. Ale do šesti s ním bude hotový. Takže mu ten návrh odnese ukázat. Možná by bylo dobré, kdybyste se mu omluvil i ústně." Podívala se na něj a pobaveně se usmála. „Řekněme, osobně se angažoval. Pokusil se obnovit dobré vztahy."

Chris se beze slova zvedl. Louise Hewittová sledovala, jak odchází, a když se za ním zabouchly dveře, široce se usmála.

Cestou do kanceláře se rozhodl. Jeden souboj na schodišti, jeden na chodbě. Nikoho nepotkal. Když došel ke dveřím označeným jeho

jménem, deset vteřin na ně zíral a pak se k nim otočil zády.

Než si zcela ujasnil, co udělá, byl deset kroků odtud a stále zrychloval.

O své lidi se postarám.

Pohyboval se téměř automaticky a myslel na Carlu a na to, jakou bude mít radost, až uvidí, kam se jeho život řítí. Hlavní dveře konferenční místnosti byly zamčené, ale kód do pozorovací kabiny znal. Vešel dovnitř a šerem se zadíval skrz skleněný panel.

V konferenční místnosti seděl Philip Hamilton proti holografickému obrazu Franciska Echevarrii. Diktátorův syn měl na sobě svůj tradiční oblek od Susany Ingramo-vé. Oproti změkčilému Hamiltonovi v ležérním oblečení působil tvrdě a nesmiřitelně.

„- uvědomujeme, že máte přátele v Miami, a nesnažíme se je vyšachovat z vyjednávání. Měl byste si promluvit s Martinem Meldreckem z Calders, který, jak jsem přesvědčený, bude -“

To stačilo. Odkódoval spojovací dveře, takže stál přímo za Hamiltonem. Když vstoupil do záběru holografického skeneru, Echevarria na něj vytréštil oči a Chris věděl, že se, jako duch, objevil v místnosti na opačné straně zeměkoule.

Hamilton se otočil. „Faulknere.“ Ještě se nebál, jen ho to překvapilo. Ve zdvořilém tónu probleskl vztek. „Co tu sakra děláte? Rušíte moje jednání s klientem.“

Chris se na něj usmál. „Chtěl jste ode mě prohlášení.“

„Ano. V patřičnou dobu. Právě teď mám práci. Můžete -“

Chris ho udeřil. Otevřenou rukou, prudkým rozmachem celou paží. Zasáhl Hamiltona do spánku a srazil ho k zemi.

první návrh.“ Chris ho vytáhl za vlasy nahoru a zno-“ho udeřil do obličeje, tentokrát pěstí. Ucítil, že mladšímu společníkovi praskl nos. Pro jistotu ho praštil ještě jednou a pustil ho. Hamilton se zhroutil na podlahu jako nvtel brambor. Chris se otočil a zadíval se Francisku Echevarriovi do očí.

„Zdravím, Paco.“ Opět chytil dech a postavil překoce-nou židli. „Ty mě neznáš, nebo ano? Dovol, abych se ti představil. Jsem ten chlápek, kterej utlouk tvýho fotra

k smrti.“

Echevarriovi se napjal obličej. „Zbláznil ses, kámo? Tys mýho tátu nezabil.“

Chris se posadil na židli. „Ne, zabil. Tu pohádku o teroristech jsme si vymysleli, abysme zamaskovali, co se doopravdy stalo. CE - ...ty

lidi s tím souhlasili, protože si tím zvýšili prestiž. Tvůj fotr byl odpornej hajzl a každej, kdo ho zabil, by mohl s čistým svědomím prohlásit, že odvedl dobrou práci."

„Za to chcípneš, ty hajzle." Diktátorův syn na něj upřeně zíral. „Za to *chcípneš*."

„Ale prosím tě. *Jak* jsem říkal, to... ta partička je příliš neschopná na to, aby něco takovýho v ulicích Londýna provedla a vyvázla z toho. Takže, jak jsem řekl, tvýho fot-říka jsem zabil *já*. Utloukl jsem ho k smrti právě v tyhle místnosti. Baseballovou pálkou. To je běžná součást naší práce v Shornu. Zeptej se na to Mikea Bryanta, jestli mi nevěříš. Jsem jeho kolega."

Echevarria přiškrceným hlasem vydechl: „Ty-"

„Takoví jsme my, Paco. Neoliberální obchodní management. Globální chaos, smrt a destrukce na dálku. Tržní síly v akci. Jestli se ti to nelíbí -"

Hamilton se na něj ze strany vrhnul.

Na Chrise to udělalo dojem - *ten pytel sraček nevypadal,*

že by byl něčeho takovýho schopnej - pak se židle převrátila a mladší společník ležel na něm, z rozbitého nosu mu kapala krev Chrisovi do obličeje a změkčilýma rukama ho držel pod krkem

Kapitola čtyřicátá čtvrtá

Cela měřila asi třikrát tři metry a slabounce voněla čerstvou malbou, silnými vrstvami pastelové barvy, která pokrývala stěny. U jedné stěny stála pohodlná postel s kovovým rámem, pod oknem stůl se třemi zásuvkami a v rohu byla vestavěná koupelna. Vedle ní visely na vyhřívaném sušáku čistě bílé ručníky a vedle nich se nacházelo místo na ramínka a police na oblečení. Veškeré zařízení bylo z kvalitního dřeva a kovu a okno vyhlíželo na řeku skrz sklo, jehož zesílenou kvalitu prozrazovalo pouze malé logo ve tvaru červeného trojúhelníku v rohu. Celý místo nebylo o nic horší než některé hotely, které Chris poznal během služebních cest, a bylo ve značně lepším stavu než jakýkoli z pokojů v brundtlandském bytě Erika Nyquista.

Pokud mohl soudit, byl jediným člověkem v bloku.

Čestný host, pomyslel si, když se druhou noc ukládal ke spánku. *Vše pouze pro něj.*

Pravdou bylo, že korporální policie zřejmě nevěděla, co s ním. Po

příjezdu mu odebrali telefon a náprsní tašku, ale kromě tohoto základního bezpečnostního opatření vypadali, jako by nevěděli, co dál. Nebyli zvyklí zadržovat manažery kvůli ničemu závažnějšímu, než byla rvačka v opilosti nebo příležitostný přehmat v účetnictví. Většina jejich povinností se týkala něčeho jiného - vyšetřování zločinů a zatčení podezřelých v případech, kdy oběti pocházely z korporace, zatímco zločinci ne. Všechny

tohoto ražení, kteří se dostali do vazby živí, rychle předali klasické policii, aby se mohla dát do pohybu kola státního právního systému.

Tady byla oběť z korporace, a delikvent stejně tak.

Takže co s tím?

Vražda, říkali si, ale sakra copak se ti chlápci prakticky kaž-dej měsíc nevráždína silnicích?

Tohle bylo něco jiného.

Nikdo tomu nerozuměl. V následném vakuu byl Chrisovi přidělen status někde mezi váženou celebritou a nebezpečným šílencem. V každém případě první role, kterou se učil hrát.

Dny se vlekly jako pomalé stahování objemných souborů.

Tříkrát denně dostával ve stanovenou dobu jídlo, které mu do cely nosili dva policisté v uniformě, z nichž jeden zůstal stát u dveří, zatímco druhý mu položil podnos na stůl. Hodinu po každém jídle stejná dvojice podnos odnesla, ale teprve potom, co podle seznamu zkontrolovala veškeré přístroje a nádobí. Oba muži se k němu chovali přátelsky, ale celou dobu ho ostražitě pozorovali a veškerý hovor se omezoval na nezávazné vtipkování.

Pocit bezmoci byl jako dvě sevřené pěsti a bzučící drát v hlavě. Lopez, Barranco, MESA. Nemohl *nic* dělat.

Jiná dvojice, také muži, ho po snídani a obědě vyvedla z cely na hodinovou procházku. Doprovázeli ho udržovanými chodbami a dolů po schodišti, které končilo na vnitřním nádvoří. Byla tu spousta rostlin a stromů v oblázkových záhonech, bronzová fontána se schůdky a vysoká, šikmá skleněná střecha, která zakrývala třetinu otevřeného prostoru. Eskorta ho nechala na dvoře samotného, zavřela dveře a sledovala ho z prosklené galerie v mezipatře. Zpočátku bezcílně přecházel sem a tam,

díš z neurčité obavy z toho, co ho čeká, než že by to skutečně potřeboval. Jakmile si to uvědomil, přestal se tak chovat a většinu přidělených hodin seděl na kraji fontány pohlcený hlasitým

šuměním, které vydávala, beznadějnými plány, jak uchránit Joaquina Lopeze od arény, a sněním o tom, že řídí saab.

Když začalo být jasné, že se odtud v blízké době nedostane, přinesli mu oblečení. Tři kvalitní tmavé teplákové soupravy na převlečení a desaterý bavlněné spodky. Zeptal se ženy, která mu oblečení donesla, jestli chce zaplatit kartou nebo v hotovosti, a ta se na něj rozpačitě podívala.

„Pošleme účet vaší firmě," přiznala nakonec.

Nikdo za ním nechodil, za což byl nepochopitelně vděčný. Nevěděl, co by lidem, které znal, řekl.

Hodiny mezi jídlem se nekonečně vlekly. Nevzpomínal si na dobu, kdy měl méně práce než teď. Jeden z dozorců se nabídl, že mu sežene nějaké knihy, ale když slíbená dodávka dorazila, skládala se z několika ohmataných paper-backů od autorů, o kterých Chris nikdy neslyšel. Namátkou si jednu vybral, kriminální román, který se odehrával v daleké budoucnosti plné násilí, o detektivovi, který dokázal podle libosti měnit těla, ale podstata mu unikala a nedokázal se na příběh soustředit. Připadalo mu to příliš přitažené za vlasy.

Zeptali se ho, jestli nechce papír a psací náčiní. Automaticky souhlasil a pak nevěděl, co s tím. Snažil se sepsat události, které vedly ke smrti Philipa Hamiltona, stejně jako všechno ostatní, aby si to ujasnil v hlavě, ale v tom, co napsal, musel neustále škrtat a začínat v čím dál dřívější době. Když jeho první řádka zněla *mého otce zavraždil manažer jménem Edward Quain*, vzdal to. Možná inspirován románem, který se snažil číst, napsal fiktivní zprávu o MESA, kterou zasadil do pět let vzdálené budoucnosti,

kdy Barranco převezme moc a provede rozsáhlou pozemkovou reformu. To mu také připadalo přitažené za vlasy.

Začal psát dopis Carle a po necelých deseti řádcích ho roztrhal. Nedokázal vymyslet nic, co by stálo za to jí sdělit.

Jeden týden skončil, druhý začal.

Shorn si pro něj přišel.

O jeho obvyklé místo na schodech fontány ho během ranní vycházky připravilo vytrvalé, husté mrholení, které promočilo nechráněné patio a přinutilo ho zůstat pod skleněnou střechou. Jeho doprovod mu odněkud úslužně přitáhl lavičku a teď seděl na jejím konci a zíral do opony deště padajícího půl metru od něho.

Alespoň rostliny si to podle všeho užívaly.

Když se dveře na dvůr otevřely, překvapeně se zadíval na hodinky.

Byl venku teprve dvacet minut. Zvedl hlavu a spatřil mezi nimi Louise Hewittovou. Viděl ji poprvé od chvíle, co ho zasáhla paralyzérem. Otočil se a opět se zadíval na déšť.

„Dobré ráno, Faulknere. Vadilo by vám, kdybych si přisedla?“

Pohlédl dolů na ruce. „Asi by mě zastavili, kdybych vám chtěl zlomit vaz.“

„Zkuste se mě dotknout a zastavím vás sama,“ pronesla mírně. „Nejste totiž jediný, kdo umí karate.“

Pokrčil rameny.

„Takže to беру jako souhlas.“

Ucítil, že dosedla na opačný konec, protože se lavička lehce pohnula. Seděli metr od sebe. Do ticha padal déšť a tiše šuměl.

„Pozdravuje vás Liz Linshawová,“ pronesla konečně Hewittová. prudce k ní otočil hlavu.

No,“ opravila se, „to je parafráze. Vlastně říkala *ty rkurvená děvko, nemůžeš ho tam bez obvinění držet takhle dlouho, chci ho vidět*. Samozřejmě se plete. Můžeme vás tu držet donekonečna.“

Chris zaťal zuby a opět se zadíval jinam.

„Ale neplánujeme to. Zítra ráno by měly dorazit vaše propouštěcí dokumenty. Můžete jít domů, nebo se vrátit do toho drahého hotelového hnízdečka, které si platíte. Víte, proč vás pustíme?“

Ovládl nutkání se zeptat, dát cokoli najevo. Bylo to těžké. Toužil po informacích zvenčí, po čemkoli, co by zaměstnalo horečně se otáčející kolečka v jeho hlavě.

„Stejně vám to řeknu. Zítra je čtvrtek a nejpozději do oběda byste měl být venku. Budete mít dost času na to, abyste se připravil na souboj. Pojede se v pátek, jak je v Shornu tradicí. Všichni si pak můžou přes víkend zvyknout na výsledek duelu.“

„O čem to kurva mluvíte, Hewittová?“ Ta drzost zamaskovala otázku natolik, že si mohl dovolit porušit své mlčení. „Jakej souboj?“

„Souboj o místo společníka. Na post Philipa Hamiltona.“

Tiše se rozesmál. „Já jeho zkurvený místo nechci.“

„Ale, ano, chcete. Ve skutečnosti jste ho těsně předtím, než jste ho zabil, oficiálně vyzval na souboj. Prohlásil jste, že vede MESA neprofesionálně.“ Sáhla do saka a vytáhl odtud zápisník. „Můžu vám to ukázat, jestli chcete.“

„Ne, díky. Nevím, co máte za lubem, Hewittová, ale se mnou nepočítejte. Znáte firemní politiku, sama jste mi to minulej tejden řekla. Souboje mezi společníky a zaměstnanci jsou zakázaný.“

„No, ano, jistě, choval jste se neortodoxně. Ale jak dobře víte, nás starší společník je velkým příznivcem pře-
dentů. Souhlasil, že v tomhle případě můžeme udělat výjimku. Zřejmě s vámi už nějakou dobu na místo společníka počítá. S vámi, *nebo* s Mikem Bryantem, samozřejmě.“

A v tu chvíli se na něj všechno zhroutilo, stejně jako slum, jehož asanaci v dětství sledoval. Detonace projely z jedné strany na druhou tím, o čem se domníval, že je pevné, a zatímco všemu přihlížel shromážděný dav, rovné linie stavby se nakláněly, vlnily a mizely v chaosu hroutících se sutin a prachu. Výsledné trosky zatím jasně neviděl, ale tušil jejich siluety.

„Mike proti mně nepojede,“ prohlásil přesvědčeně.

Hewittová se usmála. „Ale pojede. Mluvila jsem s ním. Přesněji řečeno, mluvila jsem s ním o firemních akciích, o kapitálovém bohatství, o zajištěném postavení společníka, o profesionálním a neprofesionálním chování a riziku neovladatelnosti. Jo, a o identitě vašeho záhadného hotelového hosta, který vás v posledních několika týdnech navštěvoval.“

„O čem to kurva mluvíte?“ Ale sotva to vyslovil, dopadlo na něj zoufalství celou silou, protože vše pochopil.

„Nechovejte se jako idiot, Chrisi. Mám záznam mikro-kamery z Lizina bytu i hotelu. Měl jste vidět, jak se Mike tvářil, kdy jsem mu ho *pustila*.“

„Blufujete.“

„Ne,“ pronesla téměř laskavě. „Připravovala jsem to celé měsíce, Chrisi. Tím chci říct, no tak, kdo si myslíte, že vám poslal to malé představení Donny Strašlivé?“ Čekala na odpověď, a když pochopila, že žádnou nedostane, povzdychla si. „Dobře, Linshawová si na vás už stejně brousila zuby, je to taková malá děvka posedlá jezdcí. Ale přesto si myslím, že si trochu vděku zasloužím. Kdyby nebylo mě, pořád ještě byste se s tou vaší norskou automechanickou prokousával stejnými vyčpělými čísly.“

Chris pro sebe přikývl. Šok stále ve vlnách přicházel. V ty věci s Hamiltonem máte prsty vy, nemám opravdu? Věděla jste, co udělám.“

Vypadá to pravděpodobně.“ Hewittová si skromně

ohlížela ^{nen}ty. „Abych byla upřímná, netušila jsem, že to dopadne tak skvěle. To, že jsem vás s Hamiltonem poštvála proti sobě, byla očividně dobrá strategie. Doufala jsem, že vás ta záležitost s

Lopezem a Barrankem vyprovokuje stejně jako v případě Echevarrii seniora. Malá laskavost od Langleyho, sebrat vám klienta a máme to v kapse. Přesto jste na mě, Chrisi, udělal obrovský dojem. Skutečně jste to dokázal podčkat víc, než jsem si představovala v těch nejdivočejších snech. Nevím, co jste si myslel. Pokud jste *vůbec* myslel."

„To byste nepochopila," pronesl Chris nepřítomně.

„Ale pochopila. Chytil jste se na Barrankův nový sen -vlastně je to dost omšelý, starý sen, ale dejme tomu -a jakousi chlapskou loajalitu vůči Joaquinu Lopezovi. Jen by mě zajímalo, čeho jste chtěl dosáhnout zmlácením Hamiltona?"

To byl paprsek světla, který stál téměř za úsměv. „To se pletete, Louise. Zmlácení Hamiltona byla náhoda. Prostě se mi připletl do cesty. Šlo o to, abych vám překazil kšeft s Echevarriou. Už nikdy se na Shorn neobráť."

„No, to se ještě uvidí. Ten mladík je mnohem chytřejší, než si myslíte, a až mu ukážeme vaše zuhelnatělý tělo, o který se nohou opírá Mike Bryant, kdo ví?"

Chris si založil ruce v podpaží. „Já to neudělám, Louise."

„Ale ano, uděláte." Hlas měla v tu chvíli plný nenávisti. „Protože jestli nepojedete, pak je smrt Phila Hamiltona obyčejnou vraždou a vy rychle zamíříte do banky tělesných orgánů. Je to na vás, Chrisi, jestli chcete umřít na

silnici, nebo na operačním stole v nemocnici St. Bart's. Mně vyhovuje obojí."

Naklonila se k němu blíž. Natolik blízko, že v dešti cítil její parfém, svěží, pronikavý a lehce kořeněný. Tiše zasyčela:

„A ať si vyberete cokoli, Chrisi, až se to stane a vy budete umírat, vzpomeňte si na Nicka Makina."

Chris se na ni podíval. Ta věta ho ani moc nepřekvapila. „Na Makina?"

„Přesně tak." Hewittová se opět opřela. „Na Makina."

„Takže to zreakapitulujeme. Váš chlapec na hraní dostal kvůli mně padáka a vy jste ho poslala, aby mě zabil." Potřásl hlavou. „Jeho a partičku mizerů. To od vás bylo statečný."

„Neposlala jsem ho, Chrisi. Nenáviděl vás. Naopak -" Stíkl rty, uhnula pohledem a zamrkala. „Naopak, snažila jsem se mu to rozmluvit, protože jsem věděla, že to není nutné. Věděla jsem, že dřív nebo později skončíte. A neříkejte mi nic o statečnosti, Chrisi."

Ne, když jste Mitsue Jonesovou, raněnou a uvězněnou ve vraku, střílel zblízka do hlavy. Ne, když máte na ruku krev osmdesátiletého starce. V konečném výsledku mezi námi dvěma není rozdíl."

„Ne?" Spatřil slabé místo a zaútočil na ně. Ironicky ji napodobil. „*Snažila jste se mu to rozmluviti* Ale no tak, Louise, kdybyste chtěla Makina zastavit, dokázala byste to. Nebyl tak silnej. Dovolila jste, aby se to stalo, protože se vám to hodilo. Ráno před úsvitem si sama sobě říkáte, co chcete, ale nesnažte se to namluvit mně. Makin byl jen dalším pěšákem ve hře."

„Pěšákem. Ach, jistě, šachista." Opět byla plná energie, ale hlas měla klidný. „Víte, taky trochu hraju šachy, Chrisi. Nikdy jsem se tím nechlubila jako někteří, ale hraju."

A je to velice omezená hra. Nakonec jste tam jen vy a váš soupeř. To není dobrý model pro to, co děláme, Chrisi. ^{ve}vní to dobrý model pro život všeobecně. Samozřejmě, je to mužná hra, souboj jeden na jednoho, jasná a jednoduchá. Ale není skutečná. Člověk musí jít s dobou, hrát něco jako *AlphaMesh* nebo *Linkage*. Něco s více protivníky, něco, kde se mění spojenci."

„Jo, to mi připadá víc podle vašeho gusta."

„Je to gusto světa, Chrisi. Rozhlédněte se kolem sebe. Vidíte hráče šachů? Samozřejmě že ano, jsou to ti stupidní idioti z třetího světa, kteří posílají svoje pěšáky přes padesát kilometrů širokou poušť, aby se navzájem pozabíjeli. My jsme hráči *AlphaMesh*, Chrisi. Investiční společnosti, poradci, korporace. Přesouváme se, měníme, přeskupujeme a hra si udržuje spád. Manipulujeme těmihle rozhádanými hlupáky, štveme je proti sobě a oni nám za to ještě platí."

„Díky za skvělou analýzu."

„Tak jo." Vstala. „Ještě jedna věc. Až vás Mike Bryant v pátek sejme, pane Šachisto - a on vás sejme, protože je tvrdší a rychlejší než vy - až se to stane, vzpomeňte si, co vám teď řeknu: Neprohrál jste s ním, prohrál jste se mnou."

Kapitola čtyřicátá pátá

Celou noc i druhý den ráno s přestávkami přšelo. Poslední dvě spršky se přehnaly v době, kdy Chris snídal, a než dojedl, obloha se rozjasnila. Příkaz k jeho propuštění přišel asi o hodinu později. Když

se objevili strážníci, aby odnesli podnos, tvářili se nezvykle vesele a oznámili mu, že může odejít, kdykoli bude chtít. Přinesli mu telefon a náprsní tašku, malou černou krabici s oblečením a ten, který mu půjčil knihy, prohlásil, že tu, kterou má právě rozečtenou, si může klidně nechat. Chris s díky odmítl.

Město venku byla dosud vlhké od deště a vzduch svěže voněl. Ulice byly vinou počasí prázdné a panovala v nich opuštěná nedělní atmosféra. U chodníku na něj čekala limuzína Shornu s krůpějemi vody na kapotě a vypnutým motorem.

„Musíme si pospíšet, pane," sdělil mu šofér. „V tiskovém prohlášení stojí, že vás propustí ve čtyři odpoledne, ale člověk nikdy neví, dokonce i korporační poldové si pouštějí hubu na špacír. Každý je úplatnej, ne?"

Tentokrát se jeho cynismus ukázal jako nepodložený. Jízda do hotelu proběhla klidně a šofér ho nechal na pokojí. Pouze jednou, když jeho pasažér vystupoval, šoférova maska profesionála popraskala. Počkal, až se Chris vydá po schodech k vchodu do hotelu, pak se povytáhl z postranních dveří a opřel se o střechu limuzíny. „Hodně štěstí, pane," zavolal.

Chris se otočil. „Vy nefandíte Bryantovi?" zeptal se nejistě.

Ne, pane. Nechtěl jsem vám nic říkat v autě, abyste si nemyslel, že vám pochlebuju. Ale zejtra se na vás budu dívat, pane. A taky si na vás vsadím."

To je... od vás moc hezký." Šofér si jeho pokusu o ironii nevšiml. „Máte k tomu, že nevsadíte na Bryanta, nějaký konkrétní důvod?"
Protože on je rozhodně lepší řidič než já.

Šofér pokrčil rameny. „Nějak tomu chlápku nemůžu přijít na chuť. Samozřejmě jsem nic takovýho neřekl, pane."

„Neřekl co?"

Šofér se usmál. „Jak jsem řekl, pane. Budu se na vás dívat."

Chris sledoval, jak odjíždí, a přepadla ho intenzivní touha vyměnit si s ním místo. *Zajištěná práce ve službách, s padesátiprocentní pravděpodobností zvýhodněné bydlení. Skromné finanční prostředky, skromný život a budoucnost, která se počítá na desítky let, a ne na dny. Jen se na něj podívej, nemá v tomhle zkurveným světě žádný starosti.*

Najednou mu bylo nanic.

Když vešel do hotelového pokoje, pocit neskutečnosti byl totální.

Jedinou viditelnou změnou od chvíle, kdy odešel do práce ten den, co zavraždil Philipa Hamiltona, byla nepřítomnost spící Liz Linshawové zachumlané do přikrývky.

A obálka s dokumenty na stole.

Rozlomil pečeť a prolistoval papíry - běžná dokumentace k souboji, souhlas s tím, že se vzdá běžné právní ochrany, jednotlivě uvedená pravidla a odkazy na (upravenou) korporální silniční chartu z roku 2041. Podrobný popis silničního úseku, satelitní zvětšeniny a zpráva o povrchu vozovky od odpovědných provozovatelů. Šlo o trasu MI 1, prakticky od dveří hotelu, dolů skrz tunel, nahoru přes Gullet, visitou část dálnice nad severovýchodními zónami, a zase dolů. Stará známá písnička. Žádné změny na vozovce, žádné nájezdy, jen sednout za volant a řídit. Nemilosrdná, jednoduchá záležitost.

V kapse saka mu zazvonil mobil. Po mnoha dnech bez telefonu mu chvíli trvalo, než si uvědomil, co to je. Vytáhl ho, a když zjistil, že jde o videotelefonát od Liz, přijal ho.

„Chrisi.“ Zírala na něj z malé obrazovky, trochu unavená kolem očí, jak si všiml, což mu trochu polichotilo. „Díkybohu, konečnější venku.“

„Ty tvoje informace tě musí stát nekřesťanský peníze.“

Napjatě se usmála. „Umím v tom chodit, Chrisi. Jsem novinářka. Asi už víš, co se děje.“

„Jo, včera mě o tom podrobně informovali. Mluvila jsi s Mikem?“

„Jo.“ Zamrkala. „Radši to nechtěj slyšet.“

Chris se snažil vymyslet něco alespoň trochu inteligentního. „Podle mě to s tebou myslel mnohem vážnějc, než předstíral.“

„Jo, a s tebou taky, Chrisi. Zřejmě ho to dost ranilo. Alespoň jak jsem pochopila mezi těma nadávkama.“

„Jo. Chápu.“

Dlouhá pauza.

„Chrisi, opravdu chceš -“

„Nechci o tom mluvit, Liz.“

Opět se mu stáhl žaludek nevolností. Nemohl uvěřit tomu, co ho čeká. Stoupající, roztahující se bublina strachu.

„Já, uhm...“

„To je v pořádku. Chápu to.“

„Dobře.“

Rozhovor ještě pár vteřin pokračoval a pak ustal docela. Poté co se téměř formálně rozloučili, Chris zavěsil.

Seděl na kraji postele a chvíli na telefon zíral. Nakonec zavolal Míkeovi.

Ahoj, Chrisi." Bryant měl v hlase a očích bezvýraz-nost, která mu řekla všechno, co potřeboval vědět. Mohl by okamžitě zavěsit.

Nakonec to přece jen zkusil.

„Mikeu, to přece nemůžeš myslet vážně?"

„O čem to mluvíš, Chrisi? O mrtvolách v konferenční místnosti Shornu? O politických sympatiích k teroristům? Nebo jsi měl na mysli to, že šoustáš s ženskou svý-ho nejlepšího kámoše?"

„Hele, seš ženatej se Suki, ne s Liz."

„Nezní ti slova *o svém manželství si kurva rozhoduju sám* povědomě?"

„Poslechni, Mikeu. Jedu do kanceláře. Promluvíme si o-"

„Ne, nepromluvíme. Vzal jsem si na odpoledne volno. Trávím ho se Suki, což tě určitě potěší."

„Tak přijedu k vám."

„Jestli se tu objevíš, nakopu ti prdel." Mikeovi se zvedl horní ret ze zubů. „Jen zůstaň, tam kde seš, a ošousej Liz, dokud k tomu máš ještě příležitost. Teda jestli se ti postaví."

Chris přerušil hovor.

„Tak běž do prdele, ty *idiot*! Uvidíme se na silnici"

Hodil telefon na opačnou stranu pokoje. Narazil na zeď a nepoškozený dopadl na podlahu.

Vyřídil ještě jeden telefonát. Přesněji řečeno dva, ale když zavolal do domu v Hawkspur Green, nikdo to nebral. Odevzdaně pokrčil rameny a vykotal z paměti tele-

fonu číslo Erika Nyquista. Unikající olej po čelní srážce. Stěží to mohlo bolet víc než to, co právě vyslechl.

Nor se k němu choval s nezvyklou ohleduplností.

„Není tu, Chrisi," oznámil. „A abych byl upřímný, i kdyby byla, pochybuju, že by s tebou chtěla mluvit."

„To je v pořádku, uhm, chápu. Ééé, nevíte, jestli jela domů? Myslím do našeho domu. Snažil jsem se jí tam dovolat, ne abych s ní mluvil, jen abych ji varoval, že tam jedu." Slyšel nejisté klopýtání vlastní řeči a odmlčel se. Zamnul si tvář, vděčný, že Erik nemá telefon uzpůsobený pro příjem videohovorů. „Chci si dneska odpoledne vyzvednout saab. Nerad bych ji zaskočil, vždyť víte, když mě nechce, uhm, vidět."

„Nejela domů," ujistil ho Nyquist a Chris věděl, že je tam, možná

stojí vedle otce v přeplněné, vlhké chodbě, možná kousek dál v kuchyni, otočená k tomu všemu zády, a snaží se neposlouchat.

„Dobře.“ Odkášlal si, aby se zbavil nečekaného knedlíku v krku. „Poslechněte, Eriku. Vyřídíte jí... chci říct, až ji uvidíte, vyřídíte jí, že příští půlrok se musí zdržovat ve Velké Británii. Jinak, uhm, jsou podmínky mé poslední vůle neplatné. Vždyť víte, akcie, a hypoteční pojistka na dům. Jestli odjela do Norska, všechno dostane Shorn, takže, uhm, by bylo dobrý, kdyby se co nejdřív vrátila.“

Než Erik odpověděl, dlouhou dobu mlčel.

„Vyřídím jí to,“ pronesl pak.

„Skvělý.“

Opět se rozhostilo ticho. Ani jeden muž jako by nechtěl zavěsit.

„Takže pojedete?“ zeptal se ho Nyquist nakonec.

Chrisovi se ulevilo, když zjistil, že se pořád ještě dokáže smát. „No, řekněme, že jiný alternativy jsou ještě horší.“

„Nemůžeš utéct?“

„Že vám není hanba, Eriku. Utýct, před odpornými korporačníma zrůdami z Válečných investic?“ Okamžitě zvažněl a potlačil bublající strach. „Nemám na vybranou, Eriku. Jsem registrovaný, kontrolujou mě a monitoru-jou. Ten zkurvený systém, který vás vždycky dováděl k nepřítelům, ten systém zablokuje každý pohyb, který se pokusím udělat. Zruší mi karty, korporační policie bude sledovat přístavy a letiště. A k tomu všemu, jestli si zejtra nesednu za volant, jsem obyčejnej kriminálník na cestě k operačnímu stolu.“

Nyquist zaváhal. „Dokážeš ho porazit? Carla tvrdí -“

„Já nevím, Eriku. Zeptejte se mě zejtra odpoledne, to už budu mít jasno.“

Nor se ze slušnosti zasmál. Chris cítil, že se mu jeho vlastní tvář roztáhla do úsměvu. Zničehonic byl tomu starému muži za jeho přátelskou přítomnost na lince vděčný téměř až k slzám. Za bezděčnou chlapeckou solidaritu, za podporu jeho zoufale předstíranému chvástání. Najednou pochopil, jak mizernou oporou byl Erikovi v krizových okamžicích jeho života on. Jak bral Norovo chvástání v tíživé situaci vážně, neviděl, co se za ním skrývá, měl mu to za zlé a nechal ho trpět samotného. Když mu to došlo, stáhlo se mu hrdlo dojetím.

„Podle toho, co vím,“ říkal Nyquist, „budeme mít do té doby jasno všichni. Všichni se budeme dívat, jak otevíráš šampaňské. Televizní stanice od včerejška vysílají upoutávky na přímý přenos. Prý ho

sponzorují Pirelli s BMW."

Chrisův úsměv se změnil v úšklebek. „Takže žádný ceny pro ty, který uhodnou, kdo vyhraje."

„Skoro stojí za to ho porazit už jen proto, abys je naštvál, ne?"

„Jo, máte pravdu." Ucítil další stoupající bublinu strachu. Znovu si odkašlal. „Poslyšte, Eriku, musím jít. Mám

ještě nějakou práci. Musím se připravit na tu zejtřejší publicitu. Rozhovory, sláva a tak. Není to jednoduchý, uhm, bejt slavným jezdcem."

„Ne," odpověděl Nyquist velice tiše. „Já vím."

Podepsal dokumenty k souboji, požádal hotelového ku- [rýra, aby je odnesl do Shornu, a čekal na potvrzení o pří- ! jmu. S roztěkanou pozorností studoval zvětšeniny trasy | a zprávy o povrchu vozovky a snažil se vymyslet něco, co i by alespoň vzdáleně připomínalo strategii.

Nedokázal se na nic soustředit. Tu a tam se přistihl, že sní s otevřenýma očima. Jeho myšlenky se zpomalovaly a rozpadaly se v neužitečné útržky.

Slyšel Carlin hlas.

"?

Dokonce i opilý, dokonce i v takovém stavu, je nejlepší řidiček jakýho znám.

Hlas Hewittové.

Až vás Mike Bryant v pátek sejme, pane Šachisto - a on vás sejme, protože je tvrdší a rychlejší než vy-až se to stane -

Vzpomněl si, jak Bryant řídí. Jak Bryant hraje šachy. Zbrkle, s veškerým nasazením, s divokou veselostí.

Bryant a zloději aut. Výstřel nemexu a kácející se těla.

Bryant a Griff Dixon. Nesmiřitelný, přesný.

Bryant a Marauder. Jak člena gangu provokuje k akci a při tom se usmívá.

Bryant na Crutched Friars, jak kráčí s prázdnýma rukama vstříc pěti mužům s brokovnicemi.

Sledoval to všechno pod zavřenými víčky.

A opět uslyšel Hewittovou.

j s,

- Mitsue Jonesovou, raněnou a uvězněnou ve vraku, jste stře- \ lil zblízka od hlavy -

\ i

- máte na ruku krev osmdesátiletého starce -

V konečném výsledku mezi námi ávěma není rozdíl.

Přemítal, jestli nemá pravdu.

Jakmile ho to napadlo, bezděčně před tím ucuknul.

O hodinu později zjistil, že leží na zádech na posteli a opatrně tu myšlenku zkoumá jako zlomenou kost nebo zející ránu, na kterou si netroufá podívat se zpřímá.

Nakonec se přistihl, jak doufá, že je to třeba pravda.

Protože když mu teď chyběla obrovská nenávist, která ho hnala za Edwardem Quainem, nevěděl, co jiného by mohl najít, aby ho to zítra udrželo naživu.

Taxík ho vysadil na konci příjezdové cesty.

Bylo zvláštní kráčet po esovitě zahnuté štěrkové cestě a vidět, jak se mezi stromy postupně vynořuje jejich dům. Už jen to, že tu byl, mu připadalo zvláštní - neviděl to místo několik týdnů, ale ani tak si nedokázal vybavit, kdy tudy naposledy *šel pěšky před tím*, než se jeho život rozpoltil. Možná jednou o víkendu, jednou večer, když si s Carlou vyrazili do vesnice. Někdy na začátku léta. Nedokázal si vzpomenout.

Dorazil ke kruhu na otáčení na konci cesty. Saab tam stál, tichý, pokrytý kapkami deště. Napadlo ho, jestli ho Carla v poslední době zkontrolovala, ale ve skutečnosti přemítal, kdy byl naposledy v provozu. Potřeboval si ho otestovat na silnici. Ověřit si -

Obranou v jeho mozků pronikla vzpomínka - Carla pod saabem při kontrole po závodu, jak na něj vykřikuje otázky ohledně ovládání, zatímco on stojí s whisky v ruce, pozoruje její chodidla a odpovídá. Důvěrnost společných znalostí, společných zálib.

Se staženým hrdlem zíral na saab. Zmocnila se ho neovladatelná touha nastoupit dovnitř a někam jet. Stál tam celých dvacet vteřin jako hladovějící člověk tváří v tvář velkému zvířeti, které by možná dokázal zabít holýma

rukama a sníst syrové. Pohnul se, až když se mu začala ucha tašek bolestivě zařezávat do dlaní.

Ještě ne.

Položil tašky u předních dveří, vylovil z kapsy plastovou kartu a přiložil ji k zámku. Ramenem dveře otevřel a překročil práh. Uvnitř byla zima, protože dům v poslední době nikdo neobýval, a všechno mělo lehký nádech novosti, jako když se člověk vrátí domů po dlouhé nepřítomnosti. S taškami u nohou stál v obývacím pokoji a Carlin odjezd ho udeřil jako tvrdý políček do tváře.

Vzala si jen pár věcí, ale díry, které po nich zůstaly, byly jako zející rány. Ze svého místa vedle telefonu zmizela soška ženy ze zeleného

onyxu, kterou si koupila v Cape Townu. Z náhle prázdné plochy na zdi, kde kdysi visela zploštělá hlava válce volva s vyrytým textem z její promoce, trčely dva oblé kovové hřebíčky. Na křbové římse také něco chybělo, jako vytržený zub, a Chris si nedokázal vzpomenout, co to je. Odesla si zarámované fotografie svých přátel a rodiny a na okenním parapetu zůstaly jen snímky Chrise a Carly nebo Chrise samotného a zbylá skupinka trčela na bílém dřevě jako jachty, které narazily na mělčinu. Knihovna byla vypleněná, podstatná část knížek zmizela a ty zbývající ležely na policích nebo se o sebe opuštěně opíraly v rozích.

Na zbytek domu neměl žaludek.

Na pohovce si vybalil zavazadlo a nemex a nedávno získanou remingtonku hodil na křeslo. Při pohledu na zbraň se zarazil. Uvědomil si, že nikdy předtím do domu nemex nepřinesl. Dokonce i tu *zkurvenou* noc, kdy jeli do Brundtlandu, ho musel vytáhnout z příhrádky v přístrojové desce saabu. Jak tam tak trůnil na měkké kůži křesla, připadal mu teď stejně nepřátelský jako prázdná mís-

^{ta}, odkud si Carla odnesla věci. Zvláštním způsobem mu sám připadal jako prázdné místo.

Zvedl brokovnici, protože oddaloval chvíli, kdy bude muset vyjít po schodech do ložnice. Několikrát natáhl uzávěr a hlasité *cvak-cvak*, které se ozvalo, v něm vyvolalo lehkou rozjařenost. Na chvíli se nechal tím mechanismem unést. Přiložil si zbraň k rameni, přecházel po místnosti jako dítě, které si hraje na vojáky, zastavoval se a páčil na prázdná místa, která po Carle zůstala, a nakonec na svůj obraz v zrcadle v předsíni. Dlouhou dobu zíral na muže, který tam stál, na okamžik sklonil remingtonku, aby měl lepší výhled, pak rychle cvakl uzávěrem, přitiskl si brokovnici k rameni a opět stiskl spoušť.

Vyšel ven k autu.

Později, když se snášel večer, opět zaparkoval a vrátil se podruhé do domu. S tmou za okny a rozsvícenými světly jako by byla prázdná místa po věcech a Carle snesitelnější.

Cestou se najedl. Zamknul dveře a zamířil nahoru do ložnice. Carla si odnesla z nočního stolku své analogové hodiny z leštěné žuly a na toaletce stál jediný měřič času v místnosti, starý digitální budík Casio, který si společně koupili před mnoha lety na nějaké aukci starožitností. Chris dlouho ležel ve tmě a zíral na jeho lhostejné zelené číslice. Sledoval, jak ubíhají vteřiny jeho života, sledoval, jak

se poslední minuty dne blíží k bodu nula a přichází den souboje.
Nespal. Nemohl usnout.

Kapitola čtyřicátá šestá

Když zapnul televizi, mluvili o něm.

„- na jezdce této kategorie. Tohle asi neočekáváte, že, Liz?“

„Podle mě to záleží na tom, jak se vyvine situace, Rone.“ V obepnutých černých šatech s hlubším kulatým výstřihem, lehkým make-upem a vlasy pečlivě vyčesanými nahoru vypadala nádherně. Pohled na ni v něm vyvolával bolest. „Je pravda, že Faulknerova forma od Quaina kolísá, ale to nezbytně neznamená, že je špatná. Z rozhovoru s ním vím, že prostě nepovažuje slepou zuřivost za přednost.“

„Zatímco Mike Bryant ano.“

„No, opět si myslím, že zjednodušujete. Mike má formu vyrovnanější, stabilnější, jak byste asi řekl, a ano, určitě se nebojí v případech nutnosti sešlápnout plyn k podlaze. Ale není typickým příkladem šilence jako, řekněme, někdo jako Yeo z Mariner Sketch nebo někteří jezdci, kteří sem přišli z Východní Evropy. Tam je slepá zuřivost běžná. Takový Bryant rozhodně není.“

„Oba je velice dobře znáte.“

Skromně mávla rukou. „Mike Bryant byl jedním z hlavních zdrojů informací pro mou knihu *Noví bojovníci na asfaltu*. A na pokračování spolupracuji, kromě jiných, s Chrisem Faulknerem. Nerada si dělám reklamu, ale -“

„Ne, ne, jen pokračujte.“

Afektovaný smích.

„No, takže jmenuje se *Úvahy na asfaltu - za maskou jezdce* a měla by, pokud mi pracovní vytížení dovolí, vyjít někdy v prvních týdnech příštího roku.“ Profesionálně se usmála do kamery. „Bude skvělá, slibuji.“

„O tom nepochybuji.“ Obličež na kameru. Pauza a -nápověda. „Takže teď se podíváme za naším přenosovým týmem na letiště v Harlow. Sanjeev, slyšíš mě?“

„Naprosto zřetelně, Rone.“ Na obrazovce naskočil obraz v obraze. Zvětšil se na maximum. Pozadí zmítané po-ryvy větru, rotory a komentátor, který si během hovoru upravoval poletující rozčuchané vlasy.

„Takže jaké tam máte počasí?"

„Ehm, vypadá to, jako by se déšť stále držel v uctivé vzdálenosti, Rone. Možná se později dočkáme dokonce i sluníčka, jak mi tvrdí meteorologové."

„Takže dobré závodní podmínky?"

„Ano, vypadá to tak. Samozřejmě, nad vymezenou trasu se dostaneme zhruba až dvacet minut poté, co souboj skončí, ale silnice jsou prý víceméně suché. A vzhledem k tomu, že na tomto úseku byly v předstihu dokončeny letní opravy, to vypadá, že -"

Vypnul televizi, dopil kávu a nechal stát šálek vedle telefonu. Projel jím krátký existenciální záchvěv, když se na něj podíval a uvědomil si, že tam bude stát i večer, nedotčený, ať se dnes stane na silnici cokoli. Ať bude jeho majitel kdekoli.

Ovládl se a přehodil si sako přes ramena. V zrcadle v hale si s lenivým klidem, který byl jen lícem paniky, uvázal kravatu. Ruce, jak si všiml, se mu lehce třásly, ale nedokázal rozpoznat, jestli za to může strach, nebo kofein. Silně se jím předávkoval.

Utáhl si uzel na kravatě a dlouhou dobu se pozoroval v zrcadle. Pak se ujistil, že má klíče a náprsní tašku,

a vyšel ven k autu. Zavřel za sebou dveře domu a zhluboka se nadechl. Ranní vzduch byl v plicích klidný a vlhký.

Na štěrku vlevo od něho zaskřípaly kroky.

„Chrisi."

Otočil se a ruka mu sjela k pouzdru se zbraní. Vytáhl nemex.

Na rohu domu stál Truls Vasvik s rukama rozpažený-ma ve výši pasu. Trochu nuceně se usmíval.

„Nestřílejte. Přišel jsem vám pomoci."

Chris zvedl nemex. „Na to jdete trochu pozdě."

„Vůbec ne. Myslím, že vy tady v Anglii tomu říkáte za pět minut dvanáct."

„No právě." Zasunul nemex zpátky do pouzdra, a to strohé gesto se mu trochu pokazilo, protože pistole nešla zacvaknout. Několikrát se o to pokusil a pak toho nechal. Druhou rukou stiskl klíček od vozu, a když se odblokoval alarm, světla saabu na něj vesele zamrkala. Zamířil k němu.

„Počkejte, Chrisi, počkejte ještě." Vasvik mu vstoupil do cesty a ruce stále držel konejšivě u boků. „Uvažujte. Bryant vás tam zabije."

„To je možný."

„A - cože? To je co? Truc velkýho macha? Zabij mě a udělej to

pořádne. Mně je to fuk. Čeho tím dosáhnete, Chrisi?"

„To byste nepochopil."

„Chrisi, můžu vás odsud dostat." Ombudsman ukázal za sebe. „Zadem, přes les. Čekají tam na mě tři muži s dodávkou. Je zaplombovaná, veze vyřazenou zdravotnickou dokumentaci. Tím se dostaneme skrz Channel bez prohlídek. Dostanete svůj milion dolarů, dostanete tu práci. Stačí, když teď půjdete se mnou."

Chris zničehonic zjistil, že se dokáže usmát. Při tom objevu ho zaštipalo v očích a zmocnila se ho nečekaná, divoká radost.

„Nejste v obraze, Trulsi," pronesl. „Jsem teď známej po celým světě. Můj obličej je všude, stejně jako tvář Tonyho Carpentera a Inez Zequinový. Všichni vědí, kdo jsem. Jakej ze mě bude ombudsman?"

„Chrisi, to není důležitý. Můžeme -"

„Jak to teda vyřešíte, necháte mi udělat novej obličej?"

„Když to bude nutný, ale -"

„A ten milion dolarů, no -" Chris lítostivě zamlaskal, „- teď už to není až zas tolik peněz, Trulsi. Bude ze mě mladší společník. To znamená firemní akcie. *Kapitálový* bohatství. Několik milionů plus prémie."

„Nebo ještě dneska večer kremace."

Chris přikývl. „To je riziko, který to s sebou nese. Ale víte, Trulsi, tohle vy nikdy nepochopíte. Že riziko je to, o co vlastně jde. Riziko je to, kvůli čemu stojí za to vyhrávat."

„Nevyhrajete, Chrisi."

„Díky za důvěru. Uvidím, jestli dokážu naplnit vaše očekávání. A teď, kdybyste mě omluvil -"

Udělal krok dopředu. Vasvik zůstal stát na místě. Jejich obličeje od sebe dělilo deset centimetrů. Upřeně na sebe zírali.

„Nemyslete si, že nevím, co chcete udělat, Chrisi." Ombudsman měl tichý, napjatý hlas. „Myslíte si, že tím splatíte to, co jste Carle a vůbec všem udělal? Nechovejte se jako rozmazlený parchant. Vaše smrt nic nevyřeší. Jestli chcete něco změnit, musíte zůstat naživu."

Chris se opět usmál. „No, tohle je ta nejlepší obhajoba zbabělosti, jako jsem kdy slyšel. Asi to potřebujete, když děláte to, co děláte."

Viděl, že se Vasvikovi zablýsklo v očích.

„Jo, je to tak, Trulsi. Odprejskněte. Běžte sepsat hlášení, nebo co. Přišel jste, zeptal jste se a já vás odmítl."

„Jste blázen, Chrisi. Promrhal jste svůj manželství, přišel jste o svou

ženu -"

Chris opět vytáhl nemex, tentokrát elegantněji, a přitiskl ho Vasvikovi pod bradu.

„Hele, to je moje věc.“

Ombudsman se koutkem úst usmál a mluvil dál, jako by tam nemex nebyl. „- a teď se ještě necháte oddělat. Jen proto, abyste přinutil Carlu Nyquistovou plakat nad vaší mrtvolou.“

Chris skrz zaťaté zuby ucedil: „Řekl jsem ti -“

„A ona bude plakat.“

Vasvik viděl, že se Chrisův výraz změnil, a natáhl ruku k nemexu. Sevřel hlaveň mezi prsty kolem hlavě a odstrčil ji stranou. V očích měl chladné pohrdání. „Jo. Příštích deset let bude oplakávat zkurvenej život, kterej s váma prožila, Chrisi. Nicméně to by udělala tak jako tak. Ať se stane cokoli. Ať umřete, jak jste si naplánoval, nebo že jste mrtvěj uvnitř, což už jste.“

Chris se na něj křečovitě usmál a znovu nemex zasunul do pouzdra.

„Uhněte mi z cesty.“

„S radostí.“

Vasvik ustoupil stranou a sledoval, jak nastupuje do saabu. Motor zaburácel jako hrom v dálce. Chris zabouchl dveře a zařadil jedničku. Když pustil spojku a saab se začal rozjíždět, něco v ombudsmanově výrazu ho přimělo stáhnout okno.

„Jo, Vasviku. Jak jsme mluvili o těch milionech, na něco jsem zapomněl. Slyšel jste, že o mně chtějí natočit film?“

„Jo.“ Nor vážně přikývl. „Slyšel. Bude mít skvělej konec, jestli se s Bryantem navzájem zabijete.“

pod koly zaskřípal šterk. „Jděte do prdele!“ „Ne, fakt, půjdu se na něj podívat.“

I< odbočce na nájezd dorazil příliš velkou rychlostí, ignoroval nadskočení a na dálnici ještě zrychlil. Vasviko-_{va} nabídka byla pryč stejně jako Vasvik sám, stejně jako vědomá myšlenka, zmačkaná a odhozená za záda, zmítající se ve zpětném zrcátku na silnici. Zcela mimo dosah. Před ním byla pouze vozovka a kolem něho interiér auta. Zatímco si saab pro sebe chraplavě vrčel, Chris odbočil do prostředního jízdního pruhu a zapnul vysílačku.

„Silniční hlídka.“

„Tady Chris Faulkner, řidičské oprávnění 260B354R.“ Vlastní hlas mu zněl v uších klidně. Ucítíl příliv vzrušení. Cítil se obrněný. „Směřuji na Ml 1 na souboj o post společníka. Blížím se k

vymezenému úseku."

Rozhostilo se krátké ticho. Najednou ho napadlo, jestli dnes nemá službu někdo z posádky, která tenkrát zavraždila člena gangu v ukradeném autě.

„Vidíme vás, Faulknere. Jste asi dvacet kilometrů od severního okraje. Ozveme se vám, až dorazíte na místo. Zůstaňte na příjmu."

„Jakej je provoz?"

„Do půl desáté nesmí manažeři na silnici. Na úseku se nacházejí dva automatické transportéry s nákladem a na křižovatce číslo 11 vozidla údržby. Nezapomeňte, prosím, že podle protokolu nesmíte uvedené vozy poškodit."

„Jistě. Takže kde je teda Bryant?"

Další odmlkla. Člověk to pobouření téměř slyšel.

„Tato informace je podle protokolu tajná. Už o ni prosím nežádejte."

„Jistě. Pokus o špatnej vtip."

„Nezapomeňte také, že na úseku dochází k selektivnímu rušení signálu. Budete schopni přijímat pouze naše vysílání."

„Díky, hlídka. Už jsem duel několikrát jel."

Přidal plyn. Kolem něho se jako přerušovaná zelená šmouha míhaly zarostlé okraje dálnice. Asfalt mu s hučením ubíhal pod koly a mizel mu za zády. Pocit síly, podporovaný kofeinem a adrenalinem, byl stále intenzivnější. Náhlá smrt mu připadala jako něco vzdáleného, jako směšná fáma, které nevěřil, jako něco, co se ho nebude týkat.

Skutečná byla jediné vozovka.

Asi stošedesátikilometrovou rychlostí dorazil k místu souboje. Silniční hlídka mu to oznámila se zpožděním několika vteřin. Periferním viděním zaregistroval vozidla stojící na mostě a nájezdech. Policejní majáky, televizní přenosové vozy a horečná aktivita, když kolem nich saab projel. Měl dojem, že cítí, jak se za ním objektivy kamer dychtivě otočily.

Ne, jen jsi vypil moc kafe.

Při té představě ho v krku zašimral lehce hysterický smích. Ovládl ho, sledoval ubíhající vozovku před sebou a hledal temně modrou siluetu Mikeova BMW. Snížil rychlost na opatrnějších sto třicet. Za víčky se mu vynořil přízrak strategie. Trasa, kterou si vštípil ze satelitních zvětšení do paměti, znalost Bryantova způsobu jízdy.

Bryant! Usmál se jako vlk, vytěsnil z hlavy obavy a poddal se přílivu koncentrovaného vzteku.

No tak, ty hajzle. Přebíral jsem ti Liz a teď se postarám o tvý modrý auto. Postarám se o tvoji korporační kartu.

Lopez, Barranco. Muži a ženy v horách MESA sužovaných bojovými vrtulníky. Ale především Bryant, Bryant a jeho zkurvená zbabělá potřeba Hewittové a Notleyho a všeho ostatního.

Tváře před ním se změnily - Bryantova v Quainovu. jen další zkurvenej vraždící kravaták. Jen další -

Saab se řítí ke křižovatce číslo 10. Na vozovce spatřil první automatický transportér, který se šinul v prostředním jízdním pruhu. Kolizní alarm zakoukal, Chris strhl saab stranou a projel kolem něj. Když vůz pod jeho rukama poslušně uhnul stranou a dál se řítí rovně dopředu, ucítil hluboké zadostiučinění. Po jeho levici se mihla vysoká plechová stěna a Chris zamířil zpět do původního jízdního pruhu.

Vozovka před ním -

Náraz!

Stále se opájel tím, jak bezpečně vůz ovládá. Záblesk temně modré barvy v bočním zrcátku, zaskřípění kovu po úderu zezadu. Otřes nárazu, šubnutí bezpečnostního pásu na hrudníku. Automaticky šlápl na brzd, vzpomněl si na transportér a prudce strhl saab doprava. Vzduch prořizlo zaječení kolizního alarmu automatického vozidla, rozzuřeně věštící smrt nad a za Chrisem. Neměl čas zjistit, jestli zabrzdilo. BMW Mikea Bryanta proletělo vlevo kolem něho a zpomalilo, aby se ocitlo na úrovni saabu. Vynucovalo si souboj přímo tady, přímo teď, přímo pod mříží chladiče transportéru.

Využil *slepý bod*, pomyslel si Chris otupěle. Skrýval se před automatickým transportérem, dokud Chrise nezahledl ve zpětném zrcátku, a když Chris uhnul do pravého jízdního pruhu, zařadil se vlevo, instinktivně si to načasoval tak, aby využil slepého bodu saabu v okamžiku, kdy se vynořil před transportérem, a narazil do něj-

Dokonce i opilej, dokonce i v tomhle stavu, je nejlepší řidič, jakýho znám.

Je tvrdší a rychlejší než vy -

Chris spatřil BMW, jak se k němu ze strany blíží, a prudce strhl volant stranou. Obě auta do sebe se zaječením narazila. Ve vzduchu mezi nimi se rozlétly barevné úlomky laku a jiskry. Zpětná síla nárazu se je snažila opět rozdělit. Chris se držel v klíně a najížděl do druhého auta, takže skřípění připomínalo nehty škrábající po tabuli.

Bryant tlak ustál a tlačil ho zpátky, směrem k dělicímu pásu. BMW díky větší hmotnosti vítězilo a Chris najednou pochopil, o co Bryantovi jde. V téhle rychlosti by při bočním nárazu prolomil svodidla, ale neprorazil by je. Trosky by saab vymrštily do vzduchu jako dětskou hračku.

Mysli.

Někde za nimi se přibližoval automatický transportér. Chris neměl čas podívat se do zpětného zrcátka.

Pomalů se ho zmocňovalo zoufalství a horce mu olízlo útroby.

Sešlápl plyn k podlaze, ale předek BMW mu už zatarasil cestu. Bryant ho s promyšlenou zlomyslností zablokoval. Jel vedle něho, vysunutý asi o půl metru, což stačilo k tomu, aby mu odřízl unikovou cestu vpřed. Teď se bočním oknem díval na Chrise a přejel si zdviženým palcem po krku. Usmíval se. Svodidlo -

Chris vši silou dupnul na brzdy.

Saab se zakymácel a s trhnutím se vymanil z tlaku na levém boku. Ještě stačil zahlédnout blížící se transportér, pak prudce stočil volant doleva kolem Mikeova zadku, přes prostřední jízdní pruh a z cesty automatickému transportéru. Další rozzuřené zatroubení alarmu. Transportér se s ohlušujícím rachotem přehnal vpravo kolem něho a zakryl mu výhled na BMW. Chris tiše zaklel a nechal obě vozidla plavat. Křížovátka číslo 8. Zpomalil asi na devadesát. V útrobách mu zuřil adrenalin.

před sebou zahlédl vzdálenou siluetu BMW, které sjíždělo z kopce do tunelu.

Nepotřeboval velkou představivost, aby mu došlo, co bude následovat.

Odhadl, že má asi minutu času. Pak -

Pak se někde v šeru tunelu Mike Bryant prudce otočí o sto osmdesát stupňů a šílenou rychlostí vyrazí zpátky proti němu. Kdo s koho, kdo z nich uhne dřív.

Starý známý trik. Typický Mike Bryant - nebojácný, zbrklý, zaslepený. Jak vždycky.

Chris zrychlil. Opět se dostal do závodního transu. Znovu projel kolem transportéru. Mozek mu pracoval na plné obrátky.

Existují dvě řešení. Jízda proti sobě souboj tak či tak ukončí. Saab nebo BMW vypadne ze hry, uhne příliš prudce, příliš pozdě a možná vletí do cesty trpělivého transportéru, nebo se obě auta zaklesnutá do sebe bezmocně roztočí vinou kinetické energie, která se uvolní v

nárazu a plamenech. Nebo -

Nebo to přežijeme oba, a ty pojedeš na jih, nahoru a do Gulletu, kde není šance bojovat, jen zpomalit a dovolit mu, aby tě srazil dolů, jako to udělala Hewittová Pageovi, nebo se můžeš na visuté silnici široké jen dva jízdní pruhy pokusit otočit o sto osmdesát stupňů.

Přemýšlel o tom. Vymyslel to. Tři tahy, svodidla, čelní náraz, konec hry v Gulletu.

A ví, že ta otočka není v lidských silách.

Na silnici před ním se objevilo BMW.

Vyjíždělo nahoru z tunelu. Velice rychle.

Stačil vrhnout rychlý pohled na tachometr, měl tam šílených sto a něco. V duchu si to znásobil rychlostí, kterou jel Bryant, viděl, že se k němu blíží opancěrovaný předek BMW, pohupuje se a míří přímo na něj -

Je tvrdší a rychlejší než vy -

- a zaječel a strhl volant prudce doprava.

BMW uhnulo o zlomek vteřiny později a mihlo se kolem něho jako blesk.

A zmizelo.

Chris sešlápl plyn k podlaze a saab se ponořil do tunelu. Opět měl v nejlepším případě minutu času. Ne tolik, kolik by potřeboval, bude si muset něco nahnat. Tunel se řítí kolem v dutém řevu projíždějícího saabu, který se s ozvěnou odrážel od stěn. Nahoru a ven ze šera do náhle mdlého slunečního světla. Gullet se k němu blížil jako obrovská asfaltová nákladní rampa. Ještě o něco zrychlil a do první zatáčky vjel na hranici svých řidičských schopností. Když ucítil, že saab začíná plavat po silnici, na okamžik se mu zastavilo srdce. Rozhodl se nebrzdit, na to nebyl čas. Musel co nejrychleji dopředu. O pár mizerných stupňů zvětšil oblouk, a zatímco se mu zadní kola smýkala ze strany na stranu a tiše auto proklínal, strhl vůz přes dvojitou čáru. Saab ho začal opět poslouchat. Projel dlouhým stoupáním a klesáním na rovné silnici a vřít se do další zatáčky.

Téměř na konci ohybu, ve kterém se mu zhoupal žaludek, téměř za zatáčkou, sundal nohu z plynu a na ruční brzdu ječící, protestující saab na místě otočil.

Jeden nesmírně dlouhý okamžik si myslel, že to zpackal. Myslel si, že přišel o pneumatiku, že prorazí svodidla a dopadne do zón pod sebou. Vozidlo se smýkalo, opilecky vrávoralo přes nekvalitně opravené výmoly, ječelo na protest a od pneumatik se mu valil kouř,

který náhle ucítil -

A zastavilo se.

Ne obrácené o sto osmdesát stupňů. Jen o devadesát, napříč oběma jízdními pruhy, takže blokovalo Gullet jako kost v krku.

po rovině se k němu z kopce blížilo BMW.

2 boční přihrádky pod sedadlem pasažéra vytáhl brokovnici, prudce otevřel dveře a vyřítel se z auta. Zorientoval se, našel BMW a natáhl uzávěr.

Kupodivu teď, když byla situace jasná, jako by všechno ztichlo. Saab stál napříč silnice a motor BMW nebylo v burácejícím pulsu v uších, který mu připomínal vzdálený řev oceánu, téměř slyšet. Zafoukal vítr a jemně ho zatahal ho za vlasy. Budovy ve střežené zóně dole jako by zatajily dech.

Počkal ještě vteřinu, pak zamířil na přední sklo BMW na straně řidiče a vypálil.

Důvěrně známé *prásk* - poctivě na střelnici trénoval, aby se zdokonalil v zacházení se svou nečekanou láskou brokovnicí.

Přední sklo BMW popraskalo a vytvořila se na něm pavučinová síť.

Střelná zbraň nebyla použita z jedoucího vozidla. Suchý závěr vyšetřovací komise po play-off s Nakamurou. Střelná zbraň nezpůsobila masivní poškození. Pokud nedošlo k porušení těchto pravidel -

Bryant měl přední sklo neprůstřelné. Ani nejmodernější trhává nálož od Hecklera a Kocha, kterou mu zbrojař doporučil - všestranná munice určená pro použití ve městě - dokonce ani ta na tuhle vzdálenost nezpůsobí *masivní* poškození.

Cvakl uzávěrem a znovu vypálil. Sklo pokryté pavučinou popraskalo ještě víc, takže bylo téměř neprůhledné.

Překračoval pravidla, překračoval je jako kdysi Joneso-vá s Nakamurou, překračoval je, jak se to líbilo Notleymu.

BMW se stále blížilo. Bryant nemohl poničeným sklem téměř nic vidět. Chris opět nabil. Popoběhl stranou, aby získal požadovaný úhel. Zamířil na přední pneumatiku.

Brokovnice vypálila a pneumatika se roztrhla.

Žádné masivní -

BMW se stočilo napříč vozovkou. Pronikavé skřípění brzd. Spálená guma na asfaltu a ve vzduchu.

Precedens, Chrise. Ten se počítá.

Když patříš k elitě, nikdo tě za porušení pravidel nepotrestá. Ne,

když to funguje.

BMW se přehnal kolem něho, proletělo svodidly a zřítilo se dolů. Netrvalo to víc než pár vteřin. Chris bočním okénkem zahlédl, jak Mike bojuje s volantem, pak velký vůz mizel a ve svodidlech zůstal jen proražený otvor v místě, kudy projel.

Zatajil dech. Zezdola se ozval tlumený, podivně bezvýrazný, neefektní výbuch. Pak nic.

Hotovo. Vítězství. Konec.

Je po všem.

Nic.

Ta myšlenka jím projela jako elektrický proud. Nic. Prázdnota, která se měnila v nadšení. Zaklonil hlavu a zahulákal k obloze. Nestačilo to. Nedokázal ze sebe dostat všechny emoce. Ječel, dokud ho nezačalo bolet v krku a nemohl popadnout dech. Dokud se nezačal dusit.

Pořád to nestačilo.

Městem dole se rozléhaly ozvěny, které se vzdalovaly k seskupení skleněných a ocelových mrakodrapů na horizontu.

Dokonce i mraky nad hlavou jako by při tom jekotu zrychlily.

Obloha za nimi byla blankytně modrá, bez jediného mráčku. Navzdory všemu se zdálo, že bude krásný den.

Kapitola čtyřicátá sedmá

přinesete zpátky jejich korporační kartu.

Chris, který stál na nosných pilířích Gulletu, poslouchal svůj puls a ozvěnu vlastních výkřiků, slyšel slova Hewittové s halucinační zřetelností. Téměř jako by ta žena stála ve větru vedle něho.

Půjdete a dokončíte práci. Jestli to dokážete, přinesete jejich korporační kartu.

Zadíval se na zónu pod sebou. Pokud mohl soudit, BMW podle všeho propadlo střechou chátrajícího obchodu. Oběma směry se rozhlédl a zahlédl přístupovou cestu. Padesát metrů za Gullem se kolem jednoho opěrného betonového pilíře točilo schodiště chráněné klecí a ústilo na neudržovanou ulici v obytné čtvrti. Vypadalo to, jako by šlo o cestu pro pěší z ulice do obchodního domu. S trochou štěstí by mohl být tam a zpátky během deseti minut.

Pomalu se rozběhl po silnici k nejvyšší části schodiště. Na rezivějící železné mříži byl starodávný zámek. Namířil na něj

brokovnici, ale pak si vzpomněl na protipancéřové náboje a napadlo ho něco lepšího. Sáhл pro nemex -a našel prázdné pouzdro.

Kurva.

Vzpomněl si, že když mluvil s Vasvikem, nešla mu zbraň zacvaknout. Vzpomněl si, jak se s brokovnicí vyřítil ze saabu. Otočil se zpátky na silnici k místu, kde stál jeho vůz. Na asfaltu nic, co by připomínalo pistoli, nespatřil,

ale mohla odletět pod podvozek. Nebo mu vypadnout, když ještě seděl za volantem.

No, je to tak. Dolů jít nemůžeš. Musíš to nechat pro úklidovou jednotku. Stejně tam každou chvíli budou.

Ulehčené si oddychl. Pravidla duelu zakazovala vnější vměšování po dobu patnácti minut kromě případů vyžadujících lékařskou pomoc. Ale určitě si celou jízdu přiblížili na satelitní zvětšení, viděli, jak to dopadlo, a velice brzy dorazí. Stačí si jen sednout na krajnici a počkat.

Ale věděl, co Hewittová řekne. Věděl, co se roznese mezi mladými analytiky o patro níž. Jo, jistě. Faulkner je vynikající jezdec. Ale jak jsem slyšel, když nastane čas udělat poslední krok, není dost tvrdý. Je moc měkřejší na to, aby sáhnul mrtvole do kapsy.

Do prdele.

Zajistil remingtonku, obrátil zbraň pažbou dopředu a mlátil do zrezivělého zámku, dokud nepovolil. Tlumené řinčení kovu narážejícího na kov. Oranžové vložky rzi roztroušené kolem jeho nohou. Zámek cvakl a povolil. Chris otevřel dveře klece a začal sestupovat po schodech.

Na konci schodiště to bylo stejné. Další železná mříž, další zrezivělý zámek, tentokrát zevnitř, jako by se ustupující armáda stahovala ze zón nahoru na dálnici. Na opačné straně mříže rostl plevel do výše ramen a dokonale zakrýval spodní část schodiště před pohledem zvenčí. Dvě řady terasovitých domů z černých cihel nebyly ze schodiště téměř vidět. Chris natáhl krk, zíral skrz pohybující se hlavy plevelu a napínal uši, aby zjistil, jestli v blízkosti branky někdo není.

Nic se nepohnulo.

Začal tlouct do zámku. Několikrát mu puška sjela a odřel si ruku o rezivějící železo. V omezeném prostoru klece bylo těžké brokovnici správně nasměrovat, najít

nejvhodnější úhel k úderu. Když se konečně prodral plevellem, byl

pod oblekem zbrcený potem.

Ulice za mříží byla prázdná.

Prozkoumal průčelí - jediný pohyb bylo pleskání igelitu v rozbitém horním okně. Asi dvacet metrů dole v ulici stál na nápravách vrak zrezivělého landroveru, jeden z posledních modelů upravených na spalování lihu. Zbyla z něj kostra zbavená všeho, co se dalo odnést, černý rám ožehnutý Molotovovým koktejlem na místech, kde ho ještě nepokryla rez. O několik domů dál vlevo zahlédl hledaný průchod a opatrně vyšel na ulici. V rozpraskaném asfaltu zely neopravené výmoly, z nichž některé byly natolik široké, že by se do nich vešel celý předek saabu.

Protože si palčivě uvědomoval okna na obou stranách ulice, každé dva metry se zastavil a napjatě naslouchal. Opožděně si vzpomněl na pojistku remingtonky a palcem ji odjistil. Nabil do ní poslední zbývající náboj. Tichem se rozlehlo hlasité cvaknutí.

Oblek a brokovnice, usoudil nervózně, by měly všechny do-těry odradit.

Širokým obloukem obešel vyhořelý landrover, ale připadal si při té zacházce poněkud směšně. Konečně dorazil na roh průchodu a vydal se kolem vysokých cihlových stěn s úlomky skla na vršku. Pod nohama mu chroupaly sutiny. Ulička končila uprostřed nízkých hromad rumiště porostlého plevelem a hloučku listnatých stromů. S námahou vylezl na první z nich, protože se mu nohy v botách z argentinské kůže po kotníky bořily do drobných lavin klouzající zeminy. Z vrcholku spatřil stěnu obchodu z vlnitého plechu a zrezivělá vrata určená pro zásobování, která vedla do prázdného čtvercového skladu. V šeru rozeznal BMW ležící na střeše. Zmocnila se ho hrdost na své orientační schopnosti -

Pohyb.

Prudce se otočil a přitiskl ukazovák na kohoutek remingtonky.

A opět ucukl, jako by byl kov rozžhavený. Na svahu další hromady si dvě asi čtyř- pětileté děti hrály s utrženými končetinami a těly gumových panenek. Když ho spatřily, ztuhly, pak se vyškrábaly na nohy a začaly pokřikovat.

„Kravaťák, kravaťák! Kravaťák, kravaťák!"

Potřásl hlavou, sklonil brokovnici a oťel si ústa dlaní. Z takové blízkosti by protipancéřový náboj -

„Kravaťák, kravaťák!" Elfi tvářičky se při skandování ohavně pokřivily.

Z jednoho domu se ozval ženský hlas, hlasitý a ochraptělý úzkostí. Děti se za ním otočily, na okamžik, který působil téměř komicky, se na sebe podívaly a pak se jako vystrašená zvířátka daly na útěk. Jako lasičky se šplhaly přes kopce sutin a nakonec zmizely v otvoru ve zdi, který Chris neviděl. Zůstala po nich jen hromádka plastových končetin a těl.

Do prdele. Do prdele se vším. Do prdele s Louise Hewitlovou a její zkurvenou kartou.

Ale pokračoval přes rumiště k vratům pro zásobování a skrz ně.

Uvnitř byla zima. Ze střechy na ocelových nosnících nepřetržitě kapala voda a vytvářela na nerovně položené betonové podlaze kaluže. BMW leželo pod otvorem ve střeše, kterou prorazilo, předeek zabořený vinou těžkého motoru a pancéřování do podlahy, zadek zvednutý do vzduchu. Zepředu se ozývalo tiché syčení a škvírou v místě, kde se kapota nárazem promáčkla, unikala pára. Jinak vypadalo obdivuhodně nedotčené. Pancéřování obstálo se ctí.

Chris se ze strany přiblížil ke dveřím řidiče, na okamžik zaváhal a pak je otevřel. Bryant vypadl ven jako pytel špinavého prádla. Oblek měl zakrvácený, oči zavřené ústa dokořán. Jedna paže ležela na podlaze v nepřirozeném úhlu ke zbytku těla.

Přepadla ho nevolnost. Opožděná reakce po souboji. Chris si tvrdě přitiskl jazyk na patro a poklekl vedle těla. Brokovnici si zasunul do podpaží a škrubnutím otočil jednu přední část Bryantova saka. Ve vnitřní kapse spatřil náprsní tašku se zlatými rohy. Sevrhl ji mezi palcem a ukazovákem a vytáhl ji ven. Prudkým pohybem ruky ji otevřel. Z fotografie naproti Mikeově kartě se na něj usmívaly Suki s Arianou.

Ucítit, jak se mu kolem nohy omotala ruka.

Šokem se málem pozvracel. Brokovnice s rachotem dopadla na podlahu. Vyprostil nohu ze sevření, odpotácel se od auta a zadíval se na zhroucenou postavu. Bryant ještě žil. Z obličejů na něj zíraly jeho vytřeštěné oči. Zdravou paží chabě zašátral kolem sebe a naprázdno otevřel a zavřel ústa jako ryba na souši. Chris nedokázal říct, jestli ho poznal.

Půjďte a dokončíte práci. Neodvezete je potom do nemocnice.

Vzpomněl si na Bryantovo gesto, když se do sebe jejich vozy zakously - jak si přešel zdviženým palcem po krku. Na jeho úsměv. Stiskl rty a sebral remingtonku ze země.

Neodvezete je do nemocnice, Chrisi.

Dokončíte práci.

O krok couvl a zvedl zbraň. Bryant to uviděl a zoufale se zazmítal na betonu. Z úst mu vyšlo zlomené zasténání. Vypadalo to, jako by se zdravou paží snažil dosáhnout na pouzdro s nemexem, ale neměl dost síly. Chris stiskl rty ještě pevněji, ustoupil o další krok a namířil na něj bro-

kovnici. Nejistý, rychlý pohyb, dřív než si ho stačil uvědomit. Zatajil dech.

Dokonči tu zkurvenou práci, Chrisi.

Stiskl kohoutek.

Nic.

Žádné cvaknutí, žádný výstřel, žádný zpětný náraz. Žádná sprška krve a tkáň. Kohoutek se posunul do poloviny a zasekl se. Chris stiskl kohoutek silněji. Pořád nic. Praštil do uzávěru a do vzduchu vylétla nepoškozená nábojnice veselé třešňové barvy. Dopadla na beton a odkutálela se pryč.

Mikeova tvář se na něj prosebně dívala.

Znovu stiskl spoušť. Nic.

„Kurva!“ ucedil, jako by se bál, že ho v prázdném skladu někdo uslyší. Přesto měl pocit, jako by se to slovo s ozvěnou odrazilo od holých stěn. „Kurva, kurva!“

Zámky - bušil do zámků, dokud se neotevřely. Vzpomněl si, jak zuřivě do nich mlátil, na neuvěřitelné úhly, které musel v kleci u paty schodiště zaujmout.

Mechanismus se poškodil, zasekl se, možná se uvnitř něco zlomilo.

Stál a díval se na Mikea Bryanta. Pak si přejel dlaní ústa a polknul.

Dokonči to. Kurva, dokonči to!

Přistoupil blíž a fascinovaně zíral druhému muži do očí. Bryant na něj civěl s otevřenými ústy a škubal sebou. Z úst mu vycházely zvuky, které připomínaly jméno *Chris*, slovo *prosím*.

Z nějakého důvodu to stačilo.

„Seru na tebe, Mikeu,“ pronesl chvatně. „Měl jsi šanci.“

Jednou nohou otočil hlavu raněného muže, obrátil remingtonku pažbou dolů a přiložil konec zbraně na Bry-

antovo odhalené hrdlo. Plnou vahou se o brokovnici

opřel.

„Seru na tebe, Mikeu!“ sykl tentokrát, skloněný s rozzuřeným pohledem na jeho tvář. „Seru na tebe! Seru na tebe a na všechny ksindly v oblecích!“

Připadalo mu, že to trvá celou věčnost.

Zpočátku Bryant vydával jen chrčivé zvuky. Pak, zničehonic, našel sílu zvednout zdravou paži a sevřít ruku kolem pojistky remingtonky.

Chris mu ruku odkopl a stoupl si na ni. Namáhavě oddychoval.

Mike chroptěl stále hlasitěji. Bušil hlavou do betonu. Uvězněnými prsty obemkl Chrisovi botu a zaťal nehty do argentinské kůže.

Chris se opřel o pušku ještě silněji. Z očí mu vytryskly slzy a tekly mu po tváři. Zvedl nohu a tvrdě dupl Mikeovi na ruku. Uslyšel suché lupnutí, jak mu zlomil jeden prst. Opřel se o pažbu ještě silněji. Celou vahou visel na vztyčené brokovnici, takže se téměř nedotýkal podlahy.

Něco prasklo. Mike se přestal hýbat.

Chris se téměř nedokázal narovnat. Jako by náhle brokovnici nutně potřeboval, jako by ho náhle postihlo svalové onemocnění. Odvlekl se od mrtvolky a třásl se tak silně, až mu cvakaly zuby. Ušel necelých deset kroků, najednou se předklonil a začal dávit. Tenký pramínek zvratků a žluči - ráno téměř nesnídal, ale to co snědl, vyhodil ven. Svezl se na kolena do louže a křečovitě zvracel.

Za zády uslyšel kroky.

Téměř bez zájmu zvedl hlavu a spatřil několik mužů. Velké, hranaté postavy ve světle, které sem pronikalo zvenčí, připomínaly rytíře v brnění z nějaké středověké fantazie.

Zamrkal, aby se zbavil slz.

Bylo jich devět a vypadali jako typičtí členové gangu ze střežených zón. Levné, špinavé oblečení, volné plátěné kalhoty, objemné prošívané bundy, oholené hlavy a těžké boty. V rukou drželi tyče, hasáky, upilovaná tága a různé další předměty, které nedokázal identifikovat. Tváře měli zjizvené z pouličních bitek. Ostražitě pozorovali scénu, do níž právě vstoupili.

Nejistě se napřímil. Jeden z mužů popošel dopředu. Byl téměř dva metry vysoký a pod trikem bez rukávů s rudým nápisem *Jsem ministrem pro přerozdělení zdraví* se mu vlnily vypracované svaly. Nápis byl nastříkaný tak, že vypadal jako krev. Od koutku levého oka se mu dolů po tváři táhla hluboká jizva. Dodávala mu zvláštní posmutnělý výraz.

„Už si skončil? Je po něm?“

Chris zamrkal a odkašlal si.

„Kdo seš?“ zeptal se skřípavým hlasem.

„Kdo sme?" Ozval se smích, nejprve z jednoho hrdla, a pak se k němu přidali ostatní, takže se s rachocením odrážel od plechové střechy. Stejně tak nečekaně ustal. Mluvčí gangu pohupoval v levé dlani krátkým černě nalakovaným páčidlem. Upřeně zíral na Chrise a přejížděl mu pohledem po oblečení, vlasech a brokovnici. Když se usmál, jizva na tváři mu zacukala. „Kdo sme? Sme ty, který nic nemaj, kámo. To sme my."

Tentokrát se nikdo nezasmál. Muži se napjali a čekali na signál, který je pustí ze řetězu. Chris potlačil další zakašlání a co nejpřesvědčivěji, jak dokázal, zvedl remingtonku.

„Už je po všem. Policie je na cestě a tady není co k vidění."

„Vopravdu?" Mluvčí skupiny ukázal na BMW a tělo Mikea Bryanta. „Z toho, co sme až doteďka viděli, bych řek něco jinýho. Tohle je hlavní vysua tas, ner."

Chris natáhl uzávěr remingtonky.

„Fajn, řekl jsem, že je už po všem."

Chyba.

Do vzduchu vyletěla nevystřelena nábojnice, dopadla na beton a odkutálela se směrem k muži. Chvilí na ni oba zírali. Pak se člen gangu opět zadíval na Chrise a potřásl hlavou.

„Hele, to je nepoškozená patrona, kámo. A podle toho, jak si před chvilkou sejmul toho chlápka, bych řek -"

Chris mu mrštil brokovnici do obličeje a dal se na útěk.

Zpátky k převrácenému BMW a tělu Mikea Bryanta. Za sebou slyšel dusot těžkých bot, víc než jeden pár. V rachotu se rozlehl podrážděný hlas mluvčího.

„Kurva, nestůjte tady! Chyťte ho!"

Chris se vrhl dopředu a téměř v objetí přistál na Mikeo-vi. Zašátral mu pod sakem a sevřel v dlani pažbu nemexu. Vycítil, že první z jeho pronásledovatelů je téměř u něho. Dopadající světlo zablokovaly stíny. Zaplavil ho pach staré kůže a levné vody po holení. Za sako ho chytila ruka.

Vyškulbl se ze sevření a zvedl Mikeovu pistoli tak, že se téměř dotýkala mužova hrudníku. Viděl, jak na něj vytřeštil oči. Do ramene ho praštilo tágo. Stiskl kohoutek.

Nemex zaduněl. Výstřel odhodil muže dozadu. Zhroutil se na beton a zůstal nehybně ležet.

„Toby!" vykřikl zoufale mluvčí gangu. „Ty *zkurvenej* kravaťáku!"

Druhý člen gangu byl dva kroky za zastřeleným kamarádem, ale výstřel z pistole ho zmrazil na místě. Další běželi za nimi, ale teď se zastavili a začali couvat do stran. Chris vstal a rozzuřeně se usmíval.

„Tak se mi to líbí. Táhněte do prdele.“

Vzduchem se mihlo něco černého a zasadilo mu to ochromující ránu do lokte. Nemex spustil střelbu do betonové podlahy. Když se mluvčí vrhl za hozeným páčidlem, Chris si podepřel paži a snažil se vypálit. Svaly pod loktem měl paralyzované. V panice vystřelil - a nestrefil se. Člen gangu se ušklíbl, chňapl ho za ruku a zkroutil mu ji. Chris cítil, jak se ruka křečovitě rozevřela. Nemex mu z ní vypadl a se šplouchnutím skončil v kaluži vody. Levou rukou mu zasadil úder, ale jeho soupeř ho s netrpělivým zavrčením pouličního rváče ustál. V zoufalství se na něj vrhl a pověsil se na něj. Ministr pro přerozdělení zdraví ho prudce praštil do hrudníku. Chris zavrával dozadu, chabě zvedl ruku na obranu a klopýtl o Mikeovu mrtvolu. Člen gangu ho nechal na pokoji, nechal ho dopadnout na kapotu převráceného BMW a otočil se, aby sebral ze země páčidlo. Stále s úšklebkem udělal krok dopředu. Chris útok očekával a překulil se po boku BMW doleva. Tyč dopadla na místo, kde před okamžikem stál, a vytvořila v temné modré kapotě dlouhou prohlubeň. Kov pronikavě zaskřípal. Chris se se zaječením odrazil od auta a levou rukou zasadil Ministrovi úder do spánku. Člen gangu se pokusil ránu odrazit, ale nepodařilo se mu to a lehce se zapotácel. Znovu zavrčel, potřásl hlavou a švihl tyčí. Zasáhl Chrise zboku do hlavy.

V lebce mu vybuchl barevný gejzír. Strop mu tančil nad hlavou. Zavrával a svezl se na zem. Něco ho chytilo za paži. Otupěle se podíval a zjistil, že ho za ni drží Ministr a zvedá ho na nohy. Bez velké námahy.

„Ty *sráčil*“ vykřikl mu muž do obličeje. „Přijdeš si do zkurvených zón v kvádru, jo?“

Tyč ho praštila do žeber. Zavřískl jako malé dítě a zlomil se do předklonu. To už ho obklopili ostatní a drželi ho mluvčímu, který ho rozzuřeně fackoval.

„Přijdeš si do zkurvených zón, jo? *Držte hol*“

Další rána, další ochromující vlna bolesti. Tentokrát měl dojem, že mu prasklo žebro. Vykřikl, ale slabě. Stisk na jeho paži se uvolnil a Chris se zhroutil do kruhu natažených rukou. Viděl, že se k němu blíží pěst s matnými kovovými prsteny. Po úderu se mu rozštěpilo vidění a jeho útržky odletěly do burácející temnoty. Cítil, že mu

roztrhl část obličej, cítil, jak mu prýští krev za límec.

„My ti ukážem, co si myslíme vo -“ říkal mu Ministr mezi ranami, ale zbytek odnášel řev do tmy.

Kupodivu pod tím vším slyšel Carlu.

Takže! Chceš mě jen ošoustat a pak konec. Je to tak?

Cítil na sobě její ruce. Usmívala se. Z nějakého důvodu, který nedokázal určit, se mu chtělo smát a plakat zároveň.

Já, už se střemhlav řítíl do tmy, nikam nejdu.

Ale šel.

A slyšel zvuk, který připomínal vzdálené hřmění.

Kapitola čtyřicátá osmá

Na obloze nad visutou dálnicí, kterou Chris Faulkner zablokoval svým saabem, se vznášely helikoptéry silniční hlídky. Od objektivů podvěšených kamer a vícehlavňových zbraní se odráželo jasné sluneční světlo. V opatrné vzdálenosti za nimi, jako žralok čekající na něco, co se vzdá a umře, kroužil vrtulník s přenosovým týmem. Po dálnici byly roztroušené policejní vozy a kolem pobíhaly ozbrojené postavy. Louise Hewittová hovořila současně s velitelem zásahových jednotek a do mobilu. Když mezi černozeletými helikoptéry proletěl další, temně modrý vrtulník a přistál na asfaltu asi dvacet metrů od nich, zvedla hlavu a zastínila si oči. Z kabiny vystoupil Jack Notley, který si ve vichřici rotorů držel sako na ramenou trochu pevněji, a dlouhými kroky k ní zamířil.

„Zavolám vám,“ pronesla do telefonu a s klapnutím ho zavřela. „Kapitáne, mohl byste mě na chvilku omluvit?“

Policejní důstojník viděl, kdo se blíží, a pooděšel stranou. Jakmile Notley dorazil k Hewittové, pronikavě se na ni zadíval. „No?“

„Předpokládám, že už všechno víš.“

„Proto jsem tady.“ Notley vypadal našťvaně. „Co jste zjistili?“

Hewittová pokrčila rameny a kývla směrem k jeřábu s navijákem na okraji Gulletu. „Povolali jsme zásahové jednotky. Zřejmě je už oba vynášejí nahoru. Prý na ně není moc hezký pohled.“

Notley se odvrátil a rozhlédl se po dálnici. „Čtyři míle,“ poznamenal. „Čtyři míle od místa, kde skončil Page. Uvědomuješ si to?“

„Čtyři?“ Hewittová se zamračila. „Ach, *míle*, to je asi šest kilometrů? Jo, tak nějak. A když na to přijde, nedaleko od místa, kde

se naučil létat Barnes."

„Jo."

„Vzrušující úsek."

Rumpál se dal s kvílením do pohybu. Oba společníci se otočili a sledovali, jak vytahuje nosítka s přehozenou dekou. Zásahová jednotka korporační policie se seběhla kolem nákladu, zhoupala ho nad vozovku a jemně ho spustila na zem. Deku byla bílá a na některých místech ji pokrývaly krvavé skvrny. Lékař se sklonil nad nosítka, odhrnul deku a viditelně sebou škubnul. Naviják se zhoupal zpátky dolů. Pozorovali, jak se kabel odvíjí.

„Vyvolá to spoustu otázek," poznamenala Hewittová, když se zastavil. „Spoustu precedentů..."

Notley zavrčel. „To je dobře. Taková věc nás nabije energií."

„Chceš tím říct, že nabije energií právníky. Celé měsíce se o tom budou dohadovat za naše peníze."

„A my zatím půjdeme dopředu a budeme si dělat svoje."

„Tuhle morálku mám nejradši." Hewittová se na něj ironicky usmála.

Notley vytáhl obočí. „Existuje nějaká jiná?"

Naviják opět stoupal nahoru. Opět čilý ruch, další nosítka na asfaltu. Další krvavé skvrny na bílé dece.

„V tomhle světě ne."

„Jsem rád -"

Uprostřed hloučku příslušníků zásahových jednotek vzniká rozruch, policisté pobíhají sem a tam. A Chris

1

Faulkner slézal z nosítek jako živá mrtvola a prodírá se davem. Nad ním se jako prapor vznášel nejistý jásot.

Hewittová ztuhla.

Notley zamrkal.

Starší společník k němu se širokým úsměvem na tváři okamžitě zamířil. Když došel blíž a spatřil, jak vypadá, na okamžik znejistěl. Chris měl obličej samou krev a modřinu. Jedno oko měl oteklé tak, že na něj neviděl, kolem úst mu visely cáry masa, obě tváře měl rozsekané a z nosu, zřejmě zlomeného, mu tekla krev. Způsob, jakým se pohyboval v potřhaném, zakrváceném obleku, naznačoval, že má prasklá žebra.

„Chrisi! Proboha, vy jste to přežil. Myslel jsem si to, i když jsem si chvilku dělal starosti. Gratuluju!"

Chris na něj mlčky zíral. Zíral mimo něj, jako zombie, kterou silně připomínal. Notley ho chytil za ramena.

„Dokázal jste to, Chrisi. Vyhrál jste. Jste v třiatřiceti společníkem. To je naprosto bezprecedentní. Gratuluju! Víte, co to znamená?"

Chris se na něj úkosem podíval. Zaostřil pohled.

„Co to znamená?" zeptal se.

„Co to znamená?" Notley se téměř rozplýval nadšením. „Chrisi, to znamená, že jste na vrcholu. Odsud na vrchol neexistuje *nic*, co nedokážete. Nic. Vítejte na palubě."

Natáhl k němu ruku. Chris se na ni podíval, jako by to gesto nechápal. Rozkašlal se a Notleymu chvilku trvalo, než mu došlo, že se směje. Pak se zadíval na staršího společníka a opět upřel pohled mimo něj. Saab. Hewittová.

„Uhm, Chrisi -"

„Omluvte mě." Protáhl se kolem Notleyho a zamířil přímo k Hewittové. Když ho viděla přicházet, strnula. Krátce kývla na kapitána a ten okamžitě zaujal místo po jejím boku. Chris se zastavil asi metr od ní a trochu se zapotácel.

„Louise," pronesl nakřáplým hlasem.

Nasadila lehký úsměv. „Zdravím, Chrisi. Dobrá práce."

„Tohle je pro vás, Louise."

Natáhl k ní ruku. Držel v ní kartu Shorn Associates se jménem Mikea Bryanta postříkanou krví.

„Nemyslím si, že je teď -"

„Ne, to je pro vás." Chris udělal nečekaně krok dopředu a zasunul jí kartu do náprsní kapsy. Pokýval hlavou a otočil se k odchodu. „Pro vás. Protože takhle to tady děláme, nemám pravdu?"

Hewittové zmrzl úsměv na rtech. „Ano."

„Uvidíme se na silnici, Louise."

Odešel a lovil v kapse klíče od auta. Dveře saabu byly dokořán. Dopravní policisté měli plné ruce práce s měřením a fotografováním. Když se pokusil usednout za volant, jeden z nich mu v tom zabránil.

„Promiňte, pane, ještě jsem tu neskon -"

Když se na něj Chris zadíval, znejistěl.

„Uhněte mi z cesty."

Muž ustoupil. Chris se nasoukal do auta, a když se při tom jeho ve spěchu ovázaná žebra pohnula, zaťal zuby. Zdravotníci mu vsříkli něco teplého, ale tělem mu stále projížděla bolest. Chvilí jen tak seděl a snažil se ji dýcháním dostat pod kontrolu. Usoudil, že se dá

pravděpodobně zvládnout.

Zavřel dveře a natáhl ruku k zapalování.

Nastartoval a saab začal příst. Ruch kolem něho, na celém Gulletu, při tom zvuku ustal. Všichni se otočili. Viděl, jak na něj lidé ukazují.

Vypadalo to, že ho nikdo nehodlá zastavit.

Trochu nemotorně pohnul hlavou. Když zakašlal, ucítil v ústech krev. Podíval se do zpětného zrcátka a pozadu se hladce otočil, takže vůz mířil na jih, směrem k Shornu. Zařadil rychlost a vozidlo se pomalu rozjelo.

„Počkejte, pane," zaslechl tlumeně skrz zavřené dveře a okna. K saabu doběhl příslušník zásahové jednotky a zaťukal na okno. Chris ho stáhl a čekal s nohou položenou na spojce tak lehce, že stěží dokázal udržet saab na místě. Muž zaváhal.

„Uhm, pane, jde o... o tu střelbu dole. No, přijeli jsme za pět minut dvanáct, pane, takže tam byl trochu zmatek. Víte, jak jsme se je z vás snažili dostat."

„Ano." Hlas mu pořád nefungoval tak, jak by měl. Jak tam tak ležel na betonu, trvalo mu celé minuty, než pochopil ten hukot, výkřiky umírajících mužů a pak naléhavé hlasy příslušníků zásahových jednotek, kteří ho obklopili. Kruh obličejů, které na něj vyděšeně shlížely. „Ano. Děkuju."

„Jo, no, uhm. Jde o to, že člověk při takové přestřelce, jako byla tahle, nemíří vždycky přesně, a teď to vypadá, že přinejmenším dva zůstanou naživu. Uhm, předpokládám, že proti nim vznesete obvinění, pane."

„Ano, jistě."

„V tom případě budu potřebovat vaše telefonní číslo, pane. Kvůli výpovědi. Samozřejmě vás můžeme sehnat v Shornu, ale v podobných případech, jako je tenhle, rádi poskytujeme zcela individuální služby. Pomoc obětem, |, rozhovory mezi čtyřma očima, můžeme se vám věnovat kdykoli. A já jsem pověřený vyšetřováním, takže... máte, i uhm, nějaké číslo domů, pane?"

Chris na okamžik zavřel oči. „No, vlastně ani ne."

„Ach." Policista si ho chvilku zmateně prohlížel. „No, pak vás tedy seženu v Shornu."

„Ano." Snažil se ovládnout rostoucí netrpělivost. Chtěl být odsud pryč. „Potřebujete ještě něco?"

„Ach, ano, pane... totiž, rád bych vám poblahopřál. K souboji a vůbec ke všemu. Sledovala ho celá moje rodina. Dobrá práce.

Fantastická jízda. Uhm, můj syn je vašim velkým obdivovatelem, pane."

Ovládl nutkání se zahihňat. Rozkašlal se, aby to zamaskoval.

„To mě těší."

„Několik příštích týdnů budete určitě často v televizi. Možná s vámi dokonce udělá rozhovor Liz Linshawová, co?" Policista si všiml jeho výrazu a o krok couvl. „No, už vás nebudu zdržovat, pane. Děkuju."

„Rádo se stalo."

Když se dal saab do pohybu, lidé mu uhýbali z cesty. Rostoucí rychlostí minul Louise Hewittovou a potom Jacka Notleyho. Než projel kolem posledních policistů a zaparkovaných policejních vozů, dosáhl téměř devadesátky. Saab se sílícím vrčením projel zatáčkou. Přejel výmol, ale závěsy a sedativa náraz ztlumily. Pak sáhl pro telefon a vytočil číslo. Když se mu prasklá žebra posunula tentokrát, škubnul sebou jen trochu. Nahlásil hovor Joaquínu Lopezovi do Panamy, za deset minut. Pak zavolal do Shornu operátorům pro významné klienty a řekl jim, aby mu okamžitě sehnali Franciska Echevarriu.

Nelíbilo se jim to. Nevěděli, zda -

„Řekněte mu, že jde o nepředvídatelnou záležitost," navrhl Chris.

Trvalo to několik minut, ale nakonec se na druhém konci ozval Echevarria. Nebyl nijak nadšený. Chris měl dojem, že jednání v minulém týdnu neprobíhala podle jeho představ.

„Bryante? Jste to vy? O co kurva jde? O jaký nepředvídatelný záležitosti mluvíte?"

„O tý, kvůli který skončíš před popravčí četou, ty hajzle. Tady je Chris Faulkner."

Nejdřív se rozhostilo ticho a pak Echevarria junior vybuchl: „Ty sráči -"

„Sklapni a poslouchej, Paco. Nevím, co s tebou upekli v mojí nepřítomnosti, ale věci se právě změnily k lepšímu. Mike Bryant je po smrti."

„Lžeš."

„Ne, nelžu. Sám jsem ho zabil. Vlastnoručně. Takže teď jsem mladším společníkem ve Válečných investicích, což znamená *výkonnej* manažer pro MESA. Což znamená *tvůj*, Paco, a říkám ti, že do konce tohotohle měsíce bude díky mně Vincente Barranco v ulicích Bogoty. Takže bejt na tvým místě, sebral bych prachy, který tvůj

tatík nakradl, sednul bych do tryskáče a vypadnul z MESA, dokud ještě dokážeš dojít do letadla."

Echevarria zapomněl v záchvatu zuřivosti na angličtinu. Ze sluchátka se ozval přívál španělských slov, který Chris nedokázal sledovat. Stroze ho přerušil.

„Máš na to osmačtyřicet hodin, Paco. Potom posílám výsadkáře, aby tě sejmuli."

„*To nemůžeš udělat!*"

Tentokrát se Chris skutečně rozesmál. Navzdory bolesti ve zlomených žebrech, navzdory veškeré bolesti. Léky ho příjemně otupovaly.

„Ty to do prdele pořád nechápeš, co, Paco? Jako mladší společník můžu udělat všechno, co chci. Neexistuje způsob, jak bys mohl takový lidi jako já zastavit. Chápeš? *Prostě neexistuje**."

Přerušil spojení.

Šlápl na plyn a sledoval, jak saab zrychluje.

Poddal se předení motoru, šířící se otupělosti z léků v těle a prázdné silnici před sebou.